JUDE DEVERAUX

DULCEA MINCINOASĂ

ROMAN DE DRAGOSTE

Fascinant
Încîntător

EDITURA MIRON

JUDE DEVERAUX

„Jude Deveraux este remarcabilă!
Dulcea mincinoasă, plină de umor, dragoste
și suspans, îți învăluie inima cu emoții
ce-ți opresc respirația."
AFFAIRE DE COEUR

„Scenele de dragoste arzătoare și caracterizarea
excelentă a personajelor, fac din
Dulcea mincinoasă o pagină minunată
de ficțiune romantică."
ROMANTIC TIMES

„O carte absolut fermecătoare care va încălzi
inima oricărui cititor."
RENDEZVOUS

Lei: 44500
www.miron.ro
COMENZI ONLINE

Jude Deveraux

Dulcea mincinoasă

SWEETBRIAR

by *Jude Deveraux*

Jude Deveraux

Dulcea mincinoasă

Traducere de Corina Grigore Pintilie

Editura

MIRON

ISBN 973-95057-3-8

Prolog

Louisville, Kentucky
ianuarie 1991

– De ce mi-ar face tata aşa ceva? Credeam că m-a iubit, îi spuse Samantha Elliot bărbatului care era avocat şi fusese prietenul tatălui ei, de cînd se ştia. Faptul că omul acesta, cu voce tărăgănată, complotase cu tatăl ei îi intensificase durerea şi sentimentul de abandon.

Mai ales că, acum, orice lucru ar fi putut să-i intensifice durerea. Cu trei ore în urmă, stătuse lîngă mormîntul tatălui ei, privind cu ochii fierbinţi şi uscaţi cum sicriul cobora în pămînt. Avea doar douăzeci şi opt de ani şi totuşi avusese parte de moarte mai mult decît alţi oameni: bunicii, la fel; şi Richard, soţul ei, era ca şi mort, pentru că primise hîrtiile ce îi anunţau încheierea divorţului.

– Samantha, spuse avocatul, cu o voce blîndă şi rugătoare. Tatăl tău te-a iubit într-adevăr. Te-a iubit foarte mult şi, pentru că te-a iubit, ţi-a cerut asta.

O privea cu atenție. Soția lui îi spusese că era îngrijorată pentru că Samantha nu vărsase nici o lacrimă la moartea tatălui ei.

– E bine, spusese avocatul. Are puterea tatălui ei.

– Dar tatăl ei nu era puternic, nu? replicase soția lui. Samantha a fost întotdeauna puternică. Iar acum stă calmă, privind cum îi moare tatăl, fără a vărsa o lacrimă.

– Dave a spus întotdeauna că Samantha e stînca lui de susținere.

Avocatul închisese geanta-diplomat şi ieşise din casă, înainte ca soția lui să mai apuce să spună ceva, pentru că era îngrijorat de ce va zice fata cînd va afla conținutul testamentului lui Dave Elliot.

Acum, privind-o pe Samantha, care stătea în biblioteca tatălui ei, simțea cum transpirația i se prelingea pe ceafă, pentru că îşi amintea cum discutase cu Dave Elliot despre testament, fără însă să-l poată convinge. Cînd Dave îşi exprimase ultima dorință, cîntărea cincizeci de kilograme şi abia putea vorbi.

– Îi datorez o şansă, şopti Dave. I-am răpit cea mai mare parte a vieții şi acum vreau să i-o înapoiez. Îi sînt dator.

– Samantha e o femeie tînără. O femeie adultă, care poate lua şi singură hotărîri, răspunse avocatul, dar, la fel de bine, putea să-l şi înjure, pentru că Dave nu-i acorda nici o atenție.

– Doar un an. Asta e tot ce-i cer. Un an. Îi va plăcea la New York.

N-o să poată suferi New York-ul, se gîndise avocatul. O cunoştea pe Samantha de douăzeci şi opt de ani. O văzuse rîzînd şi jucîndu-se cu alți copii. O văzuse alergînd şi făcînd farse părinților, o văzuse încîntată de o notă bună şi plîngînd de o notă proastă. O văzuse pe

Samantha certîndu-se cu mama ei pentru culoarea unei rochii sau dacă avea sau nu voie să-şi dea cu ruj. Pînă la doisprezece ani, fusese un copil absolut normal.

Dar, privind-o acum, doar la cîteva ore după înmormîntarea lui Dave, putea vedea ce devenise: o femeie bătrînă într-un trup de femeie tînără, ascunzîndu-şi frumuseţea într-un costum negru, care s-ar fi potrivit unei femei cu treizeci de ani mai în vîrstă decît ea. De fapt, părea că făcea tot posibilul să-şi ascundă feminitatea. Îşi strîngea părul frumos într-o coadă oribilă, nu se farda, hainele îi erau fără formă, prea lungi şi prea largi. Dar, mai rău de atît, era sufletul Samanthei; de mulţi ani nu mai zîmbise şi nu-şi aducea aminte cînd a rîs ultima oară.

Cînd zîmbea, se gîndea el, era foarte, foarte drăguţă. Îşi aminti cînd, cu cîţiva ani în urmă, înainte ca Samantha să se mărite şi să plece din Louisville, venise la ei acasă, iar ea tocmai era la ora de gimnastică. Dave era în camera alăturată, vorbind la telefon, iar ea nu ştia că se mai afla şi altcineva în casă. Stînd în faţa uşilor de sticlă ce dădeau în grădiniţa casei, cu un pahar de ceai cu gheaţă în mînă, avocatul venise să o salute pe Samantha, cînd ea se dezbrăca rămînînd în costumul de gimnastică, apoi începu exerciţiile de încălzire, făcînd streching cu picioarele ei lungi, superbe.

Avocatul uită că era fiica unui prieten şi rămase cu gura deschisă de admiraţie, holbîndu-se la tînăra femeie, pe care credea că o cunoştea de mulţi ani. Îi scăpaseră cîteva şuviţe cîrlionţate de păr din bentiţă, cîrlionţi care îi încadrau chipul ca o aură luminoasă, ireală; pielea ei era roz din cauza exerciţiilor, iar ochii aveau gene lungi şi întoarse, iar albastrul irisului strălucea ameţitor. Nu-i observase niciodată buzele pline şi năsucul obraznic. Nu

observase nici trupul de manechin, bine făcut şi perfect proporţionat.

– Ce mai cresc copiii ăştia, nu? spusese Dave în spatele lui, privindu-l atent pe avocat, care se înroşise pentru că fusese prins admirînd o fată tînără, ce i-ar fi putut fi fiică. I se citeau gîndurile pe chip. Jenat, se întorsese şi se dusese cu Dave în altă cameră.

Cîţiva ani mai tîrziu, în timp ce Dave îşi concepea testamentul, spusese că a stors toată „suculenţa" Samanthei.

– I-am făcut ceea ce un tată n-ar fi trebuit să-i facă odraslei lui. Iar avocatul nu voise să audă confesiuni de acest gen, chiar dacă Dave era pe patul de moarte.

Acum, avocatul se întreba ce i-o fi făcut Dave Samanthei – dacă i-a făcut ceva –, dar nu avea de gînd să întrebe, pentru că nu era destul de curajos pentru a păşi într-o lume despre care prefera să nu audă.

– Nu vreau să fac asta, zise Samantha, privindu-şi mîinile. Am alte planuri.

– Dar nu durează decît un an, răspunse avocatul, repetînd cuvintele lui David. La sfîrşitul anului, vei primi o sumă frumoasă de bani.

Mergînd către fereastră, Samantha mîngîie draperiile de brocart. Unul dintre ultimele lucruri pe care le făcuse împreună cu mama ei fusese să aleagă aceste draperii şi Samantha îşi aminti cum s-au uitat la sute de mostre de materiale, pînă cînd s-au decis asupra culorii şi materialului...

Solemnă, se duse la biroul masiv şi luă piatra pe care el o folosea ca suport de hîrtii. Pe partea netedă, scria cu litere copilăreşti: *„Te iubesc, tati."* Ea îi făcuse suportul, cînd era în clasa a treia.

Cu două săptămîni înainte ca tatăl ei să moară, timp

în care Samantha îl îngrijise şi ajunsese să creadă că erau mai apropiaţi ca niciodată, el vînduse în secret casa şi majoritatea lucrurilor din ea.

Samantha puse jos suportul şi se uită la avocat.

– Nu ţi-a spus de ce a vîndut casa?

– A spus doar că vrea să stai la New York şi, în acest timp, să-ţi cauţi bunica. Nu cred că s-a gîndit că încă mai e în viaţă, cred că a vrut să afli unde s-a dus, după ce şi-a părăsit familia. Tatăl tău intenţionase să facă asta singur, să încerce să afle ce s-a întîmplat cu ea, dar el...

– Nu a mai avut timp, completă Samantha, făcîndu-l pe avocat să se încrunte, pentru că tonul ei sunase amar. Deci acum o voi căuta eu în locul lui?

Avocatul îşi drese nervos glasul, întrebîndu-se cînd va găsi momentul să plece, cu toată politeţea, bine-înţeles.

– Nu cred că s-a referit literalmente la „căutare", cred că îi era teamă că vei sta aici, în casa asta, singură, fără să primeşti pe nimeni. Cred că s-a gîndit că, odată ce mama ta nu avea rude şi după moartea lui vei rămîne singură, mai rămînea doar bunica, dacă mai trăieşte, deci...

Se opri.

Samantha privise în altă parte, ca el să nu-i poată vedea chipul, pe care se citea tot ce simţea: durere, trădare, sentimente adînci, puternice. Acum, tot ce-şi dorea era să rămînă singură. Voia ca acest bărbat să plece din casă, voia să închidă uşa de la intrare în urma lui şi să nu o mai deschidă niciodată.

După ce el va părăsi casa, voia să se ghemuiască într-un colţ cald şi întunecos, să închidă ochii şi să nu-i mai deschidă niciodată. Prin cîte situaţii teribile poate să treacă o persoană şi încă să mai supravieţuiască?

Avocatul scoase un inel plin de chei şi îl puse pe birou.

– Acestea sînt cheile de la apartamentul tatălui tău. Dave a aranjat totul. Avea de gînd să se mute acolo, pentru a putea continua să-şi caute mama. A închiriat un apartament şi l-a şi mobilat. Totul era pregătit, dar, cînd s-a hotărît să-şi facă un control, i... i s-a descoperit cancerul.

Văzînd că Samantha nu se întoarce spre el, avocatul se dădu înapoi, către uşă.

– Samantha, trebuie să-ţi spun din nou că-mi pare rău de Dave. L-am iubit pe acest om şi ştiu că şi tu l-ai iubit. Şi, din cîte se pare, şi el te-a iubit. Te-a iubit foarte mult şi a vrut tot ce e mai bun pentru tine, aşa că sînt sigur că, orice ar fi făcut, a făcut din dragoste pentru tine.

Vorbise prea sacadat şi îşi dăduse seama de asta. Poate că ar trebui să-i ofere ceva. Măcar un umăr pe care să plîngă, dar adevărul era că nu voia să audă nimic de durerea enormă pe care Samantha probabil că o simţea. Îi părea rău pentru fată; atîţia morţi, într-o viaţă atît de scurtă, dar nu îi oferi umărul. Acum voia să plece acasă, la nevasta lui sănătoasă şi zîmbitoare, să plece din casa asta şi să nu mai revină vreodată.

– Îţi las pe birou actele pentru apartament, spuse el repede, dîndu-se înapoi. Cînd vei ajunge acolo, proprietarul îţi va da cheia de la intrare. Iar aici, pe podea, îţi las cutia cu lucrurile bunicii tale.

Punînd mîna pe clanţa uşii de la intrare, se simţea ca un alergător ce aşteaptă să i se dea startul, pentru a putea pleca din loc.

– Dacă mai ai nevoie de ceva, să mă anunţi, Samantha. Da?

Ea dădu din cap, dar nu se întoarse cînd îl auzi

plecînd. Continuă să privească în curtea cu moarte din spatele casei tatălui ei. Dar nu mai era . Nici a ei. Se gîndise mereu că, atunci cînd va fi mare, va creşte copiii în această casă, dar... Clipind de cîteva ori, pentru a-şi clarifica viziunea începeţoşată, realiză că mai avea doar nouăzeci de zile pentru a evacua casa copilăriei ei.

Întorcîndu-se, se uită la pachetul de hîrtii de pe biroul tatălui ei, birou care acum aparţinea altcuiva. Era tentată să lase baltă întreaga afacere. Se putea întreţine singură. Atunci cînd era vorba de asta, ştia că mai putea întreţine chiar încă o persoană, dar, dacă nu făcea ce spusese tatăl ei, ar pierde toţi banii lăsaţi de el, bani obţinuţi din vînzarea casei, bani economisiţi de-a lungul anilor, plus banii pe care, la rîndul lui, îi moştenise de la tatăl său.

Ştia că, dacă ar fi atentă, banii moşteniţi i-ar asigura independenţa financiară pentru întreaga viaţă, ar putea trăi oriunde ar dori şi ar putea face orice.

Nu se ştie din ce motiv, tatăl ei hotărîse ca, înainte de a putea avea banii, să locuiască un an la New York, un oraş mare şi murdar, căutînd prin dosare prăfuite urmele unei femei care şi-a părăsit familia cînd Samantha, nepoata ei, avea opt luni.

Femeia lăsase în urmă un soţ care o adora, un fiu care o iubea, o noră care îi simţea lipsa şi o nepoată care, într-o zi, ar fi putut avea nevoie disperată de ea.

Întorcîndu-se, Samantha luă suportul de hîrtie şi, o clipă, se gîndi să-l arunce pe fereastră. Dar impulsul a fost slab, aşa că, atentă, încet, puse suportul înapoi pe birou. Dacă tatăl ei voia ca ea să încerce să o găsească pe mama lui, atunci aşa va face. Nu făcuse aşa de ani de zile?

Se îndreptă către ieşire, dar făcu o pauză la uşă, se întoarse, luă cutia cu pălării demodate, cea pe care i-o lăsase tatăl ei, spunînd că acolo erau lucrurile bunicii ei şi o luă sus cu ea. Nu simţea nici un fel de curiozitate pentru conţinutul cutiei, nici o dorinţă de a se uita înăuntru. De fapt, Samantha era sigură că, una peste alta, era mai bine să nu se gîndească la nimic, să nu-şi aducă aminte de nimic. „Mai bine faci ceva, decît să gîndeşti!" îşi spuse ea, iar acum avea o mulţime de bagaje de făcut.

Capitolul 1

New York
aprilie 1991

La cincisprezece minute după ce ateriză la New York, Samantha Elliot descoperi că i s-a furat portofelul. Ştia că era vina ei, pentru că scosese un şervețel din geantă şi uitase să închidă fermoarul, deci hoțul nu făcuse decît să-şi strecoare mîna înăuntru şi să scoată portofelul. Îi dispăruseră o carte de credit American Express şi cea mai mare parte din bani. Cel puțin, avusese destul cap să ascundă o sută cincizeci de dolari într-o valiză, aşa că nu rămăsese chiar lefteră.

După ce descoperise furtul, avusese de-a face cu noua experiență a anulării cărții de credit. Pentru Samantha, tot ce s-a întîmplat a fost traumatizant; să vii pentru prima oară într-un oraş mare ca New York-ul, să fii întîmpinată cu un furt şi să-ți anulezi cartea de credit. Pentru tînăra femeie din spatele ghişeului de reclamații, totul era normal, aceste lucruri se întîmplau de cincizeci de ori pe zi. Îi întinse Samanthei formularele pe care urma să le completeze, apoi îi arătă un afiş pe perete, unde erau numerele de telefon ale companiilor de credit

şi îi spuse să sune la compania de care aparţinea cartea ei de credit. În timp ce Samantha vorbea la telefon, femeia reuşi să facă baloane de gumă, să-şi pilească unghiile, să discute cu prietenul ei la telefon şi să-i spună colegului ei ce voia să mănînce la prînz.

Samantha încercă să-i spună femeii de portofelul ei, care îi aparţinuse mamei ei şi era din piele şi al cărui design era, după cum zicea tatăl ei, foarte inteligent. Dar femeia o privi blazată pe Samantha şi zise „Mda, bine". Dacă femeia nu ar fi demonstrat deja că avea destulă inteligenţă, încît să facă mai multe lucruri în acelaşi timp, Samantha ar fi crezut că era, pur şi simplu, tîmpită.

Cînd Samantha ieşi din biroul de obiecte pierdute, constată că valiza i se blocase într-o cameră de sticlă şi trebui să găsească un paznic care să i-o deschidă. După ce reuşi s-o recupereze, ducînd-o acum pe un cărucior cu rotile, cu geanta enormă aruncată peste umăr, deja începu să tremure de extenuare şi frustrare.

Tot ce mai avea de făcut era să ia un taxi, primul taxi din viaţa ei, ca să meargă în oraş.

Peste treizeci de minute, se urcă în cel mai murdar automobil pe care-l văzuse vreodată. Putea atît de tare a fum de ţigară, încît mai avea puţin şi îi venea rău şi, cînd voi să deschidă geamul, descoperi că lipseau mînerele de la ambele uşi. Ar fi vrut să stea de vorbă cu şoferul, dar, cînd îi citi numele ce stătea scris sub aparatul de taxat şi văzu că-l cheamă cu o mulţime de x şi k, o lăsă baltă. „Sigur nu ştie prea multă engleză", îşi zise.

Privind pe geamul murdar al taxiului, încerca să nu respire şi să nu se gîndească la nimic, la ce se întîmpla cu ea, de ce era acolo sau cît timp va trebui să rămînă.

Taxiul trecu pe sub un pod, care arăta de parcă ar fi trebuit dărîmat, apoi o luă pe nişte străzi cu trotuarele

pline de o mulțime de magazine micuțe, cu geamuri murdare. Cînd şoferul o întrebă a treia oară de adresă, Samantha i-o spuse din nou, încercînd să nu se enerveze prea rău. Pe hîrtia dată de avocatul tatălui ei scria că apartamentul era într-o clădire maro de piatră, construită prin anii '60, undeva între Park şi Lexington.

Cînd şoferul încetini pentru a căuta adresa, ajunseseră pe o stradă ce părea mai liniştită şi mai puțin aglomerată decît alte zone prin care trecuseră.

După ce taxiul opri, îl plăti pe şofer, apoi îşi luă singură valizele din maşină.

Privind clădirea din fața ei, văzu că avea cinci etaje, că era foarte drăguță, cu o scară înaltă, la capătul căreia se afla o uşă, luminată de un felinar. În stînga casei cobora o scară, probabil spre o pivniță, iar acoperişul era din țiglă roşie ca focul.

Samantha sună, apoi aşteptă. Nu răspunse nimeni. Mai sună de trei ori şi aşteptă cincisprezece minute.

Bineînțeles, îşi zise ea, aşezîndu-se pe o valiză. La ce se aşteptase? La vreun valet care să îi înmîneze cheia de la intrare? Doar pentru că îi scrisese pentru a-l informa în legătură cu ora la care soseşte nu însemna că trebuie să se deranjeze să fie acolo, să-i deschidă uşa. Ce îl interesa pe el că ea îşi dorea să facă un duş şi să se aşeze pe ceva stabil, care să nu se mişte?

Stînd pe valiză şi aşteptînd, întrebîndu-se dacă va apărea vreodată, se gîndea la ce ar fi putut face într-un oraş de mărimea New York-ului, fără să aibă unde locui. Oare să ia un taxi către cine ştie ce hotel şi să-şi petreacă noaptea acolo? Sau să ia legătura cu avocatul tatălui său să-i mai trimită nişte bani pînă cînd va reuşi să-şi deschidă un cont la New York?

Mai trecuseră cîteva minute, dar tot nu apăru nimeni

şi nici un trecător nu părea să o observe. Îi zîmbiră totuşi cîţiva bărbaţi, dar se făcu că nu îi vede.

În timp ce Samantha stătea în capătul scărilor, se uită atent într-o parte a casei şi observă că, mai jos, era încă o intrare. Poate că aceea era intrarea principală şi acolo trebuia să sune.

Neştiind dacă era bine sau nu să-şi lase genţile în capătul scărilor, se hotărî să nu le ia şi se rugă să nu i le fure cineva.

Coborî scările către uşă, se învîrti pe lîngă clanţa frumoasă de fier forjat şi ciocăni de cîteva ori; nu răspunse nimeni.

Trase adînc aer în piept şi, cu pumnii strînşi, se mai uită o dată la valizele din capătul scărilor; încă nu i le furase nimeni. În spatele uşii era un ghiveci cu muşcate roşii şi, văzînd florile, zîmbi. Cel puţin muşcatele păreau fericite; erau bine îngrijite, nu aveau nici măcar o frunză uscată, iar pămîntul era umed.

Zîmbitoare, se îndreptă către scări, dar, cînd să dea colţul, îi vîjîi pe lîngă cap o minge de fotbal, atît de aproape, încît era gata să cadă. După minge veni un tip de vreo optzeci de kilograme, îmbrăcat cu un şort alb şi un maiou ud de transpiraţie, cu mîinile întinse. Samantha se lipi cu totul de perete.

Încercase să se dea la o parte din calea lui, dar nu fusese îndeajuns de rapidă. El prinse mingea exact în clipa în care era gata- gata să aterizeze peste ea. Dădu drumul mingiei şi, în acelaşi timp, o prinse pe Samantha înainte să cadă.

Icni în efortul de a o prinde, dar mîinile lui o apucară şi o traseră la piept, protector.

Pentru un moment, ea rămase înconjurată de braţele lui. Era mai înalt decît ea cu vreo treizeci de centimetri,

poate şi mai mult, dar modul protector în care o ridicase le adusese privirile la acelaşi nivel. Erau izolaţi de scările înalte din spatele lor, de poartă şi de cutia cu flori. Samantha dădu să-i mulţumească bărbatului, dar, privindu-l, uită ce voia să-i spună.

Era un bărbat extraordinar de frumos, cu părul negru şi ondulat, cu sprîncenele negre şi grele, cu ochi negri şi nişte buze pentru care orice femeie s-ar fi sinucis. Ar fi părut efeminat, dacă nu ar fi avut obrazul neras de trei zile şi un trup cu muşchi puternici. Nu, nu era feminin. Toate genele din lume nu l-ar fi putut face pe acest bărbat să arate mai puţin de sută la sută mascul. De fapt, emana masculinitate, ceea ce o făcea pe Samantha să se simtă mică şi neajutorată, de parcă ar fi fost îmbrăcată în dantelă spumoasă. Mirosea a mascul, dar nu mirosul acela artificial din magazine; acest bărbat mirosea a transpiraţie, puţin a bere şi a piele bronzată, încălzită de soare şi de exerciţii.

Dar îndeosebi o fascina gura acestui bărbat. Avea cea mai frumoasă gură pe care o văzuse vreodată la o fiinţă umană. Era plină şi sculpturală, părea dură şi moale în acelaşi timp. Nu îşi putea lua ochii de la ea. Cînd văzu acele buze apropiindu-se de ale ei, nici nu se mişcă. I le atinseră pe ale ei, la început uşor, de parcă i-ar fi cerut permisiunea. Samantha, lăsîndu-se pradă instinctului, nevoii şi poate unei dorinţe primitive, îşi desfăcu încet buzele sub ale lui, iar el apăsă mai tare. Nu şi-ar fi dezlipit gura de acele buze dulci şi calde nici dacă de asta ar fi depins viaţa ei. Cînd, cu jumătate de inimă, dădu să protesteze şi să-l împingă, veni în contact cu umărul lui. Trecuse mult timp de cînd nu mai simţise piele masculină. Şi nu atinsese niciodată un umăr ca acesta. Braţul avea muşchi duri şi fermi.

Cînd mîna i se încleştă de braţul lui, el se lipi de ea cu trupul mare, dur şi greu, lipind-o de perete. Mîna Samanthei se strecură pe sub maioul decoltat şi se întîlni cu conturul muşchilor spatelui lui.

Buzele ei scăpară un geamăt, iar trupul ei începu să se agaţe de al lui. Cu o mînă mare după capul ei, o întoarse şi începu să o sărute cu o pasiune pe care nu o întîlnise în toată viaţa ei. O săruta într-un fel în care-şi dorise întotdeauna, aşa cum se presupune că se încheie toate romanele de dragoste, aşa cum scrie în cărţi, aşa cum nimeni nu o sărutase pînă atunci.

Îşi dezlipi gura de a ei şi îi sărută gîtul, îi sărută lobul urechii, în timp ce mîinile ei îi mîngîiau spatele. Cuprinzîndu-i fesele în mîini, o ridică, punîndu-i un picior pe coapsa lui. Aproape că nu-i simţi greutatea.

– Hei, Mike, vezi că mai sînt şi alţii pe aici.

La început, Samantha nu auzi vocea, nu auzi nimic; nu făcea decît să simtă.

Bărbatul a fost acela care a întrerupt momentul. Îşi dezlipi buzele de gura ei, îi puse mîna pe obraz şi i-l mîngîie cu degetul mare în timp ce o privea zîmbitor în ochi.

– Hei, Mike, asta e verişoara aia pe care n-ai mai văzut-o de mult sau ai luat-o de pe stradă?

Aplecîndu-se, bărbatul o mai sărută o dată pe Samantha.

Samantha începu să gîndească din nou abia cînd se îndepărtă de lîngă ea. Primul sentiment pe care l-a avut a fost oroare absolută, oroare faţă de ceea ce făcuse. Încercă să-şi smulgă mîna din strînsoarea lui, dar el o apucă şi mai tare.

La ei se uitau trei bărbaţi ce morfoleau nişte ţigări în gură, transpiraţi şi cu beri în mînă, rînjind, cu expresii

scîrboase pe figuri.

– Ai de gînd să ne prezinți și pe noi sau nu?

– Bineînțeles, zise bărbatul, ținînd-o pe Samantha de mînă, în ciuda faptului că ea încerca să se elibereze. V-o prezint pe... Întorcîndu-se, o privi întrebător.

Samantha se uită în altă parte; nu voia să-i mai privească chipul. Nu era nevoie de oglindă ca să știe că fața îi era roșie de jenă.

– Samantha Elliot, reuși să șoptească.

– Oh, da? zise bărbatul ce o ținea de mînă, apoi se uită din nou la cei trei bărbați care acum își dădeau coate, observînd că Mike nu o cunoștea pe femeia pe care, cu cîteva minute mai devreme, o săruta de parcă ar fi vrut să o absoarbă.

– V-o prezint pe chiriașa mea, zise bărbatul, zîmbind. Va locui la mine în casă.

În vocea lui se simțea clar mîndria și încîntarea.

Smulgîndu-se brusc, Samantha își eliberă mîna din strînsoarea lui. Îi venea să moară, mai ales cînd își dădu seama cine era bărbatul. Oroare, umilință, panică, repulsie erau sentimentele care o invadaseră și ar fi vrut să dispară. Sau să moară. Sau amîndouă.

– Ce mai colegă de cameră! Rîzînd vulgar, unul dintre bărbați o privi din cap pînă-n picioare.

– Dacă vrei să stai cu mine, să mă anunți, iubito, spuse cel de-al doilea bărbat.

– Cu tine și cu soția ta, zise cel de-al treilea bărbat, înghiontindu-l cu cotul pe al doilea. Drăguțo, eu nu sînt însurat. O să am grijă de tine. Mai bine decît Mike.

– Ieșiți afară de aici, strigă Mike binedispus, fără animozitate în voce, doar cu veselie, în timp ce luă de jos mingea de fotbal și o aruncă după ei.

Unul dintre bărbați prinse mingea și cei trei o luară în

josul străzii, împingîndu-se unul pe celălalt rîzînd.

Bărbatul se întoarse către ea.

– Eu sînt Mike. Întinzîndu-i mîna, păru să nu înțeleagă de ce Samantha nu făcea altceva decît să se holbeze la el. Michael Taggert. Văzînd că nu răspunde, începu să explice: Proprietarul casei. Mi-ai scris, ți-aduci aminte?

Fără să scoată un cuvînt, Samantha trecu pe lîngă el, atentă să nu-l atingă şi se duse glonț la scări. Apucase bagajul înainte ca el s-o ajungă din urmă.

– Aşteaptă un minut, pînă deschid uşa. Sper să-ți placă apartamentul. Femeia tocmai a făcut curățenie şi ți-a pus aşternuturi curate. Îmi pare rău că n-am fost aici cînd ai sosit, dar am pierdut noțiunea timpului şi... Hei! Unde te duci?

Cu cîte o valiză în fiecare mînă, Samantha cobora scările şi ajunsese deja la trei case depărtare, cînd el termină de descuiat uşa.

Coborînd cîte două trepte, Mike se aşeză în fața ei, încercînd să-i ia bagajele, dar ea nu îi dădu voie, încercînd să treacă pe lîngă el, însă el nu o lăsă.

– Nu eşti supărată pentru că am întîrziat, nu?

Samantha îl privi repede, încruntată, apoi încercă din nou să treacă pe lîngă el. După trei încercări nereuşite, se întoarse şi o luă în altă direcție, dar el îi tăie din nou calea. În cele din urmă, ea se opri, privindu-l în ochi.

– Îmi dai voie să trec, te rog?

– Nu înțeleg, zise el. Unde te duci?

„Ce oameni tîmpiți, se gîndi ea. Oare oraşul ăsta e plin de ei?" Holbîndu-se în continuare la el, zise:

– Domnule Taggert, mă duc să caut un hotel.

– Un hotel? Dar apartamentul e pregătit pentru tine. Nu l-ai văzut încă, deci nu poate să nu-ți placă. Doar nu

e din cauza mea, nu? Ți-am spus că îmi pare rău că am întîrziat. Nu întîrzii de obicei, dar mi s-a defectat ceasul săptămîna trecută şi e la reparat şi nu aveam de unde să ştiu ce oră e.

Se uită la el de parcă ar fi vrut să-l bage în pămînt şi plecă.

Nu era prea uşor să scape de el, pentru că se postă în fața ei şi începu să meargă cu spatele.

– Din cauza băieților, nu? Cam neciopliți, nu? Îmi cer scuze pentru ei. Mă întîlnesc cu ei doar cînd am chef să arunc cu mingea şi cînd vreau să fac gimnastică. Adică, nu ne întîlnim socialmente, dacă asta te îngrijorează. N-o să-i mai vezi prin casă. Îți promit!

Oprindu-se un moment, Samantha se uită la el de parcă nu-i venea să creadă. Cum de era posibil să fie atît de frumos şi să nu înțeleagă nimic? Se forță să-şi ia ochii de la el. Frumusețea lui o băgase din primul moment în bucluc.

– Deci cauza nu e că am întîrziat şi nici băieții, atunci care e problema? întrebă el.

La colțul blocului, ea se opri. Acum ce ar fi trebuit să facă? Nu avea idee unde era şi încotro se ducea, dar văzu trecînd o mulțime de taxiuri galbene. În filme, oamenii luau taxiul stînd pe trotuar şi ridicînd un braț, aşa că îşi ridică geanta pe umăr şi ridică o mînă. Purtîndu-se de parcă ar fi făcut asta de o mie de ori, puse mîna pe portiera maşinii.

– Aşteaptă un minut, zise Mike, cînd ea deschise portiera. Nu poți pleca. N-ai mai fost în oraş pînă acum şi nu ştii unde să te duci.

– Mă duc cît pot de departe, răspunse ea, fără să se uite la el.

Mike arăta extrem de surprins.

– Dar credeam că mă placi.

Oftînd exasperată, Samantha dădu să se urce în taxi.

Dar Mike o opri luîndu-i valiza, apoi apucînd-o ferm de braț.

– Nu pleci, spuse el. Apoi, uitîndu-se la şofer, zise: Şterge-o!

Şoferul se uită la Mike, la muşchii trupului lui, ce stăteau să explodeze prin hainele strîmte pe corp şi nu mai puse întrebări, nici nu mai aşteptă ca Mike să trîntească portiera şi plecă.

– În regulă, zise Mike încet, de parcă ar fi vorbit cu un cal nărăvaş. Nu ştiu ce se întîmplă, dar trebuie să discutăm despre asta.

– Unde? În casă? În casa în care ar trebui să trăiesc cu tine? întrebă Samantha furioasă.

– Despre asta e vorba? Eşti supărată pe mine pentru că te-am sărutat? Îi zîmbi blînd şi îşi coborî vocea semnificativ. Credeam că ți-a plăcut, spuse el, apropiindu-se.

– Pleacă de lîngă mine. Făcu un pas înapoi. Ştiu că ăsta e un oraş cu oameni nepăsători, dar cred că, dacă încep să țip, cineva o să-mi dea atenție.

Auzind asta, Mike făcu, la rîndul lui, un pas înapoi şi se uită la ea. Era îmbrăcată cu ceva care părea o uniformă – era singurul cuvînt prin care se putea descrie ce avea pe ea – de culoare bleumarin. Era o rochie a cărei lungime trecea de genunchi şi o jachetă cu guler şi manşete albe. Pe undeva, rochia aceea plictisitoare reuşea să-i ascundă complet formele trupului. Dacă Mike nu ar fi mîngîiat-o cu cîteva clipe mai devreme şi nu ar fi simțit ce trup incredibil avea, ar fi crezut că era dreaptă ca un băț. Cînd o sărutase, îi mîngîiase spatele, curbat delicios, apoi îşi plimbase mîna de sus în jos, peste rotunjimea încîntătoare a feselor ferme, perfecte şi de pe

coapse pînă la gleznele subțiri. S-ar fi îndoit că era posibil să ascunzi un trup ca al ei sub un asemenea amalgam de haine, dar, cumva, reuşise.

Privindu-i chipul, Mike văzu că se situa între calificativele „drăguță" şi „nostimă", dar nu era fardată, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă frumusețea, în loc să o pună în evidență, iar părul îi era pieptănat complet pe spate. Era lung, dar o şuviță îi scăpase din bentiță şi cădea grațios pe lîngă obraz. Ar fi vrut s-o atingă din nou.

Uitîndu-se la ea, îi era greu să creadă că aceasta era femeia pe care o sărutase, pentru că nu exista nici o tentă sexy nici pe chipul ei, nici pe trup. De fapt, cu rochia aceea, cu părul blond pieptănat pe spate şi legat îngrozitor, s-ar fi gîndit mai degrabă că era mama unei mulțimi de copii şi preda la şcoala de duminică. Dacă ar fi trecut pe lîngă ea pe stradă, nu ar fi privit-o de două ori. Dar îşi amintea perfect de cît de diferită fusese cu cîteva minute în urmă. Frumusețea senzuală, dornică, înfometată cu care ea îl sărutase era ascunsă undeva pe-acolo.

Cînd îşi luase avînt să prindă mingea, aproape că dăduse peste ea şi, din instinct, a prins-o înainte să apuce să cadă. Deschisese gura s-o întrebe dacă e în regulă, dar, uitîndu-se în ochii ei, nu mai putuse rosti nici un cuvînt pentru că îl privea de parcă ar fi crezut că era cel mai frumos, cel mai sexy, cel mai dorit bărbat din lume. Mike ştia de cînd era puştan că îl plăceau fetele şi profitase de asta, dar nici o femeie nu l-a privit aşa vreodată.

Bineînțeles că şi el a privit-o, probabil în acelaşi fel. Ochii ei mari, blînzi şi albaştri erau plini de surpriză şi dorință, privindu-l de deasupra unui năsuc mic şi obraz-

nic, care era aşezat deasupra unor buze atît de pline şi de lucioase, încît credea că va muri de dorința să le sărute.

O sărutase, la început nu era sigur de ceea ce făcea, pentru că nu voia sub nici o formă să o sperie, dar, din momentul în care buzele li se uniseră, ştiuse că nu se va mai putea opri, că nu va mai putea da înapoi. Nici o femeie nu-l sărutase în felul acesta. Din partea ei nu simțea doar dorință, ci şi înfometare. Îl sărutase de parcă ar fi fost închisă zece ani şi acum, că fusese eliberată, el era bărbatul pe care-l dorea. Mike nu înțelegea ce se întîmpla acum cu ea. Cum o fi putut ca, după un asemenea sărut, să-l privească de parcă l-ar fi detestat? Şi-apoi, cum era posibil ca această mică doamnă să fie femeia fascinantă care îi învăluise mijlocul cu piciorul?

Mike nu avea răspunsuri pentru aceste întrebări, nici nu înțelegea nimic din ce se întîmpla, însă un lucru îl ştia cu siguranță; nu putea s-o lase să plece de lîngă el. Trebuia să afle ce o făcea să vrea să plece de lîngă el. Dacă ar fi fost după el, ar fi luat-o în brațe şi ar fi dus-o înapoi acasă, unde ar fi ținut-o, probabil, pentru totdeauna. Dar dacă la început dorise ceva de la el, trebuia să afle ce anume.

– Îmi cer scuze dacă am făcut ceva care să te jignească, zise el, deşi nu credea un cuvînt din tot ce spunea. Nu-şi putea aminti decît de glezna ei ce îi înconjura mijlocul.

Samantha îşi ridică privirea din pămînt.

– Asta ar trebui să mă facă să te cred? Trase adînc aer în piept, încercînd să se calmeze, pentru că începuse să se teamă că vor atrage atenția trecătorilor.

– N-am putea merge undeva, să discutăm? întrebă el.

– Adică la tine acasă?

Exceptînd sarcasmul din vocea ei, Mike se gîndi că era o idee bună, dar nu zise nimic.

– Nu avem ce discuta.

De data asta, îşi dădu seama că ea credea că acasă la el era cine ştie ce bordel.

– Mergem înapoi, ne aşezăm în capătul scărilor, să ne vadă tot New York-ul şi discutăm despre orice fel de problemă crezi că există. Iar mai tîrziu, dacă ţii cu tot dinadinsul să pleci, te voi ajuta să-ţi găseşti un hotel.

Samantha ştia că nu ar fi trebuit să-l asculte; ar fi trebuit să ia alt taxi şi să găsească un loc unde să doarmă.

– Uite ce este, nici măcar nu ştii încotro să te duci, nu? Nu poţi să te urci într-un taxi şi să spui „Du-mă la un hotel". Sub nici o formă. Nu ştii ce se poate întîmpla, aşa că, lasă-mă să dau un telefon, să-ţi rezerv o cameră.

Văzînd-o că ezita, Mike profită de ocazie şi se îndreptă cu paşi mici către casă, sperînd că va veni după el. Nu voia să forţeze limita, aşa că nu mai scoase nici un cuvînt şi merse încet, oprindu-se din cînd în cînd, să se asigure că ea îl urma.

Cînd ajunseră la el, îi urcă bagajele în capul scărilor, le aşeză jos şi se întoarse spre ea.

– Acum vrei să-mi spui care e problema?

Samantha îşi privi mîinile, ştiind că era foarte obosită de ziua lungă şi extenuantă. De fapt, fusese un an lung şi extenuant.

– Cred că problema e evidentă, spuse ea, încercînd să nu se uite la el, pentru că era aproape dezbrăcat. Văzînd că nu spune nimic, vorbi din nou, de data asta cu intenţia de a se face înţeleasă. Nu intenţionez să trăiesc în aceeaşi casă cu un bărbat care îşi va petrece timpul

urmărindu-mă peste tot. Sînt în doliu după tatăl meu, tocmai am pus punct unei căsnicii şi nu mai vreau complicaţii.

Poate că Mike nu ar fi trebuit să se supere de vorbele ei, dar îl făceau să se simtă ca un libidinos bătrîn care nu putea să-şi ia mîinile de pe o fată tînără şi proaspătă. Rezistă tentaţiei de a-i spune că nu a forţat-o cu absolut nimic şi ar fi vrut să-i mai spună că nu au făcut nimic altceva decît să se sărute, nimic mai mult, şi că nu era nici un motiv să se poarte de parcă ar fi fost un violator feroce care tocmai a încercat să o hărţuiască.

– În regulă, spuse el rece. Care sînt regulile?

– Nu am idee despre ce vorbeşti.

– Ba ai. Oricine se îmbracă aşa ca tine trăieşte după anumite reguli. Acum spune-mi care sînt acestea.

Samantha îşi luă geanta, dar, cînd să-şi ridice valiza, el nu i-o dădu.

– În regulă, spuse el din nou, oftînd învins. Îmi cer scuze din nou. N-am putea să o luăm de la început?

– Nu, zise ea. Nu e posibil. Vrei, te rog, să dai drumul valizei, ca să pot pleca?

Mike nu avea de gînd s-o lase să plece. În afară de faptul că o dorea atît de puternic, încît îi curgeau picături de transpiraţie pe piept, deşi era o zi răcoroasă, mai exista promisiunea pe care i-o făcuse tatălui ei, deşi ea nu ştia că Dave şi Mike petrecuseră mult timp împreună. Nu se ştie din ce motiv, Dave nu dorea ca Mike şi Samantha să se întîlnească, cel puţin atît timp cît el mai era în viaţă. Apoi, cu două zile înainte ca Dave să moară, îl sunase pe Mike şi, deşi era mult prea slăbit, iar Mike nu prea reuşea să înţeleagă ce spunea la telefon, reţinuse esenţialul. Dave zicea că i-o trimite pe Samantha la New York şi îl rugase pe Mike să aibă grijă de ea. Nu era

momentul ca Mike să se codească, aşa că îşi dăduse cuvîntul că o va proteja şi va avea grijă de ea.

Mike privi în jos, către genţile Samanthei.

– În care ai lucrurile de noapte?

Samantha se gîndi că era o întrebare îngrozitoare, dar ce mai conta faţă de tot ceea ce se întîmplase?

Fără să mai aştepte răspunsul, luă geanta şi deschise uşa casei.

– Cinci minute, asta e tot ce-ţi cer. Dă-mi cinci minute, apoi sună la uşă.

– Te rog, vrei să-mi dai geanta înapoi?

– Cît e ceasul acum?

– Patru şi un sfert, răspunse ea automat, după ce-şi privi ceasul.

– O.K., la şi douăzeci sună la sonerie.

Închizînd uşa după el, o lăsă pe Samantha stînd singură în capătul scărilor, după ce îi luase jumătate din bagaj. Cînd sună, nu răspunse nimeni. Era tentată să-şi ia enorma valiză şi să plece, dar faptul că toţi banii pe care-i avea erau acolo, o făcu să se aşeze pe valiză şi să aştepte.

Încercînd să nu se gîndească la tatăl ei şi mai ales să nu se gîndească la soţul ei – de fapt, ex-soţul ei – se forţă să se uite pe pereţi, pe stradă, la oameni, la bărbaţii îmbrăcaţi în blugi şi la femeile cu fuste revoltător de scurte. Chiar şi la New York aerul părea încărcat de lenea caracteristică unei după-amieze de duminică.

„Bărbatul ăsta, Michael Taggert, zicea că vrea să o ia de la început", gîndea ea. Ar fi vrut, dacă ar fi putut să-şi ia viaţa de la capăt, s-o înceapă mai precis din ziua în care murise mama ei, pentru că din ziua aceea viaţa i s-a dat peste cap.

Uitîndu-se din nou la ceas, primul ei gînd a fost că

poate l-ar putea amaneta, dar ceasul costase, nou fiind, doar treizeci de dolari, aşa că se îndoia că ar putea lua prea mult pe el. Observînd că era patru şi douăzeci şi cinci de minute, se gîndi că, poate, dacă va suna acum la sonerie, Michael Taggert ar răspunde şi poate i-ar da geanta înapoi să se ducă să-şi găsească o locuinţă. Cu cît se pronunţa mai devreme sentinţa acestui an, cu atît va putea scăpa mai repede de oraşul ăsta îngrozitor.

Trase adînc aer în piept, îşi netezi fusta, îşi aranjă părul şi apăsă pe sonerie.

Capitolul 2

Cînd bărbatul deschise uşa la primul ţîrîit al soneriei, ea rămase nemişcată un moment, clipind nedumerită de schimbarea lui. Era îmbrăcat cu o cămaşă curată, albastră, o cravată albastru-închis, pantaloni de lînă şi pantofi perfect lustruiţi. Barba de trei zile dispăruse, iar zulufii părului erau pieptănaţi într-un stil conservator. În cîteva minute, înfăţişarea lui se transformase din cea a unui şef de bandă sexy şi periculos, în cea a unui tînăr bancher prosper.

– Bună, trebuie să fii doamna Elliot, zise el, întinzîndu-i mîna. Eu sînt Michael Taggert. Bine ai venit la New York.

– Te rog, dă-mi geanta înapoi. Ignoră mîna întinsă. Vreau să plec.

Zîmbind şi purtîndu-se de parcă ea nici nu ar fi vorbit, Mike păşi într-o parte.

– Vrei, te rog, să intri? Apartamentul tău e pregătit.

Samantha nu voia să intre în casa acestui bărbat. Şi apoi i se părea ciudat că îşi putea schimba înfăţişarea atît de repede şi atît de complet; cu cîteva minute în urmă arăta ca un pachet de muşchi fără creier, care nu făcuse vreodată ceva mai inteligent decît să reţină cîteva meciuri de fotbal, iar acum arăta ca un tînăr profesor.

Dacă s-ar fi întîlnit cu acest bărbat de prima dată, nu ar fi ghicit cum era cu adevărat. După cum era acum, nu era sigură care din ei era cel adevărat.

Cînd Samantha îşi văzu geanta în capătul scărilor, intră în casă să o ia, dar, cînd atinse mînerul genții, auzi uşa închizîndu-se. Întorcîndu-se speriată către el, cu buzele strînse, nu reuşi să-l privească în ochi.

– Ai vrea să vezi mai întîi casa sau apartamentul tău?

Nu voia să vadă nici una-nici alta, dar el se aşezase în fața uşii, blocînd ieşirea, la fel de masiv ca un bolovan aşezat în fața intrării într-o peşteră.

– Vreau să plec de aici. Vreau...

– Deci casa, zise el vesel, de parcă i-ar fi răspuns pozitiv. A fost construită în anii '20, nu ştiu anul cu exactitate, dar se poate vedea că forma camerelor este cea originală.

Refuzînd să se mişte de lîngă geantă, ea rămase pe loc.

Dar Mike o forță să participe, oricît s-ar fi împotrivit, punîndu-i o mînă pe umăr şi, mai împinsă, mai tîrîtă, o duse pînă în camera de zi. Văzu o cameră spațioasă, cu scaune mari ce păreau confortabile şi o canapea, aşezate pe un covor manual de lînă; peste tot erau obiecte de artă folclorică, adunate din toată lumea şi, într-un colț, lîngă ferestre, doi palmieri enormi. Pe pereți atîrnau cîteva măşti, tapiserii chinezeşti şi picturi de Balinese. Era o cameră bărbătească, în culori închise, piele şi obiecte de lemn, camera unui bărbat cu gusturi rafinate.

Camera nu arăta deloc a bordel, aşa cum crezuse ea, avînd în vedere prima impresie pe care i-o lăsase el. De fapt, bărbatul de lîngă ea, cel care purta haine de bancher, arăta de parcă ar fi fost la el acasă, de parcă ar

fi făcut parte din mediul acela.

Se luă după el, mergînd din cameră în cameră şi văzu o sufragerie cu o masă mare adusă din India, iar pe un perete, o pictură magnifică, apoi o cameră plină de caricaturi edwardiene.

Relaxîndu-se cu fiecare minut ce trecea, văzu o cameră-bibliotecă, lambrisată în lemn de stejar, cu rafturi pînă în tavan, pline de cărți. Era impresionată de numărul enorm de cărți, pînă cînd văzu că toate volumele aveau ca subiect gangsterii americani: originile lor, biografiile, chiar şi cărți despre felul în care practicau gangsterii ştiinţele economice. Se strîmbă dezgustată şi nu se uită la cărți. Într-un colț al camerei, văzu un birou mare, acoperit cu cutii albe, enorme, pe care scria *Compaq* sau *Hewlett Packard*. Se întoarse către el surprinsă.

– Chiria ta, răspunse el privirii ei întrebătoare. În cutiile astea e chiria pe un an întreg şi nu am idee ce să fac cu chestiile astea.

– Aş putea...

Samantha se opri, simțind cum o cuprinde din nou acel sentiment de revoltă, la vederea acelui echipament puternic de computere care stătea nefolosit, în cutii.

Probabil că se simțea la fel ca un colecționar de păpuşi în fața căruia stăteau cutii pe care scria *„Păpuşile lui Great-Granny"* şi nu avea voie să deschidă cutiile.

– Să nu-mi spui că ştii să lucrezi cu computerul... zise el nevinovat, deşi ştia foarte bine că era un as în domeniu. Cumpărase ce îi spusese David Elliot într-una din scrisori că ar dori Samantha.

– Mă pricep cît de cît, zise ea vag, întorcîndu-se încet cu fața de la cutii.

Conducînd-o sus pe scări, îi arătă două dormitoare, ambele decorate cu plante şi lucrări artistice din întreaga

lume; în unul din ele erau scaune împletite din răchită, cu perne brodate cu modele de frunze de viță de vie.

– Îți place? întrebă el, încercînd să-şi controleze vioiciunea din voce.

Samanthei îi scăpă un zîmbet, fără voie.

Cînd îi zîmbi şi el, Samantha aproape că rămase fără aer. Arăta şi mai bine cînd zîmbea aşa, plăcut, nealterat de alte sentimente. Se îndreptă către uşă, pentru că i se păru că în cameră se făcuse deodată foarte, foarte cald.

– Acum vrei să-ți vezi apartamentul?

Dădu din cap, uitîndu-se în altă parte, numai la el nu.

Se luă după el pe scări, pînă la etajul trei. Cînd Michael deschise uşa primei camere, Samantha uită totul despre New York şi despre bărbatul acesta care o răscolise, pentru că simțea prezența tatălui ei în această cameră. Tatăl ei spusese dintotdeauna că, dacă ar fi s-o ia de la tencuială, şi-ar decora casa în roşu de Burgundia şi verde, iar această cameră fusese realizată pentru el. În unghi drept, era aşezată o canapea verde-închis şi, în fața ei, scaune confortabile tapițate cu material verde. Sub ele se vedea un covor oriental în nuanțe de verde şi crem. Prin cameră erau mobile din mahon.

Mîngîind tapițeriile, Samantha văzu cîteva poze cu familia ei: mama, părinții împreună, bunicul din partea tatălui şi, mai ales, fotografii ale ei, din copilărie pînă la maturitate; ultima era făcută anul trecut. Luă timid o fotografie a mamei ei, înrămată în argint şi, ținînd-o strîns, închise o clipă ochii. Prezența tatălui ei era atît de puternică în cameră, încît, dacă se întorcea brusc, se aştepta să-l vadă. În loc de asta, cînd se întoarse, îl văzu în pragul uşii pe un străin, un străin încruntat.

– Nu-ți place, zise Mike. Camera asta nu ți se potriveşte.

– E perfectă, zise Samantha încet. Aici simt prezența tatălui meu.

Mike se încruntă şi mai tare.

– Da? Vorbind, privea apartamentul cu alți ochi, văzînd că nu era camera potrivită pentru o blondă drăguță. Era camera unui bărbat. Mai bine zis, era camera lui David Elliot. Dormitorul e pe aici. În timp ce Mike mergea în spatele Samanthei, observa fiecare colț cu alți ochi. Aceste încăperi erau decorate la fel ca acelea de jos, de către sora lui.

Pereții dormitorului erau zugrăviți în verde-închis, iar draperiile de la ferestre, grele, din catifea verde cu maro.

Patul nu avea margini, iar cuverturile erau imprimate cu scene de vînătoare. O privi pe Samantha şi o observă mîngîind fotoliul.

– Tatăl meu a stat vreodată aici?

– Nu, zise Mike. Totul s-a rezolvat prin poştă sau la telefon. Plănuia să vină aici, dar...

– Ştiu, zise ea, uitîndu-se la tablourile cu cîini de pe pereți. A fi în camera asta, era de parcă tatăl ei nu ar fi murit, de parcă ar mai fi fost în viață.

Mike îi arătă un bar, lîngă dormitor, apoi două dormitoare în marmură verde-închis şi o cameră de zi cu scaune roşii şi verzi şi rafturi de cărți pline cu biografii de oameni celebri, preferatele tatălui ei. La al patrulea etaj, era o cameră de oaspeți şi o cameră de studiu, cu un birou din stejar masiv şi cu uşi franțuzeşti, ce se deschideau spre un balcon. Deschizînd uşile, ieşi afară şi, jos, văzu o grădină.

Nu se aşteptase la o grădină în New York, cel puțin nu o grădină ca asta. De fapt, aproape că uitase că se afla în oraş, văzînd gazonul verde, doi copaci înalți, tufe înflorite şi răsaduri de plante perene.

Cînd se întoarse să se uite la Mike, fericirea i se reflecta pe chip, aşa că nu observă că el era încruntat.

– Cine are grijă de grădină?

– Eu.

– Pot să te ajut? Adică, dacă voi locui aici, mi-ar plăcea să te ajut la grădină.

Încruntarea dispăru, lăsînd locul unui zîmbet.

– Aş fi onorat, zise el.

Ar fi trebuit să fie încîntat de cuvintele ei, dar nu îşi putea da seama ce anume îl deranja. Dorise ca ea să rămînă, dar acum aproape că nu mai voia, pentru că nu îi convenea dezinvoltura cu care se mişca prin camere, camerele lui David. Ceva în felul în care strîngea la piept fotografia mamei ei îl făcea să-şi dorească să plece.

– Vrei să vezi bucătăria?

Cînd Samantha aprobă, dînd din cap, se duse în partea de vest a camerei şi deschise o uşă, către o scară întunecată, ce cobora către etajele inferioare.

– E scara servitorilor, explică el. Casa nu a fost rearanjată pentru apartamente separate, aşa că va trebui să folosim aceeaşi bucătărie.

Ea îl privi dur.

– Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea, zise el enervat. Despre bucătării ştiu la fel de multe ca despre computere, aşa că nu o să dai de mine prea des. Nu ştiu decît să deschid frigiderul.

Nu spunea nimic şi continua să-l privească, dîndu-i de înţeles că era departe de a fi convinsă de bunele lui intenţii.

– Uite ce e, Sam, poate că amîndoi am pornit-o cu stîngul, dar te asigur că nu sînt un... un ce vrei tu să crezi că sînt. Aici, cu mine, vei fi în siguranţă. Cel puţin în ceea ce mă priveşte. Toate uşile tale au încuietori

bune, iar eu nu am un alt rînd de chei. Singurul rînd era al tatălui tău. În ceea ce priveşte bucătăria, dacă vrei, putem stabili un orar de folosinţă. Ne putem aranja pînă şi viețile conform unui orar, dacă vrei, deci nu va fi nevoie nici măcar să ne vedem. Tatăl tău mi-a plătit chiria pe un an în avans, deci cred că ar trebui să locuieşti aici. Şi-apoi, deja am cheltuit-o pe chestiile alea de jos, aşa că nu aş putea să-ţi înapoiez banii.

Nu ştia ce să răspundă, dacă va rămîne sau nu. Bineînţeles că nu ar fi trebuit să rămînă, mai ales după felul în care se cunoscuseră, dar în acest moment simţea prezenţa tatălui ei chiar mai puternică decît mîngîierile acestui bărbat. Poate că nu ar trebui să locuiască aici cu el, dar oare va putea pleca din a doua casă creată de tatăl ei? Pierduse casa din Louisville, cu toate acele amintiri, fantome, însă aici putea simţi începutul unor noi amintiri.

Ar fi vrut să înceapă să pună întrebări, dar, cînd se uită în capătul bucătăriei şi văzu un salonaş de servit masa, observă şi o uşă dublă de sticlă ce dădea în grădină. Nu era foarte mare, dar era înconjurată de un gard înalt şi solid din lemn, astfel încît era intimă şi izolată. O inspectă mai atent şi văzu că era mai frumoasă decît o văzuse de sus, de la balconul etajului patru; pe lîngă gard, creşteau boboci de trandafiri roşii. Erau aici trandafiri demodaţi, ce înfloreau din plin şi pe care ea îi iubea atît de mult, nu acei trandafiri moderni, fără parfum. Întorcîndu-se, îi zîmbi lui Mike.

– Ai făcut o treabă nemaipomenită.

– Mulţumesc, zise el, încîntat de constatarea ei.

Inspirînd parfumul trandafirilor şi gîndindu-se la camerele de sus, camerele tatălui ei, şopti:

– Rămîn.

– Bine. Poate că mîine îți voi arăta cîteva locuri de unde poți cumpăra mobilă. Sînt sigur că vei dori să schimbi camerele, pentru că nu i se potrivesc unei femei. Sora mea e designer de interioare, așa că pot s-o rog să se ocupe personal, deci...

Întorcîndu-se către el, figura îi era severă.

– Domnule Taggert, îți mulțumesc foarte mult pentru ofertă, dar aș vrea să mă fac înțeleasă de la început. Nu sînt în căutare de prieten, de vreun amant sau de vreun ghid al orașului. Am o treabă de făcut în orașul ăsta și, după ce termin, voi pleca, așa că nu am nici o dorință de a... începe vreo relație. M-ai înțeles?

– Înțeleg perfect. Nu vrei să ai nimic de-a face cu mine. Bine. Toate cheile sînt în dulapul suspendat din bucătărie, una de la ușa de la intrare, alta de la ușile din apartament. Tatăl tău voia ca încuietorile din apartament să aibă aceeași cheie, ca să nu se încurce în ele.

– Mulțumesc, zise ea, trecînd spre bucătărie.

– Samantha, spuse el cînd ajunse în dreptul lui. Am o rugăminte.

Se opri în loc, fără să se întoarcă.

– Ce e? întrebă ea.

– Ne vom vedea, așa, din cînd în cînd, în trecere, mai ales în bucătărie și aș dori să te rog... își coborî vocea... dacă va trebui să cobori scările noaptea sau dimineața devreme, să nu te îmbraci în chestiile alea albe de dantelă. Știi tu, acelea care parcă plutesc pe lîngă tine. Roșu și negru e în regulă, rezist la culorile astea, mi-ar fi ușor și cu bleu, dar nu garantez la dantelă albă.

Fără să se uite înapoi, Samantha fugi în casă, își luă cheile și alergă în sus pe scări.

Capitolul 3

În prima ei noapte petrecută în New York, Samantha a dormit într-un pat ales de tatăl ei, iar traumele de peste zi parcă s-au mai îmblînzit. Dar, cînd se trezi, se simțea mai rău decît atunci cînd se culcase, pentru că se lovise de adevărata realitate. În Louisville, în casa tatălui ei, totul era bine, dar acum era într-un loc străin, înconjurată de necunoscuți. Nu mai fusese niciodată singură. Niciodată, pentru că locuise ori cu părinții ori cu bunicul, apoi cu soțul.

Auzi zgomot afară, se ridică din pat şi se duse la fereastră şi privi în grădină. Bărbatul, proprietarul, îşi uda plantele şi în momentul în care Samantha mişcă perdeaua, parcă ar fi auzit-o, pentru că se întoarse şi o salută cu mîna, ceea ce o făcu pe Samantha să sară de la fereastră şi să tragă perdeaua la loc.

După ce făcu un duş şi se îmbrăcă, îşi pieptănă părul pe spate şi aşteptă să audă uşa de la intrare deschizîndu-se şi închizîndu-se înainte de a se aventura pe scări. Ajunsă în faţa uşii, ezită, pentru că nu voia să iasă afară. De fapt, îşi dorea să nu fi fost nevoie să iasă din casă, dar trebuia să cumpere de mîncare şi să deschidă un cont la o bancă, ca să poată transfera banii din Kentucky.

La drept vorbind, New York-ul o cam înspăimînta. Nu exista poveste pe care s-o fi citit sau pe care s-o fi auzit despre oraşul ăsta şi de care să nu-şi aducă aminte, cînd punea piciorul afară. În toată lumea, New York-ul era sperietoarea adulţilor. Cînd se întîmpla ceva îngrozitor în vreun oraş din America, oamenii spuneau ceva de genul: „Locul ăsta devine la fel de rău ca New York-ul" sau „Cel puţin, bine că nu sîntem la New York". Ei bine, acesta era New York-ul, iar ea trebuia să iasă singură.

„Ce se poate întîmpla cînd cineva umblă de unul singur prin oraş?" se întreba. Putea vedea prin geamul uşii femeile trecînd prin faţa casei, unele însoţite de cîini, altele cu jachete lungi şi negre, iar pe dedesubt fuste revoltător de scurte. Nici una dintre ele nu părea speriată.

Trase aer în piept şi, în cele din urmă, deschise uşa, apoi o închise după ea, coborî scările, merse pînă la colţul străzii şi o luă la stînga. Citi tăbliţa verde indicatoare şi văzu că se afla pe strada Lexington. Mergînd spre nord, pe lîngă bloc, văzu un magazin alimentar, cu vitrinele încărcate de fructe şi legume, un magazin de pantofi, o spălătorie, o filială a băncii din New York, un magazinaş cu casete video de închiriat, o prăvălie cu delicatese şi o librărie.

În două ore, îşi deschisese contul în bancă, cumpărase mîncare, flori proaspete şi un roman-foileton, şi toate astea le făcuse doar traversînd strada. Ajunse înapoi la colţul străzii, o luă la dreapta şi se duse glonţ acasă, unde descuie uşa, o închise după ea, apoi se rezemă de uşă, oftînd uşurată. Realizase marea performanţă de a ieşi singură în New York şi de a se întoarce vie şi nevătămată. Nu fusese ameninţată că i se taie beregata, nimeni nu îi furase geanta şi nimeni nu încer-

case să-i vîndă droguri. În acest moment, se simțea de parcă s-ar fi cățărat pe un munte în vîrful căruia ar fi înfipt un steag şi s-ar fi întors acasă, să relateze cum a fost.

După ce îşi aranjă cumpărăturile în dulapuri, îşi fierse nişte porumb, o ceaşcă de ceai de ierburi, luă o brioşă dintr-o pungă, le puse pe toate pe o tavă şi le luă cu ea în grădină.

Stînd în grădină, lungită pe şezlong, se întinse languros. Poate că ar fi trebuit să se simtă singură, dar, în loc de asta, se gîndea cît de minunat era să nu ai îndatoriri şi responsabilități. Uneori i se părea că toată viața nu făcuse decît să aibă grijă de alții. Cînd era măritată, nu avusese timp nici măcar un minut pentru propria persoană, pentru că soțul ei avea întotdeauna nevoie de ceva. Dacă nu îi era foame, o ruga să-l ajute să găsească pentru el ceva sau avea nevoie de haine curate sau de cineva care să-l asculte povestind ce viață mizerabilă trăia.

La gîndul ăsta, Samantha îşi încleştă maxilarele. Poate că era mai bine să nu se gîndească la fostul ei soț şi la „scrierile lui".

– Văd că ai reuşit să ajungi la magazinul alimentar.

Auzind vocea, Samantha aproape că îşi sări din piele; îşi revizui imediat poziția, cu picioarele pe pămînt şi cu mîinile în poală. Nu se uită la el.

– Ai avut probleme? întrebă Mike, privind-o, parcă nevenindu-i să creadă că părea convinsă că el era un criminal dezaxat şi un violator necontrolabil.

– Nu, n-am avut, zise ea, ridicîndu-se, apoi ducîndu-se înapoi spre casă.

– Nu trebuie să pleci pentru că sînt aici. Enervarea lui era evidentă.

Nu îl privi.

– Nu, bineînțeles că nu trebuie să plec. Am treabă, asta e tot.

Încruntîndu-se, Mike o urmărise intrînd în casă, ştiind că pleca pentru a evita să stea în apropierea lui.

Samantha se duse în camerele tatălui ei, camerele care îi aminteau de el, camerele care o făceau să se simtă în siguranță, se aşeză într-un fotoliu verde-închis şi începu să citească o carte. Avea în față o zi întreagă în care să facă exact ceea ce voia, de fapt, avea tot timpul în față şi putea face exact ceea ce voia. Şi ceea ce voia era să-şi execute sentința în New York, apoi să fie liberă.

În următoarele săptămîni, Samantha îşi savură libertatea cu o încîntare de care nu se putea bucura decît un om care nu a fost niciodată liber. De cînd murise mama ei, nu mai avusese timp să citească sau să lenevească în plină zi. Cînd era copil, avea obiceiul să facă băi spumante îndelungate, dar, de la moartea mamei, abia dacă apuca să facă un duş. Privind spre viitorul vieții ei, vedea doar că va avea, în sfîrşit, timp să citească şi să-şi permită să aibă un hobby, imediat ce va găsi unul să-i placă. Va avea timp să facă orice, să facă totul.

Se trezea zîmbitoare în fiecare dimineață şi privea prin camera tatălui ei, agățîndu-se de sentimentul că era atît de aproape. Făcu o listă cu cărțile pe care voia să le citească. În biblioteca tatălui ei erau o mulțime de biografii şi începu cu cea a reginei Victoria, care cîntărea vreo două kilograme.

Nu ieşea din casă decît dacă trebuia să se ducă la magazinul alimentar, pentru că avea tot ce îi trebuia. În bucătărie era o maşină de spălat automată; exista gră-

dina; existau un video şi casete; erau cărţile; era televiziunea prin cablu; avea timp. Nu era nici un motiv să iasă din casă, decît dacă avea nevoie urgentă.

Singurul element ce îi deranja viaţa încîntătoare şi paşnică era proprietarul. Se ţinuse de cuvînt şi nu o tulbura. De fapt, în primele două săptămîni de cînd locuia acolo, fusese ca şi singură, dar Samantha trebuia să se străduiască să-l evite. I-ar fi plăcut să-i cunoască obiceiurile ca să reuşească să îl evite mereu, dar, din cîte ştia, viaţa lui nu se desfăşura după un anumit orar. Uneori ieşea din casă dimineaţa devreme, uneori nu ieşea pînă după-amiază şi alteori nu ieşea deloc. În zilele în care nu ieşea, Samanthei îi era greu să nu-l întîlnească, pentru că se părea că el se hotăra să coboare în bucătărie de cîte ori o apuca pe ea foamea, aşa că trebuia s-o ia la fugă în sus pe scări, ca să nu-l vadă.

În zilele în care era plecat, se plimba uneori prin camerele lui, pentru că nu exista nici o uşă care să separe apartamentul de restul casei. Nu atingea nimic din ce era al lui, se uita doar, citind titlurile cărţilor lui despre gangsteri, dar nu o interesa nimic. De fapt, nu era o persoană foarte ordonată, pentru că hainele îi erau împrăştiate pe podea, acolo unde se dezbrăca, dar miercurea venea o femeie tînără, drăguţă, care făcea curat în casă. Îi aduna hainele, le spăla şi le punea la loc. Într-o miercuri, Samantha auzi telefonul sunînd, apoi uşa trîntindu-se şi ştiu că femeia plecase mai devreme.

Coborînd, Samantha văzu că maşina de spălat era plină de rufe şi că masa din bucătărie era acoperită de vase murdare. Fără să se gîndească prea bine ce făcea, începu să facă ordine. Cînd maşina de spălat automată începu să bîzîie, îi împături hainele, le duse în dormitorul lui şi le puse la loc, spunîndu-şi tot timpul că, dacă tot nu

avea ce face, nu era nici o problemă să-i facă puțină curățenie. Şi-apoi proprietarul nu avea de unde să afle că ea a făcut toată treaba.

La începutul celei de-a treia săptămîni, Samantha află de faptul că, în New York, cumpărăturile se pot livra şi la domiciliu, prin comandă. Într-o zi cînd căra trei sacoşe cu alimente, către ieşirea din magazin, una dintre vînzătoare îi spuse că se ocupa ea de livrarea lor. În fond, era gratuit. Nu trebuia decît să-i dea băiatului care le aducea un bacşiş de cîțiva dolari. Dacă era cazul şi era foarte ocupată, putea suna la magazin să comande ceea ce avea nevoie, iar ei îi vor aduce totul acasă. Samantha se gîndi că era o idee nemaipomenită, pentru că acum nu mai era nevoie să iasă deloc din apartament. În dimineața următoare, primul lucru pe care îl făcu a fost să se ducă la bancă, să scoată cinci sute de dolari, ştiind că banii îi vor ajunge un timp îndelungat şi nu va mai trebui să iasă deloc din apartament.

Cînd se întoarse acasă, bucuroasă ca de obicei pentru că nu era nimeni, oftă uşurată şi se gîndi ce să facă. Amintindu-şi că era liberă, ştiu că putea face orice. Îşi făcu nişte floricele de porumb, se urcă înapoi în pat şi se uită la video. Dar casetele tatălui ei erau de natură intelectuală, despre viața animalelor şi păsărilor, aşa că, după un timp, adormi. Ce minunat este să poți dormi după-amiaza, se gîndea ea, pentru că pînă acum nu putea să-şi permită luxul de a ațipi.

Seara se trezi în rîsete; se dădu jos din pat, se duse la fereastră şi se uită în grădină, unde se părea că proprietarul dădea o petrecere. Pregătea fripturi la un grătar şi Samantha putea vedea că proceda incorect, arzînd carnea, pentru că se întorsese să bea bere cu o duzină de oameni frumos îmbrăcați.

Ca întotdeauna, se pare că o simți privindu-l și brusc se întoarse și îi făcu semn cu mîna, să coboare și să li se alăture, dar Samantha făcu repede un pas înapoi de la fereastră și trase perdeaua. Puse un CD, se așeză pe scaunul tatălui ei și luă o carte; acum citea biografia de trei kilograme a Chaterinei cea Mare. Atunci cînd rîsetele de afară se înteți ră, ea opri CD-ul. Pe compact-discurile tatălui ei nu era decît muzică blues veche, din anii '20 și '30, hit-uri cîntate de Bessie Smith și Robert Johnson. Nu era tocmai muzica pe care Samantha ar fi ales-o, dar începuse să-i placă, mai ales că îi plăcuse și tatălui ei.

După a treia săptămînă veni și a patra, în care Samantha descoperi că nu dorea altceva decît să doarmă. I se păruse întotdeauna că încă de cînd avea doisprezece ani și mama ei murise, nu a mai avut timp de dormit. Fusese întotdeauna ocupată cu școala și cu treburile casei și trebuia să aibă grijă și de alții. Apoi, după ce s-a căsătorit, avea de pregătit trei mese pe zi și să muncească între opt și douăsprezece ore, șase zile pe săptămînă. Acum i se părea justificat să fie cuprinsă de oboseală și era foarte bucuroasă că avea timp să se odihnească.

Cînd era în Louisville, nu fusese în stare să dea de pomană hainele tatălui ei, așa că împachetase cîteva și le trimisese la New York. Apoi, descoperi că se simțea mai aproape de el cînd îi purta cămășile peste blugi; îi plăcea să doarmă în pijamalele lui și cel mai mult îi plăcea halatul lui de baie, din bumbac moale.

În cea de-a patra săptămînă de cînd era în New York, Samantha se simțea foarte relaxată. Era uimitor cît de mult putea să doarmă; uneori nu se trezea pînă la zece dimineața, cînd se ducea jos să-și ia niște porumb fiert, dar uneori nu mînca nimic. Cînd mînca, în loc să

facă curat după masă, descoperi că poate să-şi lase vasele murdare în chiuvetă şi femeia care venea miercurea le spăla. Samantha era bucuroasă, pentru că era prea obosită ca să mai spele şi vasele...

Dormea în fiecare după-amiază, aşa că nu se mai deranja să iasă din pijamalele tatălui ei. De fapt, începuse să i se pară un efort şi faptul că trebuia să facă baie şi să se schimbe cu haine curate, pentru că, în fond şi la urma urmei, nu putea să fie prea murdară dacă nu făcea altceva decît să doarmă. Cînd încercă să citească o carte despre Elisabeta I, abia putu să mai ţină ochii deschişi.

Auzea de cîteva ori pe săptămînă rîsete în grădină, dar nu se mai ducea să vadă ce se întîmplă, iar proprietarul nu o mai deranja. Îl văzu de cîteva ori în bucătărie, dar nu făcu decît să zîmbească somnoroasă şi să se ducă înapoi pe scări, fără să mai catadicsească să fugă de el.

Puse cartea pe noptieră şi stinse lumina. Era doar şapte seara şi afară era lumină, dar era prea somnoroasă ca să mai rămînă trează. Adormind, se gîndi că va termina cartea şi pe toate celelalte din apartament cînd se va simţi mai odihnită, dar acum voia să doarmă.

Privind cu ochi de spectator picnicul din grădina din spatele casei lui Mike, Daphne Lammourche ştia că nu trebuia să fii un geniu să vezi că era supărat. Mike era de obicei vesel, făcînd glume şi mîncînd cu poftă, dar în seara asta îşi plimba friptura prin farfurie de parcă nu i-ar fi fost foame.

Daphne nu ştia de ce o invitase; poate pentru că mai mult se autoinvitase, pentru că avea o „fereastră" liberă, pînă să intre din nou la muncă. Ultimul club unde lucra

angajase un nou director, un vierme libidinos şi mic, care credea că îi face o onoare lui Daphne pentru că o lăsa să facă amor cu el. Cînd Daphne i-a spus vreo două, rezultatul a fost concedierea. Avea ceva economii şi ştia că nu va avea probleme pînă cînd va face rost de altă slujbă, dar, pînă atunci, ştia că la Mike se mănîncă bine.

– Ți-e bine? întrebă ea.

– Da, bineînțeles, murmură el.

Daphne nu-l văzuse niciodată aşa pe Mike. De obicei, era sufletul petrecerilor, întotdeauna vesel, întotdeauna gata de distracții. Avea un fel de a privi care făcea întotdeauna victime printre femei, deşi Mike rămînea mai mereu indiferent. Daphne se întreba dacă avea vreo iubită undeva. Cînd le vedea pe fetele de la club întrecîndu-se să-i intre în grații, era tentată să le spună să nu-şi mai piardă timpul, pentru că nu vor pune mîna pe un tip ca Mike.

Lui Daphne îi era teamă că fetele credeau că se culca, de fapt, cu Mike, iar ea nu negase niciodată, dar în realitate nu erau decît prieteni.

Ea avea o problemă, pe care, din nefericire, o au o mulțime de femei: dorea cu disperare un bărbat care să o iubească, dar toți bărbații care o iubeau cu adevărat îi erau indiferenți, aşa că îşi risipea timpul şi energia, iar uneori şi banii, încercînd să atragă tot felul de ticăloşi şi nenorociți s-o iubească. Cum nu făceau altceva decît să abuzeze de ea, se ducea să plîngă pe umărul celor care o iubeau cu adevărat, de obicei bărbați, că toți bărbații sînt nişte lepădături, cum fusese şi taică-său. În ceea ce-l privea pe Mike, era de părere că era o plăcere să te uiți la el, dar nu-l privea ca pe un bărbat.

Cînd era trează, rîdea de lunga listă cu ratați care trecuseră prin viața ei, iar cînd era beată, plîngea după

ei. Dar, beată sau nu, înțelese motivul pentru care ea, spre deosebire de celelalte fete de la club, era invitată mereu în superba casă a lui Mike şi anume pentru că nu se aruncase niciodată pe el.

– Cum îți merge cartea? întrebă ea.

Mike murmură:

– Bine. N-am mai prea lucrat la ea în ultimul timp.

Daphne nu avu nici o replică la asta. Pentru ea, era o magie să aşterni cuvinte pe hîrtie şi să aibă şi un înțeles, aşa că începu să se gîndească la alt subiect de discuție. Era ceva nou să încerce să-l înveselească pe Mike; de obicei, Daphne plîngea, iar Mike rîdea şi îi spunea că e mai bine fără cutare sau cutare.

– Deci ce mai face chiriaşa ta? întrebă ea.

– Cred că bine. Nu o văd niciodată. Se juca absent cu mîncarea. Nu cred că mă place.

Daphne pufni în rîs.

– Pe tine, Mike? E vreo fată pe planeta asta care să nu te placă? Daphne rîse în continuare, văzînd că Mike nu spunea nimic. Şi tu ce părere ai despre ea?

Mike se uită la Daphne cu ochi atît de fierbinți, atît de aprinşi de dorință, încît ea, care credea că ştia tot ce se poate despre un bărbat, se dădu înapoi şi luă un gît zdravăn de bere rece, înainte să poată vorbi. „Nu ştiu dacă o invidiez sau dacă mi-e teamă pentru ea", se gîndi lipindu-şi sticla rece de obraz.

Mike îşi mută din nou privirea în farfurie.

– Ai invitat-o în oraş?

– Am încercat, dar o şterge înainte să mă apropii la mai puțin de cinci metri de ea. Dacă mă aude că vin, o ia la fugă pe scări şi, cu excepția meselor, stă tot timpul în apartament, nu iese niciodată.

– Ce face toată ziua?

– Cred că doarme, zise Mike dezgustat.

Daphne înghiți o bucată de friptură.

– Biata fată! Nu mi-ai povestit că tatăl ei tocmai a murit şi că a divorțat recent?

– Mda, dar, din cîte am auzit, bărbatu-său nu făcea doi bani.

– Poate, dar cînd pierzi pe cineva, te simți groaznic. Îmi aduc aminte cum m-am simțit cînd m-a părăsit pentru prima oară un tip. Dumnezeule! Ce îndrăgostită eram de bărbatul acela! A fost primul meu bărbat şi trăiam pentru el, îi dădeam orice voia. Pufni cînd îşi aduse aminte. Atunci m-am apucat de striptease. Spunea că eram atît de bună, cînd o făceam pentru el, încît ar trebui să scot ceva bani din asta. Dar chiar cînd am făcut ce a vrut, într-o zi cînd am ajuns acasă, era plecat. Fără un bilet, fără nimic. Bineînțeles, cînd mă uit înapoi, mă îndoiesc că tîmpitul ştia să scrie sau să citească. Frate, am fost atît de deprimată după asta! Credeam că nu mai am pentru ce să trăiesc, după ce m-a părăsit. Am reuşit să-mi iau liber cîteva zile, dar, după un timp, nici nu m-am mai dus, nu făceam decît să stau în apartament şi să dorm. La dracu', probabil că aş fi dormit şi acum dacă nu apărea un bărbat care să reuşească să mă facă să înțeleg ce vierme era tipu', nu merita să dorm pentru el.

Mike asculta doar pe jumătate povestea lui Daphne, pentru că îl deprimau, în general, lucrurile astea. Se gîndea la Samantha. Era o provocare. De cînd venise la New York, încercase orice pentru a-i atrage atenția; i-a strecurat pînă şi invitații pe sub uşă. S-a întîlnit „accidental" cu ea în bucătărie de cîteva sute de ori. I-a repetat de cîteva ori că ar vrea să învețe să lucreze la computer, dar ea l-a privit de parcă nu ar fi ştiut ce înseamnă „computer".

Nu reuşea s-o înţeleagă. Era prima oară cînd auzea că o femeie nu voia să stea singură cu un bărbat în casă. Îi auzea rar paşii şi, cînd o vedea, căsca mereu, chiar dacă arăta de parcă tocmai se trezise.

Capul lui Mike se ridică brusc.

– Ce spuneai?

– Spuneam că îmi era atît de dor de el, încît nu umblam decît cu hainele lui. Nu puteam să închid nasturii peste sîni, dar asta nu conta, pentru că mă făcea să mă simt mai aproape de el. Dacă acel bărbat...

Mike se ridică.

– Care bărbat?

Daphne păru uimită.

– Cel de la balamuc. Nu ai ascultat ce îţi spuneam? Voiam să dorm pentru totdeauna, aşa că m-am hotărît s-o şi fac. Am luat un tub de somnifere şi m-am trezit la spital, iar acolo am întîlnit un bărbat cu care am stat de vorbă şi care m-a lămurit că nu avea sens să mă omor.

Mike se uită la ea pentru o clipă fără să o vadă, pentru că începea să înţeleagă ce voia, de fapt, Daphne să spună.

„Samantha a avut o perioadă grea, Mike", parcă îl auzea pe tatăl ei vorbindu-i la telefon, cu vocea albă, îngreunată de moartea ce se apropia. „A avut o viaţă grea şi, după ce nu voi mai fi, nu ştiu ce va face. Îmi doresc să-mi fi cunoscut fiica mai bine, dar nu a fost să fie aşa. Nu ştiu ce e în capul ei, dar aş vrea să plec din lumea asta ştiind că există cineva care să-i poarte de grijă. Ai grijă de ea, pentru mine. Nu am pe cine altcineva să rog".

Şi lui Mike îi murise un unchi, dar atît. Nu putea să-şi imagineze ce-ar fi însemnat pentru el să-i moară atîţia oameni dragi, cum i s-a întîmplat lui Sam.

Privind spre ferestrele ei, văzu că draperiile erau trase, ca întotdeauna. Fără îndoială că dormea din nou. Dormea pentru totdeauna, cum spunea Daphne.

„Eşti un amărît de gardian, Taggert", îşi spuse, iar apoi se întoarse către Daphne.

– Vrei s-o tai, Mike? întrebă ea, în timp ce-şi lua geanta şi se ridica să plece, dar la uşă se întoarse. Dragă Mike, dacă ai nevoie de ceva, să mă anunţi. Îţi datorez cîteva favoruri.

Absent, Mike dădu din cap, cu ochii la ferestrele Samanthei şi cu mintea la chiriaşa lui. Două minute mai tîrziu era la telefon, comandînd mîncare de la *La Côte Basque.*

Capitolul 4

Aflat în fața uşii Samanthei, Mike trase adînc aer în piept, apoi ciocăni. Habar n-avea dacă era bine cum proceda, dar va face tot ce îi va sta în puteri să iasă bine. Ea nu răspunse la uşă, şi-apoi, nici nu se aştepta s-o facă; deci, balansînd tava într-o mînă, îşi scoase cheia din buzunar, o strecură în încuietoare, întredeschise uşa şi văzu că toate luminile din cameră erau stinse. Ridicîndu-şi privirea în tavan, îşi zise înainte să păşească în cameră: „Doamne, fă în aşa fel încît să nu fie îmbrăcată în alb."

Samantha se trezi încet, fără să poată deschide ochii complet, din cauza luminii orbitoare. Rămase un moment clipind nedumerită, revenindu-şi încet-încet, îndeajuns cît să-şi dea seama că în fața ei stătea proprietarul, cu o tavă în mînă.

– Ce cauți aici? întrebă ea, încruntîndu-se şi ridicîndu-se. În vocea ei nu se citea frica, nici măcar interesul. Adevărul era că se simțea atît de obosită, că o dureau toate oasele şi nimic nu o mai putea impresiona foarte tare.

– Ți-am adus ceva de mîncare, răspunse el, aşezînd tava pe biroul de lîngă fereastră. Am comandat-o la cel

mai bun restaurant din New York.

Samantha îşi dădu ochii peste cap.

– Nu vreau să mănînc nimic. Cu cît se trezea, privea prin cameră, observînd uşa închisă a apartamentului. Cum ai intrat aici?

Îşi trase păturile pînă la gît. Odată cu dezmeticirea, o apucară furiile.

– M-ai mințit! Ai spus că nu ai cheie! Ai spus... Îl privea cu ochii măriți şi speriați, dîndu-se înapoi pînă cînd se lipi de tăblia patului. Dacă te apropii mai mult, țip.

În acel moment, se auzi sirena unei ambulanțe ce trecea în jos pe Lexington Avenue, iar țiuitul pătrundea atît de puternic prin fereastra pe jumătate deschisă, încît aproape că tremurau perdelele.

– Crezi că o să te audă cineva? întrebă Mike, la fel de zîmbitor.

Acum, Samantha începu într-adevăr să simtă frica, iar panica o cuprinse pînă în creştetul capului. Încercînd să rămînă calmă, puse păturile la loc şi dădu să coboare din pat, dar Mike o prinse de braț.

– Uite ce e, Sam, zise el, cu o voce rugătoare. Îmi pare rău că ți-am dat impresia că aş fi vreun pervers. Te-am sărutat pentru că... Zîmbind ştrengăreşte, se opri. Poate că nu e momentul să discutăm despre asta. Ce vreau de la tine e mult mai important decît sexul. Poate că nu la fel de drăguț, dar mult mai important. Am venit aici ca să discutăm despre Tony Barrett. Vreau să mă ajuți să-l cunosc.

Brusc, Samantha nu se mai dădu înapoi şi se uită la el de parcă ar fi fost nebun.

– N-ai vrea să iei mîna de pe mine?

– Oh, bineînțeles, zise el. Voia doar să o țină de cot, s-o oprească să fugă din cameră, dar, în loc de asta, îşi

răsfirase degetele şi îi mîngîia braţul în sus. Fără îndoială că era cea mai atrăgătoare femeie din cîte văzuse vreodată, cu toate că arăta de parcă nu ar fi făcut baie de cîteva zile: părul îi era gras şi încurcat şi era bosumflată de somn. Dar, în ciuda faptului că arăta aşa, Mike nu dorise niciodată în viaţa lui atît de puternic să se urce în pat cu o femeie, aşa cum ar fi vrut cu ea. Poate că primăvara era de vină. Poate că avea nevoie să petreacă un weekend cu una din prietenele lui Daphne. Sau poate că avea nevoie de Samantha.

O eliberă şi se ridică din pat.

– Cred că trebuie să vorbim.

Cînd Samantha se uită la ceasul de pe noptieră şi văzu că e ora unsprezece noaptea, oftă greoi.

– Prima oară cînd te-am întîlnit, aproape că m-ai atacat. În noaptea asta, ai folosit abuziv şi nepoliticos o cheie, pe care ai jurat că n-o ai, pentru a intra la mine în apartament, la o asemenea oră. Acum mă întrebi dacă ştiu ceva de un bărbat de care nu am auzit în viaţa mea. Şi mai întrebi ce motive am să fiu supărată. Domnule Taggert, ai auzit vreodată de cuvîntul „intimitate"?

– Am auzit de o mulţime de cuvinte, zise el, fără a-i lua în seamă comentariul, de parcă nu era nici o problemă că intrase abuziv în apartamentul ei. În loc să-i respecte cerinţele, se aşeză pe marginea patului, privind-o în faţă.

Samantha dădu iar să coboare din pat.

– Dar e de netolerat!

– Mă bucur să văd că eşti furioasă. E mai bine decît să-ţi dormi viaţa.

– Nu e treaba ta ce fac eu cu propria-mi viaţă, izbucni ea, în timp ce se dădu jos din pat şi luă halatul tatălui ei.

Întorcîndu-se către tava din spatele lui, Mike ridică

şervetul ce acoperea coşul cu pîine şi luă o felie. Muşcă din pîinea delicioasă şi zise cu gura plină:

– Nu pune pe tine halatul ăla. E prea mare. N-ai ceva de damă?

Îl privi parcă nevenindu-i să creadă, apoi, hotărîtă, băgă mîinile pe mîneci. Bărbatul ăsta era de nesuportat.

– Nu pot să-ţi propun decît că, dacă vrei ceva mai „de damă" – ce cuvînt demodat –, ar trebui să te duci în altă parte.

Tonul ei, ostilitatea ei, fără să mai ia în calcul cererea directă de a ieşi din cameră, nu aveau nici un efect asupra lui; continua să muşte calm din pîine.

– Sînt un tip demodat. N-aş face asta în locul tău.

Samantha ţinea mîna pe clanţa uşii şi cînd o ameninţă, simţi pentru prima oară că i se face frică.

– Ah, Sam, zise el cu îngrijorare şi exasperare în voce, nu trebuie să-ţi fie frică de mine. Nu aş face nimic care să te rănească.

– Ar trebui să te cred? şopti ea, încercînd să fie calmă, şi să-şi ascundă frica, însă fără să reuşească. M-ai minţit în legătură cu cheia.

Mike îi simţea frica din voce şi nu voia să-i fie teamă de el, era ultimul lucru pe care îl dorea de la ea. Se ridică încet din pat, fără mişcări bruşte, se duse spre ea, dar Samantha continua să stea cu faţa la uşă. O apucă blînd cu mîinile de umeri, apoi se încruntă cînd o văzu că se strînge în sine, de parcă s-ar fi ferit de lovituri. O conduse către pat, la fel de blînd cum s-ar fi comportat cu un animal rănit, trase pătura şi o urcă în pat, zîmbindu-i.

– Nu, zise ea, cu voce aproape tremurătoare din cauza fricii.

Era evident că ea credea că voia să o bage în pat

pentru că îi era mai lesne s-o atace sau chiar mai rău. Pînă acum nici o femeie nu mai crezuse despre Mike că era un violator.

– O.K., Sam, hai să clarificăm nişte lucruri. Deci, te-am sărutat. Poate că, avînd în vedere concepţiile tale, ar trebui să fiu spînzurat pentru asta sau cel puţin castrat, dar trăim într-o societate indulgentă. Ce pot să spun? Există oameni care vînd droguri copiilor, ucigaşi de profesie, molestatori de copii şi exist şi eu. Sărut fetele drăguţe care se uită la mine de parcă ar dori să fie sărutate. Din nefericire, legea nu pedepseşte libidinoşi ca mine.

Încrucişîndu-şi braţele protector pe sub sîni, Samantha îşi strînse buzele ca o linie subţire.

– Unde vrei să ajungi?

– Adevărul este că avem de făcut treabă şi am obosit să tot aştept să ieşi la aer.

– Treabă? Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Îi luă un minut ca să-şi dea seama că ea spunea adevărul.

– Ai citit testamentul tatălui tău?

Simţi atît durere, cît şi furie, dar se abţinu.

– Bineînţeles că l-am citit. Oricum, ştiam ce conţine.

– Atunci nu l-ai citit. Începuse să se enerveze.

– Aş vrea într-adevăr să pleci.

– la o pauză, că nu plec. Am obosit să văd cum te ascunzi, nu mănînci, nu te interesează nimic. Cît timp a trecut de cînd nu ai mai ieşit din casă?

– Ce fac sau ce nu fac nu e treaba ta. Nici măcar nu te cunosc.

– Poate că nu, dar eu sînt gardianul tău.

Samantha se uită la el, deschise gura să spună ceva, apoi o închise din nou. Bărbatul ăsta era nebun. Gar-

dienii erau personaje din romanele gotice, nu existau în viața de zi cu zi și, chiar și în romane, femeile de douăzeci și opt de ani, divorțate nu aveau nevoie de așa ceva. Dacă va reuși să iasă din casa asta, își va face bagajele și va pleca pentru totdeauna.

Pentru Mike era ușor să-i citească în ochi ceea ce gîndea, iar asta îl scotea din pepeni. O să-l asculte chiar de-ar fi nevoie s-o lege de pat. În loc s-o lege – fără îndoială că ea ar crede că e tot un joc al seducției –, luă tava cu mîncare și i-o așeză în poală.

– Mănîncă, ordonă el.

Samantha voia să refuze, dar îi era prea frică de el, ca să nu se supună. Văzînd-o că ezită, Mike luă o felie de pîine, întinse ceva pe ea și i-o duse aproape de gură. Avea o expresie pe figură care o făcea să-și dea seama că ar fi capabil să o țină de nas și s-o forțeze să mănînce, așa că Samantha deschise gura cu jumătate de inimă. Era pate de ficat, una dintre cele mai grele mîncăruri pe care le gustase în viața ei. Mestecînd, se mai relaxă și luă a doua feliuță de pîine pe care i-o oferi el.

– Acum, zise Mike, îți voi vorbi, iar tu mă vei asculta.

– Am de ales? Era la a treia felie. Se pare că îi fusese cam foame.

– Nu. N-ai de ales. Nu prea știi să asculți, nu? Se pare că nu prea l-ai ascultat pe avocat cînd ți-a citit testamentul.

– Sînt o ascultătoare excelentă și am vrut să-l citesc. El întindea pate pe feliile de pîine, în ritmul în care ea mînca.

– Așa cum ai vrut să faci baie? Voia s-o insulte și să se autoconvingă că nu era cea mai sexy femeie pe care o văzuse vreodată. Dar chiar cînd ar fi trebuit să fie atît de puțin atrăgătoare, nu se gîndea decît la ce ar face cu

trupul acela delicios – poate că acum nu era tocmai cuvîntul potrivit – şi mic. Dacă i-ar fi putut citi gîndurile în acest moment, chiar că i s-ar fi făcut frică. I-ar fi plăcut să-i vadă limba mîngîind şi altceva în afară de bucăţica de paté care îi căzuse pe încheietura mîinii.

– Dacă nu vrei să fii în preajma mea, poţi să pleci. Îţi dau voie, zise ea. Acum, că se trezise de tot, că nu-i mai era aşa de frică de el, îl privea cu atenţie. Era îmbrăcat cu o cămaşă de bumbac moale, maro-închis şi blugi; ar fi trebuit să arate respectabil, dacă nasturii de sus ai cămăşii nu ar fi fost descheiaţi şi nu i s-ar fi văzut muşchii pieptului. În timp ce întindea paté-ul pe pîine şi îi dădea feliile, mînca la fel de mult ca şi ea şi, cînd mesteca, buza de jos, buza aceea plină şi frumoasă, i se mişca delicios. Se uită în altă parte.

– N-am de gînd să plec, pînă nu o să auzi tot. Cînd ai de gînd să începi s-o cauţi pe bunica ta?

Afirmaţia o făcu pe Samantha să-l privească din nou. Cum de ştia asta?

– Sînt adultă şi apoi nu e problema ta...

– Ba este în întregime problema mea. Ţi-a trecut vreodată prin cap să te întrebi cine e responsabil de cercetarea asta? Cine va trebui să aprobe ce faci şi să spună că ai făcut totul ca să meriţi banii pe care ţi i-a lăsat tatăl tău?

Samantha rămase cu felia de pîine lîngă gură şi se holbă la el. Nu, nu-şi pusese întrebările astea.

Ştiind că măcar i-a trezit interesul, Mike se ridică, se duse către bar şi luă o sticlă rece cu vin alb. Ştia că erau cîteva sticle acolo, pentru că el le pusese; dar ea nu era o băutoare. Deschizînd sticla, ştiind exact unde se află tirbuşonul, duse vinul în dormitorul ei şi turnă două pahare pline, încruntîndu-se cînd o văzu cum se uita la el.

– Nu e un preludiu pentru seducție, așa că nu te mai uita la mine de parcă aș fi un satir. E alegerea ta dacă bei sau nu. Sînt sigur că cineva atît de învechit ca tine e prea pudic ca să facă ceva atît de sălbatic, cum ar fi să bea un pahar de vin.

Strîmbîndu-și buza de sus și pufnind, luă paharul, îl goli și i-l dădu înapoi ca să i-l umple din nou.

Mike izbucni în rîs.

– Ca un marinar adevărat. Unde-ți sînt tatuajele?

Samantha nu se deranjă să-i răspundă, dar își dorea să nu fi băut vinul. Nu prea mîncase, iar vinul i se urcase deja la cap, acum, cînd avea o nevoie disperată de a fi în alertă și nu amețită și relaxată, așa cum o făcea vinul să se simtă.

– Acolo unde în nici un caz nu o să-ți arăt, se auzi stupefiată, apoi se strîmbă, pentru că nu prea ținea la băutură. Nu-i trebuia decît o jumătate de pahar ca să danseze pe masă sau cel puțin să-i treacă prin cap. Era ceva la ea,,care îl dezgustase întotdeauna la Richard, dar reușise să elimine problema. Ca întotdeauna, căuta soluții pentru „problemele" Samanthei. Pentru că nu știa să bea, nu îi dădea voie.

Uitîndu-se la tava din poală, văzu o friptură grasă și suculentă, înotînd în sos.

– Nu mănînc carne, zise ea, uitîndu-se în altă parte.

– De ce nu? Nu-ți place?

– Unde ai fost secolul ăsta? N-ai citit rapoartele despre carne? Conține grăsimi. Îngroașă arterele. Crește colesterolul. Nu are fibre.

– Asta e tot? Aerul pe care-l respiri e mai rău ca orice friptură. Mănîncă, Sam.

– Numele meu e Samantha, nu... Nu apucă să mai spună ceva pentru că el îi strecurase în gură o bucățică

de friptură. Cînd mestecă, i se păru că aroma era divină, într-adevăr divină. Continuînd să mestece, își aminti că prima oară a renunțat la carne pentru că nota de plată de la băcănie era mult prea ridicată.

– E oribilă, nu? zise el ironic, urmărind-o.

Ea îi ignoră comentariul.

– Credeam că voiai să te ascult. Eşti drăguț să spui ce ai de spus şi să pleci?

Tăind altă bucățică de friptură, începu să o hrănească de parcă ar fi fost un copil sau de parcă ar fi fost în termeni mai intimi decît în realitate, aşa că îi luă furculița din mînă şi începu să mănînce singură. El păru să nu observe felul în care îl privise cînd i-a luat furculița şi a tăiat friptura. Samantha încercă să nu se gîndească la scenă; ea stînd în capătul patului, el întins pe mijlocul acestuia, cu capul lîngă genunchii ei şi mîncînd din aceeaşi farfurie.

– Ai auzit vreodată de Larry Leonard?

– Altă persoană cu care nu am nimic în comun, zise ea veselă, arătînd spre el cu furculița. Hotărît lucru, nu ar fi trebuit să bea paharul acela de vin.

– Larry Leonard este – a fost – un scriitor de romane polițiste. Nu a scris prea mult şi ce a scris nu s-a vîndut bine, dar au fost aclamate de critica literară pentru că erau bine documentate. Toate erau despre gangsteri.

Gura ei era plină de friptură şi sorbea încet din al doilea pahar de vin.

– Probabil că v-ați înțeles foarte bine, odată ce citeşti numai aşa ceva. Spunînd asta, roşi.

Mike se strîmbă cunoscător.

– Te-ai pilit, nu? Apropo, mulțumesc că mi-ai aranjat hainele în ziua în care Tammy a trebuit să plece mai devreme.

Samantha se băgă cu totul în pătură pentru ca el să nu-i vadă fața roşie.

– Oricum, continuă Mike, numele adevărat al lui Larry Leonard era Michael Ransome şi a fost unchiul meu. Unchiul Mike a trăit în casa de oaspeți de pe pământul tatălui meu din Colorado, iar eu am petrecut o mulțime de timp cu el, cînd eram puştan. Eram... amici, zise el încet.

Samantha se opri din mestecat cînd simți durerea ascunsă din vocea lui, pentru că înțelegea mult prea bine cum e să-ți moară cineva drag. Dădu să-l mîngîie, dar îşi trase mîna înapoi, înainte să-l atingă.

Mike continua să mănînce; se părea că nu a observat şi zise:

– Cu trei ani în urmă, cînd unchiul Mike a murit, mi-a lăsat tot ce avea. Nu avea bani, dar avea biblioteca lui cea plină cu cărți despre gangsteri. Zîmbi. Cărțile pe care le-ai văzut.

– Sînt sigură că sînt pe gustul tău. Îi fură de sub nas o felie de roşie.

– Mi-a lăsat, de asemenea, moştenire să continui biografia unui mare gangster al vremurilor, doctorul Anthony Barrett.

– Bărbatul pe care crezi că îl cunosc.

Ridicîndu-şi o sprînceană de parcă ar fi implorat-o să-şi aducă aminte, Mike nu răspunse direct, dar înfipse furculița în ultima bucată de friptură şi, cînd era gata s-o mănînce, i-o oferi ei.

Samantha aproape că o luă, dar apoi clătină din cap.

– Îmi doresc cu adevărat să-ți termini povestea şi să pleci.

Nu dorea să prelungească intimitatea din timpul acestei mese.

Luînd ultimul şervețel de pe tavă, Mike scoase la iveală un bol adînc, plin cu budincă de ciocolată.

– Unde eram? întrebă el, întinzîndu-se pe spate, degajat. Ah, da! Biografia. Am citit ce a scris unchiul Mike şi am devenit interesat de acest Tony Barrett. Tocmai terminasem cursurile şi nu ştiam de ce să mă apuc, aşa că am luat hotărîrea să continui eu ce începuse unchiul Mike, deci am luat hotărîrea să mă mut la New York. Cînd am umblat în cărțile unchiului, am găsit un dosar.

Samantha se uită la el, observînd că s-a întrerupt.

– Asta ar trebui să mă intrige? Acum ar trebui să întreb „care dosar?"

– Mă aşteptam la ceva interes din partea ta. Dar se pare că n-o să-l obțin. Îşi umplu lingurița cu budincă. Dosarul se numea simplu „Maxie" şi înăuntru era o poză de ziar cu tine, cu bunica ta şi un cîine.

Samantha lăsă lingurița jos cu zgomot.

– Bunica mea a fugit cînd aveam opt luni. Nu există nici o fotografie cu noi două.

Se rezemă în cot, o privi intens, fără să clipească, de parcă ar fi vrut să îi transmită un mesaj.

– Oh, zise Samantha. Poza aceea. Îi luă ceva timp ca să-şi aducă aminte, nu că şi-ar fi amintit incidentul, dar bunicul ei îi povestise ce s-a întîmplat. Brownie, zise ea, în cele din urmă. Stăteam cu bunica, iar eu am scăpat pe jos o pipă, în grădina din spatele casei.

– Şi a luat foc şi bunica ta a chemat pompierii.

– Şi un reporter plictisitor de la ziar, în căutare de subiecte, s-a întîmplat să fie acolo în acea zi, aşa că a venit odată cu pompierii, dar Brownie a fost cea care m-a salvat.

– Cîinele tău a intrat în flăcări şi te-a tras deoparte. Reporterul a făcut o poză cu tine, cu bunica ta şi cu

Brownie, care s- a publicat în ziarele din toată țara, iar unchiul meu, Michael Ransome, a văzut-o. A tăiat poza şi a scris „Maxie" pe margine. E menționată o femeie cu numele Maxie printre notițele lui. Se uită la ea, studiind-o. Maxie a fost amanta lui Barrett. Văzînd că Samantha nu sare în sus la auzul veştii, după cum sperase că va face, se întinse pe pat, punîndu-şi mîinile sub cap. Cred că Maxie şi bunica ta sînt una şi aceeaşi persoană.

Cum Samantha nu zise iar nimic, ci se juca cu linguriţa în castronul cu budincă de parcă el nu ar fi spus nimic important, se uită din nou la ea. Părea din nou somnoroasă.

– Ei bine? întrebă el, nerăbdător.

Ea puse jos castronul gol.

– Ai terminat? Mi-ai spus ceea ce voiai să-mi spui? Crezi că bunica mea a fost amanta unui gangster. O.K., mi-ai spus, acum du-te.

Pentru un moment, el nu făcu decît să clipească nedumerit.

– Nu ai nici o părere?

– Am o părere, zise ea încet. Ai citit prea multe cărți despre gangsteri. Nu mi-am cunoscut bunica, dar ştiu că era o bunică normală, bucătărească sau cam aşa ceva. Şi o chema Gertrude. Nu era amanta unui gangster – ăsta e termenul potrivit? Ridică mîna cînd văzu că el voia s-o întrerupă. Şi-apoi, ce contează? Acum o să pleci?

Se rostogoli încruntat pînă la marginea patului.

– Contează, pentru că cred că bunica ta era îndrăgostită de Barrett, cu care a făcut un copil. S-ar putea ca Tony Barrett să fie bunicul tău adevărat.

Auzind asta, Samantha luă tava şi, încet, cu atenție, o puse lîngă ea, se ridică din pat şi se îndreptă către uşă.

– Afară, zise ea, de parcă ar fi vorbit cu cineva care nu înțelegea engleza. Ieşi afară. Mîine dimineață o să-mi găsesc o altă locuință.

De parcă nici nu ar fi auzit-o, Mike se rostogoli iar pe spate, privind în tavan.

– Tatăl tău credea că Barrett e tatăl lui adevărat.

– Nu vreau să mai aud nimic, zise ea tare. Vreau să pleci.

– Nu am de gînd să plec, zise el, fără să o privească.

Samantha nu mai scoase nici un cuvînt. Dacă nu pleca, atunci va pleca ea. Ieşi din cameră şi coborî pe scări.

Mike o prinse în brațe înainte să ajungă jos. Ea se luptă cu el, dar o imobiliză cu uşurință, înconjurîndu-i trupul cu brațele şi, în timp ce ea se zbătea, Mike se simțea cuprins de dorință. Îi simți trupul lipit de al lui, coapsele, sînii, mijlocul, toate frecîndu-se de el.

– Termină, Sam, şopti el, părînd disperat, pentru că aşa şi era. Te rog, te rog, liniştește-te.

Era ceva în tonul lui care o făcu pe Samantha să se potolească.

– N-o să-ți fac nici un rău, zise el răguşit, cu buzele aproape de lobul urechii ei. Nu ai de ce să te temi de mine. Toată povestea asta a fost ideea tatălui tău, nu a mea. I-am spus că ar fi trebuit să te roage să mă ajuți s-o găsesc pe Maxie, nu să te forțeze s-o faci. O ținea aproape, atingîndu-i gîtul cu fața, fără s-o sărute, simțindu-i moliciunea şi parfumul pielii.

Brusc, Samantha i se smulse din brațe, apoi se rezemă cu spatele de balustrada scării. Inima-i bătea gata să-i spargă pieptul şi respira adînc şi neregulat. Cînd se uită la el, văzu că şi el se simțea la fel.

– Vrei să ne aşezăm, să stăm de vorbă?

– Nu, răspunse ea. Nu vreau să discut despre nimic şi nici nu vreau să mai aud ce ai de spus. Nu vreau să mai aud poveşti despre bunica mea sau despre orice altceva ce ține de acest subiect. Nu vreau decît să plec din casa asta şi să nu te mai văd.

– Nu, zise el rugător. Nu pot să-ți dau voie să pleci. Tatăl tău mi te-a dat în grijă şi vreau să fiu demn de încrederea lui.

Samantha clipi de cîteva ori, înainte să vorbească.

– Ți-a zis să ai grijă de mine? Adică „să fii demn de încrederea lui"? Nu ştia dacă să rîdă sau s-o ia la fugă. Eşti cam demodat, aşa se spunea în Evul Mediu. Eu sînt o femeie adultă şi sînt...

Brusc, figura lui Mike se schimbă.

– Oh, la dracu'. Ai dreptate. Cine sînt eu să iau toate astea în serios? I-am spus lui Dave că e o idee tîmpită. I-am spus să-ți lase moştenirea fără condiții, dar el a insistat. Voia ca tu să afli adevărul.

Mike ridică mîinile în sus, a capitulare.

– Mă predau. Nu sînt un gardian bun. Prima oară te-am lăsat să stai singură în cameră, pînă cînd, aş putea spune că erai gata să te sinucizi, apoi m-am dat peste cap, ca să faci ceea ce nu voiai. Eşti adultă şi poți să iei deciziile pe care le vrei. Dacă nu te interesează, du-te înapoi la culcare. Dacă vrei, pune un scaun în uşă, asta va ține departe un pervers ca mine. Mîine dimineață o să telefonez la o agenție imobiliară şi o să-ți înapoiez banii pe chirie. Şi să iei cu tine şi echipamentul acela computerizat, pentru că nu ştiu ce dracu' să fac cu el. Noapte bună, doamnă Elliot, zise el, apoi o luă în sus pe scări şi se duse în camera de zi.

Tremurînd, Samantha urcă încet scările.

Capitolul 5

Cînd Samantha intră în apartamentul tatălui ei, primul instinct a fost să-şi împacheteze lucrurile, dar n-o făcu. Se simţea foarte obosită. Închizînd uşa, o înţepeni cu un scaun cu spătarul aşezat sub clanţă, apoi se urcă înapoi în pat.

Nu putea să doarmă. Încercă din greu să nu se gîndească la tatăl său şi la testament, dar nu reuşi.

La trei dimineaţa, se ridică din pat şi începu să caute testamentul. Dinadins nu îl citise, pentru că nu voia să cunoască detaliile cerinţelor lui de după moarte; nu voia să ştie ce plănuise să facă ea.

Găsi testamentul printre alte hîrtii, apoi se aşeză să-l citească. Avocatul tatălui ei îi relatase totul, în afară de o singură propoziţie, în care spunea că va trebui să raporteze toate descoperirile unui anume Michael Taggert şi, în urma concluziei pe care o va trage Taggert, va primi sau nu va primi banii, bani care ar fi trebuit să fie ai ei fără nici un fel de problemă.

Primul instinct al Samanthei a fost de a rupe documentul în mii de bucăţele, dar se autocontrolă şi, netezindu-l, îl puse la loc printre celelalte hîrtii. Tatăl ei era mort; niciodată în viaţa ei nu s-a supărat pe el şi nu avea de gînd să se supere acum, cînd nu mai era. Faptul că

dorise ca o persoană anume să aibă grijă de ea, după ce el nu va mai fi, era un semn că o iubea. Nu avea nici o importanță că Samantha nu îl cunoştea pe acest bărbat, pentru că tatăl ei îl cunoscuse şi fusese de acord cu Michael Taggert, exact cum aprobase ca Richard Sims să fie soțul ei.

Samantha se ridică, se duse la baie, unde făcu un duş fierbinte şi îşi spălă pătul. Parcă se simțea mai bine. Se îmbrăcă cu un stretch gri din bumbac şi cu un pulover roz lung şi larg, îşi perie părul şi chiar se fardă puțin. Afară era încă întuneric, dar se simțea răsăritul soarelui aproape, aşa că deschise uşile ce dădeau în balcon şi inspiră parfumul trandafirilor din grădina de dedesubt.

Auzi ceva nedefinit şi pentru un moment rămase nemişcată, ascultînd. Era zgomotul făcut de o maşină de scris, la care cineva bătea cu putere. Sunetul o făcu pe Samantha să zîmbească, pentru că nu mai auzise de cîțiva ani o maşină de scris.

Ştia că ar fi trebuit să stea în camera ei, ştia că ar fi trebuit să-şi facă valiza, dar nu făcu nimic din toate astea. Se duse către uşă, o deschise şi coborî scările.

Îi era uşor să se ia după zgomotul maşinii de scris. Michael era în bibliotecă, camera era întunecată, cu excepția unei lumini deasupra biroului şi bătea cu putere la o maşină de scris antică, cu care probabil se coresponda în al doilea război mondial. Bătea cu indexurile, cu putere, de parcă ar fi fost furios.

Samantha, cuprinsă brusc de laşitate, se întoarse să iasă din cameră.

– Dacă ai ceva de zis, spune-o, zise el, fără să se întoarcă.

Ea începu să se bîlbîie.

– Bunicul meu, Cal, era tatăl tatălui meu. Era un om

– În regulă, nu te mai ating, cu condiția să mergem să mîncăm.

Samantha ar fi vrut să-l refuze din nou, dar, în loc de asta, spuse că se duce să-şi ia poşeta.

– Pentru ce? întrebă el.

– Să plătesc pentru...

Fără să-i dea voie să-şi termine ideea, o luă pe după umeri şi o împinse către uşă.

– Ți-am spus, sînt un tip demodat. Eu plătesc. Cînd sînt cu o femeie, eu plătesc. Fie că este soră-mea, mai-că-mea, prietena, iubita, eu plătesc. Nu plătim nemțeşte. Ai înțeles?

Samantha nu scoase un cuvînt. Avea multe altele în minte, nu se gîndea la cine plătea micul dejun.

Ieşind în lumina dimineții, văzu că erau cîțiva oameni pe stradă, dar nu prea mulți, iar în oraş încă mai plutea leneveala; se simțeau ca şi singuri. Mergea tăcută lîngă el, urmîndu-l către o cafenea non-stop.

Chelnerița îi aduse lui Mike o ceaşcă de cafea, zîmbind familiar.

– Mike, iar ai lucrat toată noaptea?

Îi zîmbi la rîndul lui.

– Mda, zise el, apoi se întoarse către Samantha. Ouă şi şuncă, nu? Şi ceai, nu?

Ea dădu din cap, fără să-l întrebe cum de ştia că nu îi place cafeaua. Adevărul era că nu o prea interesa mîncarea.

Mike se lăsă pe spate, aşezîndu-se confortabil şi gustă cafeaua.

– Mi-ar fi plăcut ca tatăl tău să-ți fi spus mai multe. Mi-ar fi plăcut să nu mă lase pe mine să-ți explic totul.

– Tatălui meu îi plăcea să... controleze totul, zise ea încet.

– Tatălui tău îi plăcea să controleze viețile oamenilor.

Ea se trezi din letargie.

– Credeam că spuneai că îți place de tatăl meu.

– Îmi pace. Am avut niște conversații minunate și am devenit prieteni, dar nu sînt orb. Îi plăcea să-i determine pe oameni să facă numai ce voia el.

Samantha se holbă la el.

– În regulă, zise Mike. Am înțeles ce voiai să spui. Fără comentarii despre sanctificatul tău tată. Vrei să auzi teoria – a lui, nu a mea – asupra a ce s-a întîmplat cu bunicul tău?

Voia și nu voia să audă. Era de parcă ar fi plătit să vadă un film de groază, dar nu putea să se uite.

– Tatăl tău credea că, în 1928, Maxie a rămas însărcinată cu Barrett, dar ceva s-a întîmplat, ceva care i-a împiedicat să se căsătorească. Poate că a refuzat s-o ia de nevastă cînd i-a spus că e însărcinată, nu știu. Știu că a plecat din New York, s-a dus în Louisville, l-a întîlnit pe Cal și s-a măritat cu el. A stat cu el treizeci și șase de ani, apoi i-a apărut poza în ziare. Tatăl tău a fost de părere că Barrett probabil că a văzut-o și, în felul acesta, a găsit-o pe Maxie.

Mike bea din cafea, urmărind-o concentrat. Îi era greu să-și dea seama ce gîndea.

– Cu două săptămîni înainte ca Maxie să plece, David spunea că stătea mult lîngă telefon și părea mai degrabă supărată. Chiar anul trecut spunea că încă mai avea mustrări de conștiință pentru că nu a întrebat-o ce probleme avea, dar era mult prea fascinat de fetița lui ca să-l mai preocupe gîndurile altcuiva. Apoi, Maxie a spus că mătușa ei era bolnavă și că avea nevoie de ea. A plecat și nimeni din familie nu a mai văzut-o vreodată. La acea vreme, Dave a vrut să plece s-o caute, dar bunicul

tău s-a opus violent. Dave îl bănuia pe Cal că ştie că Maxie a plecat înapoi la Barrett. Tatăl tău a ghicit că, după ce Barrett i-a văzut poza în ziare, a luat legătura cu ea şi a rugat-o să se întoarcă la el, iar ea s-a întors.

Samantha rămase pe gînduri cîteva momente, pentru a reflecta la ceea ce îi spusese.

– În cazul ăsta, de ce naiba ar căuta tatăl meu urma unei adulterine? O adulterină! Putoarea pămîntului!

Mike o privi atent.

– Interesant. Ce părere aprigă ai despre adulter. Ai vreun motiv personal de eşti atît de vehementă?

Fără să-i răspundă, o urmări pe chelneriță cum le aşeza în față farfuriile cu mîncare.

– Tatăl tău nu era sigur ce se întîmplase cu mama lui, continuă Mike. Un timp a crezut că a căzut victimă unui joc murdar. Credea că era posibil să i se fi furat geanta, să fi fost omorîtă, ceva de genul ăsta, dar, la un an după dispariție, i-a trimis din New York o carte poştală lui Cal, în care spunea că e în siguranță.

– Ce drăguț din partea ei, zise ea, sarcastic.

Mike aşteptă un moment, ca ea să mai spună şi altceva, dar văzînd că rămîne tăcută, vorbi din nou.

– Maxie a scris că e „în siguranță". Nu că e bine sau fericită sau „trimite-mi hainele" sau mai ştiu eu ce. A scris că e „în siguranță".

– În siguranță, în brațele amantului?

– Mi se pare mie sau ai amărăciune în voce?

– Ce cred sau ce simt nu e treaba ta. Tot ce vreau de la tine este să ştiu ce am de făcut ca să îndeplinesc cerințele testamentului.

– Nu trebuie decît să mă ajuți să mă întîlnesc cu Barrett. Nu l-a văzut nimeni de douăzeci de ani. Este un singuratic, trăieşte în Connecticut, înconjurat de garduri,

de cîini şi de gardieni înarmaţi.

– Ţi-a trecut prin cap că bunica mea, dacă mai e încă în viaţă, s-ar putea să locuiască acolo cu el?

Mike zîmbi.

– Mi-a trecut prin cap.

Samantha se gîndi la posibilitatea de a-şi revedea bunica.

Bunica îşi abandonase familia, îi părăsise pe oamenii care o iubeau pentru un alt bărbat şi Samantha nu era sigură că o va putea certa pe femeia aceea. Pe de altă parte, se gîndea la tipul ăsta, Barrett, un bărbat pe care nu îl cunoştea, dar care s-ar fi putut să fie bunicul ei.

– S-ar putea să-mi placă să-l cunosc, zise ea, apoi adăugă repede: Dar pe ea, nu.

Mike se arătă şocat.

– Poţi să treci peste faptul că un bărbat e gangster, dar nu poţi ierta o femeie pentru adulter? Crima pare a fi mai păcătoasă decît să te culci cu alt bărbat în afară de soţ!

Ea îi ignoră comentariul.

– Ce vrei să fac?

– Nu cine ştie ce. Îi voi scrie o scrisoare lui Barrett, să-i spun că nepoata lui Maxie vrea să-l întîlnească. Sper să răspundă imediat, iar apoi mergem să ne întîlnim cu el. Simplu.

– Şi dacă vrea să mă vadă numai pe mine?

– De fapt, m-am gîndit la asta, aşa că am nevoie de un motiv bun şi solid ca să fiu escorta ta. Presupun că nu ţi-ar plăcea să ne căsătorim în după-amiaza asta, nu?

– Mai bine aş fi arsă de vie, răspunse ea sinceră.

Mike rîse.

– Ţi-a plăcut să fii măritată, nu?

Ea îşi miji ochii.

– Ştii, ca să divorţezi în ţara asta, trebuie să ai un motiv.

Dave îi spusese foarte puţine despre mariajul Samanthei şi anume că a încurajat-o să divorţeze şi a ajutat-o să obţină divorţul. Chiar aşa fiind, Mike era uimit de ostilitatea ei. Privind mîna Samanthei, ştia că nu ar trebui s-o atingă pentru că avea asemenea aversiune faţă de mîngîieri – cel puţin de ale lui, oricum –, dar se părea că nu se putea abţine.

Luîndu-i mîna, i-o privi, atît de mică în palma lui, şi i-o sărută.

– Ţi-aş putea arăta o noapte a nunţii a naibii de grozavă.

Furioasă, îşi smulse mîna.

El oftă.

– Mă urăşti pe mine sau îi urăşti pe toţi bărbaţii? Era surprins de cît de mult ar fi vrut să spună că nu avea nimic cu el, personal.

Dar Samantha nu îi răspunse la întrebare, uitîndu-se la ouăle din farfurie.

– De ce nu spui adevărul?

Lui Mike îi trebuiră cîteva clipe să-şi aducă aminte despre ce vorbeau.

– Adică să-i spun lui Barrett că vreau să scriu despre el?

– Îi înţeleg pe deplin aversiunea faţă de scriitori. Accentuă cuvîntul „scriitori" cu dezgust în voce.

– Se pare că scrisul e încă un punct pierdut pentru mine, zise el oftînd. Vrei să-mi spui de ce?

Nici măcar nu se aşteptase să-i răspundă.

– În regulă, păstrează-ţi secretele. Ai auzit vreodată de Al Capone? Bineînţeles că ai auzit. Motivul pentru care ai auzit de el nu este pentru că a fost cel mai mare

gangster sau măcar cel mai violent. Ai auzit de el pentru că adora publicitatea. Căra ziariştii după el, chiar şi atunci cînd se ducea la pescuit. Tipul credea că tot ce făcea merita a fi ţinut minte şi cunoscut. De fapt, în zilele acelea, în New York, Barrett era mai mare decît Capone, însă el ura să i se facă o poză şi nu a dat niciodată un interviu.

– Deci acum crezi că dacă îi scrii şi îi spui adevărul, că o presupusă nepoată şi un scriitor ţăcănit vor să-l întîlnească, ar refuza?

– Sînt sigur. De asta este nevoie să fiu strîns legat de tine. Eşti sigură că nu vrei să-ţi fiu soţ? O.K., atunci ce zici de „logodnic"?

– Da' ce-ar fi să-mi fii frate de-al doilea?

– Dacă Barrett e cu Maxie, atunci va şti că asta e o minciună.

Ea încercă să se gîndească la o altă postură pentru el, pentru că nu dorea să fie intimi nici măcar pentru o după-amiază.

El ştia ce gîndea, atît de clar, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

– Oricum, ce ai împotriva mea?

Ea îl privi printre gene.

– Vrei cu adevărat să te însori cu mine? Să te aşezi, să ai copii?

– Nu mă gîndesc să ne căsătorim săptămîna asta.

– Atunci nu eşti îndrăgostit de mine? Cu adevărat îndrăgostit?

– Pînă acum nu am avut nici o discuţie care să nu fie plină de ostilitate.

– Ah... Deci ceea ce vrei cu adevărat este să te culci cu mine şi atîta tot. Se aplecă în faţă. Dă-mi voie să-ţi spun ceva, domnule Taggert. Aşa cum tu eşti un bărbat

demodat, la fel sînt şi eu o femeie demodată. Nu sînt o femeie modernă care stă pe gînduri dacă să se culce sau nu cu un bărbat de la prima întîlnire. Sînt genul de femeie care se gîndeşte dacă să se sărute sau nu cu un bărbat, de la a treia întîlnire. Nu vreau să mă culc cu tine şi, Doamne-ajută, nu vreau sub nici o formă să mă mai căsătoresc. Motto-ul meu este „În viaţă este permisă o singură greşeală majoră", iar eu am făcut-o pe a mea şi am tras învăţăminte din asta. M-am făcut destul de înţeleasă?

Rezemîndu-se de spătarul canapelei, Mike se uită fix la ea, încercînd din răsputeri să înţeleagă de unde provenea această ostilitate. Nimic din ce îi spusese Dave nu îl pregătise pentru asemenea animozitate.

– Cred că da. Acum sînt lucrurile clare între noi? Vreau să îndeplinesc doleanţele din testamentul tatălui meu şi să plec din oraşul ăsta. Voi face ceea ce este necesar şi nimic mai mult. M-ai înţeles?

– Ceva mai bine decît înainte, zise el încet.

– În regulă. Acum putem începe. Poţi să-i scrii lui Barrett şi să-i spui că voi veni cu logodnicul meu. După întîlnire, mă mut din casa ta, iar tu o să-mi dai un document în care să scrie că am îndeplinit toate cerinţele testamentului. De acord?

– Aproape. Dar am o condiţie. De cînd trimit scrisoarea şi pînă cînd primesc răspunsul, probabil că vor trece cîteva zile; în tot acest timp, nu vreau să dispari din raza mea vizuală.

– Ce?

– Nu vreau să mai stai singură în apartamentul tatălui tău. Pînă cînd i se va îndeplini dorinţa, sînt responsabil în ceea ce te priveşte.

– Dintre toate... Oh, înţeleg, ai zis mai înainte că

eram aproape de sinucidere. Te asigur, domnule Taggert, că...

– Iar eu te asigur, domnişoară Elliot, că deja m-am hotărît în privinţa asta. Facem tot ce doreşti, cumpărături, vizităm Statuia Libertăţii, orice, dar o facem împreună.

– N-o să...

El se ridică de la masă.

– Conversaţia s-a terminat. Hai înapoi acasă, să te ajut să împachetezi.

– Să împachetez?

– Ca să poţi pleca.

– Dar... Ştia ce vrea să spună. Ori va face ce şi cum voia el, ori va pleca din casa lui. Ţinea toate cărţile în mînă. Dacă voia banii lăsaţi de tatăl ei, va trebui să facă tot ce voia el.

– În regulă, zise ea dezgustată şi se ridică. Dar să nu-ţi pui mîinile pe mine.

El o privea parcă nevenindu-i să creadă.

– Mare nenorocit a fost soţul ăla al tău.

– Nu mai nenorocit decît alţii. Arată-mi o femeie care e măritată de mai mult de doi ani cu acelaşi bărbat; îţi spun eu că e o femeie foarte tolerantă, care a îndurat multe.

– Cred că nivelul durerilor tale nu e prea ridicat, pentru că altfel ai fi încă măritată cu el.

Ea se uită în altă parte.

– Aici te înşeli, zise ea încet. Capacitatea mea în ceea ce priveşte durerea, pare a fi fără limite.

Capitolul 6

Oglinda de pe perete se cutremură cînd Samantha trînti în urma ei uşa apartamentului. Cine naiba se credea el? Ce drept avea să-i dea ultimatumuri? Din momentul în care gîndi aşa, ştiu şi răspunsul. Tatăl ei îi dăduse dreptul de a decide dacă îndeplinea cerinţele impuse de testament sau nu, dar nu îi dăduse dreptul de a-i controla fiecare minut din zi, se gîndi ea, sfidător.

Deschise uşa dulapului. „Statuia Libertăţii", se gîndi ea dezgustată, ştiind cît de mult ura orice se numea „atracţie turistică". În cei patru ani pe care îi trăise în Santa Fe, nu vizitase niciodată obiectivele care îi atrăgeau de obicei pe turiştii conduşi după orarele stabilite de alte persoane.

Uitîndu-se la conţinutul garderobei, zîmbi. Poate că o va forţa să facă tot ce voia el, dar fără a o face să se simtă bine. Poate că, dacă era îndeajuns de dezagreabilă, o va lăsa în pace. Cotrobăind în două cutii, găsi ce voia.

Mike scrise scrisoarea către Barrett, chemă serviciul poştal expres şi o trimise, răsuflînd uşurat după aceea. Acum era la discreţia lui Barrett, dar spera că le va permite lui şi Samanthei să îl viziteze. Mike presimţea că

bătrînul va dori foarte mult să-şi vadă nepoata, cel puţin aşa spera. Dar cine poate şti cum reacţionează un bărbat de nouăzeci şi unu de ani?

Urmărind cum pleca maşina poştei, gîndurile lui Mike se întoarseră la Samantha şi zîmbi. În ciuda ostilităţii şi bombănelilor ei, avea de gînd să-şi petreacă ziua împreună cu ea. Nu numai că era cea mai sexy femeie pe care o văzuse vreodată sau că voia să se culce cu ea, dar avea ceva care îl intriga. Se întreba cum arăta atunci cînd era furioasă. O surprindea din cînd în cînd privindu-l cu coada ochiului, o privire care o exprima pe adevărata Samantha. O văzuse pe adevărata Samantha din prima zi în care o întîlnise, iar noaptea trecută, cînd băuse un pahar cu vin şi glumise, reuşise să pătrundă puţin în sufletul ei. Aceste momente rare îl făceau să fie convins că exista altă Samantha, nu cea care se afişa în faţa lumii.

Acum, se întrebă el, ce se poate face cu o femeie tînără care arată de parcă ar purta pălărie şi mănuşi duminica la biserică? Nu prea putea să o ducă în locurile lui preferate din New York, care erau în majoritate baruri, şi nu credea că ar aprecia dacă ar merge în vizită la Daphne şi la prietenele ei.

Luă telefonul şi o sună pe sora lui, Jeanne, pentru că ea ar fi trebuit să ştie cum să distreze o persoană ca Samantha, se gîndi el, în timp ce forma numărul de telefon al părinţilor lui din Colorado. Răspunse mama lui:

– Mamă, Jeanne e acolo?

– Nu. Michael, dragule, nu este. Patricia Taggert ştia tonul vocii fiecăruia din copiii ei şi ştia cînd aveau nevoie de ceva. Pot să te ajut?

Simţindu-se ciudat pentru că îi punea mamei sale o întrebare atît de personală, Mike se rugă să nu înceapă

cu întrebări iscoditoare, dar avea cu adevărat nevoie de sfatul unei femei.

– Am cunoscut o femeie... Hei, stai puțin, așteaptă pînă începi să te gîndești la floricele de iasomie...

– Nu eu am zis floricele de iasomie, Michael, dragule, ci tu, zise Patricia dulce.

Mike își drese glasul.

– Ei bine, oricum, am cunoscut această femeie. De fapt, e fiica unui prieten de-al meu și...

– Nu cumva e tînăra care locuiește la tine în casă?

Mike se strîmbă. Mama lui era în Chandler, Colorado, la două mii de mile distanță, și totuși știa ce făcea el în New York.

– Nici măcar nu vreau să știu cum de știi cine a închiriat apartamentul, zise el.

Pat rîse.

– Tammy face curățenie și la vărul tău, Raine. Ai uitat?

Mike își bulbucă ochii. Gura mare a unuia din verii Montgomery! Ar fi trebuit să-și dea seama.

– Mamă, vrei să-mi răspunzi la întrebare sau ai aflat deja fiecare detaliu al vieții mele de la oameni de mîna a doua?

– Mi-ar plăcea să aud de la tine personal.

– Nu a mai fost în New York, iar locul ăsta o înspăimîntă. Unde aș putea să o duc, ca să-i placă?

Pat începu să se alarmeze. De ce locuia femeia în New York, dacă nu îi plăcea acolo? Ca să fie aproape de fiul ei? Și dacă ea și Mike se iubeau, oare cum era femeia asta?

– Adică, mamă, oare ar fi bine s-o duc pe Empire State Building? La Rockefeller Center? Ce zici de Statuia Libertății? Sau de insula Ellis?

Pat trase adînc aer în piept, pentru că ştia că Mike nu putea suferi atracţiile turistice. Din nefericire, fiul ei mai degrabă stătea acasă sau în vreun bar plin de fum de ţigară decît cu un grup de gură-cască, aşa că treaba era serioasă dacă avea de gînd să facă marele gest de a merge la Statuia Libertăţii cu ea.

– E o fată normală?

– Nu, zise Mike. Are trei mîini, practică religia la vreo patru secte şi conversează cu pisica ei cea neagră. De fapt, ce înseamnă fată normală?

– Ştii foarte bine la ce mă refer, izbucni Pat. E vreuna din stripteusele care te vizitează sau vreuna din fetele alea musculoase de la gimnastică? Cunoscîndu-te, Mike, nu mă mir să fie vreo prostituată.

Mike zîmbi la telefon.

– Şi ce-ai spune dacă ţi-aş zice că e una din acelea şi că vreau să mă însor cu ea?

Pat răspunse fără să ezite:

– Te-aş întreba ce cadou de nuntă să-ţi fac.

Mike rîse.

– O.K., e normală. Foarte normală, dacă prin asta înţelegi îngrijită şi potrivită. Sam s-ar putea oricînd mărita cu un preot.

Pat puse mîna pe receptor, ridică ochii înspre cer şi şopti: „Mulţumesc, Doamne".

– Du-o la cumpărături, zise Pat entuziasmată. Arată-i magazinele de pe strada 15. Du-o la *Saks*. Acolo lucrează verişoara ta, Vicky.

– Oh! exclamă Mike fără prea mare interes. Avea prea multe rude ca să-şi poată aminti de mai mult de jumătate din ele. Care din ele?

– Ştii foarte bine că e fata cea mică a lui J.T. şi a Ariei. Dacă tinerei doamne nu îi place New York-ul nici

după ce o duci la *Saks*, ia-o la plimbare pînă pe Madison. Începe cu Strada 60, continuă pînă la 80 şi uitați-vă prin vitrine.

Mike rîdea.

– Mai ales la magazinele de bijuterii? Poate să-i cumpăr un diamant, două? Spune-mi, mamă, cu cîte femei m-ai însurat în minte, de-a lungul scurtei mele vieți?

– Cel puțin şase, răspunse Pat rîzînd.

Vocea lui Mike deveni serioasă.

– Mamă, tu şi tata sînteți fericiți în căsnicie?

Auzindu-i tonul vocii, inima lui Pat o luă razna, pentru că băiatul ei avea o problemă.

– Bineînțeles că sîntem, dragule.

– Samantha, aşa o cheamă, zice că orice femeie care e măritată de mai mult de doi ani cu acelaşi bărbat suferă enorm. Tu nu crezi că e adevărat, nu?

După ce încercă inutil să se controleze, Pat nu mai putu. Chiar şi cînd Mike spunea: „Mamă! Mamă!" ea rîdea cu lacrimi. Chiar şi cînd el închise telefonul strîmbîndu-se, ea rîdea fără să se poată opri.

Mike puse jos receptorul, surprins de mama sa, de fapt, surprins de toate femeile. Dacă ele credeau că era oribil să te măriți, de ce toate încercau asta din răsputeri? Toate, în afară de Samantha, se gîndi. Sau poate juca teatru.

Zîmbind, se duse în dormitor să se îmbrace. Pentru Samantha îşi va pune cravată şi costum. Poate chiar pe cel italian, pe care îl alesese împreună cu sora lui.

Patruzeci şi cinci de minute mai tîrziu, ieşi din dormitor, ras, spălat şi îmbrăcat, apoi se uită în oglinda din hol, aranjîndu-şi cravata. „Nu e rău", se gîndi el. „Nu e rău deloc".

– Sam! strigă el. Eşti gata?

Aşteptă cîteva minute înainte ca ea să coboare şi, cînd o văzu, îi zîmbi şi îi oferi braţul.

Cînd Samantha văzu felul în care era Mike îmbrăcat, îi veni să moară; pur şi simplu să se aşeze pe jos şi să moară. Visase să-l facă de ruşine cu ea, să-l facă să nu-şi dorească să fie văzut cu ea îmbrăcată în halul ăla – aşa ar fi spus fostul ei soţ dacă ar fi apărut îmbrăcată în hainele de lucru –, aşa că trăsese pe ea un costum roz antic şi uzat, descusut şi cu fire trase ici-colo. Pe pieptul tricoului scria „La început, m-a pus pe piedestal, apoi m-a tîrît prin noroi".

În timp ce Samantha stătea în capătul scărilor uitîndu-se la Mike şi la frumosul lui costum închis la culoare, ştiu că nu mai văzuse în viaţa ei un bărbat care să arate atît de bine. Cel puţin, de data asta, cînd tatăl ei i-a ales un bărbat, găsise unul care să arate bine. Nu fusese atît de norocoasă cu Richard.

Îi ajunse o singură privire în ochii lui Mike ca să ştie că nu îi va fi ruşine cu ea. De fapt, nu era sigură dacă îl interesa cum era îmbrăcată. Zîmbindu-i de parcă abia aştepta să iasă cu ea, îi întinse braţul.

– Nu pot... începu Samantha. Trebuie să...

– Samantha, e ora unsprezece. Dacă mai pierzi timp cu îmbrăcatul se vor închide magazinele.

– Magazinele, zise ea cu oroare în voce, în timp ce încerca să se tragă de lîngă el, dar Mike o ţinu strîns. Nu pot să intru în halul ăsta într-un magazin.

Mike o privi de sus pînă jos şi îi citi inscripţia de pe tricou.

– Mie îmi place cum arăţi. Îţi stă bine în roz. Şi apoi, putem cumpăra haine noi, dacă vrei.

Trase iar de braţ, dar el nu îi dădu drumul.

– Trebuie să mă schimb.

Se uită la ea nervos, cu privirea aceea de „numără pînă la zece şi respiră adînc", apoi zise cu răbdare exagerată:

– Dacă nu-ţi place ce ai pe tine, de ce te-ai îmbrăcat aşa?

Samantha nu îi răspunse pentru că nu putea să-i spună că intenţia ei fusese să-l facă să refuze să fie văzut cu ea, mai ales că nu părea să observe cu ce era îmbrăcată.

Simţindu-se ca un copil pedepsit, ieşi cu el ţinînd capul în jos. Şi-apoi, în New York nu cunoştea decît strada Lexington. Acum, mergea cu Mike către bulevardul Madison, apoi către Strada 15 şi cu cît se apropiau de Strada 15, cu atît Samantha se îngrijora de hainele ei îngrozitoare. În vitrinele magazinelor nu erau decît haine superbe, create de designeri celebri. Bărbaţii şi femeile, mai ales femeile i se păreau Samanthei că tocmai ieşiseră din saloanele marilor case de modă.

Mergînd lîngă Mike, cu mîna înfiptă în braţul lui, Samantha se simţea groaznic faţă de femeile ce treceau pe lîngă ea. Arătau fantastic. Părul lor părea spălat cu nectar. unghiile erau perfect lăcuite, de parcă nu le-ar fi folosit niciodată, iar hainele erau nici mai mult, nici mai puţin decît divine.

Bineînţeles că îţi sărea în ochi la femeile din New York snobismul lor. Majoritatea o priveau pe Samantha cu milă şi unele dintre ele chiar zîmbeau într-un fel care o făcea să se strîngă lîngă Mike, de parcă ar fi căutat protecţie. Întorcîndu-se, privea în jos către ea, o bătea uşor pe mînă şi îi zîmbea cînd se băga în el, părînd să nu aibă habar ce se întîmplă între femeia de lîngă el şi femeile de pe stradă. Samantha se gîndea ce bine ar fi

să poată intra în pămînt.

Cînd ajunseră pe strada 15, Samantha ar fi vrut să se arunce în primul şanţ ce îi ieşea în cale. Se părea că Mike voia s-o ducă undeva, aşa că trecură repede pe lîngă magazinele cu vitrine încărcate. Treceau pe lîngă boutique-rile *Tiffany, Gucci, Christian Dior, Mark Cross*. După un timp, Samantha nu se mai uită la hainele din vitrină, deoarece, cu cît vedea mai multe, cu atît se simţea mai rău.

Pe Strada 15, ajunseră la un magazin mare, cu marmură albastru-închis şi, spre uimirea ei, Mike se îndreptă către intrare. Samantha se trase de lîngă el. În primul rînd, o îngrozeau uşile rotative; se putea să rămînă blocată în ele şi să nu poată nici intra, nici ieşi. Odată, trebuise să se rotească în uşile astea de vreo trei ori ca să poată ieşi. În al doilea rînd, văzu că acesta era celebrul *Saks*. Nu putea să intre în costumul ei roz şi uzat.

Cînd Mike dădu să intre, văzu că Samantha nu mai era lîngă el şi întinse mîna, apucînd-o cu putere de braţ. După ce intră cu ea între uşile înguste, o trase după el şi intrară în magazin, fără să pătească nimic.

Intrînd, Samantha rămase pe loc, cu gura căscată, bulversată de ce vedea înăuntru. Pentru oricine care ar fi trăit patru ani în Santa Fe, *Saks* era paradisul pe pămînt. Văzu vînzătoare îmbrăcate cu altceva decît bumbac mexican şi kilograme de bijuterii de argint şi turcoaze. Văzu oameni grăbiţi şi încălţaţi cu altceva decît cizme de cowboy. Şi, mai ales, nu se vedea nici o îmbrăcăminte de piele.

– Îţi place? întrebă Mike, privindu-i cu atenţie chipul uimit şi încîntat.

Samantha nu putu decît să se uite la el, mult prea năucită ca să poată vorbi.

– Vrei să facem nişte mici cumpărături? Era cît pe ce să izbucnească în rîs, pentru că pusese o întrebare pur retorică şi inutilă.

Cînd Samantha ieşi din transă, deveni îngrijorată şi ruşinată de femeile care se holbau la ea. Poate că ar fi trebuit să se întoarcă acasă, să se schimbe şi să se întoarcă aici. Cu banii pe care îi economisise, îşi putea permite o rochie nouă. Dar adevărul era că Samantha nu avea nici o toaletă care să fie măcar la standardul modern al celor purtate de vînzătoare.

– Nu pot să fac cumpărături îmbrăcată aşa, îi şopti ea lui Mike.

După felul în care o privea, îşi dădu seama că el nu înţelegea despre ce vorbea. Uneori i se părea că diferenţa dintre limbajul bărbaţilor şi cel al femeilor este la fel de mare ca aceea dintre chineză şi engleză. Cum ar fi putut să-i explice unui bărbat că vînzătoarele nu au nimic de-a face cu o femeie care arată de parcă avea nevoie de produsele lor?

– Arăţi nemaipomenit, zise Mike, apoi începu să o împingă pe Samantha în spatele magazinului.

Erau femei tinere, înalte şi frumoase, ce ofereau clienţilor mostre de parfumuri, dar, cînd se uitară la Samantha, cu părul ei pieptănat pe spate şi cu costumul ei vechi ce provoca repulsie, nu îi oferiră nici o mostră de parfum. Femeile se uitau mai întîi la Mike, apoi la Samantha, apoi iar la Mike cu o figură ce parcă întreba „Cum o fi putînd un tip ce arată atît de bine să iasă cu o nenorocită ca asta?"

Mike practic o împinse pe Samantha în lift, iar ea se ascunse în spatele lui, încercînd să se facă invizibilă.

– Unde mă duci? întrebă ea, încercînd să se desprindă din strînsoare, fără succes.

– Te duc să cunoşti o prietenă de-a mea. Nu chiar prietenă, mai mult verişoară.

Trăgînd-o prin birouri, nu se opri decît cînd ajunseră într-o cameră cu pereţi de sticlă. În spatele unui birou era o femeie tînără, nu foarte frumoasă, dar pusă la patru ace. Fiecare fir al părului ei era aranjat la fix, iar hainele erau evident croite la comandă. Văzînd-o, Samantha ar fi vrut să intre într-o ascunzătoare, unde să n-o mai vadă această femeie elegantă.

Imediat ce femeia îl văzu pe Mike, zîmbi şi se ridică, dar Mike nu îi răspunse la zîmbet. Luă o poziţie militărească şi îşi ciocni călcîiele, apoi îi luă degetele în mînă şi i le sărută.

– Alteţa voastră regală, zise el cu o voce oficială de curtean.

Uitîndu-se nervoasă la colegii ei de birou, femeia zise:

– Mike, încetează.

Rîzînd, Mike o luă în braţe şi o învîrti ca într-un film cu Fred Astaire, sărutînd-o entuziasmat pe gît.

– E mai bine? întrebă el, după ce o repuse în poziţia normală.

– Mult mai bine, zise ea roşind, încercînd să pară supărată, dar evident fermecată de el.

– Deci, cum mai e pe la palat? întrebă Mike zîmbind, de parcă ar fi fost foarte mulţumit de ceea ce făcuse.

– Toată lumea e bine şi ai fi ştiut dacă te-ai fi deranjat să ne faci o vizită. Mike, sînt onorată de vizita ta, dar am treabă. Ce pot face pentru tine?

– Să ne ajuţi la cumpărături. O luă pe sus pe Samantha din locul în care se ascunsese şi de unde se pregătea s-o rupă la fugă şi i-o prezentă verişoarei de parcă ar fi fost ceva ce ar fi trebuit reparat.

Văzînd felul întrebător în care femeia se uita cînd la Mike, cînd la ea, şi observînd felul în care Mike o ţinea de braţ, ca un proprietar, Samantha încercă să explice.

– Nu e ce pare. El e gardianul meu. Imediat ce spuse asta, îşi dădu seama ce tîmpenie i-a ieşit pe gură, înrăutăţind situaţia.

– Mai ceva ca Tinkerbell, zise Mike, rîzînd în continuare.

– Mai degrabă căpitanul Hook, replică imediat Samantha.

Auzind asta, tînăra femeie izbucni în rîs şi se îndreptă către Samantha cu mîna întinsă.

– Sună de parcă ai fi de acord cu el. Numele meu este Victoria Montgomery şi sînt verişoară prin alianţă cu Mike. Privind-o apoi pe Samantha din cap pînă în picioare cu ochi profesional, îi aprecie chipul, figura şi hainele îngrozitoare. Ce pot face pentru tine?

Îi zîmbi chinuit femeii şi zise, în timp ce încerca să se elibereze din strînsoare.

– Fă-mă să arăt ca una din femeile de pe stradă.

Zîmbind înţelegătoare, Vicky spuse:

– Cred că ne putem descurca cumva. Se întoarse către Mike. De ce nu revii peste vreo trei ore?

– Pentru nimic în lume, răspunse Mike. Stau aici să văd tot. Dacă o las de capul ei, se îmbracă precum Rebecca de la ferma Sunnybrook. Poţi să faci ceva cu ea?

O făcu pe Samantha să se simtă precum o maşină căreia i se stricase transmisia şi se întreba îndoit dacă se mai putea repara. După ce se uită cu simpatie la chipul Samanthei, care acum se asorta perfect cu culoarea costumului, Vicky se întoarse către vărul ei.

– Mike, îţi foloseşti prea mult muşchii şi prea puţin

creierul. Foloseşte-ţi bunele maniere! Vocea îi suna autoritar, dar avea şi multă afecţiune pentru vărul ei cel chipeş.

După ce îi zîmbi recunoscătoare lui Vicky, Samantha se întoarse către lifturi şi plecă, simţindu-se deja mai bine.

– Cît? şopti Vicky către Mike, după ce Samantha se îndepărtase îndeajuns de mult.

– Oricît, răspunse Mike printre dinţi.

Vicky ridică o sprînceană perfect pensată şi creionată.

– Vorbeşti despre *Christian Dior* sau despre *Liz Clairbone?*

– Presupun că aceasta înseamnă scump sau ieftin. Vreau să le aibă pe amîndouă. Totul. Dar nu o lăsa să vadă preţurile hainelor şi trimite-mi nota personal. Făcu o pauză, gîndindu-se. Şi vreau şi pantofi şi tot ce-i trebuie unei femei.

– Ce facem cu părul? Vicky îşi studie vărul. Ştia foarte bine că îşi putea permite orice, dar mai ştia, de asemenea, că nu obişnuia să-şi arunce banii.

Mike se uită la Vicky cu nişte ochi ce parcă implorau ajutorul. Era sătul s-o vadă pe Samantha cu părul pieptănat oribil pe spate şi prins cu o clamă oribilă.

– Ştii, zise el complice, s-ar putea să aibă părul ondulat, dacă şi-l lasă liber.

– Nu ştii sigur? întrebă Vicky ironică, încercînd din răsputeri să-şi dea seama ce însemna femeia asta pentru el.

– Nu, zise Mike încrezător, uitîndu-se vesel la verişoara lui. Nu încă.

Samantha ştia că nu mai petrecuse niciodată o asemenea zi de rai, ca aceea pe care a petrecut-o la *Saks*

cu Vicky şi Mike. Cînd era copil, se ducea adesea la cumpărături împreună cu mama ei şi se distra nemaipomenit, dar, după ce mama ei a murit, nu a mai avut nici timp, nici chef să facă aşa ceva. După ce s-a măritat şi s-a mutat în Santa Fe, nu a mai avut nici măcar bani să mai cumpere ceva.

Dar, chiar cînd mergea cu mama ei, nu s-a distrat atît de bine ca acum. Gusturile lui Vicky erau ireproşabile în materie de îmbrăcăminte şi accesorii potrivite, iar diplomaţia ei în a o ghida pe Samantha către toaletele potrivite era de necrezut. La început, Samantha alesese în virtutea hazardului cîteva obiecte de îmbrăcăminte şi le probase, dar, cînd se uită în oglinzile triple, descoperi că arăta ca întotdeauna: plictisitoare. Atunci, Vicky, foarte dulce, plină de tact şi ca din întîmplare, o întrebă dacă îi permitea să aleagă cîteva lucruri pentru ea şi bineînţeles că Samantha fusese de acord. Care tînără nu ar fi fost fericită să fie îndrumată în materie de îmbrăcăminte de o femeie atît de elegantă ca Victoria?

În nici douăzeci de minute după ce Vicky îi dădu Samanthei prima toaletă, începu să vadă o versiune complet diferită a propriei persoane. Se dădea înapoi în faţa oglinzii din cabina de probă mare şi luxuriantă, situată la etajul trei şi se privea îmbrăcată într-un costum perfect, creat de *St.John* şi văzu o persoană pe care nu o recunoştea: elegantă şi poate puţin cam sexy, confortabilă, dar rafinată, modernă, dar şi clasică.

– Se poate? întrebă Vicky scoţînd clama oribilă din părul Samanthei şi lăsîndu-i părul blond să curgă pe umeri.

Privindu-se în oglindă, Samantha îşi aminti că începuse să-şi pieptene părul pe spate pentru a nu o incomoda cînd lucra la computer, descoperind, de asemenea,

că era luată mai în serios aşa decît cu pletele în ochi.

Făcînd cîţiva paşi înapoi în cabina de probă, iar Vicky o studie; privind-o aşa cum s-ar uita un artist la propria pictură, din toate unghiurile.

– S-ar putea să tăiem părul? Să-l aranjăm şi să-l ajutăm să arate cît mai natural? Te deranjează?

S-o deranjeze? se gîndi Samantha. Era de parcă ar întreba-o cineva dacă o deranjează să se ducă în rai.

– Cred că ar fi bine, zise ea, încercînd din răsputeri să nu arate că îi venea să sară în sus de bucurie.

Vicky zîmbi înţelegătoare, prefăcîndu-se că nu observă cum se simţea Samantha, dar fericirea ei era contagioasă. O încînta să lucreze cu clienţi care erau pur şi simplu entuziasmaţi de lucruri atît de obişnuite cum ar fi hainele noi şi tunsoarea.

– Acum trebuie să-i arăţi noul tău costum lui Mike.

Samantha se încruntă involuntar, pentru că nu voia să-i arate nimic lui Mike. De fapt, uitase că există. Vicky îi explicase că i se va aranja o carte de credit la *Saks* şi că va plăti hainele în cîteva rate lunare. Samantha va primi hainele şi în timp îşi va putea permite o întreagă garderobă nouă. Dacă Samantha plătea pentru ele, de ce mai trebuia să-i arate hainele tipului ăstuia?

Văzînd reţinerea Samanthei de a face sau nu parada modei în faţa lui Mike, Vicky nu înţelese; pentru că, prima oară cînd îi văzuse împreună, Samantha se agăţa de Mike de parcă ar fi fost salvatorul ei.

– Cred că i-ar plăcea să te vadă în haine noi, zise Vicky, simţindu-se puţin vinovată de faptul că fusese nevoită să mintă pentru a-i distrage Samanthei atenţia, să nu-şi dea seama că Mike era cel care plătea hainele.

Ezitînd, Samantha ieşi din camera de probă, păşind către un salon, unde Mike era aşezat pe o frumoasă

canapea roz, cu o ceaşcă de ceai şi un ziar. Era atît de degajat, încît părea proprietarul magazinului, simţindu-se ca acasă aici, printre femei şi printre haine de damă.

Amintindu-şi mult prea clar de indiferenţa tatălui şi soţului ei în materie de haine, Samantha nu voia să facă pe manechinul pentru el. Soţul ei o voia acoperită din cap pînă-n picioare şi cît mai ştearsă şi, trecînd peste asta, nu îl interesa cu ce era îmbrăcată. Tatăl ei nu observa diferenţa dintre fiica lui purtînd tocuri şi ciorapi de mătase şi fiica lui îmbrăcată în blugi şi tricou de grădinărit.

Dar Mike nu o ignoră pe Samantha şi era departe de a fi indiferent faţă de ea. Cînd o văzu prima oară mergînd către el, se ridică încet, puse ziarul jos şi veni spre ea. Cînd ajunse în dreptul ei, o luă de mînă, o roti şi o studie, uitîndu-se la material, la culoarea şi la croiala costumului.

– Da, zise el, după ce se gîndi îndelung. O pune în valoare.

Samantha încercă din răsputeri să nu zîmbească larg, auzindu-i remarca. Nu se bucură de cuvinte, cît de felul în care vorbise, de parcă ar fi fost frumoasă şi el se gîndea că hainele sînt demne de ea. Întorcîndu-se după Vicky spre camera de probă, Mike o prinse de umăr.

Spre consternarea ei, se aplecă înainte, îşi îngropă faţa între gîtul ei şi umăr şi o sărută pe ureche.

– Dacă îţi mai strîngi părul, o să ai de-a face cu mine.

Samantha plecă de lîngă el, dar nu înainte de a simţi cum valuri de bucurie îi invadau trupul.

În mai puţin de o oră se obişnui să facă pe fotomodelul în faţa lui Mike. În contrast cu prima părere despre Mike, cum că ar fi fost indiferent, descoperi că era foarte pretenţios în materie de hainde de damă şi în cu-

rînd începu să aibă încredere în el.

– Nu, jacheta asta e prea lungă pentru tine. Îți acoperă frumosul posterior, zise el plin de seriozitate.

– Ăsta nu e un motiv să-ți displacă o jachetă, izbucni Samantha, dar Mike nu făcu altceva decît să mormăie. Samantha se hotărî să cumpere jacheta şi s-o poarte cît mai des, dar în cabina de probă, cînd Vicky o întrebă dacă s-o trimită la împachetat, Samantha ezită.

– Nu, zise ea, în cele din urmă.

În curînd, Samantha începu să zică „Da" la ce îi plăcea lui Mike şi „Nu" la ce îi displăcea.

Vicky avu nevoie de serviciile a două vînzătoare pentru a-i aduce Samanthei de la raioanele de la etajele inferioare lenjerie şi accesorii. Femeile veniră cu brațele încărcate de cutii cu lenjerie intimă de damă, cămăşi de noapte şi chiar pantofi, poşete, mănuşi şi bijuterii.

Tocmai cînd Samantha proba o încîntătoare rochie semnată *Carolyn Roehme,* îşi dădu imediat seama că Mike aproba şi dezaproba inclusiv lenjeria intimă care îi fusese prezentată.

– Culoarea aceea nu i se potriveşte, îl auzi spunînd. Nu, nu negru. Vreau compleul alb, îl auzi spunînd de două ori. Samantha simți cum se înroşeşte cînd îşi aminti ce îi spusese în prima zi cînd îl cunoscuse: că nu va reuşi să se controleze dacă apărea în ceva alb şi dantelat.

– Aveți şi lenjerie albastră? o întrebă Samantha pe Vicky.

Vicky zîmbi şi în cîteva momente apăru cu o cămaşă de noapte albastru-aprins.

– Lui Mike nu îi place, zise Vicky.

– Bine, răspunse Samantha. O să iau două.

Samantha cumpără o mulțime. Pe la ora patru pier-

duse numărul costumelor, pantofilor, rochiilor şi tuturor hainelor pentru care spusese „Da", iar toate erau trecute în contul ei.

– O să coste prea mult, îi zise ea lui Vicky. Cred că sute de dolari.

Vicky era cu spatele la Samantha, aşa că nu i se puteau vedea sprîncenele ridicate. Sute? Vicky se gîndi şi îşi dădu seama că Mike avusese dreptate. Spusese că se îndoia de faptul că Samantha s-ar putea măcar gîndi că o singură rochie ar putea costa şapte mii de dolari, aşa că etichetele cu preţurile erau smulse înainte de a-i fi arătate. Le fusese foarte greu lui Vicky şi asistentelor sale să scoată preţurile, dar îşi puteau permite osteneala, avînd în vedere ochiul inconştient al Samanthei, pentru calitate. Dacă i se prezentau două perechi de pantofi, iar una costa şase sute de dolari şi cealaltă două sute cincisprezece, Samantha îi alegea fără ezitare pe cei mai scumpi.

Vicky se îndreptă şi se uită la Samantha.

– Acum eşti aşteptată la salonul de coafură.

Dînd din cap, Samantha se întrebă ce va zice Mike de părul ei, sperînd că nu era unul din acei bărbaţi care ar spune: „Taie un centimetru şi nimic mai mult". Cînd era vorba de părul femeilor, tatăl şi soţul ei erau de părere că nu exista decît un stil: cît mai lung.

Pregătindu-se să fie dezaprobată, Samantha se gîndi dacă să se certe sau nu pentru felul în care ar vrea să-şi poarte părul, dar îşi zise că ar fi o încercare inutilă. Mike intră în salon, fără să pară a fi jenat de aerul de feminitate al întregului loc; de fapt, chiar îi făcu cu ochiul unei femei, al cărei cap era acoperit de folii de aluminiu. Începu imediat să explice coaforului felul în care să tundă părul Samanthei.

– Vreau să-i pui în evidență buclele, zise Mike. Şi nu vreau o coafură care s-o oblige să folosească fixativ. Nu suport chestia asta, mă zgîrie pe față.

– O să-mi fac părul cum vreau, ripostă Samantha. Şi coaforul şi Mike o priviră ciudat, de parcă ar fi fost surprinşi şi total dezinteresați de părerea ei. Apoi se întoarseră din nou față în față, iar Samantha se uită în oglindă şi oftă. Nu avea importanță că Mike îi luase vorba din gură; principiul conta.

În timp ce i se făcea manichiura, coaforul o tunse. Cu fiecare centimetru tăiat, Samantha se simțea mai luminoasă şi mai tînără. Înainte de a i se usca părul cu foenul, putea vedea buclele ce îi înconjurau chipul. Cînd a fost gata, îşi scutură capul şi izbucni în rîs.

Mike era în spatele ei, privind-o în oglindă.

– N-aş fi crezut că poți fi mai drăguță, dar eşti, zise el blînd, făcînd-o pe Samantha să roşească.

Luînd-o de mînă, o conduse către alt scaun unde luă lecții de machiaj şi cumpără o mulțime de farduri şi de produse de îngrijire a pielii. Ar fi fost şocată să afle că numai cosmeticele costau peste trei sute de dolari.

După-amiază tîrziu, Samantha, îmbrăcată cu un costum roşu *Christian Lacroix,* cu părul scurt şi buclat şi cu fața perfect machiată, ieşi din *Saks* la brațul puternic al lui Mike. Nu aveau bagaje, pentru că Vicky aranjase ca totul să fie trimis acasă la Mike.

De data asta, cînd trecură prin zona cosmeticelor de la primul etaj, multe dintre tinerele femei înalte şi slabe se grăbiră către Samantha, pentru a-i oferi cîte o mostră din parfumurile lor, dar ea le îndepărtă cu o mişcare a mîinii. Mike se opri la magazinul *Lancôme* şi, în ciuda protestelor nesincere ale Samanthei, îi alese parfumul *Trésor.*

Ținînd strîns, cu ambele mîini, mica punguță cu parfumul, de parcă ar fi fost foarte valoroasă, Samantha se uită la Mike.

– Mulțumesc, şopti ea. Mulțumesc pentru azi.

Îi zîmbi la rîndul lui, mîndru şi încîntat.

– Vrei să mănînci ceva?

– Da, zise ea. Sînt moartă de foame.

Mergînd împreună pe stradă, Samantha observă că Mike era la fel de mîndru de ea, ca atunci cînd intrase în luxosul magazin, cu hainele ei ponosite. Într-adevăr, pentru el nu avea importanță cu ce era îmbrăcată.

Capitolul 7

Mergînd înapoi către casă, Samantha îşi atingea părul din minut în minut, simţind felul plăcut în care buclele îi mîngîiau faţa.

– Îţi place? întrebă Mike, iar ea dădu din cap.

Fără să fie conştientă, mergea mai drept, cu paşi mai mari decît atunci cînd au ieşit prima dată pe străzi. Simţind pe undeva puţin regret că Samantha nu se mai agăţa de el, Mike era bucuros să o vadă zîmbitoare şi fericită şi era încîntat de cît de bine arăta acum.

Cînd ajunseră în apropiere de casă, Samantha a fost prima care a văzut femeile ce stăteau în capătul scărilor. Erau patru şi nu era greu să tragi concluzia că nu erau fete despre care mama ei ar fi spus că erau „cuminţi". Hainele lor erau prea strîmte, prea scurte, prea viu colorate, chipurile fardate într-un prea mare contrast între buze, ochi şi obraji. Trei dintre ele fumau; două stăteau rezemate de balustradă şi nu făceau nici un gest de a-şi trage în jos fustele scurte de pe părţile expuse de trup.

– Cred că ai musafiri. Samantha îşi dădu seama că seara era ratată, pentru că îşi dorise să comande o salată la restaurant şi s-o savureze în răcoarea grădinii, iar acum trebuia să se retragă în camera tatălui ei.

Văzînd-o încruntată, Mike îi luă mîna.

– Tu vei fi gazda.

– Nu pot... începu ea, pentru că nu ar fi vrut să se implice în relația cu acest bărbat mai mult decît era deja.

– Nu e decît Daphne cu nişte fete, care vor o masă gratuită. Or să plece înainte să se întunece.

– Oh, zise ea încet, căscînd ochii. Lucrează noaptea? Încerca să pară sofisticată, de parcă nu ar fi fost şocată de îmbrăcămintea şi de manierele acestor femei înzorzonate.

– Fac striptease.

– Oh! exclamă Samantha din nou, uşurată, pentru că striptease-ul era mult mai sănătos decît crezuse inițial. Apropiindu-se, Samantha simți că una dintre femei o privea cu mai mult interes decît celelalte trei şi ştiu fără îndoială că aceea era Daphne. Cînd femeia se ridică, Samantha văzu că avea cel puțin un metru optzeci. Se gîndi că sub masca de fard se ascundea un chip foarte drăguț, dar îi era greu să îi aprecieze frumusețea feței pentru că imediat îți atrăgea atenția trupul subțire, cu sîni foarte mari.

– Ea e Daphne? şopti Samantha.

– Fiecare centimetru. Mike scruta atent chipul Samanthei, sperînd într-un semn de gelozie.

– Are vreo parte de trup... adăugată?

– Din cîte pot spune, Daphne e remodelată aproape în întregime, zise Mike entuziasmat. A fost tăiată, adăugată, suplimentată, ce era în plus i s-a scos, din cap pînă-n picioare. Cînd o atingi i se cutremură toate balonaşele de sub piele. Chiar dacă stătea foarte aproape de Samantha şi o urmărea atent, tot nu vedea nici un semn de gelozie.

– Daphne este... dansatoare exotică?

– Nu, de fapt, este o stripteusă de varietăți; nu este

nimic exotic la Daphne.

Oprindu-se, Mike se postă în fața Samanthei, cu mîinile pe umerii ei.

– Sam, fata mea, nu eşti nevoită să faci cunoştinţă cu aceste femei şi înţeleg perfect dacă nu vrei. Pot să le trimit acasă, după care, tu şi cu mine mergem să luăm o cină liniştită pe undeva. Te duc la *Le Cirque*.

– Ce vorbe ridicole, zise ea înţepată, dîndu-şi seama că îi pusese întrebări numai din curiozitate; părea să creadă că era o snoabă puritană care nu ar sta la aceeaşi masă cu o stripteusă. Bineînţeles că vreau să le cunosc. Şi, te rog, n-ai vrea să nu mai pui mîna pe mine? Plecă de lîngă el şi, în următorul moment, se prezentă femeilor, care se uitau la ea cu priviri plictisite.

Daphne coborî scările, uitîndu-se la Samantha.

– Eşti... chiriaşa lui Mike? întrebă ea.

Cînd îşi dădu seama la ce se referea femeia, Samantha realiză de ce o priveau aşa celelalte femei.

– Chriaşa lui şi nimic altceva, accentuă ea. Cînd văzu zîmbetele de uşurare de pe feţele lor, realiză că aceste femei îl considerau pe Mike ca fiind proprietatea lor, iar pe ea o intrusă.

Mike descuie uşa şi femeile intrară, împrăştiindu-se prin casă. Umblau la combina stereo a lui Mike, se duceau în bucătărie unde cotrobăiau peste tot; una luă telefonul şi comandă mîncare cît să ajungă la o jumătate de duzină de oameni. Alta zise că avea un număr nou de dans la club şi voia să afle părerea lui Mike, dar el îi respinse oferta. Samantha era curioasă de ce anume făceau stripteusele, dar nu putea s-o roage pe femeie să danseze numai pentru ea.

Sosise mîncarea şi, înainte de a şti ce se întîmplă, Samantha începu să facă şi pe gazda şi pe servitoarea,

punînd mîncarea în farfurii, turnînd bere în pahare înalte şi cărînd tavă după tavă în grădină. O dată, Mike a prins-o exact cînd intra în grădină şi a luat-o în braţe, ţinînd-o cu spatele lipit de pieptul lui şi înconjurîndu-i talia cu braţe puternice. O muşcă de lobul urechii.

– Dă-mi drumul, şuieră ea. Avea mîinile ocupate cu tava plină cu mîncare, aşa că nu îl putea lovi cu coatele în stomac, cum ar fi vrut.

– Aş vrea să te ţin în braţe pentru totdeauna, îi şopti el, sărutîndu-i lobul urechii.

– Eşti beat. Se smulse brusc din braţele lui, aşează tava jos şi apoi se întoarse şi se uită urît la Mike, dar asta nu îl opri să nu izbucnească în rîs. Cînd Samantha se întoarse în bucătărie, o văzu pe Daphne în casă, privindu-i pe după uşile de sticlă.

– Nu eşti îndrăgostită de el, zise Daphne categoric.

Samantha părea surprinsă.

– Nu, nu sînt. E neobişnuit? Privind către cele trei femei din grădină, le văzu dansînd şi unduindu-se pe lîngă Mike. Se pare că face multe femei să se îndrăgostească de el.

Daphne zîmbi.

– Da, aşa e. E un bărbat de care te îndrăgosteşti uşor. E dulce, generos, arată bine şi are grijă de păsările rănite.

După o pauză de un moment, Samantha puse salată de cartofi într-un castron.

– Păsări rănite?

– Mda, zise Daphne. Ca un cercetaş, presupun, deşi nu am cunoscut prea multe. Lui Mike îi place să salveze oamenii.

– Şi ce face cu ei după ce îi salvează? întrebă Samantha încet.

Daphne zîmbi.

– Tot ce pot să-ți spun este că scapă cît mai repede de ei. Arătă cu capul către femeile din grădină; fiecare îl privea pe Mike cu ochii plini de adorație. Uită-te la ele. Fiecare în parte crede că ea va fi cea care va pune mîna pe Mike. Dar ştii ceva? La anu', pe vremea asta, nici una dintre ele nu va mai fi invitată în această casă. Dar uită-te la mine; îl cunosc pe Mike de doi ani, am văzut femei venind şi plecînd, toate uitîndu-se la el ca astea pe care le vezi, dar nici una dintre ele, cel puțin din cîte ştiu eu, nici măcar nu a reuşit să se culce cu el.

– Dar tu eşti încă aici, zise Samantha.

Daphne luă castronul pe care îl umpluse Samantha.

– Dar eu nu m-am îndrăgostit niciodată de el, nu?

Se uită la Samantha cu o privire care nu ar putea fi interpretată decît ca o avertizare.

– Să ai grijă, dulceațo, Mike e un distrugător de inimi, un adevărat distrugător de inimi.

După discuția avută cu Daphne, Samantha rămase un timp singură în bucătărie. „Un distrugător de inimi", se gîndi ea. Este exact ceea ce nu mai avea nevoie în viața ei, să-i mai distrugă cineva inima. De fapt, era de părere că nu va mai putea suporta asta încă o dată.

– Ți-e bine? întrebă Mike din spatele ei.

Întorcîndu-se, se uită la el. Arăta atît de bine, încît era dificil să gîndeşti clar cînd se afla în preajmă. Fusese obsedată toată ziua de felul în care îşi mişca buzele cînd vorbea.

Mike făcu un pas către ea.

– Te uiți ciudat la mine. Vrei să plec?

Samantha îi zîmbi rece.

– Nu, te rog, nu. Se întoarse cu spatele la el. Mai degrabă sînt obosită şi cred că mă voi duce la culcare.

Venind lîngă ea, Mike îşi înclină capul pentru a o privi iscoditor, apoi o luă de bărbie, făcînd-o să se uite la el.

– Ceva te-a deranjat. Ţi-a zis Daphne ceva? Sper că nu ţi-a spus vreo poveste despre bărbaţii ei, nu? Pot să spun că Daphne priveşte viaţa cu ochi foarte stranii.

– Nu, zise Samantha, mințind, în timp ce îşi trase bărbia din mîna lui. A fost o zi lungă şi vreau să mă duc la culcare, asta e tot.

Mike o privi. Fără să se mişte, fără să o atingă, expresia feţei i se schimbă într-una caldă şi plină de dorinţă, încît Samantha simţi cum îi ia foc pielea.

– Şi mie mi-ar plăcea să merg cu tine la culcare, spuse el încet.

Samantha făcu un pas înapoi din faţa lui. Brusc, expresia chipului lui Mike se schimbă de la dorinţă la furie.

– Cine te-a făcut să ai atîta repulsie faţă de sex, Samantha? întrebă el, făcînd ca numele să-i sune infatuat.

Asta o făcu pe Samantha să rîdă şi astfel dispăru tentaţia pe care o simţise cu un moment înainte.

– Bărbaţii sînt atît de previzibili, zise ea. Sînt la fel, chiar dacă sînt licenţiaţi sau lucrează într-o staţie de benzină. Pentru că nu vreau să mă culc cu tine, îţi place să crezi că sînt frigidă sau că am fost victima unui incest sau că mi s-a întîmplat ceva îngrozitor. Pentru propria ta informaţie, domnule Taggert, nimeni nu m-a afectat din punct de vedere sexual. Dar tu eşti gata s-o faci, cu pipăielile tale permanente şi cu aluziile vulgare. De ce nu o inviţi pe una dintre femeile acelea să se culce cu tine? Arătă cu capul către femeile din grădină. Sau nu le vrei decît pe acelea care îţi spun nu? Te intrigă provocarea? Poate că ai o listă deasupra patului, iar pe cele care îţi spun nu, le însemni cu o steluţă.

Mike se uită la ea, nevenindu-i să creadă.

– Ce naiba am făcut ca să ai o părere atît de proastă despre mine?

Întorcîndu-se cu spatele la el, Samantha ştiu că fusese nedreaptă, pentru că se purtase atît de frumos cu ea toată ziua. Petrecuse într-o singură zi mai mult timp cu ea decît oricare altă persoană, de la moartea mamei ei încoace, totuşi îi vorbea urît pentru că făcuse un pas către ea. Dar nu asta făceau toţi bărbaţii? Să încerce?

Poate că problema era bunătatea şi atenţia constantă pe care le manifesta faţă de ea. Poate că voia să nu-i dea nimeni atenţie.

– Îmi cer scuze, zise ea. Îţi mulţumesc pentru ziua de azi, pentru că m-ai dus la magazin, pentru că m-ai prezentat verişoarei tale, pentru că...

– N-am nevoie de mulţumirile tale, replică Mike supărat, înainte de a se întoarce şi a ieşi pe uşă.

Samantha rămase un moment pe loc, apoi urcă scările spre apartamentul ei. Se dezbrăcă încet, punînd cu grijă încîntătorul costum pe umeraş şi, pentru o clipă, se rezemă cu spatele de uşa dulapului. Uneori îşi dorea să poată plînge. Uneori îşi dorea să se aşeze şi să bocească în voie, aşa cum ar fi făcut orice femeie, dar, oricît ar fi vrut, Samantha ştia că lacrimile nu vor veni.

După ce se spălă, îşi dădu cu cremă pe faţă, se îmbrăcă cu cămaşa de noapte şi se urcă în pat. Mobila tatălui ei era luminată de luminile din grădină. Oftă adînc şi zîmbi pentru că era bine, într- adevăr foarte bine, să se simtă înconjurată de lucrurile tatălui ei.

Adormi şi, pe la miezul nopţii, se trezi. Peste zgomotul de afară se auzea un altul ce îi devenise familiar. Mike bătea la maşină. Liniştindu-se, adormi din nou.

Capitolul 8

Samantha se trezi la şapte dimineaţa, dar ploaia ce-i bătea uşor în ferestre o făcea să nu vrea să se dea jos din pat. Mormăind sub pături, încercă să adoarmă din nou. În fond, era sîmbătă, aşa că de ce să se scoale?

Trezindu-se din nou la nouă şi jumătate, primul ei gînd a fost la ceea ce îi spusese Daphne despre Mike, cum că ar fi fost un distrugător de inimi. Samantha nu mai avea nevoie de aşa ceva. După ce se uită prin camera tatălui ei, zîmbi mobilelor şi adormi din nou.

La unsprezece o trezi un ciocănit scurt, apoi uşa de la dormitor se deschise. Adormită, îl văzu intrînd pe Mike cu o tavă plină de pungi albe cu mîncare.

– Pleacă, murmură ea şi se ascunse sub pături.

Bineînţeles că nu o ascultă, pentru că din cîte îşi dădea seama, Michael Taggert era o combinaţie între un cîine de pază, o soră medicală militantă şi un afemeiat.

Punînd tava pe marginea patului, se aşeză.

– Ţi-am adus mîncare şi ţi-au sosit hainele de la *Saks*. Barrett ne-a invitat poimîine la ceai. Ne trimite o maşină.

– Oh, zise Samantha, întorcîndu-se şi uitîndu-se la el. Aproape că îi devenise familiar să-l vadă stînd pe marginea patului.

– Ce te interesează? Mîncarea, Barrett sau hainele?

– Crezi că a sosit şi jacheţica aia albastră? Cea cu nasturi mari?

El scoase o brioşă dintr-o pungă.

– Deci hainele. Nu te condamn pentru că nu te interesează un bărbat care s-ar putea să fie sau nu ruda ta. Nici eu nu prea le am cu rudele...

Samantha se ridică încet, căscînd, şi se rezemă de marginea patului.

– Nu ştii despre ce vorbeşti. Nu ştii ce norocos eşti că ai atîtea rude. Verişoara ta, Vicky, a fost atît de dulce cu mine şi foarte tolerantă cu tine.

Îi întinse o brioşă şi un pahar mare, plin cu suc proaspăt de portocale şi zise:

– Ea este una dintre puţinii Montgomery care sînt chiar uşor de tolerat şi asta poate pentru că nu e o Montgomery de pe Maine.

Mike avea deja gura plină şi făcuse firimituri pe pat, dar arăta atît de bine... Părul des şi negru era încă umed după duş, era proaspăt bărbierit şi avea o cămaşă veche şi moale de bumbac, care îi punea în evidenţă fiecare muşchi al trupului. Era mai bine să-l ţină de vorbă, se gîndi ea, pentru că, dacă îl ţinea de vorbă, poate că n-o s-o mai atingă. Trase adînc aer în piept.

– Cine e familia Montgomery?

– Sînt verii mei şi, în majoritate, nişte molîi cum n-ai mai văzut.

– Molîi?

– Molîi. Fătălăi. Poponari, izbucni el. Băutori de ceai. Cred că nu există nici măcar unul care să nu leşine cînd vede o bere băută din propria-i sticlă.

– Şi verii ăştia locuiesc în Maine? întrebă ea, muşcînd din brioşa proaspătă.

– Mda. Avea vocea plină de ostilitate şi se întreba ce i-or fi făcut verii lui de era atît de duşmănos. Văzîndu-i expresia feţei, începu să-i explice.

– În familia mea există tradiţia ca Montgomery-ii juniori să-şi petreacă jumătate din vară în Colorado, iar copiii Taggert, cealaltă jumătate în Maine. Nu ştiu de la cine a pornit tradiţia asta, dar sper să-l ardă focurile iadului.

– Oh. Ce s-a întîmplat cînd erai în Maine?

– Nenorocitul de văru-meu a încercat să mă omoare.

– Cred că glumeşti.

– Nu prea. Au făcut tot ce le-a stat în putinţă să nu intrăm vii în toamnă. Majoritatea dintre ei locuiesc lîngă ocean şi sînt pe jumătate peşti. Fratele meu spunea că au solzi în loc de piele. Făceau tot felul de prostii, ca de exemplu, ne aruncau în ocean, după care stricau motorul bărcii şi înotau înapoi către mal. Ştiau că nici unul dintre noi nu ştia să înoate.

– Cum aţi reuşit să vă întoarceţi la ţărm?

Michael zîmbi pervers.

– Vîslind. Nu ştiam să înotăm, dar aveam muşchi.

Samantha zîmbi de felul în care îşi umfla bicepşii cînd spunea asta.

– Şi ce s-a întîmplat cînd au venit în Colorado?

– Păi, ne cam scoseseră din pepeni cu felul în care se purtaseră cînd am fost în Maine.

– Se-nţelege.

– Şi, de asemenea, trebuie să-i înţelegi pe Montgomery. Sînt cei mai plicticoşi şi mai şterşi din lume. Îi mulţumeau întotdeauna mamei lor şi nu uitau niciodată să-şi folosească şervetele cînd erau la masă. Şi nu-şi murdăreau hainele.

– Aşa rău? zise Sam, ascunzîndu-şi zîmbetul pe

după ceaşcă, dar se părea că Mike nu-i observase sarcasmul din voce.

– Nouă ni se părea justificat ceea ce făceam. Îi puneam să călărească mereu cei mai sălbatici cai. Obişnuiam să-i ducem în Munţii Stîncoşi şi îi lăsam noaptea, singuri, fără mîncare, fără apă şi fără să aibă măcar cu ce să se acopere.

– Asta nu era periculos?

– Pe dracu'; nu era, pentru un Montgomery. Tot ce pot să spun e că ei nu pot fi omorîţi. Unul din fraţii mei l-a luat pe unul dintre ei, l-a legat cu o frînghie, l-a coborît într-o prăpastie şi l-a lăsat acolo, atîrnînd. Mike zîmbi cînd îşi aduse aminte. Îl coborîse cu vreo cincizeci de metri.

– Şi vărul tău ce-a făcut?

– Nu ştiu. Oricum, ea s-a căţărat înapoi pe frînghie. Nici măcar nu a întîrziat la cină.

Auzind pronumele „ea", Samantha a început să rîdă. Îşi puse paharul cu suc pe noptieră şi, ţinîndu-se cu mîinile de abdomen, rîse în hohote.

– Mike, eşti îngrozitor, zise ea acum, că îşi dăduse seama că glumise tot timpul, inventînd o poveste sau, cel puţin, exagerînd din plin, pentru a o amuza, pentru a o face să rîdă.

Michael stătea întins pe pat, zîmbindu-i, foarte mîndru de sine şi fericit, ca o pisică ce a dat de frişcă. Zîmbetul lui o asigură că povestea nu era adevărată, că nu voise decît să o amuze şi că era foarte bucuros că reuşise.

– Mă bucur să văd că ştii să rîzi, zise el, întinzîndu-se după pungă şi luînd încă o brioşă ce mirosea apetisant. Asta e pentru tine, special.

Luîndu-i-o din mînă, Samantha se gîndi: „Mă hră-

neşte şi mă face să rîd".

– Ce fel de brioşă e?

– Cu ciocolată.

I-o dădu înapoi cu regret.

– Îngraşă. Nu pot s-o mănînc.

Se întinse la loc pe pat, fără să ia brioşa.

– Este ceea ce spuneam.

– Asta ce înseamnă?

– Nimic. Tocmai am cîştigat un pariu cu mine însumi. Fără să mai zic că nu bei alcool, că nu vorbeşti prea mult şi că, dacă eşti lăsată de capul tău, te îmbraci ca o babă. Ai gustat vreodată mîncare suculentă? Sînt sigur că nu ai fost tentată nici de droguri.

Ea se holbă la el.

– Dă-mi bucata aceea de unt. Mai bine dă-mi două.

Zîmbind, el îi dădu untul şi un cuţit de plastic.

– Dacă eşti îngrijorată că o să acumulezi calorii, ştiu un exerciţiu grozav.

Samantha era mult mai preocupată să savureze brioşa delicioasă, ca să-i mai dea atenţie. Ciocolată! Aluat alb! Unt!

– Naiba să te ia, Samantha, nu te mai uita aşa la mîncare, zise Mike. Luîndu-i mîna, o duse la gură şi muşcă din brioşa ei, prinzîndu-i un deget în gură şi lingînd untul de pe el. Făcînd asta, o privea cu ochi fierbinţi.

Ea îşi trase mîna.

– Nu te descurajează nimic, absolut nimic.

– Nu, zise el fără să-i pese şi lingîndu-şi degetele. Se ridică leneş din pat şi se întinse.

Urmărindu-l, Samantha nu mai apucă să ducă brioşa la gură. Avea umeri laţi, talia subţire, coapse dure şi un asemenea trup o făcu să uite pînă şi de ciocolată.

Cînd reveni la poziția normală, ea se uită repede în altă parte, să nu vadă că rămăsese cu gura căscată. Agil, începu să strîngă mîncarea rămasă, punînd-o înapoi în pungi.

– De ce tu... vreau să zic, spuse ea, dregîndu-şi glasul... de ce arăți aşa cum arăți?

– La ce te referi? întrebă el cu o inocență exagerată.

Samantha ştia că încerca să obțină un compliment de la ea. Fără îndoială, voia să-i spună: „De ce ai asemenea muşchi? De ce arăți ca un zeu grec? De ce ai un trup pe care Michelangelo ar fi încîntat să-l sculpteze?" În loc de asta şi de ceea ce îi venise în minte, îi aruncă o privire ce însemna: „Ştii foarte bine la ce mă refer".

– Haltere, zise el, luînd tava şi punînd-o pe birou.

– Ca la Olimpiadă?

Mike pufni pe nas disprețuitor.

– Băieții ăia frumoşi! Aşa e, ca la Olimpiadă, nu ce face Schwarzenegger, un amărît de culturism. Am participat la concursuri de haltere cînd eram la colegiu. Acum o fac doar ca să mă mențin.

Samantha nu prea reuşi să-şi ascundă zîmbetul.

– Ar trebui să înțeleg că halterele sînt ceva ce fac numai bărbații adevărați?

El îi zîmbi de parcă nu ar fi avut habar că îl lua peste picior, apoi, cu viteza luminii, veni spre ea, o luă în brațe, cu pături cu tot, şi, în timp ce ea îl ruga să o lase jos, deschise uşa de la terasă şi o duse afară.

– Lasă-mă jos, zise ea, încercînd din răsputeri să nu-l atingă.

De parcă nu ar fi cîntărit nici un gram, Mike o trecu de balustradă, făcîndu-se că o scapă din brațe.

Țipînd înfricoşată, Samantha îl apucă de gît, ținîndu-l strîns.

– Îmi place asta, spuse el, sărutînd-o pe gît. Cînd Samantha îi mai dădu puțin drumul, se făcu din nou că o scapă. Îl apucă din nou strîns.

Samanthei îi plăcea în brațele lui, îi plăcea foarte mult. Era atît de puternic. Cînd îi atinse gîtul cu buzele, închise ochii pentru un moment.

– Samantha, şopti el.

Avea prea multă stăpînire de sine pentru a ceda rugăminților lui şi propriilor ei dorințe.

– Dă-mi drumul, zise ea serioasă.

O aşeză jos cu jumătate de inimă şi îi atinse o clipă obrazul cu mîna.

– Vrei să-mi spui ce te supără? o întrebă blînd.

Pentru o clipă, Samantha deschise gura să vorbească, apoi o închise din nou şi plecă repede de lîngă el.

– Habar nu am despre ce vorbeşti. Îți par neobişnuită pentru că mi-am îngropat recent tatăl şi am trecut printr-un divorț. Mă îndoiesc că cineva rămîne „normal" după evenimente atît de traumatizante.

Deşi Samantha oftă de parcă s-ar fi săturat, era bucuroasă că nu mai era atît de serios. Pentru un tip aşa de norocos ca el, putea fi extrem de perspicace, ceea ce însemna alt motiv pentru ea să plece din New York şi cît mai departe de el.

Zîmbind, încercă să se adapteze dispoziției lui.

– O să port danteluță albă şi...

– Să n-o faci! zise Mike serios.

– Glumeam doar.

Întorcîndu-se, se îndreptă spre uşă.

– Îți dau cincisprezece minute, după care vreau să fii jos. Nu poți rămîne în mausoleul ăsta. Se încruntă uitîndu-se la mobila întunecată şi la draperiile închise la culoare. Nu poți rămîne în altarul ăsta.

Ieşi din cameră înainte ca Samantha să se poată gîndi la un răspuns.

Samantha îşi petrecu ziua cu Mike. Dumnezeule, şi ce bine era să fii cu el, gîndea ea. Era o cu totul altă persoană, în comparaţie cu tatăl ei sau cu Richard. Şi tatăl ei şi Richard aveau un simţ exagerat al ordinii; voiau amîndoi ca fiecare lucru să fie la locul lui, un loc ales de ei. Felul în care Richard aranja mîncarea în frigider aproape că o făcea să ţipe pe Samantha. A fi sălbatic însemna la el să pună pîinea în locul în care stătea laptele. Odată, cînd lipsise noaptea de acasă, scosese totul din frigider şi le pusese înapoi, fiecare în alt loc. Pusese pîinea pe trei rafturi, ceea ce l-ar fi trimis pe Richard la nebuni. Bineînţeles că a aranjat totul la fel ca înainte, pînă să se întoarcă el.

Mike nu era ca Richard sau ca tatăl ei. Se părea că nu avea reguli după care să se conducă. Nu mînca după ceas, mînca atunci cînd îi era foame. Şi se putea hrăni singur! Pentru Samantha era un miracol. După ce i-a murit mama, se ocupa de treburile casei şi era responsabilitatea ei să-i dea să mănînce tatălui său. Pregătea mese la opt dimineaţa, la douăsprezece şi la optsprezece şi jumătate şi, după ce s-a măritat, orarul a rămas acelaşi. Odată, la o petrecere în Santa Fe, după ce băuse două pahare de vin, cineva o întrebase filozofic: „Ce înseamnă să fii bogat?“ Samantha se simţea prea bine ca să stea la locul ei şi să-şi ţină gura. Înainte ca altcineva să vorbească, zisese: „O femeie bogată este cea care, cînd se află în vecinătatea unui bărbat, iar acesta spune «Mi-e foame!» nu are responsabilitatea de a-i da să mănînce. Atunci femeia este cu adevărat bogată“. Toţi cei de la masă se distraseră copios de comentariul

Samanthei, dar Richard se înfuriase şi după aceea i-a precizat „tendinţa ei către alcoolism" şi i-a „sugerat" să nu mai pună gura pe băutură.

Mike nu era ca aceşti doi bărbaţi pe care îi cunoscuse, pentru că se părea că nu avea reguli. „Dacă îţi place, fă-o". Cînd o văzu pe Samantha că îi ia două cămăşi de pe marginea unui scaun, unde le aruncase şi, fără să stea pe gînduri, le pusese pe umeraş, îi smulse cea de-a treia cămaşă din mînă şi o aruncă înapoi pe canapea.

– Am deja o fată în casă, zise el.

Jenată de a fi făcut-o pe mica nevastă, Samantha se duse către cutiile din colţul camerei şi le deschise. Inspiră ceea ce probabil devenise un miros paradisiac pentru omul modern: vinilin nou. Văzîndu-i faţa, Mike începu să rîdă, ceea ce o făcu pe Samantha să se simtă din nou jenată, dar descoperise că Mike nu numai că o tachina, dar, în acelaşi timp, şi rezista la tachinări, spre deosebire de soţul ei care se considera tabu.

– Mirosul de echipament electronic nou este cu siguranţă mai bun decît parfumul ieftin pe care se pare că îl preferi, îl bruftului ea, făcîndu-l să rîdă.

Îşi dădu seama că ar fi vrut să asambleze singură computerul, dar îl rugase s-o ajute. Bineînţeles că habar n-avea cît de altfel era totul pentru ea. Tatăl ei şi Richard credeau că există muncă femeiască şi muncă bărbătească, iar cele două nu se pot îmbina. În casa din Santa Fe, unde locuise cu soţul ei, avea un computer şi nu i se părea ceva neobişnuit ca ea să vină de la două slujbe şi să-l găsească pe Richard dormind, cu computerul mergînd, aşteptînd-o să prelucreze materialul pe care el îl scrisese peste zi.

Samanthei nu îi luă mult timp să aranjeze computerul

şi monitorul şi să ataşeze imprimanta laser. Dură ceva mai mult să instaleze procesorul software.

Odată computerul pornit, îi spuse lui Mike că e gata să-i predea primele instrucţiuni de folosire. În ultimii patru ani învăţase mulţi oameni să lucreze pe calculator şi avusese o mulţime de probleme bizare. Cum ar fi femeia care îi blocase imprimanta sau bărbatul care îi ştersese din greşeală dischetele.

Dar, în patru ani, nu întîlnise pe cineva care să priceapă atît de greu ca Mike. Învăţase că, în arta predării, principalul era să ai răbdare, dar, după două ore petrecute cu el, se pierduse cu firea.

Se pomeni ţipînd.

– F7, nu numărul 7, îi spunea, dar Mike apăsa din nou numărul 7, apoi se uita la ea cu ochi mari.

Zece minute mai tîrziu, Samantha se pierduse. Îl apucă cu ambele mîini de gît şi începu să-l zgîlţîie.

– Tasta F7! M-ai auzit? Tasta F7!

Rîzînd, Mike o luă în braţe şi se rostogoliră împreună pe podea. Atunci îşi dădu seama că făcea pe prostul şi că voise să afle care îi era limita răbdării.

Rostogolindu-se de lîngă el, îl privi extrem de contrariată. De ce încerca întotdeauna să o aducă la punctul maxim de furie?

– Haide, Sam, zise el. Nu te uita aşa la mine. Nu te mai preface a fi îngerul atotrăbdător.

Ceea ce ar trebui să facă, se gîndi ea, ar fi să urce în apartament şi să citească o carte.

În loc de asta, se întoarse, se uită la el cum stătea liniştit pe duşumeaua din living şi, împotriva voinţei ei, zîmbi.

– Ştii, poţi să fii o pacoste cînd vrei.

Înainte să se mişte, o sărută pe gît.

– De ce nu vrei să baţi la maşina aia notiţele mele? întrebă el.

– Dacă înţeleg bine, eu fac toată munca şi tu iei banii?

– Voi împărţi tot ce am cu tine, vorbi el cu subînţeles.

Samantha îl împinse.

– Dă-mi voie să încarc programul, după care o să-ţi stochez toate informaţiile în computer.

Cînd îl văzu zîmbind cu gura pînă la urechi, îşi dădu seama că el îşi atinsese ţinta, aceea de a o face secretara lui.

O oră mai tîrziu, Samantha nu mai era supărată, pentru că materialul pe care i-l dăduse Mike era foarte interesant. Scrisese peste o sută de pagini cu informaţii despre tot felul de gangsteri, care avuseseră de-a face cu Tony Barrett. Citise cu interes nume ca Nails (Unghii), Hop Toad (Broasca rîioasă), Mad Dog (Cîinele nebun), Waiter (Chelneru'), Half Hand Joe (Joe Juma' de Mînă) şi Gyp the Blood (Suge sînge).

Cu cît citea mai mult, cu atît devenea mai curioasă cu privire la Tony Barrett, care se putea sau nu să fie bunicul ei din punct de vedere biologic. Cînd îl întrebă de ce scrisese atît de puţin despre Barrett şi cine era personajul principal al biografiei, Mike nu răspunse, ci îi dădu Samanthei alte notiţe, ce se învîrteau în jurul zilei de 12 mai 1928.

Nu îi plăcea să scrie despre acea zi. Gangsterul principal din New York începuse să se teamă de puterea crescîndă a lui Barrett şi se hotărîse să-i omoare pe el şi pe oamenii lui. Se părea că nu îl interesase că, în încercarea ratată de a-l omorî pe Barrett, fuseseră ucişi cu mitralierele, odată cu cîţiva gangsteri, şi o mulţime de oameni nevinovaţi.

Samantha citi cu gura amară despre baia de sînge din noaptea aceea.

– Nu-mi place asta, zise ea, împingînd notițele într-o parte.

Mike ridică o sprînceană.

– Maxie a dispărut în noaptea aceea. Nu eşti curioasă de ce şi încotro s-a dus?

Ea îl privi parcă nevenindu-i să creadă.

– Pare destul de simplu de înțeles de ce a plecat. Chiar dacă îl iubea pe Barrett, nu voia să fie părtaşă la ceva atît de oribil ca acea baie de sînge.

Mike o privi un moment, apoi o întrebă dacă voia ceva de mîncare. Răspunsul fiind pozitiv, comandă cîteva sandvişuri. După ce sosiră, se duseră în grădină să mănînce.

– Cum a murit mama ta? întrebă Mike brusc, imediat ce se aşezară la masă.

– Eu am omorît-o, zise ea fără să se gîndească, apoi roşi şi se uită în altă parte.

Îi era ciudă pe el că o făcea să spună lucruri despre care nu avea chef să vorbească şi îi era ciudă pe ea însăşi pentru că avea atîta încredere în el.

– Bineînțeles că nu asta voiam să spun. Doar că aşa am simțit atunci. O fantezie de copil. Încercă să atenueze sentimentul de frică pe care îl simțise toată viața.

Mike o privea tăcut, aşteptînd să continue.

– Aveam doisprezece ani şi am fost invitată la petrecerea lui Janie Miles, cea mai populară fată din şcoală; erau invitați şi băieți, dar mama nu-mi dădea voie să mă duc. Cînd mi-a zis că eram prea mică pentru băieți, m-am supărat foarte tare şi i-am spus că ea nu-mi dă voie să cresc. Mama a spus că am dreptate şi că, dacă ar fi după ea, ar vrea să rămîn pentru totdeauna la vîrsta de

doisprezece ani. Samantha încerca din răsputeri ca povestea să sune amuzant, pentru că nu voia ca Mike să ştie ce simţise şi ce simţea şi acum despre moartea mamei ei. De fapt, nu voia să ştie nimeni cum i s-au schimbat viaţa, lumea, începînd cu acea după-amiază fatală.

Samantha trase adînc aer în piept.

– Oricum, eram deja lividă, cînd mama a întîrziat să vină să mă ia de la şcoală, ca să mă ducă la petrecerea lui Janie.

Mike se uită la mîna Samanthei, care strînsese sandvişul cu putere. Cînd observă direcţia privirii lui, se uită în jos şi văzu sandvişul mutilat, după care îl aruncă şi se şterse cu un şerveţel.

– Mama se grăbea atît de tare să mă ducă la petrecere, încît ne-am izbit frontal de altă maşină. A fost omorîtă instantaneu.

– Sam! Mike se întinse către ea, încercînd să o atingă, dar ea se retrase.

– Mama se grăbise atît de tare, încît, undeva în drumul spre şcoală, căzuse peste radiator şi se arsese pe braţe şi pe picioare. Dar un lucru minor, ca o arsură de gradul trei, nu a făcut-o să se oprească şi să se ducă la doctor. Singurul ei gînd era să-şi ducă fiica la petrecere. Făcu o pauză şi gura i se strîmbă cu amărăciune. O petrecere foarte importantă.

– După ce s-a petrecut accidentul, vinovatul a fugit de la locul faptei? întrebă Mike repede, pentru că nu voia s-o vadă înecîndu-se în amintiri şi pentru că voia s-o înţeleagă.

– Dumnezeule, nu. Îl privi peste masă, încercînd să zîmbească. Omul care a lovit-o venea din Ohio şi era foarte supărat de accident. A rămas în Louisville două

săptămîni după ce mama... a murit şi ne-a vizitat, pe mine şi pe tata; ne-a arătat chiar şi poze cu copiii lui.

– Samantha, şopti Mike, îmi pare rău.

– Mda, mulţumesc, murmură ea. A fost demult şi mi-a trecut. Oamenii pot supravieţui multor nenorociri.

– Chiar şi soţilor? întrebă el, încercînd să glumească.

Ea nu zîmbi.

– Supravieţuieşti şi după ce te înşeală soţul, îţi moare mama şi tata, bunica te părăseşte... Supravieţuieşti şi unui tată care nu are încredere în tine şi îţi pune clauze pentru moştenire. Mi-am dat seama că poţi supravieţui orice ţi s-ar întîmpla.

Se ridică de la masă şi dădu să intre înăuntru, dar nu înainte ca Mike s-o prindă din urmă.

– Sam, zise el, cu mîinile pe umerii ei şi întorcîndu-i faţa către a lui. Dacă ai vreodată nevoie să stai de vorbă cu cineva, sînt aici.

Ea se forţă să-i zîmbească.

– Nu avem nimic de discutat. Nimic mai mult decît ţi-am spus deja. Am avut un număr extraordinar de morţi de-a lungul vieţii şi un divorţ, şi îmi va fi greu să-mi revin, dar voi reuşi. Se îndepărtă de lîngă el. De ce nu-mi dai să-ţi bat nişte notiţe?

Mike o privi încruntat cum se îndrepta către bibliotecă. Uneori, întrezărea o altă Samantha sub suprafaţa rece, calmă, de persoană ce se autocontrolează permanent. Cînd o sărutase, văzuse o femeie pasională, cînd rîdea, vedea o femeie cu simţul umorului. Cînd bea prea mult vin, vedea o femeie pe care o puteai tachina şi cu care puteai face chiar şi glume obscene. Dar nu lăsa garda jos pentru prea mult timp. După fiecare ieşire, se controla imediat. Tatăl ei spunea că, atunci cînd Samantha era copil, era foarte diferită de domnişoara care

devenise apoi. Zîmbind, Dave spunea că Sam fusese greu de stăpînit şi venea mereu acasă plină de zgîrieturi şi vînătăi, ceea ce o scotea pe maică-sa din minți. Se cățăra în copaci, avea gura mare, nu îi era frică de nimic, încît mama ei spunea că trebuie să-şi folosească creierul la maximum ca să-şi potolească fiica.

Uneori, Mike reuşea să şi-o imagineze copil fiind, dar alteori îi era imposibil. Zîmbind, Mike îşi aminti cum Sam încercase să-l sugrume, cînd refuzase să învețe cum să se folosească de computer, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar mai fi avut un motiv în minus să stea cu Samantha. Acum, scopul major al vieții lui era să reuşească s-o cunoască, pentru că o simțea ca un boboc de trandafir. Mai erau două zile şi, dacă o scăpa din mînă, ştia că nu avea s-o mai vadă. Nici nu voia să se gîndească la asta.

– Sam, țipă el, luîndu-se după ea către bibliotecă. Ştiai că Maxie era cîntăreață? Cînta blues.

Capitolul 9

– Am o întîlnire în seara asta, o anunță Mike pe Samantha. O privea cu atîta intensitate, încît ştia că ar fi trebuit să-i răspundă cumva, dar nu ştia ce să-i spună.

– Ce drăguț! Cu una din tinerele pe care le-am cunoscut prin Daphne?

– Nu, n-o cunoşti. Ochii lui negri nu străluciseră niciodată ca acum, cînd o priveau fix. O dansatoare. Cu picioare dintr-alea, ştii tu.

– Mă bucur să aud că are picioare. Mai ales dacă e dansatoare.

După felul în care arăta Mike, îşi dădu seama că îl dezamăgise.

– Ce-o să faci cît sînt plecat? O să dormi?

– N-ai decît să perseverezi în ideea fantezistă că aş fi la marginea prăpastiei spre psihoză fără prezența ta constantă, dar, din întîmplare, nu este adevărat. Probabil că o să-mi spăl părul şi o să mă uit la televizor. Dacă gardianul aprobă, zise ea răutăcioasă. Îl lua peste picior pentru că îşi dăduse seama că el ar fi vrut să fie geloasă pe faptul că avea o întîlnire. Adevărul era că Samantha era foarte curioasă de întîlnirea lui cu Picioare Lungi. Ştia că nu îi plăcea genul de femei ca acelea care veniseră cu Daphne, dar care era totuşi genul lui Mike?

Probabil gagici cu fese rotunde şi sîni mari, se gîndi ea. Sîni mari, picioare lungi şi creier lipsă!

– Mda, bine, murmură el, cu jumătate de gură. Totuşi cred că n-ar fi bine să ieşi noaptea.

– Bineînţeles că nu. N-o să dau voie nici unui străin să intre, indiferent cît de multe bomboane îmi oferă, cu excepţia unei cutii cu ciocolată a-ntîia, cu glazură de caramel. Sînt toată a bărbatului care îmi oferă caramel.

Se vedea după faţa lui că nu gusta umorul ei negru şi voia într-adevăr să fie geloasă.

– Mike, zise ea zîmbind, simţindu-se puţin flatată de preocuparea lui faţă de ea şi de faptul că dorea atît de mult să fie cel puţin la fel de posesivă ca el. Du-te la întîlnire. N-o să mi se întîmple nimic şi nu o să fac nimic neobişnuit, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Du-te. Distracţie plăcută.

El ezită, pentru că nu avea deloc încredere în ea. Dacă întîlnirea aceasta nu ar fi fost atît de importantă, nu ar fi plecat.

– În regulă, eu am plecat, dar încuie uşa în urma mea.

Ea clătină cuminte din cap, dar după ce plecă şi încuie după el, se rezemă de uşă şi, cînd se întoarse, casa părea enormă şi chiar puţin sinistră fără Mike. După ce trase draperiile, sări ca arsă, speriată de sirena unei maşini ce trecea pe strada Lexington. Cînd auzi soneria, tresări, apoi începu să rîdă de ea însăşi. Aşteptă un moment înainte să răspundă, pînă cînd inima îi reveni la normal, apoi se uită pe vizor.

În faţa uşii stătea un bărbat înalt, cu umeri laţi, păr negru, extrem de frumos.

– Da? zise ea din spatele uşii.

– Mike e acasă? întrebă el.

– Da, dar acum este ocupat, răspunse ea prevăzătoare. Bărbatul putea fi un criminal, avînd în vedere rata ridicată de criminalitate din New York.

– Vrei să-i spui că Raine vrea să-l vadă?

Cum Samantha nu răspunse, zise în continuare:

– Raine Montgomery. Vărul lui.

– Oh. Ai acte? Îl urmări atentă cum băgă mîna în buzunarul de la haină şi puse permisul de conducere în dreptul vizorului. Raine Montgomery, treizeci de ani, un metru optzeci. Păr negru, ochi albaştri. I se părea cu adevărat superb. Descuie uşa.

– De fapt, Mike nu e aici, spuse ea deschizînd uşa. Are o întîlnire şi a plecat acum cîteva minute.

Bărbatul îi zîmbi; îi zîmbi şi ea. Era foarte diferit de Mike; nu se asemănau decît la păr. Mike era tot foc şi mişcare, pe cînd acest bărbat era tăcut şi misterios.

– De fapt, am venit să te cunosc. Asta în cazul în care eşti Samantha.

– Sînt, dar cum...?

– Mama lui Mike m-a sunat din Colorado şi m-a rugat să vin să te văd. Mike i-a vorbit de tine, iar mătuşa Pat m-a trimis să mă asigur că nu eşti de-alea care umblă după bani.

Sinceritatea lui i se păru dezarmantă.

– Nu vrei să intri? zise ea, arătînd cu mîna către salon.

– Mai bine nu. N-aş vrea să...

– Să deranjezi? întrebă ea.

Mike spusese că verii lui, Montgomery, erau manieraţi şi avea dreptate. A dat şi ea de un bărbat din secolul douăzeci, pe care îl interesa ce se cuvine şi ce nu. Michael Taggert nu părea interesat de intimitatea personală a omului, pentru că îşi petrecea jumătate din zi

tăvălindu-se în patul lui Sam, neinvitat, nedorit.

– Cred că mă voi întoarce cînd va fi şi Mike, dar în seara asta o voi suna pe mătuşa Pat şi o să-i spun să stea fără grijă pentru că eşti o fată extrem de respectabilă şi o tînără extrem de drăguţă.

Roşind, îl conduse pînă la uşă.

– Sînt sigură că lui Mike îi va părea rău că nu a fost acasă.

Păşind peste prag, bărbatul rîse într-un fel care lăsa de înţeles că era perfect conştient de adversitatea pe care i-o purta Mike. Se întoarse către ea.

– Ai spus că Mike e la o întîlnire. Credeam... adică, am înţeles că tu şi el v-aţi mutat împreună.

Dorind să se clarifice de la început, ea zise:

– Sînt sigură că Mike i-a lăsat această impresie mamei sale, dar, de fapt, sînt chiriaşa lui. Am închiriat ultimele două etaje ale casei.

Auzind asta, ochii lui Raine străluciră.

– În cazul ăsta, vrei să ieşi mîine cu mine? Sau poate după-amiază? Putem merge în parc să mîncăm îngheţată şi să ne uităm la copii cum se joacă.

Samantha era sigură că nu mai auzise în viaţa ei o invitaţie atît de romantică. Ce diferenţă faţă de invitaţiile lui Mike de genul „hai în pat s-o punem de să ne sară creierii."

– Mi-ar face plăcere să ies cu tine, zise ea sinceră.

Privind-o de parcă nimic nu l-ar fi încîntat mai mult în viaţă în afară de faptul că ea acceptase, el zîmbi.

– Deci mîine la două, zise el şi coborî scările.

Cînd se întoarse, o văzu rămasă în uşă, privindu-l cum se îndepărta.

– Ce culoare de baloane îţi place cel mai mult? întrebă el.

– Roz, răspunse ea zîmbitoare.

Surîzînd, el îi făcu cu mîna şi plecă.

Intrînd în casă, Samantha închise uşa în urma ei. „Ce bărbat încîntător, se gîndi ea. Ce bărbat drăguţ şi dulce." Zîmbind şi fredonînd, se duse sus să-şi spele părul.

– Un Montgomery! zbieră Mike, cînd ea îi spuse de întîlnirea cu el. Un nenorocit de Montgomery, un încrezut şi cu nasul pe sus. Ieşi cu un...

– Termină! ţipă Samantha. Ţi-am spus de o mie de ori că nu e treaba ta. Sînt chiriaşa ta şi nimic mai mult. Chiriaşă! Asta e tot! Nu îmi datorezi nimic şi nu ai dreptul să-mi spui ce să fac.

– Dar un Montgomery! Nu poţi...

Ea se întoarse spre el.

– Tot ce pot spune este că Raine Montgomery e un bărbat foarte drăguţ. El...

– Nu ştii nimic despre el, replică el printre dinţi, de parcă ar fi ştiut ceva oribil despre vărul lui.

– Ştiu că este manierat, ceea ce nu pot spune despre tine. Samantha se opri din zbierat şi inspiră adînc. Sincer, poţi să-mi spui ceva rău despre omul ăsta? E animal? E însurat? Are obiceiuri proaste?

– E perfect, zise Mike, muşcîndu-şi buza de sus. Era atît de furios, încît tremura. Nu se simţise niciodată în viaţa lui atît de trădat. De cîteva zile, depusese cu Samantha de cinci ori mai mult efort decît cu altă femeie şi ea îl răsplătise mai puţin decît oricare alta. Pînă şi fata de la băcănia din colţ îi era mai recunoscătoare decît Samantha.

Văzîndu-i furia, care i se părea nejustificată, ridică mîinile a neputinţă.

– Asta e cea mai ciudată situaţie în care a fost cineva

vreodată. Noaptea trecută ai fost la o întîlnire. De ce tu ai toate drepturile, iar eu nici unul?

Aplecîndu-se către ea, îşi lipi nasul de al ei.

– Pentru că femeia cu care m-am întîlnit are optzeci şi şase de ani şi pe vremuri a lucrat cu Maxie într-un club, unde cînta ea. Maxie, îţi aduci aminte de ea? Bunica ta. Am ieşit sîmbătă seara ca să mă întîlnesc cu o femeie bătrînă care nu reuşea să-şi aducă aminte ce a fost, cu atît mai puţin ce s-a întîmplat în 1928, în timp ce tu erai în casa mea, flirtînd şi făcînd Dumnezeu ştie ce cu împuţitu' dracului de Montgomery.

Ea îl privea fix.

– Ştii ce? Eşti bolnav. Ar trebui să te duci la un doctor. Se întoarse cu spatele la el, începînd să coboare scările. Presimt că Raine e punctual. Voi fi jos la două fix.

În ciuda faptului că îi spusese lui Mike că nu era treaba lui, furia lui o deranjase. Oare unui bărbat nu îi trece niciodată prin cap să se întrebe dacă are sau nu dreptul să se înfurie? Niciodată în viaţa ei de adult nu se supărase, decît dacă era într-adevăr cazul. Indiferent de logică, Mike nu ar fi trebuit să se supere pentru că ieşea cu un alt bărbat. Era femeie în toată firea, nu se ataşase de el, nu era nimic romantic între ea şi Mike. Atunci de ce era furios?

Strînse din dinţi. Măcar o dată-n viaţă i-ar fi plăcut să înţeleagă ce poate fi în capul unui bărbat.

Deodată, rămase blocată. Ce ciudat, se gîndi ea, să fie atît de supărată pe un bărbat care însemna atît de puţin pentru ea. Nu mai fusese atît de nervoasă din ziua în care aflase că soţul ei o înşela, nici măcar cînd a aflat de clauzele din testamentul tatălui său nu se simţise la fel. Îşi aminti că era cît pe ce să arunce ceva pe fe-

reastră de furie, cînd a auzit de clauze şi totuşi fusese în stare să se controleze.

Dar cu Mike îi venea într-adevăr să arunce cu tot ce întîlnea în cale. Michael Taggert o făcea să fie în stare să rupă în două, deodată, cartea de telefon.

Deschizînd nervoasă uşa de la dulap, se uită la hainele îngereşti dinăuntru şi mîngîie mîneca unui sacou moale, de culoarea piersicii şi îşi aminti cît de drăguţ fusese Mike cînd i-a cumpărat hainele. Era de departe cel mai plăcut şi mai deschis bărbat cu care fusese în viaţa ei şi totodată bărbatul cel mai enervant şi mai exasperant pe care îl văzuse vreodată. Uneori voia să i se urce pe genunchi, alteori îi venea să-i arunce în cap cu obiectul cel mai dur şi mai ascuţit posibil.

Toate la un loc, se gîndi, în timp ce se îmbrăca cu o pereche de pantaloni. Ar fi mai bine pentru amîndoi dacă ar pleca imediat după întîlnirea cu Barrett. Fusese deja prea multă agitaţie în viaţa Samanthei ca să mai poată locui într-o casă unde se lupta permanent cu proprietarul.

Capitolul 10

Răspunzînd la uşă cînd sună vărul lui, Mike rămase un moment cu mîna rezemată de pragul uşii, fără să-i dea voie lui Raine să intre.

– Dacă o atingi, Montgomery, n-o să mai fii în stare să faci copii.

Fără să zîmbească, Raine îl aprobă cu o mişcare a capului, înţelegînd la ce se referea Mike. Avea toate drepturile asupra Samanthei.

Întorcîndu-se, Mike ieşi din cameră, pentru că nu se credea în stare s-o vadă pe Sam zîmbind unui alt bărbat. Dar, în ciuda intenţiilor sale nobile, se trezi în faţa ferestrei, imediat ce auzi uşa de la intrare închizîndu-se după ei şi îi urmări pe cei doi îndreptîndu-se către Central Park. Din punct de vedere fizic, erau total nepotriviţi, se gîndi Mike. Trupul mic şi cu forme apetisante al Samanthei nu se potrivea cu trupul înalt, slab şi plin de zgîrciuri al vărului său.

Mike se uită după ei dezgustat, mai ales de sine. Poate că Sam avea dreptate şi era nebun.

Pînă atunci nu mai fusese atît de ros de gelozie ca acum şi adevărul era că nu prea îi plăcea sentimentul. Nici măcar nu înţelegea de ce se simţea gelos, pentru că Samantha nu îi dăduse niciodată de înţeles că ar fi fost a

lui şi nici nu-l încurajase.

Dar tatăl ei o făcuse, se gîndi el, autoapărîndu-se. Tatăl ei îl rugase pe Mike să aibă grijă de prețioasa lui fiică, după ce nu va mai fi. În prima lună se străduise fără succes, dar de atunci încercase să recupereze inclusiv timpul pierdut.

Oftînd, Mike se gîndi la lunga după-amiază pe care o avea în față. Cine va mai fi aici, bucurîndu-se de ceva atît de obişnuit ca mîncarea comandată prin telefon şi livrată acasă? Cine îi va pune întrebări şi se va interesa de cercetările lui? Cine se va uita la el de sus pînă jos, cînd credea că nu e observată?

Tocmai cînd Mike voia să se îndepărteze de la fereastră, văzu un bărbat ce ieşi din umbra clădirii de vizavi şi începu să meargă. Mike îl observase pentru că toți bărbații care îşi lucrau musculatura îi observau pe ceilalți ai căror muşchi dădeau pe dinafară din mînecile tricourilor. Tipul ăsta nu era atît de mare, încît să nu-şi poată lipi brațele de coapse, dar se vedea că ştia de unde să apuce haltera.

Mike deschise fereastra şi scoase capul afară. După ce privi un moment, neştiind de ce, se convinse că bărbatul îi urmărea pe Samantha şi pe vărul său.

Mike nu mai pierdu nici un moment, ieşind după cîteva secunde pe uşă, luîndu-se după bărbat pe strada Lexington, Madison, Strada 15 şi în parc. Acum, ajuns în parc, Mike se convinse că bărbatul o urmărea pe Samantha, pentru că atunci cînd Raine o opri să-i cumpere înghețată şi cîteva baloane, bărbatul se ascunse în spatele statuii generalului Sherman.

Pentru un moment, atenția lui Mike fu distrasă de la bărbat la Sam, care se uita cu o figură plină de sentimentalism la felul în care văru-său îşi rînjea fasolea.

După felul în care-l privea, ai fi zis că nimeni nu-i mai oferise ceva atît de minunat ca înghețata aia nenorocită şi baloanele alea ieftine. Tîmpitu' de văru-său îi zîmbea la rîndul lui de parcă i-ar fi adus trofeu un cap de dragon.

„la o pauză", îşi zise Mike dezgustat.

În următorul moment, cei doi porniră tacticos la plimbare, fără să-i intereseze că mai exista şi altcineva în afară de ei, în timp ce Mike rămase în spate, pînă cînd îl văzu mişcîndu-se pe bărbatul ce îi urmărea. Bărbatul nu se mai ascundea şi, la un moment dat, o luă chiar în fața lor, se aşeză pe o bancă şi îi privi cum trec pe lîngă el.

Mike rămăsese ascuns, pentru că nu voia să fie văzut; dacă acesta supraveghease casa, l-ar fi recunoscut.

În cele patruzeci şi cinci de minute ce trecură, Mike se ținu după bărbat, urmărindu-i pe Samantha şi pe vărul lui. Adevărul era că nu o atinsese deloc pe Samantha, dar, de fiecare dată cînd ea îi zîmbea, ar fi vrut să-i dea un pumn să-i turtească mutra. Cel puțin atunci cînd se opriră lîngă terenul de joacă al copiilor, mai era puțin şi lui Mike îi venea rău. Raine prinse din zbor cu o mînă un leagăn şi o ajută pe Samantha să se aşeze, de parcă ar fi fost invalidă, apoi îi făcu vînt, iar Samantha rîdea încîntată, de parcă făcuse cine ştie ce scofală.

– Ar fi trebuit să-l omor în vara aceea cînd aveam doisprezece ani, murmură Mike.

Dar Mike avu un moment de plăcere cînd Samantha se opri din leagăn şi coborî pentru că Raine o atinsese în timp ce îi făcea vînt.

„Deci nu numai cu mine face aşa", îşi zise Mike satisfăcut.

Apoi se plimbară printre tufişuri şi boscheți şi, de fiecare dată cînd dispăreau, lui Mike i se ridica părul pe ceafă. Îşi dădu seama că bărbatul a dispărut, în momen-

tul în care Raine se îndepărtă de Samantha, pentru a prinde o minge de baseball şi a o arunca înapoi copiilor ce se jucau mai încolo. Atenţia lui Mike era concentrată să vadă dacă slăbănogul de văru-său o atingea sau nu pe Samantha şi uitase de adevăratul motiv pentru care făcea pe detectivul.

Pentru un moment, Mike intră în panică, uitîndu-se de jur împrejur, ştiind că nu era în regulă ceva. Unde era bărbatul? Cine era bărbatul?

Mike o văzu pe Samantha stînd la umbra unor copaci, privindu-l pe Raine cu o expresie siropoasă pe faţă şi, în spatele ei, bărbatul cobora fără să facă un zgomot.

Mike o luă la fugă. Fugi, trecînd peste o pătură plină cu mîncare, făcîndu-i pe cei care erau la picnic să zbiere după el, apoi sări peste o bancă plină de oameni, care îl înjurară la rîndul lor. Alerga încă atunci cînd ajunse la baza dealului şi cînd se repezi spre bărbat cu cele aproape o sută de kilograme de muşchi, dărîmîndu-l cu totul. Mike era mult mai puternic decît bărbatul necunoscut şi după cîteva clipe îl imobiliză la pămînt.

– Cine eşti? întrebă Mike ţinîndu-l strîns. Ce vrei?

Bărbatul avea pe figură o expresie care spunea că mai bine moare decît să spună ceva şi deodată Mike ştiu care era răspunsul la întrebările lui.

– Te-a trimis Barrett, nu?

Sclipirea de o clipă din ochii omului îi fu de ajuns pentru a-şi da seama că avea dreptate.

Nu mai primi răspuns, pentru că bărbatul profită de un moment de neatenţie pentru a lua o piatră şi a-l lovi pe Mike în cap. Durerea, cît şi surpriza îl dezechilibrară, iar bărbatul dispăru cît ai clipi. Un timp, Mike rămase la pămînt, cu mîna la cap şi cu privirea înceţoşată.

– Michael Taggert! Cum ai putut face asta? Cum ai

putut să mă spionezi?

Privind în sus, o văzu pe Samantha în picioare, cu mîinile în şolduri, şi i se părea că arăta tare frumoasă, dar privirea îi era prea tulbure ca să poată fi sigur.

– Asta e într-adevăr prea mult, zise ea, după care făcu stînga-mprejur şi plecă.

Mike rămase clipind de cîteva ori, încercînd să-şi clarifice viziunea; brusc, în faţa ochilor, îi apăru o batistă. O luă şi o aşeză în zona capului, unde i se păru că îl doare cel mai tare.

– Ţi-e bine?

Recunoscu vocea vărului său şi, cînd Mike se chinui să se ridice, simţi un braţ puternic ajutîndu-l.

– Mike?

– Sînt O.K., reuşi el să spună, clătinîndu-se şi apăsîndu-şi batista la tîmplă, simţind căldura sîngelui ce începuse să i se prelingă prin păr.

– Vrei să-mi spui ce s-a întîmplat?

– Nu, zise Mike, fără să se uite la el. Sam e bine?

Raine se uită după Samantha către terenul scăldat de soare, unde se juca acum cu nişte copii.

– E bine. E vreun motiv să nu fie?

– Nu ştiu. Nu cred că cineva vrea să-i facă vreun rău. Nu e nici un motiv să i se întîmple ceva. Se uită la vărul lui. Ai grijă de ea, O.K.?

Raine dădu din cap aprobator, apoi îl urmări pe Mike îndepărtîndu-se printre copaci şi îl văzu oprindu-se şi sprijinindu-se ameţit de un stîlp. După un moment, Raine se duse la Samantha, spunîndu-i că avea de dat un telefon. Cunoscîndu-l pe Mike, era sigur că nu se va duce la doctor pentru o amărîtă de rană la cap, aşa că va chema el un doctor şi-l va trimite să-l consulte acasă.

Capitolul 11

Trecu o oră şi jumătate pînă cînd Samantha intră în casa lui Mike şi aproape că dăduse în fiert din cauza nervilor. Avusese timp mai mult decît necesar să se gîndească la faptul că o urmărise şi se hotărîse să plece din New York cît mai repede posibil. A doua zi după-amiază urmau să se vadă cu bătrînul gangster, apoi, marţi dimineaţă, avea să ia avionul şi să plece din New York.

În drum spre casă, cu Raine alături, nu se gîndise decît să-i spună lui Mike ce părere avea despre el. Ajunsă în faţa uşii, îi mulţumi politicos lui Raine, oferindu-i mîna. În loc să dea mîna cu ea, el i-o luă şi i-o sărută expert şi dulce. Într-o altfel de situaţie, Samantha ar fi fost flatată de atenţia şi de respectul politicos ce i le arăta, dar acum singurul ei gînd era să dea ochii cu Mike şi să-i spună ce vierme mincinos şi urîcios era.

După ce Raine plecă, descuie uşa şi, cu pumnii strînşi, se pregăti de ceartă. Repetase în gînd ce avea să-i spună şi anume să nu mai facă niciodată aşa ceva, mai ales că nu va mai avea ocazia, pentru că ea va pleca peste două zile, dar voia să ştie cît de copilăreşte se purtase.

Casa era tăcută, prea tăcută. Se duse în grădină, apoi în bibliotecă, unde credea că îl va găsi ţăcănind la

maşina lui de scris demodată, apoi în bucătărie. Uitîndu-se prin salonul gol, se încruntă, pentru că nu îi trecuse prin cap că s-ar putea să nu fie acasă, aşteptînd-o.

Cînd să iasă din salon, i se păru că aude un zgomot. Întorcîndu-se, intră furioasă în cameră şi îl văzu pe Mike adormit pe canapea.

– Michael Taggert, începu ea, vreau să discutăm despre... Se întrerupse, pentru că îşi dădu seama că dormea; era fără cămaşă şi pantofi, numai în pantalonii murdari şi pătaţi.

– Mike, zise ea, păşind către el, dar el nu se mişcă la auzul vocii ei. Se apropie, călcînd pe cămaşa lui, aruncată pe podea. O ridică, cum făcuse întotdeauna, şi văzu că e pătată cu sînge. Gulerul era plin de pete întunecate şi uscate şi la fel era şi umărul drept.

După ce aranjă cămaşa pe spătarul unui scaun, îngenunche lîngă el.

– Mike, şopti ea şi, cum nu se mişcă, îi atinse umărul, dar el rămase la fel de nemişcat. Pe măsuţa din spatele canapelei era o sticlă maro cu medicamente şi, cînd o luă şi citi eticheta, îşi dădu seama că era un narcotic puternic împotriva durerii.

Luîndu-i obrazul în palmă, îi întoarse capul şi văzu un bandaj mare şi alb, pe tîmpla dreaptă. Uimită, surprinsă, chiar puţin înfricoşată, se aşeză pe podea lîngă el şi oftă.

– Oh, Mike, ce Dumnezeu ai făcut? Îşi aduse aminte cum o urmărise şi cum căzuse orbeşte peste pietroaiele din parc.

Se mişcă în somn şi braţul îi căzu de pe canapea, peste ea. Încercă să-i pună braţul peste piept, dar nu era destul loc pe canapea pentru un tip ca Mike. „Oare o mai fi ceva atît de tentant pe lume, ca un bărbat puternic ce zace lipsit de ajutor?" se întrebă ea. Încercînd să nu se

mai gîndească la ce făcea, îi atinse fața, îi mîngîie bărbia şi simți o nevoie aproape de necontrolat de a se urca lîngă el pe canapea şi de a-l lua în brațe. Era adormit de narcotice aşa că nu va şti ce făcuse, se gîndi ea, şi va profita pentru un moment de sentimentul minunat al contactului cu o ființă umană.

Cînd el se mişcă din nou, aproape că era să cadă de pe canapea şi Samantha se trezi că întreaga greutate a lui Mike era peste trupul ei. Dacă s-ar fi mişcat, ar fi însemnat ca el să cadă pe podea şi, dacă nu se mişca, în nici douăzeci de secunde, două treimi din trupul ei vor fi complet amorțite.

– Mike, zise ea, apoi mai tare, Mike! Încercă să-l împingă de pe ea, dar cele aproape o sută de kilograme erau prea mult pentru ea. Mike, țipă ea, împingînd cît putea de tare.

Deschizînd pleoapele pe jumătate, o văzu şi zîmbi.

– Sammy, zise el ca prin vis, mîngîindu-i buclele. Eşti bine? Nu îi dădu şansa să-i răspundă, pentru că adormi din nou, jumătate pe canapea, jumătate în afară, rezemat de ea.

– Michael Taggert! țipă ea. Trezeşte-te!

El deschise din nou ochii şi o privi contrariat.

Zîmbind somnoros, o trase pe canapea şi o aşeză deasupra lui şi, simțindu-se mai bine, adormi din nou.

Ea rămase un moment nemişcată, cu obrazul lipit de pieptul lui. Cîți ani trecuseră de cînd nu o mai ținuse cineva în brațe? La patru luni după căsătorie, ea şi soțul ei erau ca doi colegi de cameră, mai ales în ceea ce privea contactul fizic.

Acum, ar fi fost fericită să rămînă pentru totdeauna deasupra lui Mike, dacă mîna lui nu s-ar fi odihnit pe fesele ei. Era evident că nu dormea chiar atît de profund.

Îşi înfipse coatele ascuţite în coastele lui şi împinse cît putu de tare. Mike se trezi gemînd, dar, cînd o văzu deasupra lui, chipul i se lumină de încîntare.

– Oh, Sammy, zise el, cuprinzîndu-i ceafa pentru a o întoarce s-o sărute.

Samantha îşi mută capul în aşa fel, încît să nu o poată săruta şi îşi înfipse din nou coatele în coastele lui. Cînd el zbieră de durere, ea sări de pe el, exact cînd Mike era gata s-o prindă. Ratînd-o, căzu pe podea, cu o bufnitură ce făcu să se cutremure casa. O privi clipind nedumerit, cu ochii înceţoşaţi de narcotice.

– Michael, zise ea încet, încercînd să nu trădeze prin voce ceea ce simţea, că ar fi vrut să stea cu el, ar fi vrut să-l mîngîie în continuare Canapeaua e prea mică pentru a dormi pe ea.

Se întinse pe covor şi închise ochii.

– Michael, zise ea din nou. Trebuie să te ridici. Văzîndu-l că nu se mişca, dădu să plece, dar el o prinse de gleznă.

– Ajută-mă să mă ridic, zise el cu voce stinsă.

Ştia foarte bine că nu avea nevoie de nici un fel de ajutor, dar, în acelaşi timp, nu putea să îl lase să-şi petreacă noaptea pe podea. Poate că o spionase azi, dar poate că avusese un motiv. Poate se gîndise că vărul lui îi va face vreun rău. După cum spusese de cîteva ori, trebuia să aibă grijă de ea şi probabil că, în mintea lui, asta implica inclusiv să o urmărească prin parc.

Îngenunchind, încercă să-l ajute să se ridice. Îi luă ceva timp să-l pună pe picioare şi ceva mai mult să-l urce scările şi să-l ducă în pat.

Odată ajunşi în dormitor, se întoarse cu spatele, pentru că el începuse să-şi desfacă fermoarul pantalonilor şi

apoi se bägă sub pături. Dar era o oglindă şi se întîmplă ca ea să-i zărească chiloţii albaştri de bumbac, modelul acela, decoltat pe coapse. Se întîmplă, de asemenea, să observe ce fese perfecte are.

Închise ochii imediat ce puse capul pe pernă, iar Samantha nu se putu abţine să nu-l învelească.

– Ai nevoie de somn. Pastilele acelea sînt ucigaşe.

El zîmbi fără să deschidă ochii.

– Te-ai distrat bine la întîlnire? O întrebase de parcă nu l-ar fi interesat cine ştie ce, dar pe ea nu putea s-o păcălească.

– Ne-am distrat minunat. Raine este cel mai încîntător, cel mai chipeş bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Am fost de acord să-i fac chiar şi un copil.

Mike căscă ochii mari, oripilat, apoi îi închise la loc.

– Eşti o femeie crudă. Vino-ncoace, stai lîngă mine şi spune-mi o poveste.

Ştia că nu ar fi trebuit să se apropie de el. De fapt, urma să plece în cîteva ore şi nu avea nici un sens să se ataşeze prea mult de el. Pe de altă parte, fără îndoială că îşi spărsese capul din cauză că se purtase atît de puţin cavaleresc.

Se aşeză ezitînd pe marginea patului, cît putu mai departe de trupul lui cald, somnoros şi aproape gol.

– Ce poveste ai vrea să asculţi? *Tom Degeţel?*

El nu deschise ochii.

– Spune-mi una din poveştile alea ale tale cu „Urăsc bărbaţii şi urăsc mai ales căsătoriile".

Clipi de cîteva ori nedumerită, apoi izbucni în rîs, dar nu îi luă nici o secundă ca să inventeze o asemenea poveste.

– Am citit o carte în care se formula o teorie, cum că principala cauză a divorţurilor americanilor este menajul.

Femeile trebuie să lucreze la serviciu toată ziua, apoi să vină acasă şi să facă toată treaba în casă, fără să fie ajutată de către soţ. Concluzia era că femeia modernă trebuie să se mărite cu un bărbat, să facă doi-trei copii, apoi să divorţeze. Soţii şi-au îndeplinit misiunea şi nu mai e nevoie de ei, aşa că femeile trebuie să scape de ei. Ca la familiile de albine, presupun.

– Îmi displace total să aduc vorba de ceva ce îţi creează repulsie, dar cu sexul cum rămîne? Asta înseamnă că femeile vor trăi fără sex toată viaţa?

– N-am spus că femeile trebuie să trăiască în celibat, şi-apoi, ce înseamnă sexul pentru doi oameni căsătoriţi? El îţi pune cămaşa de noapte în cap şi scoate tot felul de zgomote ciudate timp de patru minute.

Auzind asta, Mike deschise ochii, se uită la ea, apoi începu să rîdă. Rîse atît de mult şi atît de tare, încît Samantha se dădu jos din pat, dar el o prinse de mînă şi o trase înapoi lîngă el. Ea se aşeză, botoasă.

– Sînt încîntată că te-am amuzat atît de tare. Vocea îi era plină de sarcasm.

– Păi să ştii, zise el. M-ai amuzat teribil, dar am şi început să înţeleg.

Ea încercă să-şi smulgă mîna, dar el i-o strînse rapid.

– Trebuie să dormi, iar eu trebuie să împachetez.

– Ce să împachetezi? întrebă el.

– Bagajul, ca să plec din oraş. Mîine, după ce ne întîlnim cu Barrett, sînt liberă, îţi aduci aminte? Doar n-o să-ţi încalci cuvîntul, nu? O să-mi dai banii, nu?

El deschise ochii complet.

– Da, o să-ţi dau banii dacă mergi cu mine în vizită la Barrett. Dar, unde te duci? Cine va avea grijă de tine?

Ea îşi smulse mîna din strînsoarea lui.

– Nu am unde, dacă la asta te referi. Mă tem că nu

am fost binecuvîntată ca tine cu cîte o rudă la fiecare colț de stradă. Eu...

– Blestemate, zise el. Rudele sînt un blestem. Te urmăresc peste tot. Întotdeauna...

Brusc, ea se dădu jos din pat şi se uită spre el, furioasă.

– Habar n-ai despre ce vorbeşti! Ai primit totul de-a gata. Intri într-un magazin ca *Saks* şi, imediat, verişoara ta se opreşte din lucru pentru ca să te ajute. Vărul tău Raine a venit la tine acasă ca să se asigure că nu sînt vreo mîncătoare de bani şi că nu te jefuiesc. Familiei tale îi pasă de tine şi aş da orice din lumea asta să am... Se opri, dîndu-şi seama că începuse să dezvăluie prea multe despre sine.

– Să ai ce, Sam? întrebă el blînd.

– Să am plăcerea să nu-mi mai spui Sam, izbucni ea. Acum dormi. Mîine mergem în vizită la gangsterul ăla al tău. Se întoarse pentru a ieşi din cameră.

– Despre ce ai discutat cu vărul meu?

„Despre tine", era să-i spună, dar se abținu.

– Ca de obicei, despre dragoste şi despre ce e important pe lume.

– Ce ți-a spus despre mine? În vocea lui Mike se simțea din nou slăbiciunea; adormea.

– A spus că familia Taggert e mai degrabă săracă, dar că toți sînteți copii buni şi foarte bine crescuți şi că vă descurcați foarte bine. Zicea ceva mai ales de nişte petreceri teribile.

Mike zîmbi adormit, cu ochii închişi.

– Avea dreptate despre petrecerile noastre de puştani. Cînd doreşti, îți voi face o demonstrație gratuită.

Încercînd să nu zîmbească, ea ieşi din cameră.

Capitolul 12

Samantha era îmbrăcată elegant, potrivit ocaziei, cu un costum italian croit superb, despre care habar nu avea că îl costase pe Mike peste patru mii de dolari. Stăteau în spatele unei limuzine lungi, iar Samantha îşi trăgea întruna fusta în jos, pînă cînd Mike îi luă mîna şi îi sărută degetele, în timp ce o privea de parcă ar fi rugat-o să nu se mai agite. Bărbatul de vizavi se uită de la unul la celălalt, dar nu făcu nici un comentariu.

– Tipul e bunicul tău, zise Mike. Nu ai motive să fii nervoasă. Şi-apoi, draga mea, voi fi acolo şi voi avea grijă de tine.

Samantha îl omorî din ochi, cu o privire care spunea „las-o moartă" şi îşi trase mîna înapoi. Nu era nervoasă din cauza întîlnirii cu un bătrîn care era posibil să-i fie rudă; nervozitatea ei era rezultatul unei probleme pe care şi-o punea încă de dimineaţă: ce va face după ce va pleca din New York? Azi-dimineaţă, un Mike somnoros o întrebase dacă şi-a făcut bagajele şi dacă şi-a rezervat bilet pentru avion. A fost rîndul ei să spună o minciună, zicînd că da, le-a făcut. Rezervarea la avion în ce direcţie? se întreba ea. Nu avea ce căuta în Louisville, iar în Santa Fe, nici atît. Poate că se va duce la San Francisco. În curînd, avea să fie liberă să se ducă

unde voia, să facă tot ce dorea. Dar nu o încînta ideea de a călători singură.

Acum stătea pe bancheta din spate a enormei limuzine şi se întreba ce va face cu viaţa ei. După această întîlnire, Mike va obţine de la ea ce voia şi nu va mai exista nici un motiv pentru care să mai stea la New York. Nici un fel de motiv.

Călătoreau de-a lungul ţării, în limuzina lungă şi neagră pe care bătrînul gangster al lui Mike le-o trimisese ca să-i ia. Ea şi Mike nu prea vorbiseră de dimineaţă, pentru că Mike intrase în bucătărie cu o poveste abracadabrantă despre tăietura de la cap.

– Dacă tot ce ai de gînd să-mi spui este o minciună, aş prefera să nu te ascult, zisese ea. Îl observa luptîndu-se să-şi caute cuvintele, dar, în cele din urmă, lăsă baltă subiectul. În loc de asta, o întrebase dacă ştia să prepare cafeaua. Ea îi răspunsese că nu ştia şi că nu intenţiona să înveţe. Se înfuriase atît de tare pe el, încît îşi petrecuse dimineaţa în grădină, săpînd la răsaduri.

După un prînz comandat la magazinul din apropiere, pe care l-a mîncat singură, se îmbrăcă pentru întîlnirea cu Barrett.

La unu şi jumătate sună telefonul, iar Mike o anunţă că limuzina va sosi imediat.

– De ce eşti atît de supărată pe mine? întrebă el.

– M-ai spionat, iar cînd te-am întrebat de ce, ai început să minţi. Cred că e un motiv destul de întemeiat.

În loc să fie contrariat, răspunse şmechereşte:

– Sînt unele lucruri pe care n-ar trebui să le ştii.

Asta a înfuriat-o mai mult decît ceea ce făcuse şi era hotărîtă să nu-i mai vorbească. Maşina lungă şi neagră opri în faţa casei. Mike îi luase mîna şi îi strecurase un inel pe deget. Samantha se trase înapoi instinctiv.

– Dacă eşti logodnica mea, ai nevoie de un inel. Sper că ăsta îţi place.

În mînă ţinea un inel cu un diamant fabulos, galben-pal, de vreo cinci carate. Ştia fără să i se spună că piatra era ceea ce se cheamă diamantul-canar.

– E veritabil? întrebă ea, aproape fără glas.

– A aparţinut bunicii mele şi, din cîte ştiu, e veritabil.

Rămăsese cu ochii holbaţi, în timp ce el încerca să i-l strecoare pe deget, pentru că nu intra pe inelar. Cînd se auzi soneria, ea făcu o tentativă de a se duce să răspundă, dar Mike îi luase degetul inelar şi i-l băgase în gură, sugîndu-l. Sam căscase ochii pentru că nu mai avusese parte pînă atunci de o experienţă atît de senzuală ca aceea de a introduce degetul în gura caldă a unui bărbat. Privea buzele lui Mike, acele buze care o fascinaseră, apoi el scoase degetul din gură şi introduse inelul cu uşurinţă.

– E mai bine, nu?

– Da, zise ea, dar vocea i se auzi ca un croncănit. Încercînd să se controleze, îşi drese glasul. Ah... mulţumesc.

– Oricînd, Sam, fata mea. Oricînd, oriunde, orice vrei, zise el, după care îi întinse braţul şi o conduse la limuzina ce îi aştepta.

Acum, cînd în sfîrşit ajunseseră la casa lui Barrett, Samantha se uită pe geam uimită, pentru că aceea nu era casă, ci un stat în stat. Porţile uriaşe, flancate de ziduri înalte, se deschiseseră fără zgomot şi dădeau într-o alee ce trecea prin mijlocul unui parc. Părea că trecuseră cîteva ore pînă cînd să ajungă la casă, care era cel puţin la fel de mare ca un institut.

Oriunde se uitau, vedeau bărbaţi musculoşi, îmbrăcaţi în uniforme negre, strînse pe corp şi cu geci de piele

neagră. De-a lungul zidurilor casei se plimbau doi bărbați ce țineau în lesă cîini cu ochi înfometați. Cînd Samantha coborî din mașină, se gîndi că probabil așa era protejat și președintele SUA, cu excepția faptului că aici păreau a fi mai mulți bărbați decît în jurul președintelui.

Mike rămase nemișcat cîteva clipe, studiind locul și încercînd din răsputeri să memoreze fiecare piatră, fiecare copac și, mai ales, fiecare chip. Era primul și poate singurul străin care pătrunsese aici, deși trecuseră mulți ani de cînd Barrett se mutase în această fortăreață și avea de gînd să descrie totul în cartea lui.

Mike trase de timp cît putu de mult, chiar aplecîndu-se să se încheie la șireturi. La prima vedere, locul arăta bine, dar, dacă priveai mai atent, puteai vedea neglijențe: boscheții necurățați, frunze peste tot, un geam spart și neînlocuit, flori uscate ce aveau nevoie de apă. Oare lui Doc nu îi păsa cum arăta locul? Pe de altă parte, aveai nevoie de o grămadă de bani ca să întreții o asemenea enormitate.

– Mișcă, zise bărbatul enorm ce mersese cu ei în limuzină și care nu scosese un cuvînt tot drumul, înghiontindu-l pe Mike. Mike se forță să nu riposteze și se luă după Samantha, intrînd în casă.

Ajunsă înăuntru, Samantha privea totul cu gura căscată. Camerele casei erau uriașe, create pentru alte timpuri, încărcate de antichități și picturi. Nișele din pereți erau pline de porțelanuri.

În timp ce Samantha se imagina ca fiind gazdă într-o asemenea casă, îmbrăcată în rochie lungă și plină de bijuterii, Mike privea locul cu ochiul celui crescut în case de acest gen, dar care simțea kitsch-ul prezent peste tot. Antichitățile erau în majoritate falsuri, la fel și picturile și porțelanurile. Nici nu erau măcar copii foarte bune și pe

pereți erau locuri mari, deschise la culoare, de unde fuseseră luate tablourile.

De asemenea, nu se vedea nici picior de servitor, în afară de gorilele ce se fîțîiau peste tot. În drum spre o altă cameră, Mike își trecu degetele peste o măsuță, simțind praful adunat.

Salonul era mare și luminos, cu ferestre ce dădeau către ocean și, imediat, Samantha se duse să admire peisajul, în timp ce Mike rămase pe loc, uitîndu-se prin casă. Acolo, într-un colț, așezat într-un scaun cu rotile, era bătrînul despre viața căruia Mike își petrecuse ultimii doi ani citind și scriind. Lui Mike i-ar fi plăcut să creadă că îl va recunoaște, deși nu exista, cel puțin din cîte știa el, nici o fotografie cu el, pentru că Barrett avusese o aversiune față de fotografi, ce se transformase în obsesie.

La prima vedere, Barrett arăta ca orice bătrîn – tremurător, cu pielea oacheșă –, dar ochii îl trădau. În ei se citea toată inteligența care îl scosese pe acest om din mahalalele New York-ului, ajungînd să controleze întreaga criminalitate din acel oraș. Pielea din jurul ochilor era bătrînă și ridată, dar ochii erau tineri și jucăuși, permanent în alertă.

Acum, acei ochi îl priveau pe Mike. Încă nu se uitase la Samantha, de parcă ea nu ar fi însemnat nimic, dar îl studia pe Mike, privindu-l de sus pînă jos, încercînd parcă să-i măsoare puterea fizică, la fel cum ar fi vrut să afle ce gîndea. În ciuda propriei voințe, Mike începuse să se simtă nesigur. Simțea că acest bărbat inteligent îi pătrundea în suflet.

– Nu luați loc? șopti bătrînul. Avea vocea la fel de fragilă ca și trupul, iar Mike își imagină cît de mult îl enervau pe bătrîn aceste indisponibilități fizice.

Samantha sări ca arsă cînd auzi vocea bătrînului, pentru că nu ştia că mai era cineva în cameră. Întorcîndu-se, ea văzu un bătrîn mic şi slab, aşezat într-un scaun cu rotile. Inima i se înmuie imediat, pentru că se întrebase dacă stătea singur în această casă enormă. Oare avea familie şi prieteni? Îi zîmbi. El îi oferi un aşazis zîmbet, iar ea se gîndi: „Ia te uită, e timid." Înaintînd, ea îi oferi mîna, iar el i-o luă. Bătrînul îi ţinea palma tînără în mîna lui uscată şi i-o studia.

După un timp, îi dădu drumul şi îi făcu semn să ia loc. Samantha dădu să se aşeze pe un scaun, dar Mike o trase lîngă el, pe o canapea. Încruntîndu-se la Mike, se aşeză pe marginea canapelei, în timp ce Mike se aşeză confortabil.

– Ai venit să mă întrebi de Maxie, zise Barrett.

Samantha nu se gîndise prea mult la această întîlnire; doar la plecarea din New York. Totuşi acum deveni interesată.

– Bunica mea şi-a părăsit familia la un an după ce m-am născut eu, iar eu... Ne-am gîndit că poate... Îşi privi mîinile.

Manevrînd butoanele scaunului, Barrett se apropie din nou de ea şi îi luă mîna.

– Şi vrei să mă întrebi dacă Maxie a venit la mine, după ce şi-a părăsit familia.

– De fapt... începu Samantha, apoi îl privi. Da.

El îi zîmbi cald.

– N-am fost flatat ca acum în toată viaţa mea, zise el, mîngîindu-i mîna, apoi îi atinse obrazul şi îi mişcă chipul în aşa fel, încît să-i fie scăldat în soare.

Cu altă ocazie, Samantha nu ar fi acceptat să fie atinsă de un străin, dar acum nu putea să se gîndească decît la faptul că acest bărbat ar fi putut să fie singura

rudă care îi mai rămăsese şi că nu va avea unde să se ducă atunci cînd va pleca de la Michael de acasă.

Barrett îşi luă mîna de pe faţa ei.

– Arăţi ca ea. Semeni foarte bine cu ea.

– Mi s-a mai spus. Aplecîndu-se, îşi aşeză mîna într-a lui. Ştii ce s-a întîmplat cu bunica mea?

El clătină negativ din cap.

– A dispărut din viaţa mea pe 12 mai 1928 şi nu am mai văzut-o niciodată.

Samantha oftă, de parcă ar fi pierdut ceva. Fusese plină de speranţă în urmă cu numai cîteva minute. Nu mai conta că îi spusese lui Mike că nu o interesa o bunică ce comisese un adulter, acum ştia că dacă ar fi intrat pe uşă o femeie în vîrstă pe nume Gertrude Elliot, cunoscută şi sub numele de Maxie, s-ar fi aruncat în braţele ei.

– N-aş fi crezut că... zise ea, căutîndu-şi cuvintele, neştiind ce să mai spună. Nu putea zice: „Apropo, nu cumva pe atunci ai pus-o cu bunică-mea şi, din întîmplare, aţi produs un copil, care de altfel e tatăl meu?"

– Veniţi aici, spuse Barrett, arătînd într-o direcţie. Vom lua ceaiul şi vă voi spune ce ştiu.

– Da, cu plăcere, zise Samantha, ridicîndu-se repede şi luîndu-se după el.

Mike, de care aproape că uitase, îi strecură braţul pe după al lui. O privea ciudat, de parcă ar fi avertizat-o de ceva, dar ea nu avea nici timp, nici chef să se gîndească la ce anume îl deranja.

Îl urmă pe bătrîn într-o cameră zugrăvită în alb şi galben, care avea o fereastră uriaşă ce dădea către ocean. Refuzînd să-i vadă pe cei patru bărbaţi, dintre care doi cu cîini, ce se plimbau în sus şi-n jos, ea văzu numai frumuseţea peisajului.

Pe masa rotundă cu numai două scaune, erau un ceainic splendid şi două ceşti de ceai cu farfurioare şi un platou mare plin cu prăjituri proaspete.

– Eşti drăguță să torni? o întrebă Barrett pe Samantha, căreia rugămintea îi făcu mare plăcere.

El refuză să mănînce sau să bea, aşa că îl servi doar pe Michael şi îşi turnă şi ei, în timp ce Barrett tăcea, urmărindu-i gesturile.

– Cu hainele potrivite şi cu părul aranjat altfel, ai putea fi Maxie, şopti el. Chiar şi mişcările sînt identice cu ale ei. Spune-mi, draga mea, cînți?

– Uneori, zise ea modestă, pentru că îi plăcuse întotdeauna să cînte, dar numai în familie.

– Vrei să-ți povestesc despre noaptea aceea? întrebă Barrett.

– Te rog, zise Samantha, sorbind încet din ceai şi mîncînd o prăjitură. Aş vrea să ne povesteşti, dacă vrei. Şi dacă nu te oboseşte prea mult. Se prefăcu a nu observa semnul lui Mike pe sub masă, care îi amintea că pentru asta veniseră. Doar n-o să obosească un om în vîrstă, doar pentru ca Michael Taggert să scrie despre el o carte obraznică.

– Mi-ar face mare plăcere să-ți spun, spuse el, zîmbindu-i. Aşa cum stătea, scăldat în lumina soarelui, părea şi mai bătrîn, înduioşînd-o pe Samantha.

Barrett inspiră adînc şi începu:

– Cred că este un termen demodat şi acum pare nelalocul lui, dar am fost gangster. Am vîndut oamenilor whisky şi bere, atunci cînd guvernul a declarat aceste acțiuni ca fiind ilegale. Din cauza unor întîmplări nefericite, noi, vînzătorii de alcool, am avut o reputație foarte proastă.

Făcu o pauză şi îi zîmbi din nou Samanthei.

– Nu mă scuz pentru ceea ce am făcut. Eram tînăr şi nu aveam prea multă minte. Tot ce ştiam era că venise vremea marii recesiuni şi în timp ce ceilalţi oameni rămăseseră pe linie moartă, eu cîştigam cincizeci de miare pe an. Şi a face bani era un lucru important pentru un bărbat îndrăgostit ca mine.

Barrett făcu o pauză de aducere aminte.

– Maxie era frumoasă. Nu izbitor de frumoasă, dar liniştită şi elegantă; era nemaipomenită. Îi zîmbi cu drag Samanthei. Ca tine, zise el, făcînd-o să roşească. Oricum, Maxie şi cu mine eram împreună de vreo cîteva luni. Am rugat-o să se mărite cu mine de sute de ori, dar ea spunea că nu se căsătorea cu mine, pînă nu mă lăsam de afaceri. Voiam s-o fac, dar cîştigam prea mulţi bani şi nu mă vedeam aşezîndu-mă la casa mea şi vînzînd acţiuni. Apoi a venit acea sîmbătă seara, care a schimbat cursul atîtor vieţi: 12 mai 1928.

Inspiră greu şi continuă:

– Privind înapoi, mă întreb dacă nu cumva am avut vreo presimţire despre ce se va întîmpla în noaptea aceea, dar nu am avut nici una. Omul care era mîna mea dreaptă, Joe, un om care-mi era prieten încă de cînd eram puştani, făcuse conturile în acea zi şi ne ieşiseră mai bine ca niciodată, aşa că i-am cumpărat lui Maxie o pereche de cercei. Diamante cu perle. Nu erau nici mari, nici prea strălucitori, pentru că lui Maxie nu-i plăceau bijuteriile extravagante, dar erau foarte frumoşi. M-am dus la localul lui Jubilee – acolo cînta Maxie – simţindu-mă în al nouălea cer. Imediat m-am dus la Maxie şi i-am dăruit cerceii. Credeam că va fi fericită, dar n-a fost. Se aşezase pe un scaun şi începuse să plîngă. Nu-mi puteam da seama ce era cu ea şi mi-a luat mult timp ca s-o fac să-şi revină.

Barrett coborîse tonul vocii, de parcă îi era foarte greu să vorbească despre acest subiect.

– Mi-a spus că vom avea un copil.

Samantha respira sacadat şi ar fi vrut să-i pună întrebări, dar nu îndrăznea să-i întrerupă povestirea.

– Maxie era foarte supărată din cauza sarcinii, dar eu eram cel mai fericit om din lume, spuse Barrett, pentru că ştiam că, în felul ăsta, se va căsători cu mine. Dar mă înşelam. Chiar atunci cînd aştepta un copil, continua să spună că nu se va mărita cu mine, decît dacă mă las de afacerile murdare.

Barrett rînji.

– Am spus că mă voi lăsa. În noaptea aceea aş fi făcut orice ca să mă însor cu femeia pe care o iubeam. Dar, între noi fie vorba, nu ştiu dacă m-aş fi cuminţit total. Poate pentru un an sau doi, după care aş fi revenit, dar în noaptea aceea vorbeam sincer, cînd spuneam că mă voi lăsa. Am vrut să plecăm chiar în acel moment de la club ca să ne căsătorim, dar Maxie a zis că trebuia să cînte în noaptea aceea, pentru că nu-l puteam lăsa baltă pe Jubilee. Am fost de acord, numai după ce mi-a promis că va fi ultima oară cînd va cînta în public. În zilele acelea nici nu se punea problema ca o femeie să facă o carieră. Maxie voia ce voiam şi eu: un cămin pentru noi doi şi pentru copiii noştri.

Barrett se opri şi privi pe fereastră.

– A cîntat în noaptea aceea mai frumos ca niciodată. Ca o pasăre. Pe la ora zece, cred, a luat o pauză, iar eu m-am ridicat de la masă şi m-am dus în spatele scenei. Pînă să ajung acolo, m-am dus... ştiţi voi unde şi cînd eram cu mîna pe clanţa uşii, am auzit primele împuşcături şi primele ţipete. Am ştiut imediat ce se întîmpla. În acele zile, nu făceam cine ştie ce afaceri. Nu vindeam

decît în cîteva locuri, majoritatea fiind în Harlem. Oraşul era controlat aproape în întregime de un bărbat pe nume Scalpini. Îmi închipuiam că Scalpini va auzi ce bine ne merseseră treburile în acea zi şi că se va înfuria, dar mă gîndeam că nu va face decît să trimită cîţiva oameni să trateze cu mine. Dar nu a făcut asta. A trimis opt oameni cu puşti mitraliere la localul lui Jubilee.

Ştiam că pe mine mă căutau, dar nu mă interesa decît să ajung la Maxie. Am trîntit uşa; clubul era deja plin de ţipete, de oameni care alergau isterici şi era sînge peste tot. Gloanţele zburau pretutindeni; unul m-a nimerit în umăr şi cel de-al doilea în coaste, dar continuam să merg. Mi-era teamă că Maxie ieşise din cabină sau că o luaseră oamenii lui Scalpini, pentru că ea nu era genul de femeie care să se gîndească numai la propria-i persoană. Nu ar fi fugit niciodată pe uşa din spate, dacă ar fi auzit împuşcături la intrarea principală. Aproape că ajunsesem în spate, cînd ceva a căzut şi m-a lovit direct în cap. Cred că era un candelabru. Orice ar fi fost, mi- am pierdut cunoştinţa. Cînd m-am trezit, cîteva ore mai tîrziu, un bărbat îmbrăcat cu un halat alb mă bandaja. „Ăsta trăieşte", ţipă el, după care păşi peste mine. L-am prins de gleznă şi am vrut să-l întreb ceva, dar s-a scuturat. Cred că după aceea am leşinat, pentru că, atunci cînd m-am trezit din nou, era a doua zi şi mă aflam într-un spital, cu coastele şi umărul bandajate. A mai trecut o zi pînă am aflat ce s-a întîmplat. Scalpini se hotărîse să scape de mine, aşa că şi-a trimis oamenii ca să ne împuşte pe toţi. Pentru el nu conta că în club mai erau încă vreo sută de oameni în noaptea aceea şi că majoritatea nu aveau nimic de-a face cu mine. Scalpini voia să ne omoare şi aproape că a reuşit. În noaptea aceea am pierdut şapte oameni.

Făcu o pauză lungă şi, cînd vorbi din nou, avea vocea parcă sugrumată:

– În noaptea aceea l-am pierdut pe Joe. Joe era prietenul meu din copilărie şi, cînd eram mici, îmi salvase viaţa. Era singura persoană în care avusesem vreodată încredere. Joe era mort, îl nimerise un glonţ exact în frunte, probabil că murise pe loc. Şi, de asemenea, mai erau încă douăzeci şi cinci de morţi şi grav răniţi. Dar cel mai rău era că Maxie dispăruse, Nimeni nu ştia ce s-a întîmplat cu ea. Am căutat-o mult timp, dar nu i-am dat de urmă. A plecat şi eram sigur că din vina mea. Poate că ştia că nu m-aş fi putut lăsa pentru totdeauna de afaceri, poate că nu voia ca acel copil să fie crescut de un tată gangster. Nu ştiu. Tot ce ştiu este că atunci am văzut-o ultima dată şi de-atunci nu am mai auzit nimic de ea.

Se opri un timp din vorbit, apoi respiră adînc pentru a se calma.

– Din noaptea aceea m-am schimbat. Am pierdut oamenii cei mai importanţi din viaţa mea – prietenul cel mai bun, vechiul meu prieten şi femeia pe care o iubeam. Samantha, poţi să înţelegi cum mă simţeam după noaptea aceea?

– Da, şopti ea. Înţeleg ce simţi cînd îi pierzi pe toţi.

– E mai bine să nu vorbesc despre anii ce au urmat după asta. Nu am fost o persoană prea plăcută. Nu ştiu ce aş fi devenit dacă toate astea nu s-ar fi întîmplat. Arătă către un scaun. Doi ani mai tîrziu am avut un accident de maşină, în urma căruia am rămas cu probleme la coloană.

Samantha îşi puse mîna peste a lui, înţelegătoare.

– Am făcut în viaţa mea lucruri de care nu sînt mîndru, dar cred că aş fi fost un alt om dacă acea noapte nu

ar fi existat. M-am gîndit mult timp ce s-ar fi întîmplat dacă Maxie nu ar fi rămas să cînte în noaptea aceea. Dacă ar fi plecat cu mine, înainte să apară oamenii lui Scalpini, probabil că ne-am fi căsătorit înainte să aflăm de tragedia de la club. Dacă ar fi plecat cu mine, ar fi mers şi Joe cu noi şi ar fi scăpat.

Privi în gol.

– Dacă Maxie nu ar fi vrut să rămînă să cînte, totul ar fi fost altfel. Se întinse şi o mîngîie pe Samantha pe obraz. Poate că dacă m-aş fi însurat cu ea, apoi aş fi auzit de baia de sînge de la club, m-aş fi potolit cu adevărat. Poate... I se închețoşaseră ochii. Poate că acum ai fi nepoata mea, nu numai nepoată biologică, ci ai trăi aici, cu mine. Zîmbi. Poate că nu aici. Poate undeva, într-o casă din apropiere. Îi atinse părul blond. Aş face ca Midas – aş da tot aurul din lume pentru dragostea unui copil.

Capitolul 13

– Oare ce s-o fi întîmplat cu ea? întrebă Samantha.

Stătea împreună cu Mike la masa de picnic din grădină, mîncînd mîncare chinezească din nişte pungi albe de hîrtie.

– Ce să se-ntîmple cui? întrebă Mike, deşi ştia foarte bine despre cine vorbea ea.

– Dacă bunica mea nu l-a părăsit pe bunicul meu Cal ca să se ducă la Barrett, atunci unde s-a dus?

– Asta voia să afle şi tatăl tău, murmură Mike, uitîndu-se în farfurie. Ceva îl deranja şi nu era sigur ce anume.

Plecaseră din casa lui Barrett imediat ce bătrînul terminase povestea lungă şi tristă. În drum spre Manhattan, Samantha fusese foarte tăcută, privind zîmbitoare pe geam, de parcă ar fi încîntat-o ceva. Acum nu mînca şi se juca absentă cu mîncarea din farfuria de carton.

– Crezi că locuieşte singur în casa aceea uriaşă?

– Probabil. Se pare că a avut grijă să omoare fiecare persoană mai apropiată.

Samantha îl privi furioasă.

– De ce trebuie să spui atîtea lucruri rele despre el? Credeam că vouă, scriitorilor, ar trebui să vă placă personajele despre care scrieţi.

– Oh. Dar ce zici de scriitori care studiază viața ucigașilor de profesie? Nu-mi place Barrett şi n-o să-mi placă niciodată, dar mă fascinează. Nimeni nu a încercat să cerceteze ce a făcut în viață. De fapt, nimeni nu ştie ce e capabil omul ăsta să facă.

Samantha rămăsese tăcută un moment.

– Mie mi se pare un om drăguț, zise ea încet.

Mike oftă, încercînd să se abțină; inspiră adînc înainte să scoată vreun cuvînt.

– Ce-o fi cu femeile astea de le impresionează poveştile lacrimogene? Întîlnesc un bărbat pe care nu l-au cunoscut niciodată şi cum acesta varsă o lacrimă pentru o poveste de amor ratat, gata, au căzut pe spate. Mi-a plăcut în special chestia cu Midas. Mă întreb dacă şi-o fi repetat micul discurs, înainte să ți-l toarne.

Ea se ridică şi privi în jos, către el.

– Iar mie mi s-a făcut rău de gelozia ta! Din primul moment în care te-am văzut, te-ai purtat de parcă ți-aş fi aparținut. Mi-ai invadat intimitatea, m-ai urmărit şi m-ai umilit şi, în general, mi-ai făcut viața mizerabilă. Şi nici măcar nu te cunosc. Eşti un nimic pentru mine.

– Oricum, sînt mai mult pentru tine decît este Barrett, zise Mike ridicîndu-se şi aplecîndu-se peste masă către ea.

– Ba nu eşti, spuse ea încet. El este bunicul meu, ultima rudă a mea de pe pămînt.

Mike rămase cu gura căscată. Acum ştia ce îl deranjase în legătură cu expresia chipului ei cînd s-au întors acasă de la Barrett. Zîmbea încîntată, zîmbea de parcă ar fi găsit ceva ce pierduse.

– Sam, zise el, întinzînd o mînă s-o atingă.

Dar ea se trase de lîngă el. Nu voia să audă ce avea de spus. El îşi putea permite să facă pe atotştiutorul,

pentru că se părea că avea mii de rude împrăştiate prin toată America. Cineva ca el nu putea înțelege ce înseamnă să fii absolut singură pe lume. Nu ar fi putut înțelege ce înseamnă să nu ai pe cine invita la cină de Ziua Recunoştinței sau să nu ai pentru cine cumpăra cadouri de Crăciun. Cineva care avea o familie atît de numeroasă, încît îşi permitea să vorbească cinic despre ea, nu putea înțelege. Poate că omul ăsta, Barrett, făcuse destule rele în tinerețe; poate că tot ce ştia Mike despre el era adevărat, dar acum era bătrîn-bătrîn şi era singur, iar Samantha era, de asemenea, singură.

Se întoarse cu spatele la acest bărbat care nu era decît un străin şi dădu să intre în casă.

Mike păşi în fața ei şi o apucă cu mîinile de umeri.

– Sam, unde te duci?

– Sus. Cred că sînt liberă să fac asta, nu?

Mike nu îi dădu drumul.

– Vreau să ştiu ce ai în cap. Nu-mi place privirea din ochii tăi.

– Mie nu-mi place privirea ta în majoritatea timpului, izbucni ea. Te rog, dă-mi drumul. Am de făcut bagaje.

– Nu am de gînd să-ți dau drumul pînă nu o să-mi spui unde ai de gînd să te duci după ce părăseşti casa asta.

– După cum ți-am zis, ce am făcut şi ce fac cu viața mea nu e treaba ta. Plec unde vreau să plec.

Mike ar fi vrut s-o privească în ochi, dar ea întoarse capul în altă parte.

– Te duci la el, nu?

– Nu e treaba ta...

– Sam, nu te poți duce la omul ăsta! E un criminal!

Ea îl privi dezgustată.

– Are nouăzeci şi unu de ani şi stă într-un scaun cu

rotile. Ce motiv ar avea să-mi facă rău? Nu sînt bogată, deci nu se poate spune că-mi vrea banii. Mă îndoiesc, de asemenea, că vrea să se culce cu mine. Poate că povestea lui, de la cap la coadă, e o minciună. Poate că a inventat totul ca să facă în aşa fel, încît nepoata lui Maxie să stea cu el cîți ani mai are de trăit. Dacă ăsta e adevărul, atunci care e problema? E un bătrîn singur şi eu sînt... Se întrerupse pentru că nu mai putea continua.

– Haide, spune. Şi tu eşti singură. Vocea lui se îmblînzise, iar mîinile lui îi coborîră pe braţe, în timp ce veni mai aproape de ea. Spune-mi ce vrei, Samantha. Spune-mi ce vrei şi voi încerca să-ți ofer. Vrei iubire? Atunci voi...

Ea se smulse din strînsoarea lui.

– Să nu îndrăzneşti să-mi spui că îmi vei oferi iubire. Sînt sătulă de iubirea pe care mi-au oferit-o cei ca tine. Şi am ceva să-ți spun şi te rog să o iei în serios: nu vreau să stau în casa asta cu tine. Nu vreau să mă culc cu tine, nu vreau să am de-a face cu tine.

Mike rămase un moment privind-o fix, iar expresia chipului i se schimbă de la furie la consternare şi apoi la resemnare.

– Am înțeles aluzia, zise el, zîmbind batjocoritor. Eşti liberă să faci ce vrei. Mîine dimineață mă duc la bancă şi îți scot banii. Îți convine aşa?

– Da, e bine, spuse ea repede, apoi se întoarse şi se îndreptă către apartament. După ce urcă prima treaptă a scării se opri şi zise: Mike, îți sînt într-adevăr recunoscătoare pentru ceea ce ai încercat să faci pentru mine. Sincer, cred că ai suflet bun. Doar că nu mă cunoşti, nu mă cunoşti cu adevărat. Cred că îți închipui despre mine că aş fi... Oftă. Că aş fi una din păsările tale rănite. Nu sînt. Ştiu ceea ce vreau.

– Barrett, zise Mike răspicat. Îl vrei pe bătrînul ăla pentru că a spus că s-ar putea să fie rudă cu tine. Nu a fost niciodată... Nu mai apucă să continue pentru că Samantha o luase la fugă pe scări.

Cînd ajunse sus, închise uşa în urma ei şi o încuie cu cheia. Nu că ar fi fost de vreun folos, se gîndi dezgustată, pentru că ştia că avea cheia lui.

Scoase valiza enormă din dulap, o puse pe pat şi începu să împacheteze. Cu fiecare toaletă superbă pe care o împăturea se simţea mai tristă pentru că părăsea acest apartament şi această casă care îi deveniseră atît de familiare. Dar îşi adună puterile şi continuă.

Cînd umplu jumătate de valiză, Samantha se aşeză pe marginea patului. Unde se ducea? Domnul Barrett nu o rugase să vină să locuiască împreună cu el, deşi observase că avea nevoie de o femeie în casa atît de neglijată. Iar Michael Taggert nu voia decît sex. Era uimitor cum bărbaţii, cînd credeau că nu pot „cuceri" o femeie, imediat o lăsau baltă. Uneori, cînd un bărbat o agasa prea tare, se gîndea că ar fi mai bine să-i dea ceea ce vrea, după care s-o lase în pace. Poate că asta ar trebui să facă şi cu Mike. După ce va lua ce voia de la ea, nu l-ar mai interesa dacă stă în casă sau dacă se duce să locuiască la un gangster; putea să facă tot ce voia.

Se ridică şi continuă împachetatul. Nu voia să-i dea lui Mike ce voia, nu voia să-l audă spunînd ce zic bărbaţii de obicei ca să reuşească să pătrundă sub fustele unei femei: că o iubeşte şi că vrea să-şi petreacă restul vieţii cu ea, că era un nimic fără ea, că ea era totul pentru el. Nu, nu voia asta de la Mike, pentru că, pînă acum, îi fusese mai mult decît un prieten. Fusese bun tot timpul, chiar dacă puţin autocratic. Şi, sinceră să fie, o flata

gelozia lui. Mike îşi petrecuse timpul cu ea. Ziua în care merseseră la cumpărături fusese cea mai fericită zi din viaţa ei. O făcuse să rîdă şi să uite de toţi morţii ce se perindaseră prin viaţa ei.

Cînd să pună o pereche de pantofi în valiză, se opri. Toată viaţa îşi va aminti de timpul petrecut cu Mike, de certurile lor, de cum o enerva cu prostiile lui. Îşi va aminti cît de bine arăta după duş, cu părul ud, îmbrăcat doar cu o pereche de blugi vechi, cu picioarele şi pieptul goale. Îşi va aminti fiecare atingere, fiecare privire. Îşi va aminti felul în care zîmbea, şmechereşte, în colţul gurii.

Trînti pantofii în valiză. Poate se va muta în Seattle. Ar fi fost frumos să trăiască lîngă pădure, într-o zonă în care ploua tot timpul. După clima uscată din Santa Fe, pielea ei avea nevoie de ceaţă şi răcoare.

Termină de împachetat şi aşeză valiza pe podea. Mîine dimineaţă va pleca. Ce va face? Va lua un taxi către aeroport, apoi se va duce la ghişeu şi va spune că doreşte un bilet pentru următorul zbor?

– Nu prea te-ai gîndit bine, nu, Sam? zise ea tare, apoi zîmbi cînd realiză că îşi spusese „Sam". Cînd avea unsprezece ani şi începuse să se întrebe dacă era sau nu fetiţă, declarase familiei că nu dorea să mai fie strigată cu nume de băiat. Din clipa aceea i se va spune simplu: „Samantha". Tatăl şi bunicul ei se resemnaseră, dar mama ei o înfuriase pentru că izbucnise în rîs şi continuase s-o strige „Sam". După ce mama a murit, nimeni nu i-a mai spus „Sam", pînă cînd l-a întîlnit pe Mike.

Privind prin cameră, la mobila tatălui său, la culorile interiorului, se gîndi pentru prima oară că poate i-ar plăcea alte draperii. Poate din damasc roz, se gîndi ea şi poate că ar trebui şi o cuvertură asortată pe pat.

Începu să se descheie la bluză, își luă cămașa de noapte pe braț și se duse în baie să facă un duș. În viitoarea locuință va face ce va dori cu draperiile și cu mobila.

Totul se întîmplase brusc. Parcă mai înainte se culcase și adormise, apoi se trezi cu o mînă în gît și luptîndu-se pentru viață. Se încleștase de mîna ce îi tăia răsuflarea, dar el nu se mișcă nici cînd unghiile ei îi intraseră în carne.

– Unde sînt banii lui Juma' de Mînă? șopti bărbatul.

Lumina lunii ce pătrundea prin fereastră o lăsă să vadă că bărbatul avea un ciorap de damă tras pe față.

– Unde sînt banii lui Juma' de Mînă? repetă el fără a slăbi strînsoarea și a-i da posibilitatea să răspundă.

Samantha încercă să-l lovească, dar el era în spatele ei, în așa fel, încît nu putea nici măcar să-l atingă. Și-apoi, fără aer în plămîni, începuse să-și piardă puterile. „Michael", se gîndi ea, apoi își adună ultimele forțe ce îi mai rămăseseră și lovi cu călcîiul în perete. O dată. De două ori. De trei ori. Apoi începu să-și piardă cunoștința pentru că strînsoarea nu slăbise nici un moment.

Cînd strînsoarea încetă brusc, la început tot nu putea să respire. Parcă i se rupseseră bucăți din gît și, cînd inspiră, aerul nu pătrunse în plămîni. Chiar și atunci cînd se ridică în șezut în pat, cu mîna la gît, tot nu putea respira.

Printr-o ceață groasă i se păru că vede silueta lui Mike luptînd cu bărbatul care încercase s-o omoare. Mike era mai mare și mai puternic decît el și, cînd pumnul lui Mike se opri în fața bărbatului, crezu că îl omorîse. Bărbatul căzu lat la pămînt, iar Mike veni lîngă ea, luînd-o în brațe.

– Respiră, iubito, îi comandă. Fir-ar al dracului! Respiră!

O ținea în brațe, lovind-o cu palmele pe spate, în timp ce Samantha încerca să inspire. Mîinile puternice ale lui Mike o apucară de umeri şi o scuturară încet, în timp ce privirea i se înfipse în ochii ei. Era de parcă îi ordona a face ceva ce nu putea, deşi ar fi vrut, nu pentru alt motiv decît ca să-i facă pe plac. După cîteva clipe care părură ore întregi, aerul îi pătrunse în plămîni, dureros.

Luînd-o în brațe, sprijinindu-i capul pe umăr, o strînse puternic. Îi puse o mînă pe cap, strîngînd-o, în timp ce se lupta cu fiecare inspirație şi expirație de aer, iar pieptul i se zbătea de spasme.

Îl simți pe Mike întorcîndu-se şi ştiu fără să se uite că intrusul îşi recăpătase cunoştința şi sărise de pe balcon.

– Sper să-şi rupă gîtul ăla nenorocit, şopti Mike, dar amîndoi auziră cum o luase la fugă prin grădină. Fără îndoială că sărise din balcon în balcon pînă ajunsese în grădină şi apoi dispăruse peste gard.

Ținînd-o în continuare în brațe, Mike se întinse după telefonul de pe noptieră şi formă un număr.

– Blair, zise el la telefon. Am nevoie de tine. Nu. Strangulare. Vino repede încoace. Puse jos receptorul.

– Mike, încercă Samantha să spună, dar el îi făcu semn să tacă, continuînd s-o țină în brațe.

O simțea tremurînd, îi simțea frica pentru că se agăța de el ca un copil înfricoşat. Văzînd că tremură în continuare, se întinse în pat lîngă ea, cuprinzîndu-i trupul cu brațele şi strîngîndu-i mîinile la piept. Îşi puse un picior peste ea, acoperind-o complet, ca într-o gogoaşă de mătase.

– Sînt aici, iubito, şoptea el, încruntîndu-se în întu-

neric şi părînd că voia s-o aducă şi mai aproape de el.

„O pasăre rănită", spusese ea. Spusese că ea nu era una din acele păsări rănite şi era sigur că asta era o mostră de idioţenie din vocabularul lui Daphne. Dacă Mike ar fi umblat după „păsări rănite", atunci ar fi fost îndrăgostit nebuneşte de Daphne.

Samantha îl intriga; îl intrigase înainte de a o întîlni.

După ce găsise ziarul cu poza lui Sam şi a lui Maxie Elliot, Mike petrecuse mult timp cu Dave. Mike nu ar fi vrut să stea în Louisville, dar el şi Dave se plăceau. Dave era singur pentru că fiica îi era plecată în Vest şi, după cum spunea Dave, era fericită în căsnicie. Poate că şi Mike era prea singur de la moartea unchiului Mike. Cei doi bărbaţi se învăţaseră unul cu celălalt şi locuiau împreună în casa lui Mike din New York, de unde lui David îi venea mai uşor să-şi caute mama şi îl ajuta pe Mike la biografia lui Doc. Lui Mike îi plăcea ideea de a fi ajutat la documentare şi cercetare.

Apoi, după ce Dave a angajat-o pe sora lui Mike la decorarea apartamentului după gusturile lui, îl sunase pe Mike pentru a-i spune că nu va mai veni la New York. Nu îi spusese lui Mike care era problema, dar el ştia că era în neregulă ceva, aşa că s-a urcat în primul avion către Louisville şi a apărut la uşa lui David, cu valiza în mînă, cerînd insistent să i se spună ce se întîmplase. Dave era răscolit de ceea ce i se spusese doar cu cîteva zile în urmă: va muri de cancer. Mike ar fi vrut s-o sune pe fiica lui şi să-i spună, dar Dave refuzase, pentru că Samantha avusese parte de prea multă moarte în scurta ei viaţă şi nu mai avea nevoie de aşa ceva.

Aşa că Mike se mută cu Dave pentru o lună. Dave spunea că se simţea bine, dar Mike nu era în stare să-l părăsească, pentru că nu suporta să-l ştie singur, cînd îi

mai rămăsese atît de puțin timp.

Dintr-un motiv straniu, Dave insistase ca Mike să stea în camera Samanthei şi nu în camera de oaspeți. Cînd Mike văzu camera, începu să rîdă, pentru că era o cameră de copil.

– Samantha şi mama ei au cumpărat totul şi au decorat-o, zise David zîmbind şi privind cu drag prin cameră.

Lui Mike îi stătea pe limbă să spună că mama Samanthei murise cînd avea ea doisprezece ani, dar nu zise nimic. Aşezase valiza pe mocheta imprimată cu balerine roz şi albe ce dansau şi se uită la pat: era roz, cu baldachin roz şi perne albe. Lîngă un perete era o măsuță de toaletă cu oglindă şi, puțin mai încolo, un dulap alb de copil. Uitîndu-se de jur împrejur, Mike se aştepta în orice moment să intre în cameră o fetiță de zece ani.

Totuşi ştia că Samantha locuise în această încăpere înainte să plece la soțul ei. Deschizînd uşa dulapului, se aştepta să găsească rochițe cu volănaşe, dar dădu de rochii de adult, plictisitoare, fără formă, drepte, croite pentru o femeie adultă.

De-a lungul următoarelor săptămîni, curiozitatea lui Mike în ceea ce o privea pe fata aceasta crescută într-o cameră de copil crescuse. Dave lua narcotice împotriva durerii care îl făceau să doarmă în majoritatea timpului, aşa că Mike avea timp la dispoziție să cerceteze camera Samanthei. La început, o făcuse cu reținere, pentru că ştia că nu era treaba lui, dar, în zilele ce urmară, nu prea avea ce face, aşa că lăsă jena la o parte şi începu să caute prin sertare şi prin dulapuri.

Dave spunea despre fiica lui că era descurcăreață, hotărîtă şi pricepută la toate. Dacă era aşa, atunci de ce îşi petrecuse toți aceşti ani într-o cameră de copil?

Cînd Mike găsi un album păstrat de Samantha, se

uită prin el cu interes. Decupase poze cu stele de cinema şi cîntăreţi rock; mai erau şi cîteva flori presate şi uscate. Totul părea normal pentru un copil de doisprezece ani, cu excepţia celor zece pagini de la sfîrşitul albumului, ce conţineau tăieturi dintr-un ziar ce conţineau necrologul morţii mamei ei şi diferite anunţuri de condoleanţe. După asta, nu mai era nimic în caiet. A continuat să caute, dar nu a mai găsit nici un album care să dateze după moartea mamei ei.

A găsit cinci jurnale scrise de Samantha, toate scrise cu caractere rotunde, de copil, toate pline de secrete şoptite cu alte fete şi de băieţii de care era îndrăgostită atunci şi de cei pe care îi iubeau prietenele ei. Scria despre certurile cu mama ei şi de cît de minunat era tatăl ei.

Zîmbind, Mike îşi aminti cum, copil fiind, nu se certa decît cu tatăl său. Mama lui era o sfîntă şi nu putea înţelege de ce uneori surorile lui se supărau pe ea.

După 1945, cînd murise Allison Elliot, nu mai existau jurnale.

Pe la sfîrşitul lunii, Mike era mai mult decît nedumerit de ceea ce găsise în casa Elliot. Uneori i se părea că, pentru Samantha şi tatăl ei, timpul se oprise în loc din ziua în care murise Allison. Dave vorbea despre Samantha ca despre un copil, povestind numai de primii ei doisprezece ani de viaţă. Nu a menţionat niciodată ce a făcut în liceu sau la Universitatea din Louisville.

Mike pusese întrebări despre Samantha, întrebări precise, despre viaţa ei de după moartea mamei sale, dar nu primise nici un răspuns direct. Dave vorbea vag, deseori schimbînd subiectul.

Mike a fost cel care a insistat ca Dave să-i dea voie să-i telefoneze Samanthei să-i spună că era pe moarte.

Mike spusese că nu e drept ca Samantha să nu ştie ce se întîmpla cu tatăl ei. În cele din urmă, Dave se înduplecase, dar apoi, destul de ciudat, insistase ca Mike să nu o întîlnească pe Samantha. Zicea că îi va spune personal, că nu voia s-o facă Mike şi că voia ca Mike să plece înainte să vină ea acasă.

Mike s-a simţit extrem de rănit. I se părea că Dave credea despre el că e un personaj dezgustător, nu îndeajuns de bun pentru fiica lui cea preţioasă. Dar Mike a făcut ceea ce a vrut Dave şi a rugat pe un vecin s-o cheme pe Samantha, apoi s-a urcat în avion şi a plecat la New York.

Două săptămîni mai tîrziu, Dave l-a sunat pe Mike şi i-a spus că i-o trimitea pe Samantha să aibă grijă de ea, după ce el nu va mai fi. După felul în care vorbea, ai fi crezut că era vorba despre un copil orfan sau de un pachet de livrat expres.

Mike a fost de acord cu jumătate de inimă să îi dea Samanthei apartamentul lui Dave, dar adevărul era că nu prea avea chef de ea. Probabil că suferea de întîrziere mentală, odată ce întreaga ei personalitate se reflecta într-o cameră de copil.

Dar femeia pe care o întîlnise şi fata pe care o aşteptase erau două creaturi diferite. Într-un moment era fierbinte şi pasională, era fetiţa din jurnal, care scria despre certuri şi escapade. În următorul moment era îngrozită şi de propria-i umbră. Şi în următorul era rece şi dură, călcînd lumea în picioare, fără să permită nimănui să se apropie de ea.

Totuşi, se gîndea el, nu era dură şi rece. Se lupta cu el, îl respingea cu fiecare ocazie, dar uneori îl privea cu atîta nevoie şi dorinţă, încît nu ştia dacă să-i întindă mîna sau să fugă de ea.

În ziua în care îi cumpărase hainele acelea, se uita la el cu o asemenea recunoştinţă, încît aproape că i se făcuse jenă. Majoritatea femeilor ar fi fost fericite dacă li s-ar cumpăra haine, dar Samantha era mai mult decît fericită. De fapt, nu hainele o încîntaseră, ci... poate atenţia? se întreba el. Parcă i-ar fi fost recunoscătoare că observase că era în viaţă, că trăia. Nu era sigur ce îi plăcuse atît de mult în acea zi, dar ceva era.

Ce s-a întîmplat cu ea după ce i-a murit mama? se întreba el. Ce a schimbat-o dintr-o puştoaică normală, gălăgioasă, care se ducea la petreceri şi avea prieteni, într-o tînără care îşi petrecea săptămîni întregi dormind?

Poate că unul dintre motivele pentru care Mike se mutase din casa părinţilor săi la New York fusese că voia să se ducă într-un loc unde nu era „un Taggert", ci o persoană cu propriile-i drepturi. Un loc unde să fie luat în seamă individual, nu o parte din grămadă.

Zîmbind, Mike îi netezi părul şi o sărută pe frunte. Cînd creşti într-o familie atît de numeroasă ca a lui, nu prea te simţi necesar. Învăţase de mic că, dacă nu făceai ceva, erau alţii care s-o facă. Dacă cineva era supărat, se găseau cel puţin o jumătate de duzină de persoane care să-l aline. Din cîte îşi putea aduce aminte, nimeni nu spusese vreodată: „Numai Mike poate face treaba asta" sau „Am nevoie de Mike şi de nimeni altcineva!" Chiar şi în şcoală, fetele se mulţumeau şi cu unul din fraţii lui, în caz că el nu era prezent. Pentru ele era acelaşi lucru.

Dar Samantha avea nevoie de el, se gîndi el, încercînd să şi-o apropie mai mult. Nu avea nevoie de banii lui, nu avea nevoie de timpul lui; avea nevoie de el.

O strînse şi mai tare. Înainte de a o cunoaşte, cînd se gîndea că va locui în casa lui, se gîndea la ea ca la o

obligație, o povară. Apoi, pentru un timp, unicul lui scop fusese să se culce cu ea, iar ea îi răspundea răspicat că nu era interesată – răspicat, pe dracu', se gîndi el, fusese mînioasă şi obraznică şi aproape că îl insultase. Pentru un timp, îşi pierduse interesul pentru ea, lăsînd-o să stea în cameră şi să doarmă. I-a permis să facă tot ce voia. Dar Daphne l-a făcut să-şi dea seama că Samanthei i se întîmpla ceva mai grav decît somnul.

Mike îi acoperi urechea cu o mînă. Era atît de mică şi de singură şi, poate că era vanitate, dar se simțea de parcă i-ar fi salvat viața de două ori: o dată, cînd a împiedicat-o să „doarmă pentru totdeauna", după cum spunea Daphne şi în noaptea asta, cînd spărsese uşa ca să ajungă la ea. Mîine va chema pe cineva să ia măsuri pentru grilaje, pentru a o şti în siguranță.

– Vei fi în siguranță, iubito, şopti el. Îți voi oferi toată siguranța de care ai nevoie. „Şi te voi face să rîzi", se gîndi el. „Şi te voi face să nu te mai îndepărtezi de mine cînd vreau să te ating".

Trecuse ceva timp pînă ce Samantha se opri din tremurat, pînă ce reuşi să respire îndeajuns, încît să gîndească. Deschizînd ochii, se uită la uşa dormitorului. Nu era decît o gaură, o gaură făcută de Mike pentru a putea ajunge la ea.

– Cum...? şopti ea, strîmbîndu-se atunci cînd simți durerea din gît. Se agățase de el, strîngîndu-l cît putea de tare, iar el o ținea în brațe. Nu voia să se gîndească la cît îi fusese de frică, atît de frică încît tremurase toată.

– Te-am auzit, zise Mike. Am auzit izbiturile din perete şi am ştiut că era ceva în neregulă. Am crezut că poate ai căzut şi te-ai lovit. Nu m-am gîndit .

Nu avea de gînd să-i spună ce a simțit cînd l-a văzut

pe ticălosul care încerca s-o omoare. Acum se mira că nu l-a omorît imediat, dar prioritatea lui numărul unu era să se întoarcă la Sam, să fie sigur că nu a pățit nimic şi nu pierduse nici o secundă mai mult decît era necesar cu tipul.

– Stai cuminte, zise el încet. Blair va fi aici în cîteva minute. Vreau să te consulte, să mă asigur că n-ai pățit nimic.

– E o verişoară? reuşi Samantha să glumească, dîndu-şi capul pe spate pentru a-i zîmbi.

Mike nu avea chef de glume. Acum, că nu îi mai era teamă pentru ea, putea gîndi. Cînd îl văzuse pe acel bărbat strangulînd-o pe Sam, nu s-a gîndit la motivul pentru care era acolo sau de ce ar fi vrut s- o omoare. Unicul gînd al lui Mike a fost s-o salveze pe Sam, dar acum se întreba de ce ar fi omorît-o hoțul. De ce nu a luat ce voia din cutia cu bijuterii sau ce voia să ia, fără să comită o crimă?

– Sam?

Ea îşi ridică privirea. Cu cîteva minute în urmă se luptase să rămînă în viață, iar acum se simțea mai în siguranță ca niciodată.

– Ți-a zis omul ăla ceva? Ți-a spus vreun nume?

Ea clătină din cap că nu. Îşi amintea vag că bărbatul spusese ceva, dar nu voia să-şi aducă aminte ce anume. În acest moment, voia să uite tot ce s-a întîmplat.

Se pare că răspunsul ei îl uşurase de o greutate, pentru că îl simțise pe Mike relaxîndu-se, cînd îi spusese „nu". Cînd îi luă fața în palme, îşi zîmbiră reciproc.

– Nu mi-ar plăcea să ți se întîmple ceva, Sammy, fetițo, zise el sărutînd-o pe frunte.

Un moment mai tîrziu, se auzi soneria de la intrare, iar Mike o aşeză blînd pe perne şi o luă la fugă în jos pe

scări. În curînd intră în cameră o tînără cu trusă medicală, care examină profesional, expert, gîtul Samanthei. Făcînd asta, îi vorbea lui Mike, care stătea în spatele ei, îmbrăcat într-un şort de bumbac, fără să se simtă jenat de faptul că era aproape gol în faţa a două femei.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Blair, în timp ce îşi plimba degetele pe ceafa Samanthei.

– A intrat un nenorocit pe fereastră, răspunse Mike. Poate că Sam s-a trezit şi l-a prins umblînd la cutia ei cu bijuterii, nu ştiu.

Samantha clătină din cap.

– Eu... dormeam, zise ea strîmbîndu-se, pentru că o durea gîtul cînd vorbea.

Lui Mike nu îi plăcu să audă asta, dar poate că Samantha dormea şi s-a mişcat sau s-a întors, a făcut ceva care să-i dea viermelui un motiv s-o omoare. Nu voia să se gîndească la faptul că omul era un asasin profesionist. Uitîndu-se la ferestre, se gîndi la ce fel de grilaje să comande, dar apoi văzu valiza Samanthei pe podea şi se gîndi că nu mai avea rost să se gîndească la grilaje; avea de gînd să plece a doua zi dimineaţă.

Blair îşi termină consultul.

– Cred că vei fi bine. Să te odihneşti şi să nu vorbeşti. O să-ţi dau un sedativ ca să poţi dormi în noaptea asta.

Dînd din cap, Samantha luă pastilele şi bău din cana cu apă pe care Mike i-o ţinea la buze. Apoi făcu ochii mari cînd Mike o luă în braţe cu pături cu tot şi ieşi cu ea în hol.

– În noaptea asta vei dormi jos, lîngă mine, ca să te pot supraveghea, zise el, iar Samantha nu îl contrazise. Se îndoia că va dormi bine în noaptea asta, indiferent cît de puternic era sedativul; ştia că va rămîne trează, gîn-

dindu-se că fiecare umbră s-ar putea să fie omul care a vrut s-o omoare.

Ajuns jos, Mike o întinse în patul lui, învelind-o de parcă ar fi fost un copil, apoi plecă împreună cu verişoara lui cea drăguță şi Samantha îi auzi vorbind încet. Închise ochii, simțindu-se moleşită.

– Cum se simte? o întrebă Mike pe verişoara lui.

– Bine, răspunse Blair. E puternică şi sănătoasă şi nu a pățit nimic grav. Într-o zi-două îşi va reveni, o va mai durea puțin gîtul, nimic mai mult. Îşi închise trusa, apoi se uită la el. Mike, nu că ar fi treaba mea, dar...

– Încerci să mă întrebi ce e ea pentru mine? Sau ceva de genul ăsta? Îți spun sincer că nu ştiu.

– Nu am în intenție să te întreb ceva despre viața ta personală, izbucni ea, ceea ce îl făcu pe Mike să rînjească. Nu ți se pare ciudat că Samantha nu plînge? Dacă cineva ar fi încercat să mă omoare, probabil că pînă acum aş fi umplut cîteva batiste. Nu crezi că e în stare de şoc?

Mike nu ştia ce să spună, dar acum, că se gîndea la asta, poate că, într-adevăr, era ciudat că nu plînsese. Surorile lui plîngeau din cel mai mic motiv.

– Nu ştiu. Poate că nu plînge decît cînd e singură.

– Poate, zise Blair. Dar fii cu ochii pe ea. Dacă nu reacționează pînă mîine, să mă suni. Poate că va trebui s-o consulte un specialist.

– Un psihiatru?

– Da, răspunse Blair.

Apoi, după ce Mike îi mulțumi că venise la miezul nopții, zise:

– Lasă-mă să-ți văd capul. Săptămîna viitoare îți scot copcile. Examinîndu-i rana în holul luminat, spuse: Se

pare că, de cîteva zile încoace, ai cam multe accidente. Prima oară, ți-a tras cineva cu o piatră în cap, iar acum altcineva încearcă s-o omoare pe tînăra doamnă care locuieşte în casa ta. Crezi că e vreo legătură?

– Nu, bineînțeles că nu, spuse Mike. Dar pînă şi Blair îi simți tonul fals.

– Mmm... zise ea, apoi îl sărută pe obraz şi plecă.

Chipul lui Mike se lumină cînd se întoarse în dormitor şi o văzu pe Sam. Ea îl privi somnoroasă, iar el se aşeză pe marginea patului şi îi luă mîna. Încă mai purta inelul de logodnă pe care i-l dăruise.

– Bărbatul...

– Ssst, nu vorbi.

Zîmbi cînd Mike îi sărută palma.

– A zis: „Unde sînt banii lui Juma' de Mînă?"

Ce bine că ținea ochii închişi şi nu putea vedea teroarea ce se întipărise pe chipul lui Mike; i-ar fi citit toată frica îngrozitoare din ochi.

Capitolul 14

– Bună dimineața, zise Mike bine dispus, punînd tava albă în poala Samanthei.

Somnoroasă şi cu capul greu, se ridică în şezut, strîmbîndu-se cînd înghiți în sec.

– Am iaurt cu vanilie, spumă de căpşuni şi suc proaspăt de portocale. Sînt şi nişte biscuiți, dacă poți să înghiți.

Ea îl privi ciudat. Părea al naibii de vesel în dimineața asta, după ce noaptea trecută era cît pe ce să fie omorîtă.

Duse o linguriță cu iaurt la buze şi se strîmbă şi mai mult de durerea pe care o simți în gît după ce înghiți, dar Mike se făcu că nu observă. Se aşeză pe marginea patului – se pare că se obişnuiseră să ia masa în felul ăsta – şi mîncă din spuma de căpşuni.

– Ştii, Sam, mă gîndeam la ceva.

Ea deschise gura să spună ceva, dar o durea prea tare ca să poată vorbi.

– Mă gîndeam că ai dreptate, că nu am luat în seamă ce-ți doreşti şi la ce te gîndeşti. Tatăl tău a murit recent şi un divorț e probabil un lucru îngrozitor. Şi au mai intervenit şi cerințele din testamentul tatălui tău, care te-au obligat să te muți într-un oraş pe care-l urăşti şi să

faci ceea ce nu vrei. Probabil că a fost teribil pentru tine.

Samantha îl privea şi în minte îi veniră toate gîndurile cinice posibile. Învăţase din experienţă că, atunci cînd un bărbat face analiza sentimentelor unei femei, vrea ceva. Îi zîmbi încurajator lui Mike.

– Da, ei bine, m-am gîndit că ai nevoie de o vacanţă, de o vacanţă adevărată. Undeva departe de arşiţa New York-ului. Poate undeva lîngă ocean. Deci, noaptea trecută am vorbit cu Raine, îţi aduci aminte de el, nu? Vărul meu de care îţi plăcea atît de mult... Oricum, Raine pleacă la Warbrooke, un oraş din Maine. Este în capătul unei peninsule şi este absolut superb. Raine va fi acolo cu întreaga familie şi au o minunată casă de oaspeţi. Poţi să te odihneşti, poţi să citeşti, poţi să te duci cu barca la pescuit şi să faci ce vrei. Dacă doreşti, poţi să-ţi petreci acolo întreaga vară. Eram atît de sigur că vei fi încîntată de idee, încît Raine vine în după-amiaza asta să te ia să te ducă la Warbrooke. Nu ţi se pare minunat?

Samantha îl privea vorbind. Avea ochii roşii, de parcă n-ar fi dormit toată noaptea şi mai era, de asemenea, ceva ce nu mai văzuse pînă atunci. De ce voia s-o vadă plecată din oraş? De ce o trimitea cu un bărbat pe care cu cîteva zile în urmă era gelos?

O trimitea într-un orăşel la marginea unei peninsule, un loc unde rudele lui puteau avea grijă de ea. Nu îl crezuse nici un minut pe Mike că o îndepărta pentru că era de părere că avea nevoie de odihnă. Cu cîteva zile în urmă părea să creadă contrariul.

Gîndindu-se la noaptea trecută, încercă să-şi amintească tot ce se întîmplase. Mike vorbea în continuare despre un oraş pe care mai înainte îl descrisese ca fiind nimic mai mult decît o grămadă de apă. Acum îi spunea că era un paradis şi că familia Montgomery, rudele lui,

adică, erau cei mai buni şi mai dulci oameni de pe pământ. Şi fraza repetată permanent – „vor avea grijă de tine" – o făcea să devină suspicioasă.

Se întinse peste tavă către noptieră, unde se afla un blocnotes şi un pix.

„Cine e Juma' de Mînă?" scrisese ea.

Rupse foaia şi i-o întinse lui Mike. Cînd îl văzu că se albeşte, ştiu imediat că acesta era răspunsul la toate întrebările pe care şi le pusese.

– Ştiai că ai un scris foarte frumos? Ia uite ce frumos rotunjeşti literele „a" şi „e". Pot spune că se aseamănă cu al meu.

„Cine e Juma' de Mînă?" scrise ea din nou şi îi dădu foaia.

Mike arăta ca un om prins în capcană. Se întinse în pat pe spate şi strînse pleoapele, ca în agonie.

– Samantha, zise el obosit, iar ea începuse să-şi dea seama că îi spunea „Samantha" numai cînd era supărat pe ea. Samantha, ăsta nu e un joc de cuvinte. Nu am avut idee cît e de periculos, altfel nu te-aş fi implicat, iar acum, tot ce pot face este să te duc de-aici într-un loc sigur.

„Dacă nu-mi spui cine e Juma' de Mînă, îl sun pe bunicul meu şi-l întreb", scrise ea.

Chipul lui Mike nu mai reflecta agonia, ci frica.

– Nu ştii ce vorbeşti, zise el încet, cu un ton folosit de o persoană care încearcă să-şi stăpînească furia. Trebuie să-mi juri că nu-l vei suna pe ticălosul ăla.

Samantha încuviinţă.

„E bunicul meu", scrise ea.

Dîndu-se jos din pat, Mike se plimbă de cîteva ori în jurul camerei.

– Sam, am făcut o greşeală, una enormă. Ţi-am spus

de la început care sînt clauzele testamentului tatălui tău, deşi ar fi trebuit să fac ce cred eu că e mai bine: să-ți dau banii fără să te duc să te întîlneşti cu Barrett. Dar am fost lacom; am vrut să-l întîlnesc. Nimeni nu l-a văzut de ani de zile şi...

Se întrerupse şi îşi frecă ochii cu mîinile.

– Nu ştiu dacă Barrett este sau nu bunicul tău, dar ştiu ce fel de om este. Nu ți-am spus prea multe despre el dinadins, pentru că îmi era teamă că vei refuza să-l întîlneşti dacă îți spun adevărul. Şi acum, plătesc pentru asta.

Îi luă tava din poală, se aşeză la loc pe pat, apoi îi luă mîna.

– Îmi spui mereu că te-am mințit. Poate că am făcut-o, dar din motive bine întemeiate.

Îi atinse vînătăile de pe gît.

– Noaptea trecută ai fi putut fi omorîtă şi ar fi fost vina mea, spuse el încet. Ar fi trebuit să-ți spun totul de la început şi ar fi trebuit să-ți dau banii imediat după moartea tatălui tău. Nici nu ar fi trebuit să te las să vii la New York.

La rîndul ei, îi mîngîie mîna, pentru că era extrem de supărat de ceea ce i se întîmplase. Cînd o privi, ea îi zîmbi, dar chipul îi rămase serios.

– Dacă-ți spun ce ştiu, o să pleci din oraş? O să te duci să stai cu vărul meu, sub protecția familiei lui, pînă cînd voi rezolva problema?

Cum putea să-i promită una ca asta? Nici nu ştia încă despre ce era vorba. Crezuse că un hoț a încercat s-o omoare, dar acum începuse să înțeleagă că omul acela o voia pe ea. De ce? Care era motivul?

Văzîndu-i nedumerirea, Mike înțelese. Poate că nu merita să aibă încredere în el, de vreme ce o folosise să

ajungă la bătrîn. Mike oftă. Nici o carte din lume nu merită sacrificiul unei vieți omenești.

– La început, am vrut să-ți spun de Barrett, zise el încet. Am vrut să te fac să înțelegi ce fel de om este. Sam, nu vreau să-l pui pe un piedestal. Doar pentru că s-ar putea să fie sau nu rudă cu tine, nu e un motiv ca să-l crezi mai bun decît este.

Văzîndu-i chipul şi felul în care mîzgălea furioasă, scriind în notes, strînse din buze.

„O fi făcut ceva lucruri rele în trecut, dar..." scrise ea.

El o apucă de mînă înainte să poată termina propoziția, apoi îi dădu drumul, calmîndu-se.

– Ai auzit că i se spune Doc, nu? Ai cumva idee de ce i se spune Doc? Răspunde-mi. Probabil că o să-mi zici că şi-a dat doctoratul cine ştie unde, nu?

Făcînd o pauză, Mike o privi dur.

– I se spune Doc ca prescurtare a poreclei. Care e, de fapt, Chirurgul.

Ea se uită în altă parte, dar Mike îi cuprinse obrazul în palmă, forțînd-o să-l privească.

– Nu mă interesează dacă vrei să asculți sau nu, oricum o să-ți spun. Cînd Barrett avea nouă ani, mama lui, prostituată fiind, l-a abandonat. Mă îndoiesc că cineva a ştiut cine era tatăl lui. Dar indiferent de cine era maică-sa, se pare că Barrett îi era devotat sau poate că de la plecarea ei a rămas dezechilibrat. Următorii ani, puştiul slăbănog a făcut de toate ca să supraviețuiască. În primul an era să moară de foame, apoi a furat dintr-un restaurant un cuțit de bucătărie şi a învățat să-l folosească. Se spune că a tăiat degetele unui alt puşti care încercase să ia mîncarea din tomberonul de gunoi, despre care Doc spunea că era al lui.

– Nu, şopti Samantha.

Mike continuă.

– Cînd Barrett avea paisprezece ani, era atît de subnutrit, încît arăta de zece şi se săturase să trăiască de azi pe mîine. Scalpini era şeful criminalilor de atunci, aşa că Barrett s-a hotărît să lucreze pentru el. A trecut foarte greu de bodyguarzii lui Scalpini, reuşind într-o noapte să intre în restaurantul preferat al acestuia, pe cînd lua cina. Bodyguarzii au încercat să-l dea afară pe Barrett, dar Scalpini a spus că voia să audă ce avea puştiul de zis. Barrett a zis că vrea să lucreze pentru el, că ar face orice pentru el, absolut orice. Toţi, inclusiv Scalpini, au rîs de puştiul care arăta ca un copil, dar Scalpini i-a spus, rîzînd în continuare: „Puştiule, adu-mi inima lui Guzzo şi te angajez."

Samantha se uită din nou în altă parte. Nu era sigură unde va ajunge cu povestirea, dar ştia că nu voia să mai asculte. Mike nu mai scoase un cuvînt pînă cînd nu se uită din nou la el.

– În următoarea zi, cînd Scalpini era la masă, puştiul slăbănog încercă să treacă din nou de bodyguarzi. Lui Scalpini probabil că îi plăcu perseverenţa puştiului, pentru că făcu semn să fie adus la el. Barrett scoase din buzunarul hainei un ziar mototolit şi i-l puse lui Scalpini în farfurie. Scalpini îl desfăcu, iar înăuntru găsi o inimă de om.

Un timp, Samantha nu mai articulă nici un cuvînt, ci rămase privindu-l.

– Cum? şopti ea.

– La ora patru, cinci zile pe săptămînă, Guzzo îşi vizita amanta, unde rămînea exact o oră şi jumătate. Îi plăcea să se creadă că făcea amor cu ea, dar toată lumea ştia adevărul. Probabil că nu atinsese niciodată o femeie; sforăiturile lui se auzeau de la două blocuri dis-

tanță. Barrett era atît de slab, încît s-a strecurat în dormitor prin horn, l-a sugrumat în somn, apoi l-a tăiat şi i-a scos inima. Cîteva minute mai tîrziu, amanta a intrat în cameră, şi-a văzut amantul cu o gaură enormă, sîngerîndă, în piept şi a început să ţipe. În zăpăceala ce s-a creat, Barrett a ieşit pe uşa din faţă şi nu s-a oprit decît să-şi spele de sînge faţa şi mîinile, înainte de a-i duce inima lui Scalpini. Unul dintre bodyguarzi a spus că inima arăta de parcă ar fi fost scoasă de un chirurg şi aşa a făcut rost Barrett de poreclă. În timp, porecla s-a schimbat în Doc.

Mike se întinse, aşteptînd, dîndu-i timp să digere ceea ce îi spusese.

– Dacă aş fi ştiut numai atît despre Doc, mi-ar fi fost de ajuns ca să ştiu că povestea pe care ţi-a spus-o ieri nu e adevărată. Sau poate că nu era chiar o minciună, ci o prezentare falsă a adevărului. În primul rînd, Doc a încercat să-ţi cîştige simpatia, spunîndu-ţi că era în perioada marii recesiuni: 1928 a fost înainte ca piaţa de mărfuri să se bulverseze. În al doilea rînd, masacrul din noaptea în care Scalpini a omorît atîţia oameni nu a fost pentru că lui Doc începuse să-i meargă bine. A fost pentru că Doc dăduse o spargere la toate seifurile şi locurile unde îşi ţinea banii Scalpini. Se adunaseră vreo trei milioane de dolari.

Cînd Mike se întoarse s-o privească, o văzu pe Samantha ascultîndu-i povestea cu ochii măriţi.

– Bărbatul care adunase banii lui Scalpini era prietenul lui Doc, omul despre care Doc ţi-a spus că a fost singurul în care a avut încredere: Joe, cunoscut ca Joe Juma' de Mînă. Mike rînji: Vrei să ştii de unde i se trăgea porecla?

Samantha negă, dar asta nu îl opri pe Mike.

– Juma' de Mînă era mai în vîrstă decît Doc şi, pe cît era Doc de rapid, pe atît era Joe de cumpătat şi de calm. Nimeni nu ştia dacă era felul lui de a fi sau dacă ajunsese aşa pentru că hobby-ul tatălui său era să-i dea în cap cu ce nimerea. Joe l-a întîlnit pe Doc cînd avea şaptesprezece ani, iar Doc zece, iar Joe s-a ataşat de Doc ca un cîine credincios. Cînd Doc a început să lucreze pentru Scalpini, a început şi Joe. Se duceau peste tot împreună, făceau totul împreună. Cînd o bandă rivală a deschis focul asupra lui Doc, Joe l-a protejat cu propriul lui trup. Joe a primit patru gloanţe în mînă, care i-au ciuntit-o pe jumătate.

Mike ridică mîna dreaptă, arătîndu-i cum rămăsese Juma' de Mînă doar cu degetul mare, cu arătătorul şi cu mijlociul.

– Din noaptea aceea, i s-a spus Juma' de Mînă şi i s-a dedicat şi mai mult lui Doc. Presupun că Juma' de Mînă şi-a dat seama că viitorul lui depindea de siguranţa lui Doc, aşa că a început să doarmă afară, în faţa uşii lui.

Mike respiră adînc.

– Apoi a venit acea noapte din 1928 şi totul s-a schimbat. Doc voia să fie capul tuturor afacerilor ilegale din New York şi pentru asta trebuia să scape de Scalpini. Îşi petrecuse luni în şir punînd la cale jaful şi crimele, în cele mai mici detalii. Totul ar fi ieşit după orar, cu excepţia faptului că Scalpini nu a aşteptat să afle cine l-a jefuit, ci a adunat cîţiva oameni, s-a dus la local şi a deschis focul. Dar nu l-au prins pe Doc. În schimb, l-au omorît pe Joe Juma' de Mînă, cel care era singurul care ştia unde erau ascunse cele trei milioane de dolari.

Mike tăcu o clipă, iar Samantha scrise.

„De ce eu?"

Mike se albi.

– Nu ştiu de ce nu m-am gîndit că şi alţii ştiu povestea. În lumea interlopă, zvonurile circulă teribil de repede. O mulţime de oameni o suspectează pe Maxie că ar fi luat banii şi acesta ar fi motivul pentru care a dispărut în noaptea aceea. Voia să scape de Doc şi de bandă, găsise ocazia şi profitase de ea. Doc ţi-a spus că Joe a primit un glonţ în cap şi a murit pe loc. Unii spun că Juma' de Mînă ar fi fost lovit în cap de tatăl său atît de des, încît glonţul nu l-a făcut să-şi piardă cunoştinţa. Spun că a trăit îndeajuns de mult să-i spună lui Maxie unde erau banii.

Întorcîndu-se, Mike o privi.

– Ceea ce Doc şi Scalpini nu au aflat decît mulţi ani mai tîrziu este că banii au fost marcaţi de către FBI. Dacă nu ar fi dispărut în noaptea aceea, oricine i-ar fi folosit ar fi putut fi condamnat. Oricine i-ar fi luat de la Doc l-a salvat de la închisoare.

„S-au găsit?" scrise Samantha.

– Într-un fel, zise Mike. A fost schimbată, la Paris, o hîrtie de o sută de dolari în 1965.

Samantha asculta atentă, dar, auzind asta, tresări. Îşi înălţă sprîncenele.

– Ai dreptate, zise Mike. Este anul următor celui în care Maxie şi-a părăsit soţul şi familia. Trecuseră treizeci şi şapte de ani de la masacru şi nimeni nu mai căuta banii. Bancnota cea veche a fost găsită de un funcţionar bătrîn de la trezorerie, dar nu au mai apărut şi altele; nu că le-ar fi căutat cineva, de altfel. Funcţionarul care o zărise tocmai se întorsese după o absenţă de şase luni, aşa că acele trei milioane puteau trece lejer prin trezorerie fără să fie observate.

Era prea mult pentru Samantha.

Mike se îndreptă către uşă cu tava în mînă. Cînd se

întoarse în cameră, îi spuse că acum trebuia să doarmă, că avea nevoie de odihnă după o asemenea povestire şi că gîtul trebuia să i se vindece. Dar tocmai cînd o învelea, se opri brusc.

– Cînd ai plîns ultima oară? o întrebă el blînd.

Samantha se uită încruntată în altă parte.

Mike îi luă bărbia în mînă şi îi întoarse capul către el.

– Nu plec nicăieri şi nu te las pînă nu-mi răspunzi. Îi întinse blocnotesul şi pixul.

După ce îl privi agasată, scrise: *„Am plîns în ziua în care directorul a venit şi m-a anunţat că mama a murit"*.

Capitolul 15

Samantha nu plecă din New York în după-amiaza aceea, dar trebui să-i promită lui Mike că îl va asculta. Adevărul era că avea de luat o hotărîre şi se gîndea că o va lua pe cea mai bună, dacă rămînea pe loc, şi nu dacă se ducea într-un loc nefamiliar.

Nu i-a fost uşor să-l convingă pe Mike, pentru că el voia ca ea să plece din oraş, să o ştie într-un loc sigur. Nu voia ca ea să mai aibă de-a face cu Doc sau cu Maxie sau cu orice ţinea de cercetările lui. Samantha îi scrisese un bilet, întrebîndu-l dacă mai avea de gînd să continue să scrie biografia. Cînd Mike îi spusese că da, Samantha nu îi mai zise că nu era mai în siguranţă decît ea, că cineva ar fi putut crede că ştia şi el de banii lui Juma' de Mînă. Nu mai menţionă că era vorba de bunica ei, nu de a lui.

Pur şi simplu, nu voia să plece din casa lui Mike, nu voia să se urce în maşină cu alt bărbat şi să se ducă în alt loc. Nu voia să-l părăsească pe Mike.

Cînd se trezi la amiază, Mike îi aduse prînzul pe o tavă. Părea obosit şi nu se bărbierise de două zile. Apoi a vrut să o culce la loc, dar ea mimă că îşi va pune lacăt la gură şi va arunca cheia, numai s-o lase să stea pe canapea, în loc de pat.

După ce aprobă cu jumătate de inimă, o luă pe sus şi o duse în bibliotecă, de parcă ar fi fost neajutorată. Apoi se întoarse la birou şi începu să caute printre maldărele de hîrtii.

Samantha îl urmărea, ştiind că ar fi vrut să ştie mai multe despre omul care s-ar fi putut să fie bunicul ei, aşa că îi scrise lui Mike că ar vrea să mai scrie nişte notiţe la calculator. Refuzînd să-i dea voie să stea la birou în faţa computerului, o întrebă dacă nu erau şi calculatoare mai mici, de ţinut în poală. Îi spuse să scrie de ce anume avea nevoie, să poată comanda. Deşi Samantha protestă, pentru că un asemenea computer era prea scump şi îi spuse că va sta la birou, Mike refuză să o asculte. În cele din urmă, scrise nervoasă o marcă de computer mic şi performant: *„King's Quest V şi un mouse"*. Mike sună la un magazin şi în mai puţin de două ore, îi sosi echipamentul la uşă.

Ea se ridică de pe canapea şi instală mouse-ul şi jocurile grafice de pe computerul mare, în timp ce Mike era sub duş. Cînd intră în cameră, era ud după duş şi nu purta nimic altceva decît o pereche de pantaloni scurţi, albi, de tenis. Un moment, Samantha crezu că i se va opri inima, dar ochii lui Mike erau lipiţi de grafica jocului. Păşi către computer ca hipnotizat, atinse mouse-ul şi, cînd văzu omuleţul din joc mişcîndu-se, gata, era prins. Zîmbind din spatele lui bine făcut, Samantha observă că, deşi nu putea să priceapă cum să scrie la calculator, reuşise în doar cîteva minute să stăpînească principiile unui joc pe computer.

Noaptea o prinse moţăind şi nu se trezi decît după ce Mike o luase în braţe. Din instinct, începu să se lupte, dar el o ţinea strîns.

– Eu sînt, şopti el. Eu, Mike.

Într-o clipă se relaxă, somnoroasă, simțind dureri în gît. Dar cînd o întinse în patul lui, intră în panică, încercînd să se dea cît mai departe de el.

Uimit, Mike făcu un pas înapoi, înfuriat.

– Nu sînt un violator, zise el printre dinți. Nu am de gînd să-ți fac rău şi nici să mă culc cu o femeie care nu mă vrea în pat lîngă ea. Se întoarse, se îndreptă către uşă şi spuse: Dacă ai nevoie de mine, sînt alături, în dormitorul pentru musafiri. Vocea îi suna foarte rece.

Samantha rămase un timp trează în patul lui Mike, pe pernele pe care dormea el, privind în tavan. Cînd se trezi, a doua zi dimineață, la început nu ştiu unde se afla, dar, cînd îşi dădu seama că e în dormitorul lui Mike, o invadă un sentiment de siguranță. Cineva, cu siguranță Mike, pusese haine curate pe scaunul de lîngă ea. Se ridică din pat, se îmbrăcă cu blugii şi cu tricoul pe care i le lăsase – pantofi nu erau, de parcă s-ar fi gîndit că ar fi fost în stare să fugă – şi se duse la baie. Era baia lui Mike şi pe raft se aflau cîteva sticluțe şi borcănaşe, aranjate perfect şi curate. Luă o sticluță cu after shave, o mirosi, zîmbi şi o puse la loc, apoi se trezi că deschide uşa de sticlă a duşului, căutînd şamponul.

Mai era o uşă care dădea în baie şi cînd o deschise văzu un alt dormitor. Patul era răvăşit, de parcă abia s-ar fi ridicat cineva din el. Era evident că Mike îşi petrecuse noaptea în această cameră, cea mai apropiată de a ei.

După ce inspectă baia, se duse înapoi în dormitor şi la dulap. Era un garderob enorm, de mărimea cîtorva cabine de probă, iar hainele erau aranjate la linie. Nu avea multe, dar toate erau de cea mai bună calitate. Atinse mîneca unui sacou crem din mătase. Nu era posibil să fi cumpărat sacoul ăsta dintr-un magazin, fusese făcut pentru el. În interiorul sacoului era eticheta unei

croitorii din Londra.

Puse sacoul la loc, îşi trecu mîna peste cămăşi şi pantaloni, apoi atinse pantofii perfect lustruiți şi aranjați pe calapoade. Închise uşa dulapului.

Pe un perete din dormitor era o servantă enormă şi, după un moment de ezitare, Samantha desfăcu sertarele. Lenjerie intimă, pulovere, un sertar plin cu haine de lucru, şosete. Cînd ajunse la ultimul sertar, găsi o fotografie înrămată în argint şi pusă cu faţa în jos. Nu se putu abţine. Luă rama şi se uită la fotografie: era o femeie tînără, cu păr negru şi des şi cu un chip inteligent, aproape aristocratic. Jos scria: *„Cu toată dragostea, Vanessa"*.

În timp ce Samantha punea poza la loc în sertar, în poziţia în care o găsise, se întrebă de ce o fi ascuns-o Mike, de ce nu voia ca ea să ştie că are o prietenă stabilă, care îi oferea toată dragostea. Bineînţeles că unui bărbat îi place ca femeia să creadă că e singura din viaţa lui, nu? Îşi aminti de noaptea trecută şi de Mike spunîndu-i că nu era un violator. Nu îi făcuse avansuri, deşi Samanthei aşa i se păruse.

După ce se îmbrăcă, se duse în bucătărie, unde îl găsi pe Mike stînd la masă. Cînd îl salută, era distant şi îi spuse doar că ar trebui să fie în pat. Ar fi vrut să-i ceară scuze în legătură cu noaptea trecută, pentru că se luptase cu el, după ce îi salvase viaţa. Voia să-i spună că nu era vina lui, ci a ei, că ea era cea cu probleme, dar nu se putea aduna să scrie tot ceea ce simţea. Încet, se duse înapoi în pat şi luă o carte, însă fără să o citească.

Dimineaţă tîrziu, veni Blair şi îi examină gîtul, spunînd că a doua zi se va simţi mai bine, dar, dacă putea, ar dori ca Samantha să nu vorbească încă o zi. Blair se duse cu Mike în salon şi, cîteva minute mai tîrziu, Sa-

mantha se ridică din pat şi se luă după ei.

Blair era aplecată peste Mike şi îi examina capul. Nici unul dintre ei nu o văzuse pe Samantha, aşa că ea se strecură sus pe scări, ca să se fardeze puțin. Cînd coborî, Mike era în grădină, la masă, cu mîncarea de prînz în față.

– Vrei să mănînci ceva? întrebă el, fără să o privească.

Samantha deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc. Cum putea să-i explice ceva ce nici ea nu înțelegea?

Soarele îi strălucea în păr şi putea zări locul ras, unde pielea capului era albă. Cînd păşi mai aproape de el, întinse mîna şi îi atinse părul. El nu se mişcă. Încurcată, se apropie şi mai mult şi examină rana. Era mare, avea zece copci şi ştia sigur că avea legătură cu gîtul ei plin de vînătăi. Din impuls, îi sărută tăietura cusută. Mike rămase nemişcat, luptîndu-se din răsputeri să n-o înşface, să nu o întindă pe pămînt şi să-i rupă hainele. Mai curajoasă, îi aranjă părul peste locul gol, acoperindu-l complet.

Plecă de lîngă el, aşezîndu-se de partea cealaltă a mesei. O privea ciudat, de parcă ar fi încercat să o desluşească, pentru că nu era ca alți oameni, nu se potrivea cu nici un fel de clişeu obişnuit. Mike nu spuse nimic, mînca şi îşi păstra gîndurile pentru sine.

La ora unu, telefonul sună şi, cînd Mike răspunse, zîmbi pînă la urechi.

– E minunat, zise el. Felicitări. Aşteptați un minut, să o întreb pe Sam. Puse mîna pe receptor şi se întoarse spre ea: Ai chef de companie? O prietenă de-a mea tocmai şi-a luat licența în drept şi are chef să sărbătorească. Ar vrea să vină încoace împreună cu alți prieteni.

Zîmbind, Samantha dădu din cap că da, deşi îi cam ştia pe prietenii lui Mike. Pînă acum cunoscuse stripteuze, mai toate roşcate. Ce drept o fi absolvit asta? Dreptul de a face trotuarul?

Samantha îmbrăcă o cămaşă cu guler înalt, ca să nu i se vadă vînătăile de pe gît. O oră mai tîrziu, cînd îi cunoscu pe prietenii lui Mike, rămase plăcut surprinsă. Erau patru, Jess şi Anne, care se căsătoriseră în urmă cu şase săptămîni şi un alt duo, proaspăt logodit, Ben şi Corey. Corey era cea care luase examenul, după care urma să profeseze în avocatură. Spunea că a copilărit în acelaşi orăşel cu Mike, în Chandler, Colorado.

Cînd cei patru, veseli, cu sticle de şampanie în mîini, intrară în casă şi o văzură pe Samantha pe canapea, îşi închipuiră imediat că ea şi Mike trăiau împreună.

Mike a fost cel care a pus lucrurile la punct.

– Samantha e chiriaşa mea, spuse Mike. Locuieşte în apartamentul de sus. Le spuse că a căzut pe scări şi şi-a sucit gîtul şi din cauza asta nu putea vorbi. Sam îşi strînse gulerul în jurul gîtului, de teamă să nu i se vadă vînătăile ce păstrau forma degetelor.

Cînd Mike spuse că Samantha nu era decît chiriaşa lui, cei patru prieteni ai lui se uitară unul la celălalt, cu sprîncenele ridicate. Nu era o relaţie obişnuită de chiriaş-proprietar, mai ales că chiriaşa stătea întinsă pe canapeaua din bibliotecă, înfăşurată în pătură.

Samanthei îi făcea bine să simtă prezenţa altor oameni, pentru că rîsul lor elimina tensiunea ce se crease între ea şi Mike şi îl putea observa pe Mike cum se comporta în prezenţa altora.

De la vîrsta de doisprezece ani, Samantha dusese o viaţă izolată. Mama ei fusese foarte sociabilă, organiza petreceri cu fripturi la grătar şi diferite activităţi sociale.

După moartea ei, Samantha a rămas cu tatăl ei, care se întîlnea rar cu alți oameni. Apoi a urmat căsătoria cu un bărbat căruia îi plăcea să iasă singur în societate.

Dar Mike era o creatură sociabilă, care se simțea în largul lui în compania altora.

Lui Jess îi plăceau computerele și, cînd văzu echipamentul nou-nouț în bibliotecă, abia aștepta să-l pornească.

Uitîndu-se prin instrucțiuni, Jess alese un joc numit „Sierra" și, în cîteva minute, cei trei bărbați agitau mouse-ul, certîndu-se pe albine, furnici și bandiți.

Întinsă în spatele lor pe canapea, Samantha îl urmărea pe Mike, gîndindu-se cît de ciudat era faptul că, într-un timp atît de scurt, ceilalți bărbați intraseră parcă în umbră, în comparație cu Mike. Îl urmărea mișcîndu-se, îi urmărea jocul mușchilor pe sub tricoul subțire, îi privea buclele părului negru.

Brusc, o lovi realitatea unui gînd: fusese la un pas de moarte. Amintindu-și cum o sugrumau mîinile bărbatului, se simțea de parcă i s-ar fi răpit viața din suflet. Și, cu toate astea, în acele momente știuse că Mike va veni la ea, dacă va reuși să facă zgomot.

Acum, că se gîndea mai bine, știa că un om adormit n-ar fi auzit un zgomot atît de nesemnificativ, ca acela de a lovi cu călcîiul în perete. Cum de auzise Mike cele trei bufnituri? De unde știuse că avea nevoie de ajutor și că nu erau zgomote obișnuite? Se putea lovi de perete și dacă se întorcea brusc în pat.

Totuși, nu se știe cum, Mike a auzit-o și a venit s-o salveze. Cînd se gîndi la gaura enormă din ușa solidă, de stejar, simți fiori pe șira spinării. Mike trecuse prin ușa solidă, de stejar, cu forța unui buldozer. Sau a unui superman, se gîndi ea.

Acum îl privi din profil. Oare era, într-adevăr, cel mai frumos bărbat de pe pământ sau aşa îl vedea ea?

Îl privea de sus pînă jos, de la faţă la gîtul puternic, la braţul musculos, cu tricepsul bine conturat, la talia mică, cu stomacul dur şi plat, apoi ochii îi coborîră în jos, către picioarele bronzate.

Cînd îi privi din nou chipul, Mike se întoarse spre ea. Samantha evită să-l privească în ochi, pentru că nu voia să ştie că se holbase la el.

Mike plecă de lîngă prietenii lui şi veni să se aşeze lîngă ea, pe canapea. În spatele lui, bărbaţii se certau din cauza jocului şi femeile erau afară, admirînd grădina.

– Ţi-e bine? întrebă Mike, aranjîndu-i pătura, deşi era cald în casă.

Ea dădu din cap, uitîndu-se în jos, la mîinile lui.

Aplecîndu-se către ea, Mike îi coborî gulerul înalt al cămăşii şi îi puse mîna pe gît, cercetîndu-i vînătăile. În timp ce degetele lui îi mîngîiau ceafa, degetul mare îi atinse buza de jos.

Samanthei i se oprise respiraţia uitîndu-se în ochii lui negri. Parcă erau singuri în cameră, dar, în acelaşi timp, perfect conştientă de ceilalţi oameni din jurul lor. Cînd Mike veni mai aproape de ea, nu se trase înapoi şi, cînd buzele lui erau la cîţiva centimetri de ale ei, tot nu se trase înapoi. Respiraţia lui îi încălzea buzele.

Cînd îşi atinse buzele de ale ei, ea închise ochii, desfăcîndu- le. El o privea, o privea într-un mod pe care ea nu-l înţelegea.

– Sam, şopti el, apoi o sărută dulce, blînd, dar stăruitor, de parcă ar fi vrut să-i spună că ţinea la ea.

Ea îşi puse mîna pe gîtul lui. Ah, se gîndi ea, să-l atingă pe Mike, să-i simtă pielea caldă la care se uita atît de des, să-i simtă buclele părului printre degete. Îi

strînse gîtul cu buricele degetelor, iar el îşi înclină capul, adîncind sărutul.

Samantha se lăsă pe spate pe perne, cu gura întredeschisă, simţind dulceaţa limbii lui Mike atingînd-o pe a ei. Nu sărea pe ea, nu o forţa. El a fost cel care s-a tras înapoi. Inima ei bătea nebuneşte şi respiră adînc.

– Aşa îţi place mai mult, draga mea? şopti el.

– Eu... începu ea să spună, dar el îşi lipi din nou buzele de ale ei, fără să-i dea voie să vorbească.

Îi luă obrazul în palme, îl mîngîie cu degetul mare, apoi îi mîngîie sprîncenele, nasul, buzele. După o clipă, reveni la poziţia normală şi îşi privi mîna. Tremura.

– Îmi faci ceva necurat, Sammy, fetiţo. Nu prea sînt sigur ce, dar am simţit asta din prima zi.

Femeia care intră de afară a fost cea care i-a coborît cu picioarele pe pămînt.

– V-am întrerupt din ceva? întrebă Anne. Mike, tu şi chiriaşa ta... vreţi să plecăm?

Mike îi zîmbea.

– De fapt, aş prefera să rămîneţi. Casa asta pare ceva mai prietenoasă cînd e plină de oameni.

Samantha îşi privea mîinile, încercînd să nu o vadă nimeni cît era de roşie. Ceea ce zisese Mike era adevărat. Se simţea mai în siguranţă cînd erau şi alţii cu ei. Era sigură că Mike nu va face ceva ce ei nu i-ar conveni.

La ora patru, toată lumea murea de foame, aşa că Jess comandă de mîncare pentru cel puţin douăzeci de oameni. Cînd totul era aranjat pe masa de picnic din grădină, Mike insistă s-o ducă afară pe Samantha.

– Ţine-ţi gura, zise el, cînd ea începuse să protesteze. Cînd sîntem singuri te porţi de parcă aş fi obsedat sexual, dar mă laşi să te sărut cînd e casa plină de oameni. Dacă prezenţa altor oameni te încurajează, voi

avea grijă să fie mereu casa plină. Acum stai cuminte şi lasă-mă să mă simt bine.

Ea nu reuşi să nu zîmbească şi-şi îngropă capul în scobitura dintre gîtul şi umărul lui. El o sărută pe frunte.

– Sam, fă dragoste cu mine şi n-o să-ţi pară rău, îţi jur.

Ea rîse. Îi plăcea atît de mult, mult mai mult decît ce făceau oamenii în pat de obicei. Îi plăcea să fie mîngîiată, alintată, sărutată, îi plăcea să-i simtă respiraţia lui Mike pe buze, îi plăcea să-i simtă muşchii pe sub haine. Îi plăcea să stea aproape de el, îi plăcea felul în care se întindea spre ea, cînd o învelea cu pătura. Pe scurt, îi plăcea felul în care un bărbat trata o femeie, înainte de a lua ce voia de la ea. După asta, totul se schimba.

Cei cinci rîseră şi vorbiră de-a lungul întregii mese. Vorbiră de oameni pe care Samantha nu îi cunoştea şi întotdeauna îi explicau cine erau acei oameni. Corey le povestea ce făcea Mike cînd era mic.

– I-ai spus lui Sam ce-ai făcut cu hainele prietenelor surorii tale? întrebă Corey, arătînd spre el cu o furculiţă de plastic.

Rîzînd jenat, Mike îşi băgase nasul în farfurie.

– Am uitat, nu ştiu cum de am reuşit.

– Toate fetele acelea îmbrăcate în alb, zise Corey rîzînd.

Auzind că era vorba de haine albe, Samantha deveni atentă. Făcu semne disperate către Corey să povestească, dar Corey se uită la Mike şi, cînd îi văzu ochii ugători, refuză, pentru că asta era povestea lui Mike. Deşi începuseră şi ceilalţi să insiste, Mike nu a vrut nici n ruptul capului să o spună.

După cină, merseră în salon, unde Mike puse muzică le Puccini, cîntată de Kiri Te Kanawa şi stătură la ta-

claie. Samantha o luă pe Corey într-un colț şi îi scrise pe hîrtie: *„Povesteşte-mi despre Mike"*.

– Ce vrei să ştii?

Samantha făcu un gest cu palmele, gest care însemna „orice".

– Nu ştiu de unde să încep. Are unsprezece fraţi şi surori şi... Izbucni în rîs cînd o văzu pe Samantha rămînînd cu gura căscată, din cauza şocului. Sînt o mulţime de Taggert în Chandler.

„Sînt foarte săraci?" scrise Samantha.

Corey pufni în rîs, apoi chicoti, punîndu-şi mîna pe braţul Samanthei.

– Ar trebui să-l întrebi pe el despre asta. Ia să vedem, ce să-ţi mai spun? Mike e licenţiat în matematici. A studiat în continuare şi, cînd era gata să-şi dea doctoratul, a devenit brusc interesat de gangsterul ăla bătrîn şi nu şi-a terminat niciodată dizertaţia. Se uită la Sam. Lui taică-său i-ar plăcea la nebunie să-şi ia doctoratul. Poate că ai reuşi să-l influenţezi.

Samantha ridică din umeri, în semn că ea nu avea nici un fel de influenţă asupra lui. Ea şi Mike locuiau temporar împreună şi faptul că Mike îşi petrecea majoritatea timpului încercînd s-o lămurească să se culce cu el nu însemna nimic. Din cîte ştia Samantha, aşa făceau toţi bărbaţii.

– Mike, zise Corey, după ce luă un minicalculator de pe raft, cît fac 237 înmulţit cu 281?

Mike nu schiţă nici un gest şi nu îi luă mai mult de o secundă să răspundă.

– 635.397.

Corey îi întinse Samanthei calculatorul să vadă rezultatul şi ea văzu că Mike răspunsese corect.

– Toată familia e aşa, şopti Corey. Cînd eram la

şcoală, ne gîndeam ce de bani ar cîştiga dacă s-ar duce la circ. O bătu uşor pe Samantha pe braţ. Mike e un tip de treabă, cu adevărat un tip de treabă.

Samantha se uită la Mike şi îi zîmbi. Îi răspunse şi el la fel.

„De ce îţi place atît de mult albul?" scrise Samantha în notesul ei. Era din nou în patul lui Mike şi casa era goală şi tăcută, iar ea era foarte obosită. Deşi nu făcuse mai nimic, fusese o zi obositoare. Acum voia să doarmă şi nu voia să se mîngîie cu Mike, nu voia ca el să încerce să continue ce începuse pe canapeaua din bibliotecă.

– Eşti sigură că vrei să ştii?

Încercă să protesteze cînd el o întinse pe pat şi îşi puse capul în poala ei, dar el se purtă de parcă nu ar fi auzit-o.

– Cînd aveam cincisprezece ani, sora mea, care avea vreo nouăsprezece ani, a venit acasă în weekend cu încă patru colege. Mi se părea că fetele acelea erau cele mai frumoase creaturi pe care le văzusem vreodată. Eram după ele peste tot, iar ele mă tachinau ironice. Într-o zi, nu ştiu ce mi-a venit, dar, în timp ce ieşiseră să înoate, le-am adunat toate hainele şi le-am pus în maşina de spălat, adăugînd hipoclorit. Cînd fetele s-au întors, nu mai aveau nimic de îmbrăcat în afară de costumele de baie şi hainele care deveniseră albe şi strîmte. Privi în gol cîteva clipe. Erau frumoase. Şorturi strîmte. Tricouri subţiri şi microscopice. Fuste care abia le ajungeau la jumătatea şoldurilor.

„Ce-au făcut părinţii tăi?" scrise Sam.

– Le-a luat vreo jumătate de zi ca să afle cine a făcut-o – ştii, am ceva fraţi –, dar cînd au aflat, mama a zis că o să-mi scoată ochii şi o să mă atîrne într-un cui.

Dar tata a zis că se ocupă el, că mă ia afară să mă bată. Aşa că m-a dus afară, mi-a zîmbit complice, mi-a ciufulit părul şi m-a trimis o săptămînă la unchiul Mike.

„Asta a fost tot?" scrise ea.

– Bineînţeles. Tata a luat fetele în Denver şi le-a cumpărat haine noi. După ce au plecat, tata mi-a dat o cămaşă micuţă, care nu mai avea nasturi în faţă. A zis că a purtat-o una dintre fete la micul dejun şi, cînd s-a întins să ia ceva de pe masă, i-au sărit toţi nasturii. Mi-a păstrat pînă şi un nasture.

„De ce fetele nu au împrumutat nişte haine de la sora sau de la mama ta, să se îmbrace?"

Mike păru surprins, apoi zîmbi, apoi rîse.

– Este o întrebare foarte, foarte bună. Poate pentru că le plăcea cum fraţii mei şi taică-meu se holbau la ele cu gura căscată de admiraţie.

Încă zîmbitor, se rostogoli de pe ea şi se ridică. Se întinse şi căscă, iar Samantha nu îşi putea lua ochii de pe trupul lui, mai ales că tricoul îi ieşise din pantaloni, lăsîndu-i stomacul gol. Oare îşi dădea seama cît de bine arăta cînd făcea asta? se întrebă ea.

Brusc, el se opri şi privi în jos, către ea, de parcă ar fi ştiut foarte bine că se uita la el.

– Asta e povestea pentru noaptea asta. Nu te-ai răzgîndit cumva cu... ştii tu ce? Arătă către porţiunea goală de pat.

Ea clătină din cap că nu.

Apoi, de parcă ar fi fost cel mai natural lucru din lume, se aplecă şi o sărută pe buze. Dar Samantha întoarse capul. Cînd se uită din nou la el, era aplecat în continuare, privind-o fix.

– Uneori îmi aduci aminte de fetele acelea din liceu, pe care le duci la cinematografele de vară. Îţi petreci

toată noaptea sărutînd-o şi, după ore de muncă, reuşeşti, în sfîrşit, să-i bagi mîna sub bluză. Data viitoare cînd te întîlneşti cu ea, crezi că vei ajunge şi la fustă, dar, în loc de asta, o iei de la început. Nici măcar nu te lasă s-o mai pupi.

Deşi n-ar fi vrut, Samantha chicoti. Şi-l putea imagina uşor pe Mike licean.

– Spune-mi, Sam, aşa făceai şi tu la fiecare întîlnire?

Văzînd că nu-i răspunde, îi întinse notesul şi pixul.

„Nu am avut nici un prieten în liceu", scrise ea.

Mike trebui să citească propoziţia de trei ori înainte s-o privească neîncrezător, apoi îi luă pixul şi scrise: *„Te-ai mai culcat şi cu alt bărbat în afară de tîmpitul cu care te-ai măritat?"*

Ea nu voia să-i răspundă la întrebare.

„De ce tîmpit?" scrise ea.

– Păi, te-a pierdut, nu? Orice bărbat care face asta e un tîmpit.

Samantha rîse şi îi dădu un pumn prietenos în umăr. Mintea, o flata, dar, oricum, o încînta să audă că cineva îl făcea pe ex-soţul ei tîmpit.

– Ce zici de un pupic de noapte bună? Nimic mai mult. O să-mi ţin mîinile acasă. Ai încredere în mine. Promit.

Nu era îndeajuns de puternică pentru a-i spune „nu" lui Mike, mai ales cînd o privea aşa. Clătină din cap aprobator, sprijinindu-se în mîini, iar el se aşeză din nou pe pat. Încet, o sărută. Cu fiecare sărut, nu îi venea să creadă cît de minunat putea fi. După cum făcuse şi mai înainte, nu o forţă cu absolut nimic. Ea începu să se cufunde în sărutul lui, să aibă încredere în el şi se lăsă pe spate pe pernă, cu el.

Capitolul 16

– Am de gînd s-o găsesc pe bunica.

Samantha şi Mike erau în dormitorul din apartamentul ei. Dormise în patul lui, dar, dimineaţa devreme, înainte să-l audă mişcîndu-se în dormitorul de dincolo, se dusese sus să se îmbrace. Cînd ieşi din dormitorul ei, Mike stătea în salon, aşteptînd-o. Credea că se pregătea să plece în Maine cu Raine, iar ea îşi adunase tot curajul să-i spună că nu pleca, ci rămînea în New York cu el.

Făcîndu-se că nu aude, Mike nici nu catadicsi să-i răspundă.

– Montgomery trebuie să sosească din minut în minut. Toţi sînt punctuali, aşa că nu va întîrzia nici o clipă. Ţi-am cumpărat nişte brioşe cu ciocolată pentru drum, pentru că-i ştiu pe ăştia, or să te hrănească numai cu broccoli şi sufleu de morcovi. Poate că ar trebui să sun la *Kaplan* să-ţi trimită cîteva sandvişuri cu pastramă şi un carton de şase beri. Berea e bună la drum şi...

– Mike, zise ea încet, nu te mai preface că nu mă auzi. Nu plec. Vreau s-o caut pe bunica.

– O cauţi pe dracu', replică el, luîndu-i geanta cu o mînă şi cu cealaltă apucînd-o de umăr.

– Nu plec. Şi aia este goală. Arătă către geantă.

– Nici o problemă. Cînd ajungeţi în Connecticut o să

vă opriți şi Montgomery o să-ți cumpere tot ce-ți trebuie. Mai bine totuşi aşteptați pînă ajungeți în Maine.

Văzînd că Mike nu-i dădea drumul la umăr, făcu singurul lucru care îi veni în cap: se aşeză pe podea.

– Nu plec de aici şi nu mă duc în Maine. Rămîn în New York s-o caut pe bunica.

O apucă de braţe cu mîinile lui puternice şi o ridică. Văzînd-o că rămîne rigidă, Mike o aşeză pe pat.

– Samantha... începu el.

– Nu are rost să te chinuieşti să mă faci să pricep cum gîndeşti. M-am hotărît.

Mike făcu feţe-feţe, apoi se aşeză greoi pe pat.

– O să închid casa şi n-o să mai ai unde să stai.

– Bine. O să închiriez alt apartament.

Mike se încruntă, apoi făcu o grimasă.

– Şi cine va avea grijă de tine? Portarul? Sam, New York-ul te îngrozeşte atît de tare, încît nu o să te plimbi singură nici măcar în jurul blocului. Cum crezi că o s-o găseşti pe bunica ta, fără să te ajut eu? Şi voi refuza să o fac.

O întoarse cu faţa la el şi îi luă mîinile într-ale sale.

– Uite ce e, draga mea, dacă ar fi fost altfel, mi-ar fi plăcut la nebunie să stai cu mine, dar acum e periculos.

Ea îşi înălţă o sprînceană.

– Nu mă lua pe mine aşa! Nu vorbesc de cine spală vasele, vorbesc de viaţă şi moarte.

– Şi ce te face să crezi că eşti un detectiv mai bun decît mine? Faci cercetări de doi ani şi am aflat mai multe decît tine în cîteva săptămîni.

Mike îşi muşcă buzele ca să nu-i spună ce îi venea pe limbă.

– Ai aflat? Vînătăile alea de pe gît înseamnă că „ai aflat"?

Ea încercă să-şi tragă mîinile, dar el i le ţinu strîns.

– Este bunica mea, a fost încurcată cu un om hidos şi tatăl meu voia s-o caut.

– Tatăl tău habar n-avea că mama lui a avut de-a face cu gangsteri, cel puţin gangsteri adevăraţi. Azi, cuvîntul gangster sună chiar drăguţ şi-apoi tatăl tău credea că bunica ta a fugit din dragoste.

– Şi tu de ce crezi că a fugit?

Mike îşi lipi nasul de al ei.

– Bani. Crimă. Ştia ceva. Ar putea fi un milion de motive, poate trei milioane de motive, dar nici unul din ele nu e curat şi, din cauza asta, tu vei pleca în Maine, unde vei fi în siguranţă.

Ea oftă adînc. Nu putea s-o facă să se răzgîndească. Voia să stea în casa lui. Aici era bine, grădina era frumoasă, era o locuinţă drăguţă. Se obişnuise cu Mike şi, dacă va avea vreodată nevoie de ajutor, ceea ce bine-înţeles că nu se va întîmpla, era rapid în reacţii.

– Mike, întrebă ea, de ce îl cauţi pe omul ăsta? Îşi înfipse privirea în ochii lui. Vreau adevărul. Nu vreau una din minciunile tale, indiferent cît de dulce le spui.

Îi dădu drumul la mîini şi merse către fereastră.

– Pentru unchiul meu Mike, zise el, apoi se întoarse spre ea. Îţi aduci aminte cînd Doc a zis că oamenii lui Scalpini au împuşcat în noaptea aceea o mulţime de oameni nevinovaţi?

Ea dădu din cap.

– Unchiul meu Mike lucra acolo. Dansa cu femeile ai căror prieteni şi soţi erau prea graşi ca să danseze şi se afla pe ringul de dans cînd au sosit oamenii lui Scalpini. A fost împuşcat cu treizeci şi două de gloanţe, mai jos de talie.

– Doamne! şopti ea. Şi a mai trăit?

– Aproape. A rămas inconştient mult timp, dar nu numai că a trăit, a învăţat să meargă şi în cîrje. El şi bunicul meu au făcut armata împreună la marină, iar Mike i-a salvat viaţa bunicului, deci cînd Mike a avut nevoie de ajutor, bunicul i l-a oferit. L-a adus pe unchiul Mike în Chandler, a angajat cel mai bun personal medical şi l-a ajutat să se facă bine. Unchiul Mike a trăit într-o căsuţă, lîngă a noastră.

– Şi a fost prietenul tău?

– Cel mai bun dintre prieteni. O persoană se cam pierde într-o familie ca a mea, dar unchiul Mike a avut întotdeauna timp pentru mine. Nu şi-a pierdut niciodată răbdarea şi el mi-a luat întotdeauna apărarea, chiar şi atunci cînd greşeam.

– Se pare că a fost un om nemaipomenit.

– A fost.

Privindu-l, îi văzu tristeţea din ochi şi ştiu că aveau un punct comun: pierderea oamenilor dragi.

– Şi vrei să-i faci dreptate?

– Ceva în genul ăsta.

– Îţi dai seama că, dacă Scalpini nu l-ar fi împuşcat pe Mike, probabil că nu l-ai fi întîlnit niciodată? În cazul meu, familia era deja formată, erau fericiţi, dar ceva, care a avut probabil legătură cu noaptea aceea din 1928, ne-a despărţit. Nu crezi că am dreptul să ştiu ce s-a întîmplat? Să ştiu ce a făcut-o pe bunica să plece?

Veni din nou să se aşeze lîngă ea.

– Bineînţeles că da. Te voi suna în fiecare zi. Oricum aveam de gînd s-o fac, dar...

– Aveai de gînd?

– Să ce?

– Să mă suni în fiecare zi?

O privi de parcă nu-i venea să creadă.

– Doar nu crezi că te trimiteam într-un oraş plin de Montgomery fără să iau legătura cu tine zilnic! Crezi că sînt prost?

– Şi despre ce am fi vorbit? Despre Doc?

Rîzînd, Mike o mîngîie pe păr.

– Uneori, Sam, cred că îţi lipsesc anumite părţi din educaţie. Despre ce crezi tu că vorbesc băieţii şi fetele ore în şir, în general?

Înroşindu-se, Samantha îşi privi mîinile. Spusese primul lucru pentru care ar fi plecat în Maine. Încercă să-şi revină.

– Voi rămîne aici s-o caut pe bunica, zise ea hotărîtă. Şi tot ce vei...

Tăcu, pentru că Mike o apucă de ceafă şi o sărută. O sărută atît de înfometat, încît Samantha simţi cum începea să tremure şi îl apucă de şoldurile musculoase.

– Crezi că eu vreau să stai acolo? Nu crezi că îmi place să stai aici? Eşti singura persoană care, în afară de tatăl tău, este interesată de biografia la care lucrez. Taică-meu mă freacă la cap să-mi termin dizertaţia şi să-mi iau doctoratul. Pentru ce? Nu vreau să fiu profesor şi nici să lucrez într-un birou, cine ştie pe unde. Fraţii mei rîd şi mă tachinează cu „gangsterii mei cei bătrîni". Sam, poate că nu vreau să scriu biografia doar pentru unchiul Mike. Poate că o fac pentru mine, pentru că este atît de dificil. În colegiu, matematica era prea uşoară, dar îmi place să stau prin biblioteci, în faţa cărţilor vechi, să mai treacă pe lîngă mine cîte o pipiţă cu fustă scurtă şi să...

Zîmbi.

– Oricum, scrisul e o provocare şi îmi place, dar a devenit chiar amuzant de cînd ai venit tu. Stai în spatele meu, te ocupi de notiţe şi discutăm, uneori chiar îmi dai idei noi şi .. Îi sărută pe rînd mîinile. Şi uneori mă laşi să

te sărut. Este nemaipomenit, Sam, într-adevăr nemaipomenit.

– Şi va continua să fie nemaipomenit, zise ea, strîngîndu-i mîinile. Mike, putem lucra împreună. Şi mie îmi plac bibliotecile; îmi plac...

– Mda, dar mie îmi place să te ştiu în viaţă.

Ea se trase lîngă el.

– Va trebui să te obişnuieşti. Vreau să rămîn în New York şi vreau să-mi caut bunica. După cîte observ, ai două posibilităţi. Unu, stau aici cu tine, în casă, şi facem treabă, sau doi, mă mut în alt apartament şi îmi văd de ale mele.

– Problema e prea serioasă, Sam. Şi prea periculoasă. De ce faci asta? Momentan, putem s-o lăsăm baltă şi, după cîţiva ani, cînd Doc va fi mort, vom continua să...

– Tocmai asta e, Mike, zise ea entuziasmată. Nu-ţi dai seama? Dacă Doc încă mai e în viaţă, s-ar putea să trăiască şi bunica.

– N-are nici o legătură.

Îl privi dur. Cînd îl cunoştea mai puţin, putea să o mintă şi să păstreze secretele, fără ca ea să-şi dea seama, dar acum îl prindea imediat. Acum, figura îi era nesinceră, ţinea buzele strînse, într-o atitudine pe care începuse s-o cunoască.

– Îmi ascunzi ceva, şopti ea. Îţi citesc asta în ochi.

Mike se ridică de pe canapea, dar Samantha se aşeză în faţa lui.

– Ce ştii?

– Nimic, zise el furios, întorcîndu-se cu spatele.

– Michael Taggert, dacă nu-mi spui ce ştii, o să... o să...

– Ce? întrebă el dezgustat. Ce mai poţi să-mi faci?

Să-ți pui viața în primejdie? Să mă şantajezi? Să alergi prin fața mea îmbrăcată în şort şi tricou alb şi să țipi „Viol!" cînd te ating?

– O să-l sărut pe Raine Montgomery, zise ea. O să-mi dau întîlnire cu el. O să ies cu el în fiecare seară. O să...

Întorcîndu-se pe călcîie, Mike dădu să iasă din apartament.

Ea îl prinse de braț.

– Mike, aşteaptă, te rog. Nu poți să înțelegi? Tu ce-ai face dacă ai afla că unchiul Mike nu e mort? N-ai face tot posibilul să-l găseşti? Să-l mai vezi o dată înainte să moară? Bunica mea are optzeci şi ceva de ani, nu mai am timp să aştept. Te rog, spune-mi ce ştii. Te rog. Îl mîngîie pe obraz.

El îi luă mîna şi i-o sărută.

– Sam, îmi faci ceva necurat. Mă faci să mă simt din nou ca un puşti. Oftă adînc. Tatăl tău mi-a spus ultima oară că bunica ta trăieşte.

Samantha aruncă o ultimă privire în oglinda din hol, asigurîndu-se că hainele îi cădeau perfect şi că părul era aranjat aşa cum o învățase coaforul, apoi căută în geantă, să vadă dacă avea cărțile de credit şi bani. Cînd termină toate verificările şi tot ce se putea face ca să mai amîne ieşirea pe care o plănuise, puse mîna pe clanță, îşi îndreptă umerii şi deschise uşa.

Va ieşi singură în oraş. În New York. De data asta, nu se va mai plimba doar în jurul casei, de data asta, îşi va petrece toată după-amiaza în oraş, singură.

După ce încuie uşa, începu să coboare scările. Azidimineață, Mike îi spusese că bunica trăieşte. Îi explicase că tatăl ei primise mai demult o carte poştală de la

mama lui şi această carte poştală îl făcuse pe Dave Elliot să se hotărască să-şi găsească mama. Scria simplu că îl iubeşte, că l-a iubit întotdeauna şi că spera să o ierte. La sfîrşit semnase *„Mama"*.

Pe vremea cînd primise ilustrata, Dave avea de rezolvat nişte probleme la birou şi nu-şi putea lua liber, dar începuse să se pregătească să-şi ia un concediu mai lung, pentru a începe căutările.

Apoi, printr-un joc al destinului, printr-un noroc sau o soartă, la şase luni după primirea ilustratei, Mike a apărut la uşa lui şi l-a întrebat dacă mama lui a avut mai demult o legătură cu un gangster căruia i se spunea Doc.

Această întîlnire simplă a fost începutul unei prietenii al cărei rezultat a fost că Dave i-a dat-o lui Mike în grijă pe fiica lui.

– În grijă! murmurase Samantha, cînd Mike îi povestise.

– Şi ce mai grijă, răspunsese Mike morocănos. Dacă te cunoşteam, te băgam de la început într-un seif.

Mike se supărase foarte tare cînd Sam îi spusese că avea de gînd să rămînă la New York şi îl suspecta că o va ţine departe de tot ce va face în continuare. Ştiind că se autoînvinovăţea de tentativă de crimă, îşi dădu seama că nu o va pierde din ochi şi cel mai bun mod de a o controla era de a-i ascunde faptele.

După confruntarea de dimineaţă, coborîse scările şi văzuse geanta cu echipament a lui Mike în faţa uşii, ceea ce îi dăduse de înţeles că avea de gînd să se ducă la gimnastică după ce ea va fi plecat în Maine. Cînd îl întrebă de geantă şi unde avea de gînd să se ducă, el răspunse încăpăţînat că va rămîne acasă cu ea. Îi luă ceva timp să-l lămurească să plece la gimnastică. Tre-

buia să-l facă să plece, pentru că mai înainte spusese ceva care o obseda şi o deranja. Mike spusese că nu îl putea ajuta cu nimic pentru că îi era prea frică de New York, ca să fie în stare să iasă din casă.

Ceea ce era adevărat. Samantha ştia că trebuia să-şi adune tot curajul ca să plece în oraş. În fond, nu putea să-şi petreacă restul vieţii ascunzîndu-se în casa lui Mike. După ce – şi dacă – o vor găsi pe bunica ei, va trebui să părăsească oraşul şi pe Mike. Cum îşi închipuia că va trăi singură dacă îi era frică să iasă din casă?

Acum, Mike era la gimnastică, iar Samantha ieşea în oraşul renumit pentru murdărie, aglomeraţie, zgomot şi mulţimea de străini. Lui Sam îi era mai frică decît unui gladiator în faţa leilor sau decît Sfîntului Gheorghe înainte de a se lupta cu balaurul.

O luă în jos către Strada 64, oftînd uşurată că reuşise să traverseze fără s-o ameninţe cineva cu pistolul sau să-i taie gîtul cu un cuţit. Cînd traversă enormul Park Avenue, se îndreptă către Madison cu capul în jos.

Trecu pe lîngă primele două clădiri, prea înfricoşată să se uite în jur, dar, cînd se apropie de Madison, observă că portarii, îmbrăcaţi în uniformă, îi zîmbeau şi îşi scoteau pălăriile în faţa ei. Le zîmbi şi ea, timid; cel puţin nu arătau ca nişte vagabonzi sau traficanţi de droguri.

Cînd ajunse în Madison, o luă la dreapta, către nord, şi trecu pe lîngă alte trei clădiri, privind fix înainte, întrebîndu-se cît de departe trebuia să se ducă pentru a-şi dovedi că putea merge prin oraş fără a o cuprinde frica. Se gîndea la faţa lui Mike, cînd îi va spune că toată după-amiaza a fost în oraş şi că supravieţuise.

În dreptul celei de-a patra clădiri, începu să se uite prin împrejurimi şi, avînd în vedere că Madison Avenue era plin de magazine, să admire mărfurile expuse în

vitrine. În Santa Fe, majoritatea magazinelor erau pline de mărfuri pentru turişti: tricouri cu inscripţii idioate, păpuşi indiene, de proastă calitate, şi coioţi de gips. Oribilităţi prost lucrate. Pe lîngă toate astea, existau sute de galerii ce expuneau artă indiană la preţuri exorbitante. Cele cîteva magazine „normale" erau pline de mărfuri de proastă calitate: raioane cu îmbrăcăminte ieftină, rame de plastic şi cercei care îţi înverzeau urechile.

Samantha nu avea ochi decît pentru magazinele pline de mărfuri frumoase; i se ofereau cele mai bune produse ale lumii. Văzu magazine ce aveau haine atît de scumpe, încît erau straşnic păzite, iar gardienii nu admiteau clienţii decît după ce treceau de ochii lor ce îi analizau scrutător. Cînd un tînăr chipeş îmbrăcat cu un costum frumos îi zîmbi şi îi deschise uşa, Samantha se simţi de parcă ar fi primit aprobarea de a fi membru al lumii celor bogaţi şi puternici. Intrînd în magazin, văzu covoare verzi, splendide, pereţi acoperiţi de oglinzi şi mărfuri care costau cît leafa pe un an a unui om obişnuit.

Intră într-un boutique plin de lenjerie intimă *Montenapoleone* şi petrecu mult timp alegîndu-şi o cămaşă de noapte dintr-un bumbac atît de fin, încît părea transparent. La guler, cămaşa avea mici volănaşe roz.

Trecu pe la *Giorgio Armani, Gianni Versace, Yves Saint-Laurent*. Abia la *Valentino* îşi dădu seama cîţi bani cheltuise Mike pe hainele pe care i le cumpărase la *Saks*, pentru că văzu un costum exact ca al ei, iar pe etichetă era scris un preţ de trei mii patru sute de dolari.

– Vă simţiţi bine? întrebă tînărul paznic de la intrare, îngrijorat.

– Da, reuşi Samantha să spună, în timp ce se aşeză şi luă o gură zdravănă de apă minerală rece din paharul ce i se oferise. O parte din ea îi spunea că ar trebui să

fie supărată pe Mike pentru că a fraierit-o şi o altă parte care strălucea de plăcere – cărei femei nu-i plăcea să primească daruri scumpe? – nu se putea abţine să nu se întrebe cum o fi aranjat cu Vicky, ca să o facă să creadă că îşi poate permite să cumpere hainele, să le plătească singură.

Ieşind din magazin, nu era sigură ce va face. Se va duce să se ia de Michael pentru că aflase de preţuri? Şi-apoi, nu i se părea frumos să zbiere la el pentru că făcuse frumosul gest de a-i cumpăra haine încîntătoare de mii de dolari. Poate că mai tîrziu va găsi o cale să-i mulţumească.

Cu capul sus, acum, că ştia că purta un costum de vreo cinci mii de dolari, era mai mîndră şi îi crescuse încrederea în sine. Îşi continuă excursia pe străzile New York-ului. Uitîndu-se într-o vitrină cu bijuterii, se gîndi: „Adevăratul pericol din acest oraş sînt mărfurile".

Pe Strada 72, Sam intră într-o minunăţie de magazin *Ralph Lauren* şi hoinări pe la toate etajele, privind atît decorurile, cît şi bunurile. Folosi lavoarul foarte drăguţ dintr-un colţ, apoi se duse şi îşi cumpără un ac de argint bătut în marcasite, cu alură edwardiană.

După ce ieşi din magazin, se îndreptă înspre vest, către Strada 15 şi o luă prin Central Park. Dacă New York-ul era mai tare ca Santa Fe în materie de magazine, nici un oraş din lume nu se putea compara cu Santa Fe în ceea ce privea peisajul.

În loc să se ducă prin parc, o luă la stînga pentru a merge de-a lungul Străzii 15, admirînd clădirile şi închipuindu-şi ce fel de oameni locuiau acolo. Se opri şi cumpără o maimuţă de pluş, gîndindu-se că poate simpatica creatură va înveseli decorul sever al apartamentului ei.

Vizavi de magazinul de jucării văzu supershop-ul

Bergdorf Goodman, superbul magazin al lui Bergdorf, ştiind din instinct că va trebui să-şi rezerve o întreagă zi ca să-l colinde cum trebuie, aşa că se limită la primul etaj, unde se gîndi că n-avea cum să dea de bucluc. Dar îl subestimase, pentru că ieşi din magazin cu o geantă de cumpărături plină de şosete şi chiloţei, plus o curea de piele cu cataramă de argint. Apoi zări vitrina de bijuterii a lui *Harry Winston,* care o făcu să se gîndească la ducesa de Windsor. Mergînd spre sud, văzu shop-urile *Charles Jourdan, Bendel* şi uşa roşie ce dădea spre cel al lui *Elizabeth Arden.*

Zărind *Saks*-ul, ea zîmbi, cînd îşi aduse aminte de splendida zi pe care o petrecuse aici cu Mike, apoi se întoarse în Rockefeller Center şi văzu statuia de aur a omului zburător, pe care o văzuse de mii de ori la televizor. Mergea de ore întregi şi ar fi trebuit să se simtă obosită, dar, în loc de asta, se simţea minunat; înfruntase duşmanul şi descoperise un prieten încîntător. Uitîndu-se la oamenii din jur, la vitrinele magazinului de cadouri *Metropolitan,* nu se putea abţine să nu zîmbească. Ce loc minunat!

După ce cumpără de la un vînzător de pe stradă un hot dog, plecă din Rockefeller Center şi, mergînd spre sud, se uită într-o vitrină şi zări un bibelou ce reprezenta un samurai japonez. Micul luptător era puternic şi bine făcut, plus că avea un zîmbet ce îi amintea de Mike. Gîndindu-se la tot ce făcuse Mike pentru ea, dori foarte mult să îi cumpere un cadou, iar bibeloul acesta ar fi fost perfect. Intră în magazin şi ceru statueta să o vadă. Abia în acest magazin, Samantha învăţă un adevăr ştiut de orice newyorkez: că, în New York, totul este de vînzare şi că preţul scris nu are nici o legătură cu cel real.

Contrar părerii unanime, nu există fiinţă de pe pămînt

mai drăguță decît un comerciant din New York care vede un client bine îmbrăcat. Bărbatul studie costumul scump şi elegant al Samanthei, poşeta *Mark Crose*, pantofii *Bally* şi enormul diamant din deget şi zîmbi dulce, întinzîndu-i bibeloul. Nu era un zîmbet fals, pentru că nu mai există cineva care să adore atît de mult să cumpere şi să vîndă decît un newyorkez.

– Cît face? întrebă ea.

– Şapte sute cincizeci, zise bărbatul.

Samanthei i se păru că nu auzise bine. Voia bibeloul, dar costa mult, mult prea mult.

Vînzătorul avea ochi buni în materie de turişti – erau atît de naivi, încît îi fraiereai uşor la preţuri; de fapt, turiştii cumpărau uneori lucruri fără să fi vrut, doar pentru că îi lămurise un vînzător şmecher – şi crezu că Samantha era din New York. Era îmbrăcată ca o newyorkeză, avea chiar şi manichiura unei newyorkeze; în restul Americii, manichiura era ceva ce nu-şi putea permite decît o femeie bogată sau vanitoasă, dar, în New York, mulţumită coreenilor, era abundenţă de manichiurişti, iar o şedinţă costa doar opt dolari. Se gîndi că Samantha se preface mirată de preţul prea mare, se gîndi că face un joc.

– Deşi mi-e foarte greu, vi-l pot lăsa la cinci sute cincizeci.

Samantha înmărmuri. Nu se aşteptase să lase din preţ.

– Îmi pare rău, dar tot e prea mult.

„E născută aici", se gîndi vînzătorul.

– E altceva în magazin care să vă placă?

Gîndindu-se că întrebarea era foarte ciudată, Samantha arătă nişte cercei, pe care vînzătorul îi luă din vitrină şi i-i dădu.

Ea se gîndi că erau încîntători, dar nu putea să-i cumpere. Era mai bine să-i cumpere ceva lui Mike, pentru a-i mulțumi pentru tot ce făcuse pentru ea.

– Sînt drăguți, dar aș prefera bibeloul; costă însă prea mult, spuse ea sinceră.

– Ce spuneți de cinci sute cincizeci pe amîndouă?

Samantha rămase din nou cu gura căscată, dar începu să priceapă. Zise, din impuls:

– Trei sute cincizeci.

– Patru sute douăzeci și cinci, zise el, luînd cerceii.

– Trei sute șaptezeci și cinci pe amîndouă. Cash. Își ținu respirația pentru că erau absolut toți banii pe care îi avea la ea.

– Patru sute e ultimul preț pe care mi-l pot permite.

– Îmi pare rău, dar trei sute șaptezeci și cinci e toată suma pe care o pot cheltui. Încet, se îndreptă către ușă.

– O.K., zise omul, dezgustat. Sînt ale tale. Trei sute șaptezeci și cinci. Cash.

Cînd Samantha ieși din magazin, se simțea puțin uimită, de parcă ar fi făcut cel mai ciudat lucru din viața ei și abia apoi își dădu seama că începuse să plouă. Se uită la ceas și văzu că era aproape șase. Știu imediat că Mike era acasă, că o aștepta și că era furios.

Învățînd ceva despre tocmeală acum, Samantha învață și despre taxiuri: la prima picătură de ploaie, toți șoferii din New York se băgau la adăpost. Cel puțin, așa își închipuia ea, pentru că nu putea înțelege cum de nu e nici un taxi liber atunci cînd plouă. Rămase într-o curbă, cu mîna ridicată, dar nu o luă nici o mașină. Ei bine, poate că New York-ul n-o fi chiar atît de perfect. Își aranjă din nou gențile cu cumpărături și o luă înapoi pe jos către casa lui Mike.

Capitolul 17

Imediat ce dădu colțul către Strada 64, începu să alerge. Acum ploua tare şi se udase, dar asta nu avea nimic în comun cu graba ei, se grăbea să ajungă la Michael. S-ar putea să fie furios pentru că a plecat fără să-i spună unde se duce şi s-ar putea să înceapă să facă scandal, dar ştia că o aşteaptă şi că va fi bucuros să o vadă. Va fi bucuros că nu a pățit nimic şi va vrea să îi povestească tot ce-a făcut, ce-a văzut şi ce-a cumpărat. Nu ştia cum de era atît de sigură, dar era.

El deschise uşa înainte ca ea să ajungă în capătul scărilor. Era evident că o aştepta. Deşi începuse din următorul moment să se rățoiască la ea, Samantha îi zîmbea.

– Unde dracu' ai fost? spuse el furios, dar i se simțea uşurarea din voce. Şi mai detectase ceva: curiozitate. Dacă ai mai fi stat un minut, aş fi chemat poliția. Nu-ți dai seama că oraşul ăsta e periculos?

– Oh, Mike, zise ea rîzînd şi trecîndu-şi mîna prin părul ud. Pe stradă sînt mii, milioane de femei care ies fără să fie protejate de bărbați mari şi puternici.

Observă că se înmuiase parțial, pentru că îi spusese că era un bărbat „mare şi puternic".

– Mda, ei bine, ele ştiu ce fac, dar tu...

Se opri, pentru că Sam strănută şi, în următorul minut, o luă de braţ şi o duse în baia pe care o foloseau amîndoi.

– Ieşi din hainele astea ude. Acum.

– Mike, hainele mele uscate sînt sus. Am nevoie...

– După ziua de azi, mi-e frică să te mai scap din ochi şi nu m-aş duce pînă sus. Îţi aduc ceva de îmbrăcat. Închise uşa băii.

Samantha rămase uitîndu-se în oglindă. Observă că era îmbujorată şi fericită şi chiar aşa se simţea. Începu repede să se dezbrace, ezită dacă să-şi dea sau nu jos lenjeria intimă, apoi, din impuls, se dezbrăcă de tot şi se înfăşură într-un prosop. Se auzi un ciocănit la uşă, iar Mike o întredeschise cît să-i dea un halat de baie. Luîndu-l, observă imediat că nu fusese purtat niciodată. Era prea nou şi nu era genul lui Mike. Era din mătase bleumarin, imprimat cu modele, genul de halat pe care o femeie i l-ar cumpăra unui bărbat şi s-ar simţi frustrată că nu îl poartă. Doar David Niven ar putea purta un asemenea halat şi să se simtă bine în el.

Îşi strecură mîinile în mîneci şi îl înfăşură pe lîngă trup. Era al lui Mike şi era plăcut la purtat.

Cînd ieşi din baie, îşi uscă părul umed cu un prosop. Mike o întîmpină în bucătărie, cu o băutură în mînă.

– Nu, începu ea, dar el îi împinse băutura în faţă, iar ea o luă.

– Acum, zise el, vreau să ştiu unde ai fost. Ce te-a făcut să alergi aşa şi să mă sperii de moarte şi...

Sam luă o înghiţitură de gin cu apă tonică.

– Dacă nu încetezi cu văicăritul, n-o să-ţi arăt ce ţi-am cumpărat.

El făcu ochii mari.

Ea zîmbi.

– Haide, zise ea şi îl duse la masă, unde putea să stea jos şi să privească ploaia care bătea în fereastră. Îl lăsă acolo, iar ea se duse înapoi în hol să-şi ia gentile şi, cînd se întoarse, el se aşezase la masă.

– Închide ochii şi întinde mîinile, spuse ea. După ce ezită un moment, Mike făcu ce îl rugase, iar ea despachetă micul samurai şi i-l puse în mîini. Cînd deschise ochii, ea îi urmări figura să vadă dacă îi plăcea.

Mike rămase fără grai, ţinînd în mînă mica statuetă. Bibeloul îi plăcea foarte mult. De fapt, era ceva ce i-ar fi plăcut să-şi cumpere, dar mai important era faptul că i-l dăruise ea. Pînă atunci, nici o femeie nu îi făcuse cadouri, decît de ziua lui sau de Crăciun. Toate cadourile pe care le primise de la femei erau impresionante: un pulover, o cravată sau un portofel. Şi de obicei, erau urmate de „Hai să luăm cina undeva", unde urma să plătească darul mai mult decît valora.

– Îţi place? Mi s-a părut că seamănă cu tine. Ştii, puţin cam dur, dar dulce... şi zîmbitor.

El o privea de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată. Aşa şi părea, pentru că într-adevăr arăta altfel: era fericită.

– Da, îmi place, spuse el încet, încurcat de plăcerea pe care i-o provocau cuvintele ei. Oare era posibil să-i facă unei persoane atîta plăcere să dăruiască?

Se ridică de pe scaun, se duse către uşile de sticlă şi examină bibeloul la lumină, privindu-i faţa şi hainele. Sam era în spatele lui.

– E cel mai drăguţ cadou pe care l-am primit vreodată, spuse Mike sincer. În mod normal, cînd primea un cadou de la o femeie, o săruta, apoi, după o cină costisitoare, o ducea în pat, dar acum nu făcu decît să-i zîmbească lui Sam şi să mîngîie bibeloul, iar acest moment

era mai intim decît dacă ar fi făcut dragoste.

Se întoarse la masă şi, cînd ea începu să vorbească, Mike mai mult o privea decît o asculta. Îi povestea ce experienţă nemaipomenită avusese cînd a negociat cu vînzătorul. Auzind-o povestind, ai fi zis că intrase pe teritoriul duşmanului pentru a explora noi frontiere.

– Ce altceva ai mai cumpărat? întrebă el, uitîndu-se la sacoşele cu cumpărături.

În timp ce le scotea să-i arate, Mike ştiu, fără să i se mai spună, că şi asta era o experienţă nouă pentru ea. Ce ciudat, se gîndi el, pentru că surorile şi mama lui şi toate femeile din vecini obişnuiau să se adune în salon, pentru a-şi arăta una alteia achiziţiile.

Admirînd exagerat fiecare lucru pe care i-l arăta, îl comenta pe fiecare. Asculta cu interes şi plăcere cum îi povestea despre Madison Avenue şi Strada 15 şi despre ce purtau celelalte femei şi despre ce văzuse şi despre cum mîncase un hot dog de la vînzătorul de pe stradă, toate atît de obişnuite, dar, în ochii lui Sam, atît de aventuroase.

Îi arătă aproape tot, în afară de cămaşa de noapte albă, apoi rămase fără cuvinte şi se aşeză, înconjurată de cumpărături şi luă o înghiţitură din băutură. Privi ploaia, zîmbind.

– Oh, Mike, zise ea, n-am mai fost atît de... Părea că îşi caută cuvintele... atît de fericită, de mulţi ani.

– Cumpărăturile te-au făcut fericită?

Ea izbucni în rîs.

– Da şi nu. Egoismul acestui oraş sau coaforul sau manichiura sau faptul că locuiesc în casa asta sau că nu gătesc sau că te uiţi la mine de parcă... Se întrerupse, apoi îl privi cu coada ochiului şi tăcu.

După un timp, el spuse:

– Ce făceai în Santa Fe? întrebă el, curios, pentru că tot ce făcuse de cînd venise în New York i se părea neobişnuit. Surorile lui, mama lui, toate femeile pe care le cunoscuse vreodată păreau că toată ziua nu făceau decît să meargă la coafor şi la manichiură.

– Am muncit, zise Samantha, ştiind că ar fi trebuit să-şi ţină gura, dar băutura o relaxase. Lucram cinci zile pe săptămînă la *Computerland,* iar două seri plus duminica după-amiază, dădeam lecţii de aerobic şi mergeam la cumpărături – mîncare, altceva – chestii de genul ăsta.

– Soţul tău ce făcea? Fără intenţie, el pronunţase „soţul" cu ironie.

Samantha rîse nervos şi făcu un semn de toast cu paharul.

– Scria „cel mai grandios roman american".

Acum înţelese Mike de ce vorbea în batjocură despre scriitori.

– Şi, înainte de a te mărita, cînd locuiai cu tatăl tău, ce făceai?

Sorbi ultima înghiţitură de băutură şi, cînd vorbi, abia o mai putea auzi.

– Odată, am văzut un show TV unde cineva îl întrebase pe un bărbat de ce a rămas însurat cu teroarea de nevastă-sa. Vezi tu, era un om tare de treabă. Omul a spus că uneori i se părea că era un ceas şi, dacă nu era nevastă-sa să-l întoarcă, n-ar fi funcţionat. Cred că aşa eram eu şi tatăl meu. Mama mea era o femeie sociabilă şi plină de viaţă şi cred că ea ne dirija, pe mine şi pe tata. După ce a murit, noi am... nu am mai funcţionat.

Mike nu era sigur că înţelegea. Toată viaţa trebuise să lupte pentru intimitate şi singurătate, aşa că nu îşi putea imagina doi oameni trăind singuri într-o casă. Cînd

era adolescent şi unul dintre fraţii lui mai mici îi invadase camera şi îi răscolise totul, s-a gîndit că e divin să fii copil singur la părinţi.

Îi zîmbi.

– Mai povesteşte-mi despre ziua de azi. Şi despre Santa Fe.

Ea pufni în rîs, auzindu-l.

– Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune. Santa Fe e cel mai ciudat loc de pe pămînt. Vrei să-ţi spun?

– Totul, zise el.

Începu să vorbească, iar Mike o asculta; răpăitul ploii îi izola. Era o seară obişnuită, cu doi oameni stînd la masă, gustînd din băuturi şi vorbind, dar lui Mike i se părea una din serile cele mai plăcute din viaţa lui. I se întîmpla pentru prima oară să fie cu o femeie şi să nu se simtă presat să o întreţină sau să o facă să creadă că era nemaipomenit. Nu era nevoie să încerce să o impresioneze. Privea samuraiul, mîngîindu-l cu degetele.

– Vreau să ştiu totul despre Colorado şi despre cei unsprezece fraţi şi surori ale tale, dacă nu te deranjează să-mi povesteşti.

– De unde să încep? Închipuie-ţi o aglomeraţie permanentă. Închipuie-ţi zgomot şi balamuc şi lipsă totală de intimitate. Mai bine închipuie-ţi un circ complet, de la clovni la maimuţe.

Sam se aplecă în faţă, sprijinindu-se în coate, interesată.

- Vă certaţi? Aveai mulţi prieteni? Care era favoritul? Mergeai la filme? Surorile tale dădeau petreceri în pijama?

El zîmbi.

– Vrei să-ţi povestesc despre cum m-am ascuns, împreună cu fratele meu Kane sub patul surorii mele, aş-

teptînd să înceapă petrecerea în pijama?

– Da, răspunse ea nerăbdătoare.

Se făcuse tîrziu cînd, după ce o văzu pe Samantha căscînd, Mike îi sugeră să meargă la culcare. Ea se îndrepta către scări, dar el îi spuse că voia să doarmă jos,lîngă el, cel puțin pînă luni cînd avea să-i instaleze grilaje la ferestre.

După ce o însoți în apartamentul ei, unde rămase în salon, aşteptă pînă îşi adună cîteva lucruri, pentru a se muta în dormitorul lui. Al lui, se gîndi, zîmbind. Azi-dimineață, cînd încercase să se bărbierească, trebuise să se descurce printre sticluțe de parfum, rujuri şi cel puțin şase pensule mici. Ciorapii ei atîrnau pe duş şi un sutien stătea agățat de clanța uşii de la baie.

După ce se mutase din casa tatălui său, Mike dorise să locuiască absolut singur. Chiar şi în colegiu refuzase să aibă colegi de cameră şi nu lăsase pe nici una din iubitele lui să stea cu el. Abia de doi ani începuse să se simtă de parcă i-ar fi lipsit compania altor oameni. Acum erau împreună, dar fiecare avea apartamentul lui, aşa că i se părea situația ideală.

După ce Dave îl sunase rugîndu-l să aibă grijă un an de fiica sa, Mike se gîndise cu groază că va locui cu o femeie, pentru că ştia că de o femeie trebuie să ai grijă şi că îşi fac multe probleme.

– Taggert, nu te-ai aşteptat nici măcar la jumătate din ele, vorbi singur.

– Ai zis ceva? întrebă Samantha, venind de la baie cu brațele încărcate de alte sticluțe, pentru a le duce la el în baie. „Ce-or fi făcînd femeile cu toate astea?" se întrebă el.

– Nu, mă uitam. E cam întuneric aici, nu?

Samantha se uită prin cameră la draperiile închise la culoare, la tablourile cu teme de vînătoare, la mobila greoaie. La prima vedere, camera îi plăcuse foarte mult, dar acum se gîndea că trebuia să cumpere o cuvertură pentru scaunul cel mare.

– Am văzut un damasc roz încîntător într-un magazin de pe Madison, zise ea. Poate că... se opri, pentru că ar fi însemnat lipsă de respect față de tatăl ei.

De fapt, el alesese totul în această cameră şi, de asemenea, i se părea lipsit de sens să cheltuiască bani pentru decorarea unui apartament din care va pleca peste puțin timp.

Se uită la Mike, încercînd să se gîndească la altceva. Era mai bine să nu se gîndească la plecare.

– Damasc roz? întrebă el, luînd-o de braț şi oferindu-se să-i ducă sticluțele, dar Sam refuză, apoi îl rugă să ia cutia veche de pălării din toaletă. Nici nu voia să ştie ce e înăuntru, probabil alte chestii femeieşti, se gîndi el.

Jos, după ce o ajută să-şi aranjeze lucrurile, se uită disperată prin cameră.

– O să-ți recuperezi spațiul, după ce se vor instala grilajele.

Puțin mai înainte, Mike se gîndise cu regret să-i cedeze camera, dar acum nu ar fi vrut să se mai mute la ea în apartament.

– Şi, Mike, zise ea încet, în legătură cu inelul. Îşi ridică mîna stîngă, se uită la diamantul mare şi strălucitor, gîndindu-se cît de frumos era şi că nu ar fi vrut să se despartă de el. Dădu să şi-l scoată din deget, cu jumătate de inimă.

– Am vrut mai demult să ți-l înapoiez, dar...

El îi acoperi mîna cu mîna lui.

– Păstrează-l. Cît timp vrei să-l porți, e al tău.

– N-aş putea face asta. Adică...

– Va trebui să-l duc înapoi în bancă şi să-l pun într-un seif şi va rămîne închis acolo. Mama spunea că bijuteriile sînt mai frumoase dacă sînt purtate, şi nu în cutia aia urîtă.

– Mike... începu ea. Nimeni nu mi-a... niciodată nu a... adică...

Se aplecă spre ea, sărutînd-o încet şi blînd.

– Dacă-mi mulţumeşti iarăşi, mă supăr.

Cînd se uită din nou la el, îi citi recunoştinţa din ochi şi îi plăcea. Nu făcuse decît să îi arate bunătatea umană, bunătatea pe care o merita şi la care ar fi trebuit să se aştepte.

– Vrei să petrecem noaptea asta împreună în pat? întrebă el.

Samantha rămase înmărmurită pe moment, simţindu-se trădată, pentru că el se aşteptase ca ea să-i mulţumească în felul ăsta, dar apoi îşi dădu seama că o tachina.

– Nu sînt chiar atît de recunoscătoare.

– Recunoştinţa va veni după ce vei petrece cu mine o noapte, zise el rîzînd şmechereşte.

– Ieşi afară de aici, spuse ea rîzînd, apoi el îi mai fură repede încă un sărut şi ieşi din baie.

Mike intră în dormitorul lui şi începu să se dezbrace, zîmbind tot timpul. Fir-ar să fie, ce bucuros era că nu plecase, că nu se dusese cu slăbănogul lui de văr, în Maine. Uneori îi venea greu să-şi amintească faptul că era periculos pentru ea să rămînă aici, iar alteori nu-şi putea aminti decît de Sam împreună cu prietenii lui, toţi prietenii lui. Fusese surprins, dar încîntat că s-a purtat frumos cu Daphne, că îi plăcea pe Corey şi pe ceilalţi.

Ştia că i-ar plăcea familia lui din Colorado şi că ei ar plăcea-o. Şi-o putea imagina stînd de vorbă cu Jeanne despre damasc roz.

Gîndindu-se la familia lui, Mike se încruntă, amintindu-şi ce îi povestise ea. Ce-o fi fost chestia cu ceasul neîntors? Se gîndise că, dacă îi cerea lui Sam şi alte explicaţii, ea i-ar spune altă poveste şi alta şi alta şi s-ar putea să nu afle niciodată adevărul. Spunea că el este mincinos, dar ea putea oricînd să-i dea lecţii.

Luă telefonul şi sună la serviciul de informaţii din Louisville, Kentucky; dădu operatoarei numele avocatului lui Dave, pentru a-i afla numărul de acasă. Mike ştia că, în Louisville, era tîrziu, dar nu mai cunoştea pe altcineva care să-i răspundă la întrebare: ce se întîmplase cu Samantha după moartea mamei ei?

Cînd răspunse avocatul, Mike îşi ceru scuzele de rigoare pentru că l-a sunat la o oră atît de tîrzie, apoi îi puse întrebarea. Avocatul îl şocă, spunîndu-i că moartea lui Allison i-a provocat lui Dave o depresie clinică, ce l-a ţinut cîţiva ani.

– A fost atît de rău, încît cîţiva dintre noi ne gîndeam să-l împuşcăm, zise avocatul, dar nimeni nu a avut curajul s-o facă. Dave stătea în casă în întuneric, nu suporta nici un fel de lumină, mînca doar cît să supravieţuiască şi o vedea doar pe Samantha. Ea era înlocuitorul soţiei lui, făcînd toate treburile, de la mîncare la curăţenie. Bietul copil, nu ducea o viaţă normală pentru vîrsta ei. Dave avea strînse ceva economii, încît nu a mai fost necesar să muncească şi nu suporta ca Samantha să meargă altundeva decît la şcoală. Bietul, bietul copil! Chiar dacă ar fi crescut într-un mausoleu, tot s-ar fi distrat mai bine decît în casa aia, cu Dave.

– Şi cînd a încetat situaţia asta? întrebă Mike.

– Dave n-a mai fost niciodată cel dinaintea morții lui Allison, dar economiile i s-au terminat şi a trebuit să se întoarcă la lucru. Pe atunci, Samantha era deja adolescentă, iar Dave era atît de dependent de ea, încît fata a continuat să aibă grijă de el şi de casă pînă cînd s-a măritat. Toți am fost foarte bucuroşi cînd am aflat că se căsătorea, că, în sfîrşit, va avea şi ea o viață personală. Ezită. Dar nici căsătoria se pare că n-a mers, nu?

– Nu, căsătoria ei n-a mers, răspunse Mike încet, apoi îi mulțumi avocatului şi închise telefonul. Acum înțelegea de ce Sam era fascinată de familia lui. Înțelegea plăcerea simțită de ea, de cîte ori i se acorda atenție, înțelegea de ce uneori părea că vedea lumea pentru prima oară.

Gîndindu-se la Sam, îşi aminti de apartamentul lui Dave şi de felul în care se uitase ea la scaunul cel mare. În următoarea clipă luă telefonul şi o sună pe sora lui în Colorado. Jeanne nu mai pierdu timpul şi intră direct în subiect: Samantha. Mike îşi dădu ochii peste cap, pentru că nu se îndoia că Samantha era subiectul numărul1 de conversație în familia lui.

– Cum arată Samantha? întrebă Jeanne, încercînd să-şi ascundă curiozitatea.

Mike nu ezită.

– O Bardot modificată, piele ca frişca, ochii de nuanța Kit's 57 Cherry, părul de culoarea chimonoului pe care-l aveai tu la paisprezece ani, trup musculos, ca din *Sports Illustrated*. Se opri auzind rîsul lui Jeanne, dar zîmbi la rîndul lui.

– Mike, zise Jeanne, rîzînd în continuare, are şi creier?

– Da, are, şi încă unul valoros.

– Cred că îmi place deja. Spune-mi de ce ai nevoie?

– Mai ai planul celor două etaje de sus de la casa mea? Apartamentul pe care l-ai făcut pentru Dave Elliot?

– Da. Mike, îmi pare rău de moartea lui. Ştiu că ţineai mult la el.

– Mulţumesc. Vreau să redecorezi apartamentul şi vreau s-o faci rapid, foarte rapid.

– Două săptămîni?

– Peste noapte. O scot pe Sam o zi, să zicem lunea viitoare şi vreau s-o aduc după aceea într-un apartament nou.

Jeanne nu mai scoase un sunet, pentru că se gîndea la sursele ei din New York. Ar fi putut cumpăra majoritatea mobilei de acolo, de la galeriile *Tepper*, ar păstra-o în depozit şi într-o zi ar putea-o muta.

– Nu ştiu cum mă voi descurca să fac repede draperiile şi să comand tablorile şi va trebui să plăteşti unele lucruri şi...

– În regulă, zise Mike, fără ezitare.

Jeanne fluieră scurt.

– Se pare că te-ai îndrăgostit. Auzind că Mike tace, întrebă: Ce stil este?

– Locuieşte cu mine şi m-a lăsat s-o sărut de cîteva ori, cu condiţia să nu o ating.

– Ah. De modă veche. Creton englezesc. Perne roz de mătase. Covor *Aubusson*. Pat cu baldachin, drapat în damasc bleu. Ciucuraşi. Antichităţi din secolul XVIII.

El o întrerupse.

– Mi se pare minunat. Hei, Jeanne, zise el, înainte să închidă, patul să fie cît mai mare.

Rîzînd, ea puse jos receptorul.

Capitolul 18

Samantha se trezi dimineață și, pe jumătate adormită, intră în baie și aproape că se trezi cînd îl văzu pe Mike în fața oglinzii, doar cu un prosop înfășurat în jurul taliei și bărbierindu-se.

– Scuze, murmură ea și dădu să intre în dormitor.

– Nu face nimic, zise el. Sînt un băiat amabil. Ce vrei să faci azi?

Întorcîndu-se înapoi către baie, clipi de cîteva ori să-l vadă mai bine. Într-adevăr, era minunat dimineața, cu spatele lui lat și musculos și cu prosopul ăla în jurul coapselor. Numai să tragă puțin de el și...

– Nu te mai uita așa la mine, că s-ar putea să dai de bucluc, spuse el, privind-o în oglindă.

Samantha îi zîmbi, dar, în loc să se ducă înapoi în dormitor, veni lîngă el, să-l vadă cum se bărbierea. Și tatăl și soțul ei foloseau mașini electrice de ras, deci era ceva nou pentru ea să vadă un bărbat bărbierindu-se cu spumă și cu lamă.

– De ce nu folosești o mașină electrică? întrebă ea și luă o sticlă de after shave de-al lui, englezesc, o desfăcu și îl mirosi.

– Am moștenit barba țepoasă a tatălui meu, așa că n-am încotro.

Stînd acolo, rezemată de peretele de lîngă oglindă, jucîndu-se cu sticluța, îl privi cum își trecea lama peste față, apoi o clătea în chiuvetă. O privi la rîndul lui și îi zîmbi.

Să-i zîmbești, se gîndi ea, ce moment încîntător. Uneori se simțea mai măritată cu Mike decît fusese vreodată cu soțul ei. Acesta avea reguli de fier, iar una dintre acestea era că un bărbat și o femeie nu au ce căuta împreună în baie.

– Te-ai hotărît?

– Mmm? întrebă ea visătoare, privindu-l.

El termină bărbieritul, apoi cufundă un prosop micuț în apă fierbinte, unde îl ținu un minut, înainte de a-și șterge restul de spumă de pe față. Întorcîndu-se către ea, își apropie fața de a ei.

– Ce crezi? Întoarse obrazul drept, apoi pe cel stîng.

Zîmbind, Samantha îi luă obrajii în mîini, simțind pielea proaspăt bărbierită, tentată să îi mîngîie buzele, poate chiar să-l și sărute.

– Fină, ca pielea unui copil.

– Ești sigură? Veni și mai aproape, frecîndu-și pe rînd obrajii de ai ei.

Se sprijini cu mîinile de umerii lui și-i simți căldura pielii, închizînd ochii pentru o clipă.

– N-o să rănesc pielea vreunei doamne, nu?

– Nu, sigur că nu, spuse ea încet, rezemîndu-se cu capul de perete. Perfect fină.

Brusc, se mișcă de lîngă ea și, deși nu ar fi vrut, Samantha se încruntă. De obicei, încerca să o sărute, dar în dimineața asta nu o sărutase. Nu avea de unde să știe că intimitatea din această dimineață era mai mult decît putea îndura Mike. Trebuia să se dea înapoi, dacă nu o putea atinge. Dar Samantha nu înțelesese niciodată mișcarea bruscă a lui Mike, așa că, din impuls, se uită în

oglindă şi oftă. Rimelul i se întinsese sub ochi, iar părul, ciufulit după somn, stătea în toate direcţiile. Înşfăcă una din periile lui Mike, o umezi în apă şi încercă să-şi aranjeze firele rebele. El rîdea în spatele ei, apoi o sărută pe gît.

– Eşti frumoasă, spuse el sincer..

– La fel de frumoasă ca Vanessa? întrebă ea, apoi îşi puse mîna la gură, nevenindu-i să creadă ce spusese.

Mike îşi înălţă o sprînceană.

– Ai cotrobăit? Te-ai uitat prin dulapurile oamenilor? Ai umblat în lucrurile mele personale?

– Ba nu. Am... am vrut o pereche de şosete, asta e tot. Nu am vrut să te deranjez, aşa că m-am uitat în dulap. Habar n-aveam că n-ai vrea să-mi împrumuţi o pereche de şosete. Se opri cînd îl văzu zîmbind. Mîndră, cu nasul în sus, ca să ştie ce părere avea despre el, îl împinse. Sînt sigură că ai o mie de iubite. Ce-mi pasă mie de ele?

Văzîndu-l că tăcea, se întoarse şi-l văzu rezemat de tocul uşii, zîmbindu-i de parcă ar fi spus „las' că ştiu eu".

– N-ai vrea să pleci? Trebuie să mă îmbrac.

– Şi eu la fel şi hainele mele sînt acolo, deşi am ciudata impresie că ştii.

– Nu ştiu nimic. Se îndreptă către uşa care dădea în hol, dar el o prinse de braţ.

– Unde te duci?

– În propriul meu apartament, dar nu e treaba ta.

O cuprinse în braţe, ţinînd-o strîns, iar ea începu să se zbată.

– Acum uite ce-ai făcut, spuse el.

Samantha nu avea de gînd să se uite, pentru că ştia foarte bine că prosopul îi căzuse pe podea. Îşi păstra privirea înfiptă ferm în ochii lui.

– Aş dori să-mi dai drumul, spuse ea înţepată.

– Nu, pînă nu-mi răspunzi. Se aplecă să o sărute pe gît, dar Samantha se feri.

– Ți-am spus; nu mă interesează Vanessa.

Rîzînd, Mike o trase puțin mai aproape de trupul lui mare, cald şi gol.

– Nu eu am întrebat despre Nessa, ci tu. Eu am întrebat ce vrei să faci azi.

Nu o mai strîngea, dar, cînd se mişcă, era îndeajuns de aproape cît să-i atingă pieptul cu sînii. Pentru că în acest moment el era complet şi absolut gol, Samantha îşi fixase privirea undeva în dreapta lui. Nu avea de gînd să înceapă să se lupte cu el, ci se gîndea să-i spună că nu ar fi trebuit să stea atît la soare, că avea pielea prea aurie, apoi se întrebă dacă era nuanța naturală şi dacă era auriu peste tot.

– Intenționez să citesc o carte foarte interesantă, spuse ea, cu buzele strînse.

Mike îi privea trupul, aflat la nici un centimetru distanță de al lui şi materialul subțire ce îi separa.

– Ştii, mai că m-aş răzgîndi în privința cămăşilor albastre de noapte. Asta îmi place. E din mătase?

– Bumbac, spuse ea înțepată. Demodat, plictisitor sau, după cum spuneai, bumbac cum purta Rebecca Sunnybrook la fermă.

– Oh? Vanessa poartă... Nu îşi termină propoziția pentru că Samantha îl lovea cu ambii pumni în piept.

Gemu exagerat de tare, apoi rîse, dar nu desfăcu brațele din jurul ei.

– Sammy, iubito, eşti unica femeie din viața mea. Vanessa a fost demult.

– N-ai vrea să încetezi să te mai joci de-a Tarzan şi să-mi dai drumul? Aş dori să mă duc să mă îmbrac.

Mişcîndu-se puțin înainte, îşi apropie fața de ea, cît să-i simtă căldura respirației pe piele.

– Tarzan? Ce-ar fi să rămînem azi în casă şi să ne jucăm de-a indienii cei curajoşi şi fiica misionarului? Toată familia ta ar fi omorîtă de indieni, apoi eu te-aş salva, dar tu m-ai urî la început pînă cînd eu te-aş face să ţipi de extaz şi am...

Deşi se străduise, nu se putu abţine să nu rîdă.

– Oh, Mike, eşti nebun. Ce naiba oi fi citit la viaţa ta?

– Sînt nebun de dorinţă, spuse el, sărutînd-o pe gît, dar păstrînd în continuare spaţiul dintre ei, de parcă ar fi trebuit neapărat. Dacă nu-ţi plac indienii, ţi-aş putea arăta nişte şmecherii cu eşarfe roşii. Sau aş putea fi pirat şi... Se opri pentru că buzele i se lipiră de gîtul ei.

Văzîndu-l că s-a relaxat, Samantha ţîşni din braţele lui şi o luă la fugă, zîmbind pervers cînd îl auzi gemînd de dezamăgire că scăpase din braţele lui. Mergînd în continuare cu spatele la el, ieşi din dormitor şi se duse sus să se îmbrace, zîmbind tot timpul.

Abia apucase să tragă pe ea o pereche de blugi, că se auzi ciocănitul lui Mike la uşa apartamentului. Bineînţeles că era doar o formalitate, pentru că uşa avea o gaură imensă în mijloc. Intră şi se instală în salon ca la el acasă. Cînd intră şi Samantha în cameră, încheindu-se la bluză, Mike stătea pe scaun, cu un picior pe măsuţa turcească.

– Te-ai hotărît?

– Te referi la cartea pe care vreau s-o citesc? Cred că biografia excelentă a căpitanului Sir Frank Baker, exploratorul victorian.

Mike începuse să se enerveze.

– Ce trebuie să facă un tip ca să obţină o întîlnire de la tine? Ososul ăla de văr al meu...

– Raine m-a invitat, spuse ea, punînd punctul pe i. M-a invitat politicos şi mi-a dat un răgaz de o zi. Femeile apreciază fineţea bărbaţilor. E mai drăguţ să rogi o fe-

meie să iasă cu tine, decît să-i spui: „Uh, oh, mi-a căzut prosopul" sau „Hai să ne jucăm de-a doctorul".

Mike se ridică încet de pe scaun şi se aşează în faţa ei. Îi luă mîna şi i-o sărută cu politeţe şi curtoazie exagerate.

– Domnişoară Elliot, aş putea avea onoarea de a petrece o zi în compania dumneavoastră?

– Cu sau fără eşarfe roşii? întrebă ea, privindu-l printre gene.

– Rămîne la alegerea doamnei, spuse el, sărutîndu-i mîna din nou, dar de data asta atingîndu-i pielea cu vîrful limbii.

Zîmbind fără să vrea, Samantha îi privi ceafa plină de bucle.

– Şi ce-ar trebui să facem la această întîlnire?

Mike o privi dezgustat.

– În nici un caz nu ne dăm în leagăn şi nu mîncăm îngheţată. După ce îi sărută mîna a treia oară, îi zîmbi diavoleşte. Am putea merge la Vanessa în vizită.

– Doar dacă putem să-l invităm şi pe Raine, îi replică ea, arborînd acelaşi zîmbet.

Mike rîse şi se îndreptă.

– Ce ţi-ai dori cel mai mult să vezi în New York? Chinatown? Mica Italie? Village? Fie că mă crezi, fie că nu, sînt mai multe de văzut pe-aici decît pe Strada 15 sau Madison, deşi la amîndouă pot spune că te-ai adaptat uimitor.

– Lasă-mă să mă schimb şi...

– Nu, blugii sînt perfecţi pentru unde vom merge. O luă de braţ şi, în minutul următor, erau în faţa uşii de la intrare.

Samantha ieşi pentru prima oară în New York în perioada weekend-ului. Parcă se golise oraşul de femei bine îmbrăcate şi de bărbaţi grăbiţi şi se umpluse de

turişti. Femeile erau îmbrăcate în rochii-sac sau pantaloni fără formă, cu elastic în talie, şi atîrnau de braţul unor bărbaţi enormi, care aveau cîte patru aparate de fotografiat atîrnate peste cămăşile de poliester.

– Unde au dispărut toţi? întrebă Sam.

– Pe la casele de la ţară sau prin împrejurimile oraşului, răspunse Mike, îndreptîndu-se către nord. Mai întîi o duse pe Strada 67, pe lîngă Strada 1 şi Samantha văzu tarabă după tarabă, pline cu bijuterii retro, din anii '30-'40. Se îndrăgosti de un coşuleţ de argint plin cu flori formate din pietre colorate.

– E un *Trifori*, zise femeia, de parcă asta ar fi însemnat ceva. Samantha îşi dorea bijuteria, dar deja cheltuise prea mult, aşa că puse jos coşuleţul cu jumătate de inimă.

Mike i-l cumpără fără ezitare, dar, cînd i-l dădu, Samantha protestă, pentru că deja făcuse prea multe pentru ea. Cînd i-l întinse din nou, refuză să-l primească.

– Ai făcut atît de multe pentru mine, nu pot să mai primesc nimic.

Mike chicoti.

– O.K., poate că o să-i placă Vanessei.

Samantha îl privi pieziş şi îi smulse coşuleţul din mînă, strîngîndu-l atît de tare în palmă, încît o înţepă. Zîmbind, Mike îi ridică mîna, îi desfăcu degetele din jurul frumosului coşuleţ, apoi i- l prinse de gulerul cămăşii. Nu prea se potrivea cu ţinuta ei, dar nu îi păsa, aşa că îl luă fericită de braţ pe Mike şi plecară mai departe.

Merseră către Sutton Place. Mike o duse într-un mic parc, plin cu bone şi copii.

Samantha rămăsese rezemată de grilajul de fier al podului de trecere peste East River, privind ambarcaţiunile de pe rîu, iar Mike veni în spatele ei şi îi înconjură talia cu braţele. După cum făcuse întotdeauna cînd atin-

gerile lui deveneau prea intime, făcu un gest de îndepărtare, dar el zise „Nu, te rog", cu o voce atît de dulce, pe care nu i-o putea refuza. Rămase pe loc, lăsîndu-l s-o țină în brațe, cu spatele lipit de trupul lui şi-şi dădu voie să se bucure de cele cîteva clipe de apropiere.

Rămaseră îmbrățișați, iar el îi arăta ambarcațiunile ce treceau pe rîu, cu brațele în jurul ei. Lăsîndu-şi capul pe spate, îi putea simți căldura, vigoarea şi puterea, ştiind cît de în siguranță se simțea cînd era în apropiere, de parcă nimeni şi nimic nu i-ar fi putut face rău.

– Mike, îți mulțumesc pentru broşă.

Samantha voia să mai spună ceva, dar un copil de vreo doi ani venea către grilaj, alergînd nesigur, fără să se uite încotro se ducea. Bona țipă după el, dar copilul nu se opri din alergat. Mike îi acoperi căpşorul cu mîna, ferindu-l de lovitură, cu atîta uşurință de parcă ar fi făcut-o de o mie de ori.

Copilul se uită în sus la Mike, apoi ochii i se măriră şi i se umplură de lacrimi, în timp ce Mike se lăsă pe vine în fața lui.

– Alergai cam repede pe-aici, Tex, zise el. Dacă te loveai de grilaj? Doar nu puteam să te las să cazi, nu?

Copilul dădu din cap şi se smiorcăi, zîmbindu-i lui Mike, tocmai cînd sosi şi bona lui, abia alergînd la cele o sută de kilograme ale ei.

– Mulțumesc foarte mult, zise ea, apoi luă copilul de mînă şi plecară. Puştiul se uită peste umăr şi îi făcu cu mîna lui Mike.

Cînd Mike se întoarse către Sam şi îi întinse mîna, ea nu ezită şi îşi împleti degetele cu ale lui.

– Ştii că nu mă pricep deloc la copii? N-am schimbat nici măcar un scutec, zise ea, gîndindu-se cît de familiar se purtase Mike cu copilul.

– Nu e cine ştie ce, spuse Mike, uitîndu-se la ea. Îţi spun eu ce-o să facem: mergem în Colorado, în vizită la familia mea, şi o să schimbi scutece de-o să te saturi. Pariez pe toţi banii mei că ai mei abia aşteaptă să te înveţe, probînd pe copiii lor. Într-o săptămînă, vei fi expertă.

– Mi-ar plăcea, zise ea serioasă. Foarte mult.

Se urcară într-un taxi şi îi spuseră şoferului să-i ducă în oraşul chinezesc.

Pe la ora patru, Samantha era obosită, dar foarte fericită, pentru că petrecuse încă o zi de paradis cu Mike. S-au plimbat pînă cînd i-au durut picioarele şi au văzut şi au făcut atît de multe, încît Samantha nici nu-şi amintea de toate. Mike o îmbuibase cu mîncare pînă cînd era gata să pocnească. O făcuse să rîdă şi îi arătase lucruri pe care nu le-ar fi observat fără el. O duse prin tot felul de magazinaşe, ascultară muzicienii de pe stradă ce cîntau extrem de bine, îi arătă statui şi parcuri. Probă pălării şi îl lămuri pe Mike să-şi cumpere o cămaşă de bumbac *Balinese*. Mergeau, vedeau tot felul de minunăţii şi stăteau de vorbă.

Dar discuţiile o încîntară cel mai mult pe Samantha. Pentru prima oară de cînd îl cunoştea, Mike nu încercase să facă pe Sherlock Holmes, storcîndu-i cîte o informaţie de cîte ori era posibil. Nu îi puse nici o întrebare referitoare la tatăl sau la soţul ei, sau la anii de liceu. Absenţa întrebărilor o relaxă pe Sam, care îi punea tot felul de întrebări despre viaţa şi copilăria lui. Mike părea că nu ascunde nici un secret, cu excepţia femeilor. Dacă nu l-ar fi ştiut şi dacă nu ar fi observat cum se uitau femeile la el, ai fi zis că nu avusese nici o iubită. Îi povesti de fraţii lui, de toţi opt şi cele trei surori, îi spuse de părinţi şi de mulţimea de verişori. Îi povesti ce studiase la colegiu şi la universitate. Îi spuse totul şi răspunse

la toate întrebările, însă fără a menționa femeile.

La ora patru, se așezară în grădina de vară a unui mic restaurant și, cînd trecu pe lîngă ei un bărbat frumos, foarte bine făcut, Samantha se uită după el, iar el o observă.

– Crezi că e culturist? întrebă ea cu nevinovăție exagerată.

Luînd o înghițitură de bere, Michael Taggert, care, dacă ar fi fost după el, n-ar fi mîncat decît friptură la grătar și bere, se uită la tînăr peste umăr și murmură:

– Prea e burtos.

Rîzînd, Samantha comandă meniul.

După ce se îndopă cu coca-cola și brioșe, Samantha se rezemă de spătarul scaunului și îl întrebă visătoare, de parcă nu ar fi însemnat cine știe ce pentru ea:

– Ai fost căsătorit?

El nu răspunse, așa că îl privi. Se uita la ea intens, fără amuzament.

– Sam, zise el încet, am treizeci de ani și am inima liberă. Am avut doar aventuri cu femei; am fost doi ani cu Vanessa; dar nu am iubit niciodată. În familia mea, căsătoria este luată în serios; noi credem cu adevărat în jurămintele pe care și le fac bărbații și femeile. Nu am cerut niciodată o femeie în căsătorie, nu am cunoscut nici una cu care să-mi fi dorit să-mi petrec restul vieții. Nu am cunoscut nici o femeie care să mi se pară destul de bună pentru a fi mama copiilor mei. Se întinse și îi luă mîna. Pînă la tine.

I se oprise respirația și își trase mîna înapoi.

– Mike, eu nu...

– Dacă începi iar cu povestea greșelii comise doar o dată în viață, las-o baltă. Nu vreau s-o aud. Se uită în farfurie. Sam, spuse el încet, vreau să-ți pun o întrebare și vreau să-mi răspunzi sincer.

Ea deveni serioasă.

– În regulă.

– Tatăl tău te-a... atins vreodată? Mă refer la sex.

Imediat simți cum o cuprinde furia, dar apoi se calmă. În vremuri în care în fiecare revistă se citeau mărturii ale femeilor victime ale incestului, nu era o întrebare nepotrivită.

– Nu, zise ea zîmbindu-i, tatăl meu nu s-a urcat niciodată în patul meu, nu m-a atins niciodată decît cu afecțiune şi iubire părintească. A fost un tată bun, Mike.

– Atunci de ce...? începu el, dar îşi ferecă gura la timp. Începuse s-o întrebe de ce îl respingea mereu, dar nu voia să-i asculte răspunsul. Poate că el era de vină. Poate că nu îl plăcea pe el şi acesta era motivul pentru care fugea de el.

– Eu sînt de vină? spuse el, deşi n-ar fi vrut. Îți place un anumit gen de bărbat? Se uită la ea. Aşa, ca Raine?

– Mike, eşti cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată. De ce-ar fi unul ca Raine mai bun ca tine?

El nu zîmbi. De fapt, răspunsul îi produse o şi mai mare confuzie. Deşi aflase o mulțime despre ea, îi mai lipsea un amănunt. Dar, cu cît petrecea mai mult timp cu ea, cu atît era mai sigur că merita efortul.

Se ridică şi plăti.

– Mergem? Trebuie să mă întorc, să fac un duş şi să mă schimb. Diseară am o întîlnire.

Încet, se ridică şi ea. Îi vorbise despre jurăminte de căsătorie şi copii, iar apoi o anunțase că avea o întîlnire.

Capiolul 19

În tăcerea din taxi, în drum spre casă, Samantha avu timp să se gîndească şi înainte de toate să simtă. Iar ceea ce simţea era gelozie, demodată, dar sfredelitoare. Pentru Sam era un sentiment nou şi nu trebuia să se autoanalizeze prea mult ca să-şi dea seama că nu prea îi plăcea senzaţia. Bineînţeles pentru a fi gelos, îşi spuse, trebuie să simţi că persoana respectivă îţi aparţine, că ai un drept asupra ei. Oare nu se întîmpla aşa pentru că în acest moment era cît se poate de vulnerabilă? În fond, recent, pierduse ultima persoană de pe lume care mai avea legătură cu ea; soţul ei, rudele ei, toţi se duseseră. A fi singur pe lume te putea face să crezi o mulţime de prostii, cum ar fi să ţi se pară că eşti îndrăgostit de o persoană, cînd, de fapt, eşti mai degrabă recunoscător. Asta era ceea ce simţea pentru Mike: recunoştinţă. Îi spusese, atunci cînd nu o lăsase să doarmă zile întregi, că era mai degrabă obosită decît depresivă, dar chiar atunci cînd o spunea, ştia că era o minciună. Nu mai dorea să trăiască, deşi nu se gîndise niciodată la sinucidere; voia să doarmă şi să nu se mai trezească.

Mike o forţase să-şi revină, angajînd-o la diferitele treburi şi, pur şi simplu, acordîndu-i atenţie. Îi mai dă-

duse şi speranţe, ceva ce îi lipsise după moartea tatălui său. Mike îi dăduse speranţe că îşi va găsi bunica, că va găsi ultima persoană de pe pământ care mai avea vreo legătură cu ea.

Bineînţeles că, din punctul de vedere al lui Mike, tot ce făcuse, toată bunătatea, toată atenţia fuseseră rezultatul faptului că o implicase pe Samantha în ceva periculos. Dar Sam nu regretase nimic.

Acum, uitîndu-se la Mike, încerca din răsputeri să nu-şi dea pe faţă gelozia. Spusese că avea inima liberă, că nu era îndrăgostit de altă femeie şi-apoi ce, trebuia să fii îndrăgostit ca să te duci la o întîlnire? Bineînţeles că nu era treaba ei dacă se ducea sau nu la întîlniri, era doar chiriaşa lui, dar i se părea ciudat că, odată ce părea că se bucura de compania ei, se ducea să se întîlnească cu altcineva.

– Ai programat de mult întîlnirea asta? întrebă ea, încercînd să pară că nu făcea altceva decît conversaţie. Poate că mama lui îi aranjase o întîlnire cu fiica vreunui prieten.

– De trei săptămîni, zise el răspicat.

– Ah. Deci trebuie să te duci? „E o obligaţie?" era, de fapt, ceea ce voia să-l întrebe.

– Da. Se întoarse către ea. Eşti geloasă?

Observă că încearcă să pară deschis şi glumeţ ca de obicei, dar Samantha simţi tensiunea din cuvintele lui. „Ascunde ceva de mine, se gîndi ea, încercînd să nu se încrunte. E ceva ce vrea ca eu să nu ştiu." Imediat, primul gînd a fost că se întîlnea cu Vanessa şi nu voia ca ea să afle. Ce prostie să încerce să se ascundă de ea, se gîndea. „Ceea ce face cu timpul lui nu mă interesează absolut deloc. Se poate întîlni cu actriţe, cu fotomodele, cu cine-o vrea, nu înseamnă nimic pentru mine."

Gîndindu-se la Vanessa şi la oricare altă femeie care ar fi putut exista în viaţa lui Mike, îşi dădu seama că fiecare muşchi din trupul ei era rigid. „E absurd, îşi spuse, e chiar ridicol. Mike şi cu mine sîntem... prieteni, asta e tot. Am fost forţaţi să petrecem o mulţime de timp împreună şi ne-am distrat de minune, iar asta e tot ce e între noi." Bineînţeles că, locuind singur în casa aceea mare, era bucuros să nu stea singur şi din cauza asta petreceau atît de mult timp împreună, ducîndu-se prin diferite locuri, făcînd tot felul de chestii, rîzînd, mîngîindu-se, sărutîndu-se.

Se întrerupse şi îl privi din profil. Mike nu va fi niciodată singur. Era prea plăcut, prea nemaipomenit, prea grijuliu, prea...

– Nu te uita aşa la mine, şopti el, fără ca măcar să se întoarcă spre ea.

Ascultătoare, Samantha întoarse capul, uitîndu-se pe geamul taxiului. Îl îngrijora ceva, dar nu ştia ce. În acel moment ştiu ce era în neregulă. „Minte, se gîndi ea. Nu are nici o întîlnire. Dar de ce minte?"

Ştiu răspunsul odată cu gîndul. „Minte ca să mă protejeze." Simţi cum i se răspîndeşte căldura prin trup. Nu doar căldură, ci şi bucurie, bucurie pură ce îi curgea prin fiecare venă a trupului. Oare ce-i spusese Mike? „Tatăl tău mi te-a dat în grijă şi vreau să-i merit încrederea." Ştia că se simţea vinovat de tentativa de crimă, pentru că nu luase în calcul legenda bătrînului gangster şi a banilor dispăruţi. De atunci, Mike făcuse tot posibilul să-i asigure siguranţa. Dorise atît de mult s-o protejeze încît era în stare să o trimită cu vărul lui, Raine, pe care nu putea să-l sufere; de fapt, Mike nu-l plăcea pe Raine doar cînd era vorba de Samantha, se gîndi ea.

Lăsîndu-şi capul pe spate, încercînd să nu zîmbea-

scă, îşi aminti de ultima întîlnire a lui Mike. În noaptea aceea, voia s-o facă geloasă şi se simţise foarte dezamăgit că nu fusese. Mai tîrziu i-a spus că acea „damă" avea optzeci şi şase de ani şi lucrase în acelaşi club cu Maxie.

– Merg cu tine, zise ea, cînd se apropiau de casă.

– Mergi pe dracu', răspunse Mike cu un ton foarte serios, iar lui Sam i se confirmă părerea: oriunde s-ar fi dus, avea legătură cu Maxie. Nu-şi mai aducea aminte să fi fost vreodată atît de fericită că avusese dreptate într-o problemă. Ar fi dansat pe stradă, ar fi alergat şi ar fi cîntat *Singing in the rain*.

Dar se controlă. Se dădură jos, Mike plăti taxiul, iar ea urcă încet scările, căutîndu-şi cheia. Mike o dădu la o parte şi descuie uşa cu cheia lui. Ea îl urmărea zîmbind, ghicind că principiile lui demodate se aplicau şi cînd era vorba de cine trebuia să descuie uşa. Observă că era furios şi cu cît se înfuria mai tare, cu atît ea devenea mai fericită. Dacă s-ar fi dus la o întîlnire „adevărată", n-ar fi fost nervos, ci ar fi rîs de ea.

– Cu ce crezi că ar trebui să mă îmbrac? întrebă ea, surîzătoare. Să-mi pun nişte pantaloni drăguţi?

– O să-ţi pui o cămaşă de noapte şi un halat, zise el printre dinţi, închizînd uşa după el. Asta e tot ce-ţi trebuie noaptea ca să stai la televizor.

– Nu e absolut nimic sîmbătă seara la televizor, deci cred că va trebui să merg cu tine.

– Samantha, spuse el, privind-o ameninţător. Nu mergi cu mine.

– S-ar putea s-o supăr pe Vanessa?

Pentru o secundă, o privi încurcat, apoi zîmbi, dar Samantha îl cunoştea destul de bine ca să ştie cît de fals zîmbea. Deci nu era Vanessa!

– Asta aşa, ca să ştii, te anunţ că iau cina cu Abby.

– Unde?

– Oricum nu ştii. Sus, în West Side. Foarte stilat. Probabil că voi veni tîrziu acasă sau voi rămîne toată noaptea.

– Şi îţi vor da voie infirmierele?

O privi scurt, îngrozit, cu o faţă care o lămuri pe deplin pe Samantha că a avut dreptate. Reuşi să se controleze destul de repede, dar nu înainte ca Sam să-l privească bănuitoare. Nu era vorba de Vanessa. Nici de vreo actriţă sau fotomodel. Nimeni altcineva. Doar Mike, încercînd să-i găsească bunica.

– Naiba să te ia, Samantha, zise Mike, de parcă mai avea puţin şi-i dădeau lacrimile. Să te ia toţi dracii. Nu poţi să mergi cu mine. Femeia asta s-ar putea s-o cunoască pe bunica ta. S-ar putea ca oamenii lui Doc s-o supravegheze. S-ar putea...

– S-ar putea să fie chiar bunica mea, nu?

Cînd îi întoarse spatele, ştiu că încerca să găsească argumente să o convingă că nu ar trebui, că nu putea merge cu el, iar ea ştia că orice ar fi spus, nu va avea nici un efect asupra hotărîrii lui.

– Nu ştiu de ce pari atît de încîntată de propria-ţi persoană, zise el, cînd se întoarse.

Apropiindu-se, ea îi zîmbi.

– Nu ştiu de ce am crezut vreodată că eşti cel mai mare mincinos. Habar n-ai să minţi.

Figura şi trupul lui Mike exprimau furia. Ochii îi străluceau, mîinile îi fremătau şi strîngea din pumni.

– Poate că nu, dar mă pricep să bat la fund fetiţe ca tine, care nu ştiu ce e bine pentru ele. Făcu un pas către ea.

Samantha oftă, pentru că, în momentul acela, Mike

nu arăta de parcă ar fi fost gata s-o bată.

– Nu ai putea face rău nimănui, oricît ai încerca, spuse ea, bravînd. Simți că îi fugea pămîntul de sub picioare cînd o atinse, trăgînd-o către el.

Mike o ținea în brațe atît de strîns, încît nu mai putea respira. Pentru prima dată, Samantha nu făcu nici un efort să-i scape din brațe; în loc de asta, se agăță de el, lipindu-şi obrazul de gîtul lui. Se potriveau foarte bine, se gîndi ea. Fostul ei soț era înalt şi slab. Dar Mike era perfect.

– Uite ce e, iubito, începu el. Nu te vreau mai implicată decît eşti. Nici măcar nu vreau să te las noaptea singură în casă. De fapt, aveam de gînd să îți sugerez să-ți petreci seara cu Blair sau cu Vicky sau...

– Raine? întrebă ea, cu ochii închişi.

– Nu, nici nu mi-a trecut prin cap ideea. Ținînd-o în continuare în brațe, îi trase capul pe spate şi se uită la ea. Doar nu-ți place într-adevăr tipul ăla, nu?

– Nu, răspunse ea sinceră pentru a doua oară în ziua aceea, dar cine mai ținea socoteala? Zîmbind, îşi rezemă bărbia pe capul ei.

– O.K., uite ce-o să fac. Mă duc singur, să o văd pe femeia aceea. Clătină din cap nevenindu-i să creadă Femeia era ori surdă ori era prea tînără ori n-a auzit niciodată de Jubilee. A fost o pierdere de timp şi sînt sigur că de data asta va fi la fel. Te duc acasă la Blair – stă în West Side – apoi, după ce mă întîlnesc cu bătrîna, vin să te iau în oraş să cinăm. Te duc unde vrei. Putem merge la *Quilted Giraffe* sau la *Rainbow Room* sau...

– Nu, zise ea. Merg cu tine.

– Sammy, draga mea, te rog, ascultă-mă. O mîngîie pe păr, pe spate. Spera să o convingă.

– Mmm, te ascult. Poate că putem merge să luăm

cina după ce ne întîlnim cu ea. Mi-ar plăcea să merg la *Sing of the Dove*.

Mike îi dădu drumul, acum chiar că era furios.

– Nu mergi cu mine.

– În regulă, atunci nu merg cu tine. Dacă nu vrei s-o căutăm pe bunica împreună, atunci va trebui să mă duc singură. Cîte cămine de bătrîni pot fi în West Side?

Mike rămase locului un moment, privind-o fix, făcînd fețe-fețe, știind că așa avea de gînd să facă. Nu mai văzuse în viața lui pe cineva atît de încăpățînat.

– Te îmbraci elegant, spuse el încet, iar apoi îi întoarse spatele.

– Ca după aia să putem merge să luăm cina? întrebă ea, iar el nu răspunse.

Samanthei nu îi plăcea azilul. Era urît și steril. Nu avea nimic care să-l înfrumusețeze. Podelele erau pardosite cu ciment gri, inventat de o creatură din iad, iar pereții erau vopsiți în alb strălucitor ca neonul. Luminile erau puse sus, fluorescente și fiecare tub de neon în parte zumzăia în așa fel, încît înnebuneai în trei zile.

Afară de felul în care arăta locul, era mirosul: arome de dezinfectant și medicamente. Uneori Samanthe se întreba cum de reușeau oamenii să facă un loc să miroasă a medicament. Oare goleau sticluțele acelea maro, împrăștiau pastilele pe jos și le zdrobeau?

Ținînd-o de mînă, Mike privi în jos către ea și îi văzu fața dezgustată.

– E unul din cele mai bune locuri. Altele miros a urină.

Clătinînd din cap mirată, Samantha privi în tavan. „Designerul", execrabil de altfel, reușise să deghizeze complet „casa", care se afla într-o clădire veche și fru-

moasă. Sus, deasupra capului, erau sculpturi încîntătoare, iar pereții erau tapetați splendid, liniștitor. Dar mai jos erau acoperiți de fotocopii cu reguli și orare: seara, după ora nouă, se stinge lumina; muzica nu se ascultă tare, iar rock'n roll-ul este interzis; în sala de mese nu se dansează; alergatul interzis; guma de mestecat este interzisă. În timp ce Mike era la ghișeu, întrebînd de bătrînă, Sam citea regulamentele și se întreba ce se întîmplase de interziceau guma de mestecat, dansul și rock'n roll-ul.

– Oh, Abby, spunea infirmiera zîmbind. Era acel zîmbet folosit cînd vorbești de cineva care face numai bucluri, dar care ți-e foarte drag.

Samantha păşea lîngă Mike, mergînd în urma infirmierei și întrebîndu-se dacă Abby era senilă.

Infirmiera deschise o ușă gri, banală și intrară într-o cameră care era la fel de urîtă ca și celelalte pe care Samantha le văzuse deja. Camera era atît de curată, încît se gîndi că puțin praf ar fi fost chiar decorativ. Deasupra, neoanele fluorescente luminau sinistru pereții albi și mobila din oțel inoxidabil.

– Am ajuns, spuse infirmiera. Sper că ne simțim bine în seara asta, pentru că avem vizitatori.

– Las-o moartă, spuse femeia din pat, cu o voce puternică.

– Hei, hei, Abby, nu trebuie să vorbești așa în fața oamenilor. Au făcut un drum lung ca să te vadă.

– Au venit din East Side, hai? Vocea femeii era plină de sarcasm.

Infirmiera chicotea, iar Samantha aruncă o privire către femeia din patul vopsit în alb, ce stătea întinsă pe cearceafuri albe. Singura „culoare" din cameră era griul inoxului.

Era o femeie mică şl slabă, cu un tub înfipt în braț, al

cărui fir trecea pe sub cearceaf, către o maşinărie perfect asortată cu restul decorului. Femeia era bătrînă, cu obrajii supți şi pielea foarte ridată, de culoare gri, bolnăvicioasă. În ciuda aspectului nesănătos, Samantha observă trăsături odată foarte frumoase. Ochii inteligenți îi străluceau, în ciuda trupului bătrîn.

Femeia se uită la infirmieră, apoi îl văzu pe Mike şi îl studie din cap pînă-n picioare, după care o luă la rînd pe Samantha. Rămase un moment privind-o fix, de parcă ar fi fost surprinsă de ceva, apoi, brusc, se uită din nou la infirmieră.

– Ieşi afară de-aici, zise ea. Vreau să vorbesc singură cu musafirii mei.

Întorcîndu-se, infirmiera îi făcu cu ochiul conspirativ lui Mike, de parcă ar fi zis „Nu-i aşa că e drăguță?", apoi ieşi din cameră.

– Bună, sînt Michael Taggert. V-am contactat mai demult, dar mi s-a spus că sînteți sub supraveghere după o intervenție chirurgicală şi că nu mă puteți primi.

– Probabil că ți s-a spus că voi muri, nu?

Mike îi zîmbi, dar Abby nu-şi lua ochii de la Samantha.

– Şi cine e încîntătoarea doamnă?

Samantha spuse primul lucru care îi veni în minte.

– Nu-mi place locul ăsta şi n-o pot suferi pe femeia aceea.

Abby chicoti, cu ochi strălucitori.

– Văd că tu şi cu mine sîntem de acord în anumite privințe. De ce nu vii încoace să stai lîngă mine? Nu, nu pe scaun, pe pat, lîngă mine, ca să te pot vedea. Ştii, nu văd prea bine.

Samantha nu ezită. Există oameni cărora le e frică de bătrîni – poate pentru că le amintesc de ce vor deveni

într-o zi – dar Samantha nu. Petrecuse o bună parte din viață cu bunicul Cal şi cu tatăl ei, în ultimele zile, înainte de a muri de cancer, o boală ce îl îmbătrînise timpuriu. Acum nu stătu pe gînduri înainte de a se urca în pat lîngă femeie şi nu păru surprinsă cînd femeia îi luă mîna şi i-o ținu strîns.

Abby se uită la Mike.

– Pariez că tu eşti cel care mi-a scris despre Maxie.

– Da, zise Mike încet, stînd în picioare lîngă pat, uitîndu-se de la una la cealaltă şi studiindu-le mişcările. Vreau să aflu ce ştiți despre ea.

– De ce? întrebă Abby brusc, iar Samantha văzu că indicatorul aparatului de tensiune se mişca mai rapid.

Dintr-un motiv ciudat, Mike nu spuse nimic, ci rămase privindu-le pe cele două femei, fără a răspunde la întrebarea lui Abby.

– Scrie biografia lui Doc, spuse Samantha în locul lui. Şi vrea să afle despre Maxie. Şi eu vreau s-o găsesc pentru că Maxie e probabil bunica mea. Îşi coborî vocea. Dorința tatălui meu pe patul de moarte a fost să-i caut mama.

Abby nu spuse nimic, dar acul aparatului țîşni spre dreapta, rămase acolo două-trei secunde, după care reveni.

– Maxie e moartă, spuse Abby după un moment. A murit cu vreo optsprezece luni în urmă.

Samantha scăpă un oftat.

– Eşti sigură?

– Absolut. Eram prietene din anii '20. Ei, pe atunci nu ne aveam chiar atît de bine, dar am păstrat legătura în toți aceşti ani. A murit în New Jersey şi azilul unde era mi-a trimis notă de comunicare. Se uită la Samantha. Da' de ce naiba o fată drăguță ca tine se interesează de

o bătrînă ca ea? Ar trebui să te măriți cu tînărul ăsta, să faceți copii şi să uitați trecutul.

Sam nu se uită la Mike.

– El nu e iubitul meu.

– Oh, spuse Abby. Atunci ăsta ce e? Ridică mîna Samanthei în lumină, iar diamantul scînteie.

– Oh. Ăsta. Eu... adică noi...

– Unchiul meu, Mike, a dorit ca eu să o caut pe Maxie, zise Mike, întrerupîndu-şi îndelunga tăcere.

– Şi cine e unchiul Mike? întrebă Abby fără prea mult interes.

– Michael Ransone, zise Mike blînd.

Încet, Abby se întoarse să se uite la el, cu ochii duri, ce scînteiau precum opalele. Se putea ca trupul să-i fi fost foarte bolnav, dar spiritul şi mintea erau, evident, foarte sănătoase.

– Michael Ransone a murit în noaptea aceea. A murit pe 12 mai 1928.

– Nu, nu a murit, zise Mike. Oamenii lui Scalpini aproape că i-au retezat picioarele, dar a trăit. În ziua de după masacru, l-a sunat pe bunicul meu, în Colorado, iar bunicul a trimis un avion după el, apoi a avut grijă ca toată lumea să creadă că Michael Ransone a murit.

– Dacă bunicul tău a putut face asta, înseamnă că avea ceva bani şi putere.

– Da, doamnă, avea.

– Şi tu? Poți să o întrețiii pe copila asta încîntătoare?

– Da, doamnă, pot. N-ați vrea, vă rog, să-mi povestiți despre unchiul Mike?

Abby, ținînd în continuare mîna Samanthei, se aşează mai bine între pernele curate, bătoase şi sterile.

– Era un bărbat chipeş. Fetele îi spuneau Ransone frumosul.

– Era la fel de frumos ca Mike? întrebă Samantha, apoi îşi coborî privirea, jenată că îi scăpase o asemenea întrebare. Adică... vreau să spun...

Abby zîmbi.

– Nu, draga mea, nu chiar atît de frumos ca tînărul tău, dar era frumos în felul lui.

– De unde venea? întrebă Mike, foarte serios. Unchiul Mike nu a povestit nimănui despre trecut.

– Era orfan. N-avea familie. Tot ce avea era privirea şi uşurinţa de a dansa de parcă ar fi plutit. Făcu o pauză, apoi şopti: Şi avea abilitatea de a le face pe femei să-l iubească.

– Dumneavoastră l-aţi iubit? întrebă Samantha.

– Bineînţeles. Toate îl iubeam. Nu trebuia să fii foarte deştept ca să-ţi dai seama că Abby era evazivă, de parcă nu ar fi vrut să spună nimic despre sine.

– Maxie l-a iubit? întrebă Mike.

Abby îl fixă cu o privire sfredelitoare, de parcă ar fi vrut să-i citească gîndurile.

– Da, zise ea după un moment. Maxie l-a iubit foarte mult.

Luîndu-şi poşeta de pe scaunul de lîngă pat, Samantha scoase dinăuntru o fotografie îngălbenită de vreme şi cu un colţ ars. Îi dădu poza lui Abby.

– El e Michael Ransone?

Cînd văzu fotografia, Michael aproape că sări de pe scaun de surpriză, apoi i-o smulse din mînă. Fotografia era o poză de studio, un portret al unui bărbat frumos, suav, îmbrăcat în smoking şi cu o ţigară în mînă. Mike îl cunoscuse pe unchiul Mike cînd era mai în vîrstă, dar ştiu că bărbatul din poză era cel pe care îl iubise atît de mult.

– De unde ai asta? se răsti el la Samantha. Ei nu îi

plăcea tonul ce spunea că ar fi trebuit să-i arate mai întîi lui poza, apoi altcuiva.

– Ca informație îți spun că tata mi-a lăsat o cutie plină cu lucruri de-ale bunicii şi asta am găsit-o acolo. Mi-a lăsat şi un bilet în care spunea că atunci cînd era copil, mama lui a dat foc lucrurilor bunicii şi astea au fost ceea ce el a reuşit să salveze.

– De ce nu mi-ai arătat-o mai înainte?

– Din acelaşi motiv din care şi tu ai secrete față de mine, ripostă ea. În fiecare zi aflu ceva ce ascunzi de mine, aşa că de ce n-aş face la fel?

– Pentru că... Mike se opri, iar chipul i se înroşi de jenă, cînd o auzi pe Abby rîzînd.

– Şi zici că nu e tînărul tău? întrebă Abby, tachinîndu-i şi uitîndu-se de la unul la celălalt.

Samantha nu era absolut deloc jenată.

– Crede că am patru ani şi că e paznicul şi protectorul meu. Strînge din pumni şi dacă mă duc singură la cumpărături.

Înainte ca Abby să mai spună ceva, Mike zise încet:

– Unul din oamenii lui Doc a încercat s-o ucidă.

Această afirmație, care spunea atît de multe, şterse zîmbetul de pe fața lui Abby. Rămase întinsă pe perne, concentrîndu-se numai asupra respirației. Acul maşinăriei oscila nebuneşte, dintr-un capăt la celălalt al ecranului. După un timp, Samantha îi strîngea cu putere mîna; Abby îşi reveni.

– Da, acesta e Michael Ransone, zise ea încet, cu vocea slăbită. Respiră adînc de cîteva ori şi încercă să pară veselă. Şi acum sînt bucuroasă că pot să vă dezleg misterul. Maxie a murit de mai bine de un an. Tinere, să-mi trimiți adresa şi îți vor expedia scrisoarea pe care am primit-o de la azilul unde a murit Maxie. Tonul ei îi

expedia? Nici Samantha, nici Mike nu înțelegeau nimic.

– Care era numele ei adevărat? întrebă Samantha.

– Maxie Beunett, răspunse Abby, repezind-o încruntată.

– Îmi doresc să o fi cunoscut, zise Samantha, strîngînd mîna lui Abby şi privind în gol. Bunicul Cal şi tatăl meu mi-au povestit multe despre ea.

– Cal, zise Abby încet, iar încruntătura îi dispăru şi se relaxă, zîmbind paşnic. Maxie vorbea de el. Ce-a făcut după plecarea lui Maxie? A fost bine sau a murit într-un loc ca ăsta?

– Nu, zise Samantha. A stat cu noi, cu mine şi cu tata, pînă cînd a murit. Eu mergeam la şcoală, aşa că a trebuit să angajăm o infirmieră, o femeie în casă, pentru el.

– Infirmiera asta era drăguță?

– Nu, era îngrozitoare şi bunicul Cal i-a făcut viața un calvar.

Abby zîmbi, dar nu spuse nimic, aşa că Samantha continuă.

– Era o femeie oribilă, care făcea pe şefa şi se purta cu bunicul Cal de parcă ar fi fost un copil. El ar fi concediat-o, dar spunea că aşa avea un motiv pentru care să trăiască. Îi făcea lucruri groaznice, ca de exemplu, îi punea sare în şampon, ca să o usture ochii. Într-o zi, cînd era pe-afară cu treburi, i-a făcut o cană mare cu ceai cu gheață, numai că nu era doar ceai. Era ceai *Long Island,* ştiți voi, chestia aia care e mai mult lichior. Ea a băut trei pahare mari şi a adormit pe pardoseala din bucătărie. În timpul ăsta, bunicul Cal i-a ras mustața.

Abby şi Mike rîdeau în hohote.

În acel moment, infirmiera intră din nou în cameră. Mai întîi o apostrofă pe Samantha pentru că a stat pe pat

şi nu pe scaun, apoi pe Abby pentru că a făcut maşinăria să fluctueze.

– Ăştia adoră pacienţii în comă, zise Abby. Sînt singurii care se supun tuturor regulilor.

– Ei, ei, Abby, nici chiar aşa. Spune „la revedere" acestor oameni drăguţi.

Abby se uită către Samantha.

– Gîndeşte-te la electroliză, zise Samantha, iar Abby rîse atît de tare, încît acul se dădu din nou peste cap. Infirmiera îi zori să iasă afară din cameră.

Capitolul 20

– Unde mă duci să cinăm? întrebă Samantha veselă, după ce ieşiră din azil. Am văzut un restaurant italian, *Paper Moon,* pe strada 58, care arăta foarte bine.

Luînd-o de cot, el zise:

– Cina o luăm acasă. Apoi o privi fix. Mergem acasă să-mi arăți cutia cu lucrurile pe care ți le-a lăsat tatăl tău.

– Dar, Mike, mi-e foame.

– Poți să comanzi şi de acasă, dacă vrei. Poți să suni la *Paper Moon* şi să comanzi tot ce vrei, dar în seara asta o să-mi arăți cutia.

Mike opri un taxi, iar Samantha zise răutăcioasă, fără să se poată abține:

– Nu te simți bine cînd oamenii au secrete față de tine, nu?

Cu mîna pe brațul ei, el spuse:

– Îți dai seama că în cutia aceea s-ar putea să găseşti secretul pentru care s-a atentat la viața ta?

– Nu, zise ea încet.

Deschizînd portiera taxiului, o întrebă:

– Ce este în cutie? Văzînd-o că tace, Mike zise printre dinți: Nu te-ai uitat înăuntru, nu?

– Ideea mea de distracție nu e cea de a cotrobăi prin

lucrurile lăsate de un mort. Poate că ție îți face plăcere, dar mie nu. Am deschis cutia, e cutia aceea veche de pălării pe care mi-ai adus-o jos, la tine în dormitor, am zărit fotografia, am luat-o şi asta e tot. Părea plină de haine vechi.

– O cutie plină ne-ar putea spune multe. Ne-ar putea spune ceva care te-ar pune la adăpost de acel criminal.

În ciuda voinței ei, Samantha îşi duse mîna la gît.

– Doar nu crezi că încă mai sînt în pericol.

– Ba da, zise el încet. Cu cît luăm legătura cu mai multe persoane, cu atît îmi dau seama în ce pericol te afli. Îşi coborî vocea. Acum cred că eşti într-un asemenea pericol încît nici în Maine nu ai fi în siguranță.

Samantha se întoarse, se uită pe geam şi oftă.

Treizeci de minute mai tîrziu erau acasă la Mike, cu cutia de pălării pe masa din bucătărie. Sam insistase să comande cina înainte să deschidă cutia, iar Mike acceptase cu jumătate de inimă. Deşi încercase, Samantha nu-şi putut explica reținerea de a deschide cutia. Ştia că era plină de lucrurile bunicii sale şi, în alte circumstanțe, ar fi fost curioasă să vadă ce era în ea, dar nu era sigură că ar fi vrut să vadă ce e înăuntru. Cutia Pandorei era plină cu toate relele din lume. Pe undeva, era sigură că, dacă va deschide această cutie, ceva se va întîmpla.

Cînd Mike puse mîna pe capacul cutiei, Samantha îl opri.

Privind-o, Mike aşteptă pînă cînd ea respiră adînc de cîteva ori ca să se calmeze. După un timp, dădu din cap şi păşi înapoi, ținîndu-şi respirația pînă ce Mike luă capacul de pe cutie.

Stînd în fața ei, el se aplecă încruntat, pînă cînd Samantha, curioasă, făcu un pas înainte.

– Ce e? şopti ea.

– Nu-mi vine să cred, spuse el, cu voce uimită.

– Ce? Apropiindu-se, ea se uită în cutie.

Cînd Mike o apucă de braţ spunînd „Te-am dus!", ea sări în sus, speriată. Îl lovi în umăr, cu mîna la inimă şi cu faţa roşie.

– Fir-ai să fii!

Rîzînd, Mike cotrobăia în cutie.

– Nu ştiu de ce te temi, e doar o rochie veche. Scoase o rochie roşie de mătase şi i-o dădu.

La început, Samantha nu voi să pună mîna pe ea, dar cînd Mike mişcă braţul, văzu ceva strălucind. Luînd încet rochia de la el, o defăcu, ţinînd-o de umeri ca s-o privească.

– *Lauvin,* şopti ea, citind eticheta de pe spatele rochiei, pe care stătea scris numele celebrului stilist parizian.

Era o rochie frumoasă, de moar roşu, cu talie înaltă, superb drapată şi cu o trenă bogată. În partea dreaptă a taliei era o broderie realizată în diamante.

– Se pare că ţi-a trecut frica, zise Mike sarcastic, dar ea nu-l luă în seamă ci se uită la rochie, fascinată de apele făcute de materialul în lumină.

Mike scoase din cutie o pereche de pantofi. Erau creaţi pentru a se asorta cu rochia: din moar roşu, bătuţi în diamante ce coborau de-a lungul tocului stil Louis IV. Samantha ştiu că erau mărimea ei, imediat ce îi văzu.

– Ia uită-te aici. Mike îi dădu o cutiuţă capitonată cu catifea albastră. Înăuntru era o pereche de cercei, dar nu orice fel de cercei. Erau lungi, în formă de pară, din diamante, iar la bază aveau trei perle mari.

Mike fluieră admirativ.

– Cerceii lui Doc, şopti Samantha. Cei pe care i-a dat

lui Maxie în noaptea în care a dispărut.

Mike scoase şi nişte lenjerie intimă din cutie: un sutien din mătase pufoasă, chinezească, cu dantelă şi pantalonaşi asortaţi.

În fundul cutiei mai erau un şirag lung de perle şi două brăţări cu diamante. Ţinîndu-le în lumină, Mike le examină.

– Nu sînt bijutier, dar cred că sînt veritabile, spuse el, apoi i le dădu Samanthei.

– Veritabile?

– Absolut, zise el.

Samantha le aşează pe masă, iar cei doi rămaseră în picioare, uitîndu-se la articolele pe care le scoseseră din cutie: rochia roşie, pantofii asortaţi, cerceii fabuloşi, brăţările, colierul şi lenjeria. Era evident că toate acestea alcătuiau o toaletă completă pentru o femeie, probabil cea purtată în noaptea fatală a anului 1928.

– Dacă toate acestea erau în posesia tatălui tău, zise Mike, nu mai e nici o îndoială că Maxie a fost bunica ta.

– Da, a fost tot ce a putut răspunde Samantha, dar nu mai apucă să facă vreun comentariu, pentru că soneria sună şi sosi mîncarea. Se aşezară într-un capăt al mesei, mîncînd în tăcere şi uitîndu-se la îmbrăcămintea şi bijuteriile din celălalt capăt.

Amîndoi se gîndeau la acea noapte din 1928, cînd, dintr-un anumit motiv, o tînără femeie, îmbrăcată în mătăsuri şi diamante, a scăpat de o baie de sînge şi nu a mai fost văzută niciodată. Însărcinată, călătorise către Louisville, Kentucky şi trei zile mai tîrziu se măritase cu un bărbat care nu putea avea copii. Rămăsese cu soţul ei, născuse un copil şi părea fericită. Apoi, în 1964, dispăruse din nou.

– Mike, zise Sam, nu ţi-ar plăcea să ştii ce s-a întîm-

plat cu adevărat? Abby zicea că Maxie era îndrăgostită de Michael Ransone. Putea fi amanta lui Doc şi, în acelaşi timp, să fie îndrăgostită de Michael. Poate că îi iubea pe amîndoi.

Mike nu răspunse; se uita la rochie, la felul în care reflecta lumina.

– Ai văzut pata de pe rochie?

– Da, zise Samantha încet, uitîndu-se în farfuria cu mîncare. Văzuse pata şi ştia de unde provenea, deşi era decolorată.

Ridicîndu-se de la masă, Mike luă rochia, ţinînd-o în dreptul luminii.

– E sînge, nu? Arată de parcă cineva ar fi încercat s-o spele, deşi sîngele nu iese la spălat.

– Nu, cel puţin o asemenea pată...

– Te întrebi al cui o fi?

– Avînd în vedere că a fost un masacru, ar putea aparţine multor oameni.

Mike continua să se uite la rochie, ţinînd-o în lumină.

– Doc spunea că Maxie era în spatele clubului cînd oamenii lui Scalpini au deschis focul şi că nu a mai ieşit de acolo. Dacă e adevărat, nu poate fi sîngele unchiului Mike; el nu a părăsit ringul de dans. A fost acolo şi a rămas acolo, pînă cînd l-au luat medicii. Mike se uită la Samantha.

– O să-i trimit asta lui Blair, la analiză. Dacă aflăm de ce grupă e sîngele, poate că se potriveşte cu a vreunui om împuşcat în noaptea aceea.

Samantha se ridică şi îi luă rochia.

– Şi vor tăia rochia? întrebă ea, cu părere de rău.

Mike ar fi vrut să-i spună că avea cutia de luni întregi şi nu o deschisese. Dar arăta ca un copil al cărui ursuleţ a fost donat pentru o acţiune de caritate şi pînă la urmă

tăcu din gură.

– Nu o vor tăia. Ce-ar fi să te îmbraci cu ea? Te superi? Întreaga ținută pare a fi făcută pentru tine.

Cu cîteva ore în urmă, ideea de a se uita în cutia veche îi crease repulsie Samanthei. Nu se putea gîndi la ceva mai neplăcut decît să cotrobăie prin haine vechi. Ce să mai spună de a îmbrăca haine pătate de sînge?

Dar una e să te gîndeşti la haine pătate de sînge şi alta e ca hainele să fie comandate la Paris. Iar diamantele şi perlele erau cu totul altceva. Mîngîie dantela şi lenjeria mătăsoasă.

– Crezi că te-ar ajuta la biografie dacă m-aş îmbrăca cu ele?

Mike trebui să-şi pună mîna la gură ca să-şi ascundă zîmbetul.

– Mi-ai face o favoare personală dacă le-ai pune pe tine. Numai pentru cîteva minute. De ce nu te duci să te îmbraci pînă cînd aduc aparatul de fotografiat? Ai tot timpul să te aranjezi pînă cînd caut un film.

Nici nu apucase să termine de vorbit, că Sam luase hainele în braţe, le pusese la loc în cutie şi plecase în dormitor.

Odată ajunsă în dormitor, se grăbi să se dezbrace şi se îmbrăcă cu sutienul şi pantalonaşii lui Maxie. Mătasea avea un efect extraordinar asupra pielii ei, o schimba. Se îndreptă, îşi trase burta, îşi supse obrajii, apoi se mişcă puţin, pentru a simţi mătasea mîngîindu-i pielea. La început, cînd venise în New York, cînd stătea singură în camera ei, ascultase muzica preferată a tatălui ei, blues-uri vechi. Acum, îmbrăcată cu lenjeria lui Maxie, începu să fredoneze un cîntec vechi, al lui Bessie Smith.

Apoi se îmbrăcă cu furoul şi rămase uimită, maimuţărindu-se în diferite poziţii excitante în faţa oglinzii. Pu-

nea piciorul pe scaun, îl întindea, se mişca languros şi-şi dădea capul pe spate.

Oare ce era atît de sexy la lenjeria asta demodată? se întrebă ea, întorcîndu-se şi admirîndu-se pe toate părţile. Se simţea seducătoare, de parcă ar fi fost o vampă, o cîntăreaţă dintr-un club din Harlem, iar tinerii chipeşi veneau numai ca să o audă cîntînd.

Ajunsă în baie, se privi în oglindă, observînd că avea faţa prea luminoasă, parcă ar fi fost o tînără dimineaţa la biserică, iar părul ei era coafat prea modern, prea umflat cu fixativ.

Udă o perie de păr şi şi-o trecu prin păr – odată ce începu, nu se mai putu opri. Îşi făcu cărarea la stînga, îşi lipi părul de cap, formînd bucle stilizate în dreptul urechilor. Pentru a fi sigură de coafură, dădu din plin cu fixativ. Folosi cel mai închis creion dermatograf pe care-l avea pentru a-şi contura ochii, apoi îşi accentuă sprîncenele. Cu un creion de buze reuşi să-şi contureze buzele, ascuţindu-le în vîrf, cum văzuse în pozele cu Clara Bow.

Făcu doi paşi înapoi şi se studie, apoi clătină din cap aprobator. Aproape că îşi putea imagina că era Maxie, gata să iasă pe scenă, iar amantul ei şi bărbatul care îi cumpărase diamante s-ar lupta pentru ea.

Cînd îşi trase rochia peste cap, automat, se transpuse în acele timpuri. Rămase un moment cu ochii măriţi la persoana din oglindă.

– Maxie, şopti ea, fără să se vadă pe sine; era o altă femeie, o femeie care era sigură de interesul pe care îl manifestau bărbaţii pentru ea. Se încălţă, apoi îşi mîngîie încet piciorul de jos pînă sus.

– Sam! strigă Mike. Tot nu eşti gata?

– Ţin'te bine, băiete, fata face ceva parale, strigă şi îşi puse grăbită cerceii lui Doc în urechi, apoi se uită la

păpuşile *Balinese* pe care Mike le ţinea pe dulap. Zări un băţ lung în mînuţa unei păpuşi. Scoase băţul cu atenţie, să nu-l rupă, apoi mîzgăli capătul băţului, încercînd să-l facă să pară ca scrumul unei ţigări. Cînd termină, reuşise, parcă era o ţigară adevărată. Introduse „ţigara" între buzele vopsite în roşu-carmin, deschise uşa şi îi strigă lui Mike să închidă luminile şi să lase numai o veioză aprinsă. Auzi un: „În regulă" de copil plictisit.

Cînd ieşi din dormitor, nu mai era Samantha inocentă şi respectabilă; era Maxie, o cîntăreaţă pentru care bărbaţii erau în stare să se omoare ca s-o aibă.

Mike o văzu coborînd unduios scările şi fluieră îndelung; uitase complet să o fotografieze. Samantha pe care o cunoştea, Samantha lui nu mergea ca această femeie, care îşi împingea coapsele înainte şi îşi unduia trupul cu mişcări seducătoare, înaintînd spre el, iar diamantele din urechi şi de la încheietura mîinii străluceau. Femeia aceasta semăna cu cea dinainte, cum seamănă Daphne cu o casnică din Indiana. Mike descoperi uimit că se dă înapoi în faţa ei, pentru că această femeie îl intimida; îl făcea să se simtă de parcă ar fi trebuit să fie îmbrăcat în smoking şi să îi ofere cadouri în cutiuţe îmbrăcate în catifea neagră. Cînd Samantha îşi introduse între buze falsul ţigaret, Mike se aşeză pe unul dintre scaune şi se uită la această femeie, pe care nu o mai văzuse niciodată.

Cînd Sam era la doi metri distanţă de Mike, ea începu să cînte un blues vechi, pe care-l auzise la Bessie Smith: *Am ghinion / Necazurile se ţin lanţ / Omul meu a plecat / Cu o fată care credeam că e prietena mea.*

Majoritatea oamenilor par să creadă că arta de a cînta blues aparţine celor de culoare, dar, de fapt, totul ine de abundenţa necazurilor în viaţă, iar Samantha

avusese destul de multe probleme şi multă tristeţe în scurta ei viaţă pentru a putea cînta foarte bine blues. Vocea ei, neexersată, era puternică şi plină de emoţii. *Doamne, nu-mi poţi auzi rugăciunile / Norocule, te rog, coboară asupra mea / Trebuie să vină şi timpul meu / Am nevoie de tine.*

Mike o urmărea atent; îl făcea să simtă cuvintele care le cînta, îl făcea să simtă durerea unei femei căreia bărbatul îi fusese luat de prietena ei. Cînta aşa cum numai o persoană care trecuse prin aşa ceva ar fi putut; cînta aşa cum trebuia cîntat, cum ar fi dorit autorul să i se cînte melodia. Nu ca un cîntăreţ modern, care lălăie blues din plictiseală sau din solidaritate cu negrii. Samantha era genul de femeie pentru care s-au scris asemenea cîntece, iar ea le cînta din inimă. *Am întors poza cu el cu faţa în jos / Apoi am aruncat-o în ţărînă / De cînd omul meu a plecat, sînt tulburată / Şi de aceea cînt blues.*

Cîntecul trist era scurt. Cînd Samantha termină, Mike nu făcea altceva decît să se holbeze la ea, clipind nedumerit, de parcă ar fi privit o femeie străină, necunoscută pînă atunci, îmbrăcată cu o rochie roşie din mătase ce îi evidenţia formele trupului.

Spre consternarea lui, Samantha păşi către el, într-un fel în care nu mai văzuse mergînd nici o femeie şi îşi puse piciorul încălţat cu pantofi cu tocuri înalte pe scaunul lui, pe porţiunea dintre picioarele lui. Apoi se aplecă spre el şi inhală din ţigara falsă.

– Ce zici, iubitule? zise ea, dar nu era vocea Samanthei. Vocea femeii era joasă, chiar aspră şi era foarte, foarte provocatoare, vocea unei sirene ce îi ducea pe oamenii mării la moarte.

– Samantha? şopti el şi, spre jena lui, vocea îi suna ca a unui adolescent.

Rîse din gît, într-un fel care ar fi făcut-o pe Kathleen Turner să roşească de invidie, apoi îşi luă piciorul şi îi întoarse spatele. Văzînd-o cum mergea, nu îşi putea lua ochii de la ea.

– Sam, zise el cînd văzu că se îndreaptă spre dormitor, dar ea nu se întoarse.

Cînd Samantha dispăru pe scări, Mike respiră uşurat, frecîndu-şi braţele. Îşi ţinuse respiraţia şi stătuse încordat, iar muşchii îi erau foarte tensionaţi. Încercînd să se liniştească, deschise uşa de sticlă ce dădea în grădină şi privi în noapte. Femeia care tocmai apăruse în această cameră era o necunoscută, o femeie cu multe secrete, o femeie capabilă de orice, iar Mike nu era sigur că îi plăcea genul ăsta de femeie. Poate că era o femeie pe care ar fi vrut-o în pat, de vreme ce fiecare por din trupul ei emana sexualitate. Dar, probabil că nu ar fi vrut s-o ia cu el în pat, pentru că femeia care tocmai cîntase pentru el părea să ştie mai multe la pat decît el. Era genul de femeie care ar mima un orgasm, care ar înşela un bărbat. Era exact polul opus al Samanthei, care era deschisă, dulce şi se dăruia în totalitate.

– Ei bine? zise Samantha din spatele lui.

Cînd se întoarse, era din nou Samantha, cu faţa spălată şi curată, cu părul ciufulit, cu trupul înfăşurat în halatul lui prea mare. Din impuls, se duse la ea, o înconjură cu braţele, o sărută zgomotos, nu cu un sărut pasional, ci cu unul de uşurare, de bun venit acasă.

– Mike? întrebă ea. Ţi-e bine?

O ţinea atît de strîns, încît abia mai putea să respire şi mai trecu ceva timp pînă cînd reuşi să-şi revină încît să vorbească. Rîzînd forţat, spuse:

– Mă faci să cred în dubla personalitate. Se uită îndelung la ea, apoi o întrebă: Tu eşti bine? Erai atît... atît

de diferită. Erai...

– Maxie, zise ea. Cînd mi-am pus rochia, am simțit că mă transform, că devin ea. Am făcut treabă bună?

El îi lipi capul de umărul lui.

– Prea bună. Mult, mult prea bună.

– Mike! E ceva în neregulă? N-am făcut decît să cînt un cîntec şi să fac puțin pe vampa.

El nu o elibera din strînsoare.

– A fost mai mult decît atît. Te-ai schimbat. Te-ai schimbat cu adevărat.

– Nu strică puțină schimbare.

Sărutînd-o din nou, o făcu să tacă.

– Sammy, nu vreau să te schimbi. Îmi placi aşa cum eşti.

Stînd în brațele lui, Samantha nu prea ştia ce îl supărase atît de tare, dar îi făcea plăcere faptul că era îngrijorat. Şi îi plăcuse complimentul făcut.

– Mike, zise ea încetişor, şi eu te plac. Abia mai tîrziu îşi dădu seama ce îl supărase, pentru că, pentru prima oară cînd se urcaseră împreună în pat, nu încercase să se culce cu ea. Era reținut față de ea, se gîndi Samantha zîmbind. Poate că ar trebui să o imite pe Maxie mai des. Poate că nu ar trebui să fie atît de simplă, atît de plictisitoare, o femeie incapabilă de a oferi surprize. Din impuls, se îmbrăcă cu compleul cel nou alb, transparent, pe care îl ascunsese în fundul unui dulap de-al lui Mike. Maxie ar fi purtat compleul dacă ar fi vrut. Alb sau negru, dantelă sau satin, transparent sau mat, decoltat sau nu, Maxie ar fi purtat orice lenjerie din lume, dacă ar fi vrut.

Capitolul 21

Duminică dimineaţă la nouă fără cinci minute, Samantha stătea în mijlocul patului lui Mike, cu genunchii la piept, îmbrăcată cu cămaşa cea albă şi nouă de noapte şi încercînd să-şi facă pedichiura. Nu prea reuşea, pentru că trusa de forfecuţe era cea pe care o folosea de la zece ani – din plasic roz şi cu fundiţe albastre la urechiuşe. Nu auzise nici un zgomot în camera lui Mike, deci presupunea că dormea.

La ora nouă, luă telecomanda de pe noptieră şi porni televizorul, să vadă emisiunea lui Charles Kuralt, *Duminică dimineaţa*. O urmărea de cînd îl cunoscuse din întîmplare pe Charles Kuralt.

În primele minute, Charles nu a spus nimic să o intereseze; Samantha deveni brusc atentă cînd auzi cuvîntul „Jubilee", ridicîndu-şi capul, privind cu ochii mari la televizor şi sorbind fiecare cuvînt pronunţat de Charles Kuralt.

Masacrul Jubilee nu e cunoscut chiar ca acela din ziua de Sf.Valentin, iar ce s-a întîmplat în New York pe timpul prohibiţiei nu a prea interesat pe nimeni, spre deosebire de ce s-a întîmplat în Chicago, de exemplu. Poate din cauza cinismului newyorkezilor, noaptea de 12 mai 1928 nici măcar nu a fost denumită „noapte de ma-

sacru." A fost o luptă pentru putere din lumea gangsterilor. Doc Barrett, pe atunci în vîrstă de douăzeci şi opt de ani, a preluat controlul afacerilor cu băutură, după noaptea aceea îngrozitoare, în care au murit împuşcaţi şaptesprezece oameni, plus doisprezece răniţi. Doc a cîştigat, dar a şi pierdut, pentru că în noaptea aceea a murit omul despre care se spunea că era singurul în care Doc avea încredere, omul cu nume colorat – Joe Juma' de Mînă – care se spune că şi-a pierdut cealaltă jumătate de mînă salvîndu-i viaţa lui Doc, cînd erau mai tineri.

Totul s-a întîmplat într-un club strălucitor din Harlem, cunoscut ca „Localul lui Jubilee". În noaptea aceea, Doc a cîştigat, dar Jubilee a pierdut totul. Clubul i-a fost distrus de peste trei mii de gloanţe, plus hoţii ce l-au prădat în următoarele zile.

În timp ce prezentatorul vorbea, se dădeau imagini din interiorul şi exteriorul unei clădiri dărăpănate, dintr-o zonă oribilă din Harlem. Şobolanii alergau peste tot, în timp ce operatorul filma găurile făcute în pereţi de gloanţe.

Jubilee e încă proprietarul clubului, continuă Charles Kuralt, *dar după felul cum arată proprietatea, nu o poate nici vinde, nici închiria, aşa că în ziua de azi este complet gol.*

Charles puse jos hîrtia şi zîmbi camerei de luat vederi precum Mona Lisa.

Dar azi nu sîntem aici pentru a discuta despre masacru, chiar dacă e vorba de un masacru atît de violent. Azi discutăm despre Jubilee Johnson şi muzica lui, pentru că nici un masacru din lume nu-l poate doborî pe Jubilee Johnson. Azi are o sută unu ani şi încă mai cîntă şi chiar... jubilează.

Samantha țîșni din pat, trecu prin baie şi intră în dormitorul lui Mike, care dormea pe burtă, acoperit de pături şi de o mulțime de perne.

– Mike! Scoală! Trebuie să vii să vezi ce este la televizor. El nu se mişcă, aşa că ea începu să-l zgîlțîie, trăgîndu-l de mica parte vizibilă a trupului, care consta într-un umăr şi o şuviță de păr.

– Michael! Trezeşte-te! O să-l pierzi. Nu-i tresări nici un muşchi; dacă nu ar fi fost atît de cald, ar fi crezut că e mort. Se urcă lîngă el în pat, îl apucă de umeri şi începu să îl scuture.

– Jubilee e la televizor. Jubilee al lui Maxie apare în emisiunea lui Charles Kuralt! Scoală-te!

În următorul minut o apucă, o trase lîngă el în pat şi începu să- şi frece fața de gîtul ei, făcînd-o să rîdă în hohote.

– De ce m-ai trezit? murmură el somnoros. E duminică, iar unui bărbat ar trebui să i se dea voie să doarmă.

Rîzînd, Samantha încerca să se ridice de lîngă el, iar barba lui îi zgîria pielea.

– Mike, Jubilee e la televizor.

În acel moment, Mike se schimbă la față şi se îndepărtă de ea, apărîndu-se cu mîna, să nu se apropie de el.

– Ce s-a întîmplat?

– Ieşi afară de aici. Nu mai avea vocea jucăuşă dinainte; era al naibii de serios.

Ea îşi dădea seama că era foarte supărat, dar nu ştia de ce. Să fi fost supărat că îl trezise? Unii oameni luau somnul foarte în serios, dar nu i se păruse ca Mike să fi fost genul ăla. Dîndu-se înapoi, începu să se scuze.

– Îmi pare rău, cred că nu ar fi trebuit să te trezesc,

dar voiam să vezi emisiunea. Mă duc jos să o înregistrez pe video şi o vei vedea mai tîrziu.

El se întoarse cu faţa la ea.

– Scoate-ţi cămaşa aia.

Samanthei îi luă ceva timp să înţeleagă despre ce vorbea, pentru că prima oară a crezut că o pune să se dezbrace, abia apoi îşi dădu seama că era vorba de cămăşuţa ei de noapte nou-nouţă, foarte drăguţă, foarte subţire, foarte albă. Deşi era încîntată, se simţea prost că uitase de „problema" lui cu culoarea albă, ei, nu chiar atît de prost... Oare faptul că a văzut-o în alb să-l fi afectat chiar atît de mult, încît să nu se poată uita la ea?

– Eu... nu m-am gîndit, Mike, spuse ea încet, dar pînă şi ei tonul vocii i se păru fals. Orice bărbat care arăta ca Mike, care era atît de sexy ca Mike, care era atît de dulce şi bun şi amuzant ca Mike putea să-şi aleagă orice femeie de pe pămînt. Totuşi, se gîndi ea, era tulburat de ea, atît de tulburat încît nu o putea privi îmbrăcată în alb.

– Am venit să-ţi spun de emisiunea de la televizor şi nu mi-am dat seama cu ce sînt îmbrăcată. Se opri pentru că se întorsese cu faţa la ea şi ceea ce văzu în ochii lui o făcu să se dea înapoi, pentru că ochii lui erau plini de ceva ce nu înţelegea prea bine. Era nevoie şi dorinţă în ochii lui, dar şi disperare.

Punîndu-şi mîna la gît, Samantha făcu un pas înapoi. Nu-i mai fusese de mult timp frică de Mike, dar acum îi era. În timp ce el înainta în pat către ea, ea mai făcu un pas înapoi.

– Mike, începu ea, dar el rămase tăcut, privind-o cu ochii aceia şi înaintînd cu abilitatea unui lup.

Samantha ţipă încetişor cuprinsă de frică şi fugi din cameră, trîntind uşa de la baie în urma ei, apoi uşa de la

dormitor. Se rezemă de ea, respirînd greu. Poate că Maxie putea rezista privirilor înfometate ale tinerilor bărbați, dar Samantha nu era pregătită.

După un timp își reveni, apoi își trase peste cap cămașa de noapte cea nouă, se îmbrăcă cu blugii și cu o cămașă cu mîneci lungi, pe care o încheie pînă la gît și se duse în bibliotecă pentru a se uita acolo la televizor.

Trecură aproape douăzeci de minute, pînă cînd apăru și Mike și cînd se uită la el înmărmuri, pentru că pielea și buzele îi erau vinete.

– Ți-e bine? întrebă ea, ducîndu-se la el și punîndu-i mîna pe frunte. Pielea îi era rece ca a unei salamandre. Mike!

Îi dădu mîna la o parte și se așeză pe canapea.

– Am făcut un duș rece ca gheața, murmură el, jenat de tot ce se întîmplase în dimineața aceea. S-a terminat emisiunea?

– Nu, zise ea, încercînd să nu zîmbească, pentru că reacțiile lui o făceau să se simtă bine. Bineînțeles, se gîndi ea, așa simt toți bărbații înainte de a se culca cu o femeie. Era mai bine să-l lase pe Mike să-și imagineze tot felul de lucruri despre ea, decît să le pună în practică, pentru că dacă ar fi făcut-o, probabil că ar fi dat-o afară din casă. Sau poate că ar fi adormit în timp ce ar fi făcut dragoste cu ea.

– Nu, nu s-a terminat. Urmează imediat. Îi întinse o jumătate de felie de pîine unsă cu brînză topită.

Stînd pe canapea lîngă ea, nici nu luă în seamă felia; în loc de asta, îi luă obrazul în palmă și îi ridică gura către a lui. O sărută lung, dulce, neagresiv, fără să-i rupă hainele, fără să-i mîngîie trupul, cu excepția acelor degete fierbinți de pe obrazul ei și a acelui sărut lung care o răscolea. Întorcîndu-se către el, îi atinse umărul și își desfăcu buzele sub buzele lui. Părea că trupul i se liche-

fiază, că i se încălzeşte şi i se înmoaie, în timp ce îşi dădea capul pe spate în ceea ce ar fi trebuit să fie o poziţie imposibilă, voia să se piardă în el.

Cînd îşi dezlipi buzele de ale ei, era prea slăbită ca să stea în picioare şi ar fi căzut înapoi pe canapea dacă mîna lui Mike nu ar fi sprijinit-o.

– De ce, Sam? şopti el. De ce-mi spui nu? Cît timp trebuie să mai aştept? Vrei mai întîi o cerere în căsătorie? Pentru că dacă o vrei, atunci, vrei să...?

Ea îi puse un deget pe buze, pentru că nu voia să audă restul propoziţiei. Nu voia să îi explice care erau motivele pentru care se comporta aşa, nu voia să ştie adevărul despre ea, cel puţin nu încă, mai ales că relaţia dintre ei era atît de fragilă. Poate că într-o zi, poate mai tîrziu, îi va putea spune adevărul despre persoana ei.

Înjurînd, Mike îi luă felia din mînă, deşi era deja ruptă în urma sărutului, iar toată brînza era pe degetele Samanthei. Mike îi luă mîna şi încet, languros, senzual îi linse brînza de pe degete.

– Începe emisiunea aia a ta, zise el, cu degetul ei mic în gură.

– Ce?

– Emisiunea. Jubilee, ţi-aduci aminte?

– Ce? Acum îi lingea palma.

– Maxie. Jubilee. Moarte. Distrugere. Masacru. Îţi aduci aminte?

– Huh?

Aşezîndu-i mîna acum curată în poală, Mike o întoarse spre televizor, dar trecură cîteva minute înainte să poată vedea clar programul despre viaţa şi cariera unui muzician de demult. Camera îl filma pe Jubilee, care, pentru cei o sută unu ani, arăta energic, iar mintea îi era perfect lucidă.

Mike o prinse de umeri, rezemîndu-i spatele de el şi

priviră o clădire dărăpănată, care odată fusese un club de noapte, în stil Art Deco, albastru cu argintiu. Jubilee vorbi despre club, despre animatori, despre blănurile femeilor, despre amantele bărbaților. Dar totul se sfîrșise după masacru, pentru că nu mai avusese bani să reconstruiască localul.

După terminarea fragmentului, Samantha opri sonorul televizorului și se întoarse către Mike.

– Harlem e departe?

– Filozofic sau te referi la distanță?

Ea se strîmbă.

– La distanță.

– New York e o insulă, ți-aduci aminte? Nimic nu e departe de nimic.

– Deci dacă-i spun unui șofer de taxi să mă ducă în Harlem, ar ști încotro s-o ia?

Mike nu spuse nimic un moment, ci rămase uitîndu-se la ea.

– Spune-mi că nu te gîndești la ce sper să nu te gîndești.

Ea se ridică de pe canapea.

– Îl voi vizita pe Jubilee, dacă la asta te referi. Și o voi face acum, înainte să-și dea seama cineva că omul trăiește încă.

Stînd în fața ei, Mike o apucă de umeri.

– Te referi la cel care a încercat să te omoare, nu?

Ea se îndepărtă, pentru că nu voia să se gîndească la asta.

– Poate că domnul Johnson știe ceva despre noaptea aceea, despre motivul pentru care bunica mea și-a părăsit familia. Poate...

– Există ceva pe lume care să te poată reține?

Ea clătină din cap.

– Nu, Mike, nu există. Mi-ar fi plăcut să mergi cu

mine, dar dacă nu vrei, mă duc singură.

– În Harlem? O blondă micuță ca tine, singură, în zona aceea a orașului?

– E chiar atît de rău, ca la televizor?

– Da.

Ea oftă.

– Da, dacă trebuie, mă voi duce singură. Deşi spunea asta, se ruga să meargă Mike cu ea. Orice curaj are şi o limită.

– O.K., îmbracă-te. Cu ceva obişnuit, fără formă.

Dînd din cap, ea se întoarse şi se duse sus să se schimbe.

În fața casei lui Jubilee se adunaseră deja o mulțime de oameni cînd ea şi Mike ajunseră, nu cu un taxi, ci cu o maşină închiriată de Mike. Şoferul maşinii era un bărbat solid, cu pielea de culoarea cărbunelui şi cu o cicatrice roz, lungă, ce începea pe ceafă şi se continua undeva sub cămaşă şi părea a fi prieten cu Mike. Nervoasă, Samantha nu făcea decît să-i zîmbească, ceea ce părea să-l amuze teribil.

În drum spre partea de nord a orașului, spre Harlem, Samantha nu s-a uitat pe fereastră, pentru că era mult prea înspăimîntată. Nu prea putea înțelege un asemenea grad de sărăcie în vecinătatea imensei bogății a centrului Manhattan-ului.

Cînd ajunseră, în sfîrşit, în fața casei lui Jubilee, singura casă care arăta bine din tot cartierul, Samantha oftă agasată, pentru că se părea că era gata să izbucnească un mare tărăboi. Părea că întreg New York-ul vizionase emisiunea lui Charles Kuralt şi că toți veniseră să-l vadă pe Jubilee sau să împrumute bani de la el sau să vîndă ceva sau să-l facă să se uite la cîntecele pe care le scriseseră.

În uşă stătea o femeie solidă, înaltă, cu păr cărunt şi cu chipul schimonosit de furie. Se vedea că trăsăturile îi fuseseră frumoase odată. Ţinea în mînă o măturâ ca pe o armă şi încerca să-i descurajeze pe vizitatori, alungîndu-i de pe treptele casei. Samantha o văzu cum pocnea doi bărbaţi cu măturâ, nimerindu-i în cap.

Mike o luă cu o mînă de umăr.

– Cred că momentan nu e ocazia potrivită, zise el, încercînd s-o facă să se urce înapoi în maşină.

Samantha se smuci.

– Nu! O să vorbesc chiar acum cu el. Nu cred că voi mai avea curajul să mai vin aici încă o dată.

– Asta e cea mai bună veste pe care am auzit-o pe ziua de azi.

– Mike, poţi să mă ajuţi să trec prin mulţime? Dacă ajung îndeajuns de aproape de femeia aceea, vreau să-i zic că doresc să-l întreb pe Jubilee despre Maxie.

Mike se gîndi că pierdea timpul dacă ar fi contrazis-o, dar nu prea îi surîdea să treacă prin asemenea adunătură. Dar, adevărul era că şi el voia să-l întîlnească pe Jubilee şi voia să ştie dacă bătrînul cunoştea ceva important despre Maxie şi despre motivul pentru care îşi părăsise familia. Uitîndu-se peste creştetul ei, Mike clătină întrebător din cap către negrul cel mare care stătea lîngă maşină, iar bărbatul clătină din cap afirmativ.

În cîteva minute, Samantha, ancorată de spatele lui Mike, plonjă după el prin mulţime, urmată în ariergardă de negrul enorm. Cînd Samantha ajunse în capătul scării, femeia cu măturâ înainta să-i lovească, apoi le dădu timp lui Mike şi Samanthei să spună că vor să-l întrebe pe Jubilee despre Maxie.

După expresia chipului femeii, se vedea că numele nu îi era necunoscut. Se strîmbă, făcu semn cu capul către un copil ce stătea în spatele ei, iar puştiul intră

rapid în casă. Cîteva clipe mai tîrziu, se întoarse şi le făcu semn să intre. Intrară doar Mike şi Samantha, şoferul se întoarse la maşină.

Interiorul casei avea un aspect uzat, precum cel al caselor cumpărate cu mulţi ani în urmă, decorate atunci şi, tot de atunci, neatinse. Fusese zugrăvit de vreo treizeci, patruzeci de ori fără să se fi spălat pereţii între timp. Grosimea vopselei ascundea aproape tot aspectul lemnăriei.

Îl urmară pe copil pînă sus pe scări, unde era o cameră călduroasă şi însorită. Brusc, din umbră ieşi un om, speriind-o pe Samantha de moarte. Era un bărbat negru, înalt, extrem de chipeş şi avea cei mai furioşi ochi pe care îi văzuse Samantha la o fiinţă umană. Nu că ar fi fost furios de ceva ce se întîmplase recent, era furios de o viaţă, furios dintotdeauna, furios pe toţi şi pe toate.

O privi arogant pe Samantha, după care dispăru într-un hol. Oftînd, Samantha continuă să-l urmeze pe copil pe scări.

Copilul deschise o uşă la ultimul etaj al casei. Îi lăsă pe Samantha şi pe Mike să intre, apoi rămaseră singuri în cameră. Din momentul în care Samantha văzu camera, se îndrăgosti de ea. Din tavan şi pînă-n podea, erau doi pereţi acoperiţi cu rafturi pline de discuri. După unele coperţi îngălbenite, probabil că era toată muzica de la familia Flinstone pînă în zilele noastre. Camera era dominată de un pian enorm, negru, genul de pian la care vedeai cîntînd bărbaţi îmbrăcaţi în smoking. Era un instrument îngrijit cu drag, lustruit proaspăt şi fără zgîrieturi.

Atît Samantha, cît şi Mike erau atît de ocupaţi cu privitul prin cameră, încît nu observară omuleţul din faţa pianului, aproape de nevăzut din cauza partiturii deschise. Camera de luat vederi a televiziunii reuşise să

ascundă o mare parte din ridurile lui Jubilee, iar lumina estompase faptul că între oase şi pielea neagră nu exista nici un gram de carne. Arăta mai mult a mumie decît a om, iar ochii strălucitori contrastau cu corpul îmbătrînit.

Samantha îi zîmbi, iar bătrînul îi zîmbi la rîndul lui, arătîndu-i o pereche de dinţi falşi.

– Numele meu e Samantha Elliot şi sînt nepoata lui Maxie, zise ea, întinzîndu-i mîna.

– Te-aş fi recunoscut dintr-o mie. Eşti exact ca ea. Avea vocea bună, dar mîna... Vorbind, degetele îi alunecau pe clapele pianului într-un mod absent, de parcă nu ar fi fost conştient de ceea ce făcea; a cînta la pian era, pentru el, similar cu a respira.

Mike păşi înainte şi începu să-i spună lui Jubilee de ce erau acolo, despre Doc şi Maxie, despre tatăl Samanthei şi despre biografia pe care o scria.

Jubilee asculta, continuînd să cînte la pian, privind în gol. Cînd Mike termină de vorbit, se uită la Samantha.

– Maxie obişnuia să cînte blues. Cînta nemaipomenit. Zîmbind, sfîrşi cu cuvintele unui blues vechi.

La început, Jubilee a fost surprins, apoi chipul îi fu invadat de bucurie, de o bucurie specială, bucuria unui bătrîn ce a întîlnit ceva ce credea că nu mai există pe faţa pămîntului. Parcă avea şi lacrimi în ochi.

– Cînţi ca ea, fetiţo! zise el, începînd să cînte la pian. Pe ăsta îl ştii?

– *Weepin' Willow Blues,* zise ea încet. Samantha deschise gura să cînte, dar o închise la loc cînd, prin fereastră, ca o fantomă, se auzi o trompetă. Pentru un moment se uită la Mike, ca să se reasigure că e în anii '90, pentru că trompeta nu avea un sunet modern.

– Nu-i da atenţie, zise Jubilee nerăbdător. E doar Ornette. Îl ştii sau nu?

Samantha ştiu fără să întrebe că sinistrul cîntăreţ era

tînărul cu privire feroce pe care îl văzuse pe scări şi ştia, de asemenea, că era testată. Nu credea că o blondă micuță ca ea e în stare să cînte blues.

Deschizînd gura, Samantha începu să cînte un vechi cîntec despre o femeie care şi-a pierdut bărbatul: *Oameni buni, îmi iubesc bărbatul / Îl sărut dimineața, după-amiaza şi seara / Îi spăl hainele, îl port curat şi îl tratez frumos / Acum a plecat şi m-a lăsat după tot ce-am încercat să fac / Fetelor, o să facă cu voi, cum a făcut şi cu mine / Ăsta e motivul pentru care cînt acest blues jalnic.*

Cînd ea termină, Jubilee nu scoase un cuvînt, dar Samantha îi citea pe chip că, într-adevăr, cîntase corect. O privea şi nu era nevoie să vorbească. Ochii lui spuneau: „Eşti exact ca ea".

Din impuls, în timp ce Jubilee şi Mike se holbau la ea mirați, se duse la fereastră şi țipă furioasă în direcția de unde se auzise trompeta.

– Am trecut testul, Ornette?

Auzind-o, Jubilee şi Mike izbucniră în rîs.

– Exact ca ea, zise Jubilee, chicotind ca un acordeon rablagit. Lui Maxie nu-i era frică de nimeni niciodată.

– Îi era frică de ceva şi am vrea să ştim despre ce e vorba, zise Samantha sobră.

Jubilee nu le spunea nimic despre Maxie. Cînta în continuare la pian, întrebînd-o pe Samantha dacă ştia cutare sau cutare cîntec şi repetînd că nu o văzuse pe Maxie din seara în care a dispărut. Cînd Samantha îl întrebă dacă avea idee de ce a dispărut Maxie, el murmură că nu, nu avea.

O sută unu ani, se gîndi Samantha şi tot nu ştia să mintă. Încerca să calculeze de cîte ori va fi nevoită să vină în vizită, cîte cîntece de-ale lui Bessie Smith va trebui să cînte, înainte să-i spună ce ştia despre Maxie.

Cînd ea şi Mike îşi luară rămas bun de la el, Samantha îi sărută obrazul scofîlcit şi spuse că probabil se vor mai vedea.

Jos era băieţelul, care îi aştepta. Puştiul făcu ceva ce i se păru ciudat Samanthei; îşi strecură mîna în cea a lui Mike. Observase deja relaţia lui naturală cu copiii, dar totuşi era ceva anormal. Abia apoi îşi dădu seama că puştiul îi dăduse lui Mike un bilet. De la Ornette, se gîndi ea şi ştia că Mike nu îi va spune ce scria.

Pe bancheta din spate a maşinii, în drum spre casă, ea se purtă de parcă nu ar fi ştiut absolut nimic de bilet.

– Ornette, zise ea senină, cred că am mai auzit numele ăsta.

– Ornette Coleman. Saxofonist, zise Mike, privind pe geam.

Cînd ajunseră acasă, Mike dispăru imediat în baie şi Samantha era sigură că citea biletul. Cînd ieşi, era îmbrăcat în şort şi tricou şi avea ziarul *New York Times* sub braţ. Luară prînzul comandat afară, în grădină, citind amîndoi ziarul. Mai tîrziu, se aşezară pe scaunele din faţa biroului, Mike citind ziarul în continuare, în timp ce Samantha îşi luă computerul pe genunchi şi încercă să scrie tot ce aflase despre Maxie.

Nu prea mult. Se putea sau nu ca Maxie să fi fost îndrăgostită de doi bărbaţi sau trei, dacă-l punea la numărătoare şi pe Cal. Oricîţi ar fi fost, în final, i-a părăsit pe toţi. Unde se dusese şi de ce?

După cîteva minute se ridică de pe scaunul ei şi murmurînd ceva criptic, de exemplu, „Am nevoie de o altă dischetă", dispăru în casă, unde căută biletul pe care copilul i-l dăduse lui Mike. Căută hainele pe care le purtase de dimineaţă, se uită în fiecare cutie din camera de oaspeţi unde dormea el, se uită chiar şi în pantofi.

Era al şaselea raid prin casă cînd îndrăzni să se uite în portofel. Era ultima rămăşiţă a intimităţii lui şi ezită înainte să-l ia din dulap. Dar imediat ce-l desfăcu, începu să caute amănunţit. Avea trei cărţi de credit, toate aurii şi o mie două sute de dolari cash. Nu era nimic altceva în portofel, nici o listă cu numere de telefon, nimic, dar apoi se gîndi că un om cu mintea lui Mike, care înmulţeşte şi împarte orice sume în gînd, poate ţine minte nişte numere de telfon.

Cînd să pună portofelul jos, îşi aduse aminte că, atunci cînd era copil, tatăl ei avea un portofel cu un compartiment secret. Îl găsi şi la Mike şi trase hîrtia afară.

Era să cadă cînd văzu documentul ascuns. Era o fotografie de-a ei; o poză cu Samantha în ultimul an de liceu şi ştia că Mike nu avea de unde să ia poza, decît de la ea de-acasă, din Louisville. Oare era un dar de la tatăl ei sau i-o luase din cameră, unde ştia că locuise un timp? De ce o fi păstrat-o în portofel?

Vinovată, puse poza la loc, dar mai găsi un bilețel.

Nelson – Barul lui Padaly din oraş

Luni – Ora opt

Cu viteza luminii, puse totul la fel cum găsise şi se duse înapoi în grădină să se aşeze lîngă Mike. Era moartă de curiozitate şi, după ce tăcu cîteva momente, îl întrebă ce număr de telefon avea tatăl lui la birou.

Fără să ia ochii din ziar, Mike îi răspunse.

– Telefonul fratelui tău mai mare?

– Acasă sau cel mobil de la biroul din Colorado sau cel din New York sau cel al casei de la munte?

– Toate.

Mike puse jos ziarul şi se uită la ea.

– Ăsta e un test?

– Care e numărul de la asigurarea mea socială?

Zîmbind, el îi spuse.

– Ştii şi numărul contului meu din bancă?

I-l spuse şi pe acesta, apoi puse ziarul jos şi îi recită şi parola secretă a cărţii de credit, dar nu îi spuse de unde ştia numărul.

– Numărul Vanessei, izbucni ea.

– Las-o baltă. De fapt, cred că nici nu l-am memorat vreodată.

Mintea, bineînţeles, dar cînd ea se uită din nou spre ecranul monitorului, el zîmbea.

La ora trei, Samantha se ridică de pe scaun şi se duse în bucătărie, unde începu să scotocească prin dulapuri.

Cînd Mike o auzi pe Sam în bucătărie, se întrebă ce făcea şi se duse să vadă. O găsi stînd pe podea, înconjurată de o mulţime de veselă, arătînd ameţită.

– Încerci să-ţi dai seama ce-ai putea face cu ele? o întrebă el cu o superioritate masculină.

– Mă gîndesc cum să le aranjez.

– Fă un trenuleţ.

– Foarte amuzant, răspunse ea, ridicîndu-se şi începînd să adune castroanele.

– Şi ce faci cu ele pînă la urmă?

– Vreau să le pun ca pe nişte sufertaşe, să le iau cu mine în seara asta, cînd mă voi duce în vizită la bunica.

Auzind-o, Mike tăcu, privind-o uimit.

– Ad... adică la ce te referi?

Ea se opri şi-l privi.

– Nu ştiu de ce, dar am impresia că mă crezi cam tîmpită, că poţi să-mi ascunzi ce vrei tu. Am ştiut că Abby e bunica mea din momentul în care am văzut-o. Este exact tata, are aceleaşi gesturi. Îşi strîmbă pînă şi gura ca tata. Se aplecă înspre el. Şi tu ai ştiut cine e. Ţi

se vedea pe față, erai atît de tulburat încît abia puteai vorbi.

Mike îi luă mîna şi îi strînse degetele.

– Nu am spus nimic, nu pentru că am crezut că eşti proastă, ci pentru că...

– Ştiu, zise ea, zîmbindu-i şi strîngîndu-i mîna la rîndul ei. Nu vrei să mi se întîmple ceva şi crezi că e periculos să o vizitez.

– Exact.

Ea respiră adînc.

– Mike, eşti atît de norocos! Ai atîția oameni în jurul tău, dar ai mei s-au dus. Numai Maxie şi cu mine mai sîntem în viață şi stă acolo, singură, în locul acela oribil, în fiecare zi, iar eu sînt aici... şi ea nu va mai trăi mult.

Cînd începu să tremure, el o luă în brațe.

– Şşt, draga mea. E O.K. Mergem mîine să o vezi dacă vrei.

– Nu eşti obligat să vii cu mine. Brațele lui Mike o făceau să se simtă în siguranță, ca întotdeauna.

– Bineînțeles, zise el, mîngîind-o pe păr. Să te las să te duci singură. Cine ştie ce o să pățeşti.

Ea îl privi zîmbind.

– Speram că vei merge cu mine. Se desprinse de el. Acum, zise ea, cu un ton de afaceri, cum facem un sufertaş?

– Samantha, nu poți să-i duci băutură. Nu vreau să te întristez, dar e o doamnă foarte bolnavă. Nu cred că doctorul îi va permite să...

Ea îşi lipi un deget de buzele lui.

– Bunicul meu Cal spunea „Cînd ştii că vei muri, ce ți-ar mai putea face rău?" El nu a fumat din anii '50, dar în ziua în care doctorul i-a spus că e pe moarte, şi-a cumpărat cîte o cutie mare din cele mai scumpe țigări şi

a fumat pînă în ziua în care a murit.

Mike nu putea decît s-o privească fix; avusese parte de experienţe pe care el nici nu şi le imaginase. Crescuse înconjurată de muribunzi şi tatăl ei, pînă să moară, nu permitea nici măcar o rază de soare în casă.

Fără un cuvînt, Mike deschise un dulap de deasupra ei şi scoase o carte de bucate, deschizînd-o la rubrica băuturi.

– Ia să vedem. Un cocktail bun. Să vedem ce ne trebuie: Cointreau, suc de lămîie şi coniac. Cred că o să ne descurcăm cu aşa ceva.

– Oh, Mike, chiar că te iubesc, zise ea rîzînd, apoi se înroşi, jenată de ceea ce zisese.

El nu-şi luă ochii din carte.

– Sper, spuse el, de parcă nu ar fi însemnat cine ştie ce pentru el, dar culoarea gîtului era mai închisă, de parcă ar fi roşit.

Făcîndu-şi de lucru cu lămîile, Sam începu să vorbească repede, pentru a-şi acoperi jena.

– Sper că ăia de la azil nu ne vor face probleme şi ne vor lăsa să petrecem ceva timp cu ea. Ştii ce vreau să fac, Mike? Vreau să-i fac poze. Sus am o cutie plină cu poze cu tata, cu mama, cu bunicul Cal şi cu mine, majoritatea făcute după plecarea lui Maxie. Dumnezeule, dar nu pot să-i spun bunicii pe nume. Cum crezi c-ar trebui să-i spun?

– Abby, zise Mike serios. Pînă cînd va vrea ca tu să afli că e bunica ta, nu ar trebui să-i dai de înţeles că ştii cine e. Se strîmbă. Biata femeie, crede că dacă-şi ascunde identitatea, va fi în siguranţă.

O privi nedumerit, apoi tăcu. Reluă:

– Sam, din cîte am înţeles la început, trebuia să afli ce s-a întîmplat cu bunica ta. Ai aflat. A sfîrşit într-un azil

de bătrîni, înconjurată de tot felul de maşinării. Dacă ştii asta, atunci de ce ai vrut să-l vezi pe Jubilee azi-dimineaţă? De ce i-ai pus întrebări despre Maxie, cînd deja cunoşteai răspunsurile?

– Ştiu unde este, dar nu şi de ce este acolo, spuse ea încet.

Mike oftă.

– Samantha...

Ştia că nu ar vrea să-şi continue căutările, dar cu cît afla mai multe despre Doc şi Maxie şi Michael Ransone şi Jubilee şi cine mai ştie cine, cu atît mai mult voia să afle ce se întîmplase în 1928. Pînă la un punct, se gîndise la bunica ei şi o urîse pentru că i-a părăsit. Dar acum îşi cunoscuse bunica şi-i văzuse lacrimile din ochi cînd pomenise de Cal şi i-a spus lui Sam că Maxie l-a iubit foarte mult. Şi, în plus, Maxie îşi iubise nepoata. S-a văzut în felul în care a reacţionat cînd Mike i-a spus că cineva a încercat s-o omoare pe Sam.

– Aş vrea să ştiu ce îi place bunicii să mănînce, zise ea. Aş vrea să-i duc... prăjitură de ciocolată sau ceva în genul ăsta, ceva să-i placă cu adevărat, ceva ce sînt sigură că nu i-ar da în locul acela nesuferit.

Punîndu-i mîinile pe umeri, Mike o privi în ochi.

– Pot să spun ceva care să te ţină deoparte? Ce zici dacă-ţi spun că acela care a încercat să te omoare s-ar putea să te urmărească în continuare, iar tu îl vei conduce la Maxie? Nu cred că trupul ei e la fel de rezistent ca al tău, să facă faţă unui asemenea atac.

Samantha se gîndise la asta şi cîntărise posibilităţile.

– Cît crezi că mai are de trăit?

Mike nu avea de gînd s-o mintă.

– Cînd am contactat-o prima oară, doctorul mi-a spus că mai are trei luni.

Samantha oftă adînc.

– Dacă ai fi în locul ei şi cineva ţi-ar fi lipsit pentru mulţi ani şi acum ţi s-ar ivi şansa să petreci cîteva săptămîni cu persoana pe care o iubeşti, ai risca?

Ar fi vrut să-i spună că, dacă Maxie şi-a părăsit familia cu atîţia ani în urmă, asta nu înseamnă că a stat singură, dar tăcu din gură. De fapt, amintindu-şi că ea ajunsese în locul acela, se întreba dacă nu cumva Sam avea dreptate şi Maxie fusese singură în toţi acei ani. O fi fugit de frică să nu fie descoperită, aşa că a avut tot interesul să nu iasă prea mult în evidenţă.

– E vreo poză cu tine goală, amestecată printre astea?

Rîzînd, ea se îndepărtă de el.

– Pe o carpetă de lînă, cînd aveam opt luni.

– Dar la optsprezece ani? Tînără, nobilă...

– Asta ce înseamnă? Că acum nu sînt tînără?

Mike chicoti.

– Trup tînăr, minte bătrînă. Hei, crezi că lui Maxie i-ar plăcea caviarul? Am putea opri la *Russian Tea Room*.

Samantha încă se mai gîndea la comentariul lui „trup tînăr, minte bătrînă".

– Presupun că i-ar plăcea caviarul. Sper că azilul ăla să nu ne facă probleme.

Brusc, chipul lui Mike se lumină, pentru că, se pare, îi venise o idee.

– Lasă-i în grija mea. Mă ocup eu să o lase să mănînce ce vrea şi să fie tratată ca o prietenă de-acum încolo.

Capitolul 22

Era aproape şase cînd ajunseseră la azilul de bătrîni. Samantha purta costumul roşu, *Valentino,* era încălţată cu pantofi cu tocuri înalte, *Manolo Blahnik* şi o geantă roşie, *Chanel*. Acum, cînd ştia cît de mult costau toate acestea, aproape că îi era frică să le poarte prin taxiurile murdare ale New York-ului. Aşa că îl întrebă pe Mike dacă nu cumva ar putea chema din nou un taxi particular, dar el spuse că nu, nu putea.

Din cauza răspunsului lui, nu era pregătită pentru limuzina lungă şi neagră ce trăsese în faţa casei. Gura îi rămăsese căscată în continuare, cînd ieşi din maşină şoferul în uniformă, iar ea văzu că era vărul lui Mike, Raine.

– Bună seara, domnişoară Elliot, zise Raine politicos, scoţîndu-şi cascheta în faţa ei.

– Ai adus caviarul? întrebă Mike, înconjurînd talia Samanthei cu un braţ, de-ai fi zis că Raine era un pirat care încerca să o răpească.

– Da, domnule, zise Raine, ciocnindu-şi călcîiele, apoi îi conduse pe scări şi le deschise uşa.

– Eşti sigur că ştii să conduci chestia asta? îl întrebă Mike pe vărul, îndoindu-se evident de capacitatea lui. Frank ne omoară pe amîndoi dacă i-o zgîriem.

– Cine e Frank? întrebă Samantha, după ce intrară în maşină.

– Fratele meu cel mai mare.

Odată ajunsă în maşină, Samantha încercă din răsputeri să se potolească, pentru că era sigură că femeile care poartă haine create de designeri renumiți sînt obişnuite cu limuzine lungi şi nu cotrobăie peste tot, să vadă fiecare colțişor, dar Mike îi zîmbi.

– Haide, continuă. Frank nu se va supăra.

Ea deschise uşițele, se uită în dulapuri, deschise şi închise televizorul, apoi Mike trimise un fax în Colorado şi primi unul de la bunicul său, în care scria: *„Michael, băiatul meu, cînd o vom cunoaşte pe Samantha ta?"*

Sam căscă ochii la Mike, de parcă i-ar fi cerut o explicație, dar Mike nu făcu decît să ridice din umeri.

După un timp se aşeză, privind gînditoare la felul în care Raine conducea maşina. Simțea că începuse să-l cunoască pe Mike şi să înțeleagă felul în care acționa familia lui.

– Dacă el face asta pentru tine, tu ce vei face pentru el?

– Am grijă de registrele lui.

– De registrele de investiții? De ce ar vrea ca tocmai tu să faci asta pentru el? Voia să afle mai multe despre Mike, pentru că descoperise că se pricepea de minune să se ascundă după degete.

– Pentru că nici unul din familia Montgomery nu cunoaşte nimic despre matematică. Spuse ironic: Sînt buni la cuvinte, dar la cifre nu.

– Tot nu mi-ai răspuns la întrebare: De ce vrea ca tocmai tu să te ocupi de registrele lui?

– Pentru că eu mă pricep, de-aia, răspunse el, iar Sam ştia că nu era răspunsul adevărat.

Cînd ajunseră la azil, Mike nu o lăsă să coboare din maşină, ci o ţinu înăuntru vreo zece minute.

– Vreau să ne vadă toţi, zise el, privind înspre ferestre.

După un timp, Raine le deschise uşa şi Samantha, mişcîndu-se cît putea de regeşte, precum se simţea pentru că ieşea dintr-o asemenea maşină, mergea ţanţoşă înaintea celor doi bărbaţi. Mike era îmbrăcat cu splendidul lui costum italian, iar Raine, în uniforma lui de şofer, arăta ca o acadea pentru fete tinere, bogate şi plictisite. Cam cînd ajunseră la recepţie, se adunase toată suflarea nobilă din azil să-i vadă. O femeie era într-un pat cu rotile, împinsă de alte două.

Ţinînd-o bine pe Samantha de braţ, Mike se opri în faţa biroului şi se uită la asistenta ascuţită din spatele lui.

– Am venit aici, s-o vedem pe alteţa sa, începu Mike, apoi, cînd văzu figura şocată a Samanthei, o bătu uşurel pe braţ. Îmi pare rău, draga mea, ştiu că uit mereu că ea nu vrea să fie cunoscută. Ce nume foloseşte acum?

Samantha clipise nedumerită.

– Abby? întrebă Mike. Acesta e numele alteţei regale. Oops! Iar era s-o dau de gol. Prinţesa nu mă va ierta niciodată dacă îi fac cunoscut secretul. Se aplecă peste birou, pentru a o privi atît de lasciv pe urîta asistentă încît Samantha ar fi vrut să-i dea cu ceva în cap. Dar sînt sigur că deja ştiţi totul despre... ah, Abby, nu?

Femeia roşi ca o fetiţă.

– 'nţeles. O cunoaştem pe... prinţesă.

– Şi vă îngrijiţi bine de ea, nu? Nu că ar avea nevoie de cine ştie ce curtoazii, nu poate să le sufere. Mă înţelegeţi, nu?

– Ce s-o fi întîmplat cu brăţara cu safire pe care i-a dăruit-o ultimei îngrijitoare? întrebă Samantha. În doi, jo-

cul mergea mai bine. Ți-o aduci aminte pe sora care era atît de drăguță cu ea? Aplecîndu-se peste birou, îi zîmbi sorei conspirativ, de parcă tot ceea ce spunea trebuia să rămînă între ele, dar vorbise îndeajuns de tare încît să se audă pînă la capătul coridorului. Generozitatea ei va aduce mînia femeii. Dacă încearcă să vă dea bijuterii, dumneavoastră sau personalului, n-ați vrea să ne raportați?

– P... păi, da, bineînțeles că da, răspunse asistenta.

– Acum, am putea-o vedea? întrebă Mike. Fără să ne deranjeze nimeni.

– Da, bineînțeles. Chiar acum. Mișcă-te! țipă ea la un om din scaunul cu rotile.

Asistenta deschise uşa cu gesturile unui portar experimentat, către camera lui Maxie/Abby şi o închise în urma lor.

Abby, pe jumătate adormită, se uită la ei, încurcată.

– Eu... nu mă aşteptam să vă revăd atît de curînd.

Samantha ținea în brațe cutia cu poze; de fapt, le transferase în cutia de pălării în care fusese rochia lui Maxie şi păşi înainte.

– Am venit să-ți cer o favoare. Eşti singura persoană de pe lume care ştie ceva despre bunica mea şi mă întrebam dacă te-ar deranja să ne uităm împreună la nişte fotografii vechi.

– Fotografii?

– Cu familia mea. Ştiu că nu se cuvine, dar mă gîndeam că poate că îmi vei spune ceva, nu ştiu sigur ce anume, dar poate că bunica mea ți-a mai povestit cîte ceva despre sine.

– De ce vrei să afli despre ea?

– Pentru că o iubesc, zise Samantha simplu. Şi cred că şi ea m-ar fi iubit, dacă m-ar fi cunoscut. Jubilee

spunea că semănăm foarte mult.

– L-ai cunoscut? Abby începuse să se trezească.

Păşind înainte, Mike puse coşul de picnic pe marginea patului.

– Îşi bagă nasul în toate alea. Azi-dimineaţă ţipa pe geam la Ornette, nepotul lui Jubilee şi...

– Ornette este stră-strănepotul lui Jubilee, zise Abby cu o figură care arăta că mai bine ar fi tăcut. Pentru a-şi reveni, zise: Ce ai acolo, tinere?

– Cocktail-uri, zise el scoţînd o sticlă de inox din coş. Şi caviar.

Pentru un moment, Abby părea gata să izbucnească în plîns de bucurie, dar şi de regret, pentru că ştia foarte bine că Samantha nu ar fi trebuit să fie acolo.

– Sînteţi doi nebuni, ştiaţi asta? zise ea încetişor, adresîndu- şi remarca spre Michael.

– Da, doamnă, ştiu asta foarte bine, dar Samantha este, din cîte pot spune, exact ca bunica ei. Jubilee îi spunea Sassy, iar domnişoara voia să-ţi arate fotografiile, aşa că sîntem aici. Are ideea fixă că dacă bunica ei ar fi încă în viaţă, s-ar putea să-i placă să vadă ce a pierdut şi ar vrea să-şi vadă fiul şi nora, să-şi vadă nepoata crescînd şi soţul îmbătrînind. Crezi că lui Maxie i-ar fi plăcut să vadă toate astea?

– Da, zise Abby. I-ar fi plăcut.

– Oh, Dumnezeule! zise Samantha. Ai zice că sîntem la o înmormîntare. Să înceapă petrecerea! Michael, toarnă băuturile şi scoate prăjiturile. Şi... Ea ezită. Nu ştiu cum să-ţi spun. Dacă Maxie ar fi trăit, cum crezi că i-ar fi plăcut să-i spun?

– Nana, zise Abby într-o clipă. Cred că aşa îmi zicea că i-ar fi plăcut să-i spună nepoata ei.

– Te deranjează dacă-ţi spun ţie Nana?

– Nu mă deranjează deloc. Acum, unde e băutura mea? N-am mai băut un cocktail de ani de zile.

Samantha se urcă în pat, lîngă Abby, îşi puse pe genunchi cutia cu poze şi o deschise, în timp ce Mike făcu sandvişuri cu unt şi caviar, puse prăjiturile cu cremă pe altă farfurie, apoi le servi pe cele două femei cu cocktail de coniac.

În jumătate de oră, orice urmă de reţinere dispăruse dintre ei. După prima băutură, Abby deveni foarte vorbăreaţă, uitînd să spună „lui Maxie îi plăcea asta şi aia..."

În loc de asta, spunea ceva de genul: „Îmi aduc aminte de asta. E o cuvertură tare veche. Oare Cal o fi reuşit să o rupă?"

Mike o tachina pe Samantha, în legătură cu pozele ei de cînd era copil, rîzînd cînd văzu o fotografie în care era furioasă, pentru că nu avea chef să fie pozată. Abby o apăra pe Samantha, spunînd că era cel mai dulce copil.

Umplînd din nou paharul lui Abby, Mike spuse pe cel mai jalnic ton că, din cîte ştia el, Samantha mai era cel mai dulce copil.

– Michael! se răsti ea.

Dar Abby îi luă apărarea Samanthei.

– Vrei să spui că un tip mare şi tare ca tine nu a reuşit s-o convingă încă această fetiţă drăguţă să se culce cu el?

Cuvintele erau foarte amuzante auzite din gura unei bătrîne de optzeci şi patru de ani, iar Maxie şi Samantha rîdeau din tot sufletul.

– Oare de ce crede fiecare generaţie că abia odată cu ea s-a inventat sexul? întrebă Abby, prefăcîndu-se exasperată.

– De ce nu ne povesteşti despre sex, în timpul ge-

neraţiei tale? zise Mike încurajator, cel puţin, poate aşa pot pătrunde şi eu în fanteziile cuiva.

– N-o să primeşti lecţii de la mine, Michael Taggert. Va trebui să afli de unul singur.

Seara deveni şi mai amuzantă cînd Samantha scoase, după cum promisese, poze nud de-ale ei. Şi Abby şi Sam chicotiră la reacţia „infarct" a lui Mike, cînd văzu pozele sexy.

Cînd Raine intră în cameră, Samantha ştiu că petrecerea se încheiase, ca şi Abby de altfel.

Se îmbrăţişară îndelung, trupul tînăr şi puternic al Samanthei ţinînd strîns trupul slab al bunicii ei.

– Să nu te întorci, şopti Abby. Nu sînt sigură că eşti în siguranţă.

Samantha se dezlipi de ea de parcă nu ar fi auzit-o.

– Mi-ar plăcea să revin. Mulţumesc foarte mult de invitaţie. Eşti gata Michael? Ieşi din cameră fără să se uite înapoi, fără să-l vadă pe Mike cum o sărută pe Abby pe obraz, apoi îi strecură o hîrtiuţă cu numărul lui de telefon şi cu numerele de telefon ale membrilor familiei lui.

În drumul de întoarcere spre East Side, spre casa lui Mike, Samantha era tăcută.

– Te-ai distrat bine? întrebă Mike.

– Mmm, a fost răspunsul ei.

– Eşti O.K.?

– Cu siguranţă. N-aş putea fi mai bine. A fost nemaipomenit să-mi petrec seara cu bunica. Sînt doar puţin obosită, asta e tot. Cred că o să mă culc devreme.

Mike nu mai zise nimic şi, odată ajunşi, ea intră în casă, iar el rămase afară să mai discute cu Raine. Cînd intră şi el în casă, Samantha nu era nicăieri, deci presu-

puse că se dusese la culcare, aşa că îşi făcu un sandviş, luă o bere din frigider, se duse în bibliotecă şi dădu drumul la televizor.

Samantha intră atît de încet în cameră, încît el nici nu-i remarcă prezenţa pînă cînd, privind în sus, o văzu stînd în picioare, înfăşurată în halatul lui de baie, cu faţa strălucitoare şi curată, arătînd ca o fetiţă de doisprezece ani. Observă că avea ceva să-i spună. Închise imediat televizorul şi se întoarse către ea.

Samantha se aşeză ezitînd spre marginea canapelei, la un metru de el.

– Mike, spuse ea, privindu-şi mîinile aşezate în poală. Vreau să te întreb ceva.

– Sigur că da.

Strîngînd din mîini, să nu mai tremure, ea spuse:

– Mă uit prin casa asta şi ştiu că totul este scump şi ştiu că mi-ai plătit hainele cele noi şi i-ai spus bunicii mele că bunicul tău a fost un om înstărit şi că mă poţi întreţine.

Se uită la el.

– Mike, ai bani? Adică, mai mulţi, ca să poţi cheltui? Ochii ei erau rugători şi se scuzau în acelaşi timp.

– Da, zise Mike după o clipă, fără să intre în detalii. Îi plăcuse să creadă că nu ştia nimic despre finanţele lui, pentru că femeile se întîlneau cu el în majoritate pentru bani. Unele merseseră atît de departe încît spuneau că îl iubesc, cînd, de fapt, nu erau îndrăgostite decît de banii lui.

– Vreau să-ţi cer o favoare personală. N-ai vrea să-mi împrumuţi nişte bani? Cîteva mii? Cel mult zece, cred. O să ţi-i dau înapoi cu prima ocazie.

El încercă să nu se încrunte.

– Tot ce am e al tău. Aş putea să te întreb pentru ce

îți trebuie banii?

– Vreau să cumpăr nişte mobilă.

– Pentru apartamentul tău? Cuvintele erau mai dure decît ar fi vrut, pentru că se gîndea că tocmai o rugase pe Jeanne să-i redecoreze apartamentul.

– Nu, bineînțeles că nu! se apără Samantha, uimită de faptul că el o credea atît de frivolă, de nerecunoscătoare pentru cîte făcuse pentru ea. Doar nu i-ar fi cerut bani pentru aşa ceva! Nu pentru mine, pentru bunica. Vreau să-i înfrumusețez camera aceea îngrozitoare. Vreau să-i cumpăr cîteva tablouri pentru pereți, nişte tabouri frumoase; un scaun şi cîteva accesorii, dar le vreau de foarte bună calitate. Bunica mea se îmbrăca la *Lanvin* şi purta diamante şi perle veritabile. Samantha făcu o pauză, apoi zise foarte încet: Poate că mobila am putea-o închiria. Nu va avea nevoie de ea mult timp.

Punîndu-şi mîinile pe umerii ei, Mike o sărută apăsat, un sărut care îi spunea cît de mîndru era de ea.

– O să cumpărăm ce vrei. Mîine mergem la cumpărături pe la cîteva magazine de antichități unde sora mea e cunoscută.

– Michael, şopti ea, fără să-l privească în ochi. Mi-e atît de frică. Nu vreau să moară încă o persoană pe care o iubesc.

Îi luă bărbia în mîini, îi ridică chipul şi o privi întrebător, de parcă ar fi vrut să afle ce anume avea nevoie. Apoi, de parcă ar fi aflat răspunsul, îşi deschise brațele către ea, nu de dorință, ci pentru a-i asigura căldură şi confort şi poate, iubire.

Fără a sta pe gînduri, ea se urcă pe genunchii lui, lipindu-şi trupul de al lui, iar brațele lui puternice o înconjurară, făcînd-o să se simtă în siguranță. Îi simțea inima bătîndu-i lîngă obraz şi cînd se lipi şi mai tare de el, ea

se gîndi că-i simțea sîngele curgîndu-i prin vene.

– Strînge-mă, Michael, şopti ea. Strînge-mă tare. Lasă-mă să-ți simt puterea... sănătatea. Vocea îi era sugrumată de emoție.

El o ținea cît putea de tare, cît să nu o doară, acoperindu-i capul şi spatele cît putea mai mult cu mîinile. Cu ochii minții îşi imagina ce văzuse ea: bunicul murind încet, apoi tatăl măcinat de aceeaşi boală, murindu-i în brațe, exact ca bunicul ei. Acum îşi găsise ultima rudă de pe pămînt, iar Mike îşi aminti pielea uscată şi fără viață a bătrînei şi paloarea ei.

În jurul lui Maxie se învîrtea moartea, încercînd s-o ia de pe pămînt şi de lîngă Samantha.

Deşi Mike o ținea strîns, Samantha începu să tremure.

– Sam! zise el tare, alarmat, dar tonul lui nu avu nici un efect asupra ei, tremura din ce în ce mai tare, aşa că îşi trase mîna ce îi sprijinea ceafa şi i-o arătă. Uită-te la mîna mea! Mă auzi? Uită-te la ea!

Încet, ea îşi ridică privirea. Tremura atît de tare încît îi clănțăneau dinții. Habar nu avea ce voia Mike să facă, aşa că îi privi ascultătoare mîna.

– Puternică. Sănătoasă, zise el, ținîndu-şi palma la cîțiva centimetri de fața ei. Plină de viață. O vezi?

Mîna lui era puternică, tînără şi plină de viață. Spre consternarea lui Mike, ea îi luă mîna şi îşi lipi buzele de palma lui, respirînd adînc, de parcă ar fi vrut să se reasigure că e într-adevăr în viață şi că va rămîne aşa. Apoi îşi lipi palma caldă de obraz, închise ochii şi îşi odihni capul pe pieptul lui, ascultîndu-i bătăile inimii în timp ce Mike o ținea cît putea de strîns.

Ar fi vrut să o ajute, şi-ar fi dorit să-i aline cumva durerea, şi-ar fi dorit să poată opri ceea ce ştiau amîndoi

că se va întîmpla. Dar nu putea face nimic. Nici banii, nici iubirea nu pot salva o femeie de la moarte.

Chiar după ce Samantha îi adormi în brațe, Mike continuă să o țină strîns. Se relaxase şi îi plăcea să-i simtă trupul mic şi cald lipit de al lui.

Uneori, cînd se gîndea cît de mult o iubea, simțea aproape o durere fizică. Ajunsese la punctul de a nu mai putea suporta să stea departe de ea, de parcă i-ar fi fost frică să nu-i piardă un zîmbet sau chiar o încruntare. I-ar fi fost aproape imposibil să descrie plăcerea cu care o vedea înflorind, schimbîndu-se din micul şoricel pe care-l cunoscuse la început, în femeia care țipa la Ornette pe fereastră. Îi plăcea să vadă bucuria pe care o dăruia altor oameni, ca atunci cînd îl sărutase pe Jubilee sau cînd se împrietenise cu Daphne sau cînd se urcase în pat lîngă Maxie şi o îmbrățişase.

Totuşi îl îngrozea cu obsesia căutării persoanelor ce au avut legătură cu Maxie şi cu nevoia ei de a cunoaşte ce se întîmplase atît de demult. Acum, Mike îşi dorea să nu fi auzit de Doc, să nu fi auzit de Dave Elliot. Dar dacă ar fi fost aşa, îşi aminti, nu ar fi cunoscut-o pe Sam.

Dormind, se relaxase lîngă trupul lui, cu o încredere completă şi absolută în el. Această încredere începuse să-l înnebunească.

După felul în care reacționa cînd o atingea, se gîndise că fusese violată în copilărie sau că i s-a întîmplat ceva traumatizant; altfel nu se explica faptul că nu suporta s-o atingă un bărbat.

Dar Samantha îi dăduse voie lui Mike să o atingă. Şi încă cum! O întinsese pe canapea, o mîngîiase, o sărutase, părea că şi ea ar fi vrut să-l atingă în fiecare moment al zilei. Era sigur că, dacă ar fi fost după ea, ar fi

putut foarte bine să doarmă împreună în acelaşi pat, fără să facă altceva decît să se ţină în braţe.

Avea tot felul de fantezii – treaz sau adormit, nu visa decît că făcea dragoste cu ea – dar fantezia lui principală era să o convingă că sexul nu era ceva chiar atît de rău sau urît. Se gîndea să o sărute pînă cînd ar fi reuşit să o încălzească, apoi, treptat, să meargă mai departe, dar Sam părea întotdeauna să-i citească gîndurile; cînd simţea că voia să facă dragoste cu ea, îl împingea cît colo.

Acum descoperise că nu mai avea răbdare, pentru că începuse să simtă că dragostea lui nu era reciprocă. Din discuţiile avute cu tatăl ei şi din ceea ce îi spusese Samantha, Mike ştia că fostul ei soţ era foarte diferit de el şi poate că de asta avea nevoie: de un om diferit. Poate că îi plăceau bărbaţii de alt gen şi nu cei ca Mike. Poate că avea nevoie de un tip standard: cerebral, formal, plictisitor...

Poate, se gîndi el, agăţîndu-se de această idee, poate că se gîndea la el ca la un „prieten". Uneori femeile aveau tîmpitul principiu că o femeie şi un bărbat, sănătoşi din punct de vedere sexual, pot fi prieteni platonici, fără ca între ei să intervină „complicaţiile" legate de sex.

Ambele teorii aveau lacune mari, cum ar fi fost gelozia faţă de oricare altă femeie la care s-ar fi uitat sau felul în care îl privea, de parcă ar fi fost o combinaţie între Apollo, Conan Barbarul şi Merlin. Era uşor de ghicit că o chiriaşă nu se uită aşa la proprietarul ei, cu ochi ce îl fac să se creadă în stare de orice.

Atunci de ce dracu' nu se culca cu el?

La miezul nopţii, o luă în braţe şi o duse în dormitor, de parcă ar fi fost un tată cu fetiţa lui de nouă ani. Cînd o

aşează în pat, ea îi zîmbi în somn. Acum ce-ar fi putut face?

– Samantha, zise el, aş vrea să fiu unul dintre acei eroi altruişti din romane, care îşi dezbracă eroina din priviri fără să o atingă, dar nu pot. Va trebui să te dezbraci singură şi să-ţi pui cămaşa de noapte. Doresc atît de mult să fac dragoste cu tine, încît nu sînt în stare să-ţi privesc trupul şi să mă pot controla în acelaşi timp. S-ar putea să devin violatorul de care te-ai temut întotdeauna.

Cînd îşi termină discursul, ea îl privea cu ochi mari.

– Mike, mulţumesc...

Dar el închise uşa înainte ca ea să apuce să rostească vorbele pe care le ura atît de mult.

Capitolul 23

Dimineața, Samantha observă că Mike se purta diferit din momentul în care a intrat în salonașul unde luau micul dejun şi unde stătea la masă, citind ziarul. Cînd ea intră, el nu lăsă ziarul, zîmbind ca de obicei şi nu îi făcu cu ochiul.

În loc de asta, rămase cu ziarul în față, sorbind din cafea fără să se uite la ea. Cînd îi spuse bună dimineața, tot nu se uită la ea.

Un moment se gîndi că s-ar fi putut să fie supărat pe ea pentru că abuzase din nou de amabilitatea lui, dar noaptea trecută fusese atît de drăguț cu ea. Bineînțeles că Mike era întotdeauna drăguț, întotdeauna bun... întotdeauna cea mai minunată ființă de pămînt, se gîndi ea.

Veni pînă în spatele lui şi îi puse mîna pe umăr.

– Mike, în legătură cu noaptea trecută, începu ea, apoi, spre uluirea ei, el se trase mai încolo. Nu dorea să îl atingă.

Samantha era atît de uimită de mişcarea lui, încît trebui să iasă din cameră. Mai tîrziu, cînd se întoarse, îmbrăcată, spera să-şi poată controla expresia feței. În toți anii petrecuți cu fostul ei soț, jucase teatru şi se prefăcuse în fiecare minut, aşa că acum de ce n-ar fi putut?

El stătea în continuare la masă, ascuns după ziar.

– Mike, în legătură că noaptea trecută, zise ea, de data asta fără să-l atingă. Nu vreau să mă impun în fața ta. Nu vreau să-ți cer mai mult decît mi-ai dat deja şi, în legătură cu banii pentru mobilă, nu e nevoie să mi-i împrumuți şi...

– Samantha, zise el ferm, nu vreau să mai aud nimic. Banii sînt ultima mea problemă şi imediat ce mă îmbrac, mergem să-i cumpărăm mobilă lui Maxie. Trebuie să ieşim din casă pentru că azi va veni sora mea şi i-am promis că nu îi voi sta în cale.

Spunînd asta, ieşi din cameră, fără să o privească măcar o dată.

A fost o zi ciudată. De obicei, discutau atît de mult încît îşi luau unul celuilalt vorba din gură, dar azi parcă nu aveau nimic să-şi spună. Mike se ținu de cuvînt şi o duse la *Newell*, unde ea vizită etaj după etaj, fiecare din ele plin cu antichități greoaie, apoi o duse la *Antiques Mart* unde intrară din magazin în magazin dar, de data asta, nu se mai distra. Încerca din răsputeri să se gîndească doar la Maxie; cumpără nişte cuverturi frumoase de pat, o sticlă de parfum şi chiar nişte cercei, dar nu se putea gîndi decît la faptul că Mike era supărat pe ea.

După-amiază tîrziu, era atît de nervoasă încît atunci cînd atinse accidental mîna lui Mike, sări în sus.

– Îmi pare rău, zise ea. Nu te-am atins intenționat. N-am vrut...

Întorcîndu-se către ea, Mike zise:

– Oh, Sam, nu înțelegi nimic, nu? O trase pe un culoar pustiu din *Antiques Mart* şi o luă în brațe, sărutînd-o dulce, lung; trupul ei era țintuit între perete şi corpul lui Mike.

Cînd îşi dezlipi buzele de ale ei, ea îşi puse capul pe

umărul lui, cu inima bătînd nebuneşte.

– Credeam că mă urăşti. Credeam...

El nu voia să audă ce gîndea, nu că nu ar fi vrut să discute despre ce-l supăra, dar nu mai avea nevoie de cuvinte.

– Te duc la Blair şi te las acolo, pentru că în seara asta trebui să mă duc undeva şi nu mă pot întoarce acasă cu tine.

Ea nu putu decît să dea din cap, bucuroasă că nu era supărat.

În taxi, Mike rămase tăcut şi ea îşi dorea să-i fi spus ce avea, dar indiferent ce întrebări îi punea, nu îl putea face să vorbească. O lăsă în faţa blocului unde era apartamentul lui Blair, aşteptînd cît să vadă că intră în scară, escortată de portar.

– Arăţi de parcă ai avea nevoie de ceva de băut, zise Blair, imediat ce Samantha intră în apartamentul ei, care era mic, curat, mobilat modern şi confortabil. Te-ai certat cu Mike?

– Cred... cred că da, începu ea, după ce luă loc pe canapeaua lui Blair. De fapt, nu, nu ne-am certat. I se citea disperarea pe chip. Nu ştiu ce s-a întîmplat, dar Mike e supărat pe mine şi nu ştiu de ce.

– Sex, zise Blair repede. Asta e cauza principală a supărării bărbaţilor din ziua de azi. Nu se gîndesc decît la asta.

Luă ginul tonic pe care i-l preparase Blair.

– Nu poate fi asta, pentru că noi nu ne-am culcat împreună.

Pe moment, Blair nu înţelese ce spunea Samantha, apoi izbucni în rîs.

– Săracul Mike! Pariez că pentru el e o surpriză. Din adolescenţă, mă îndoiesc că dacă voia o femeie putea

dura mai mult de douăzeci şi patru de ore să o aibă, inclusiv în liceu.

– Dacă s-ar culca cu mine, nu i-ar mai trebui.

Blair era medic generalist, dar acum, experienţa de femeie îi era mult mai necesară şi înţelegea că era ceva în neregulă cu Samantha. Priviţi de la distanţă, era ciudat că Samantha şi Mike nu îşi petreceau fiecare minut din zi în pat, odată ce nu văzuse oameni mai fascinaţi unul de celălalt. Rîdeau amîndoi la cea mai nevinovată glumă, se enervau cînd unul dispărea din cameră, scuzîndu-se şi dispărînd, căutîndu-se prin casă. Se priveau cu ochi atît de mari şi umezi, încît privirea unui cocker spaniel ar fi părut feroce.

După părerea lui Blair, de cînd Samantha se mutase în camera lui Mike, cei doi nu stăteau unul fără celălalt, cu excepţia zilei în care Samantha ieşise cu Raine, iar Mike i-a urmărit şi a fost lovit de un trecător cu o piatră în cap, o poveste pe care Blair nu a crezut-o nici o secundă.

Noaptea trecută, Raine venise pe la ea şi îi povestise cum i-a dus pe Mike şi pe Samantha în vizită la bunica ei. Raine rîdea în gura mare de halul în care era îndrăgostit vărul lui şi spunea că arăta de parcă ar fi fost în stare să treacă prin foc pentru ea sau măcar ca să o impresioneze. „Sper al dracului să nu mă îndrăgostesc, cum a făcut-o Mike" spunea Raine. „Cred că m-ar fi împuşcat dacă i-aş fi atins tivul fustei, ceea ce, fie vorba între noi, nu mi-ar fi displăcut, avînd în vedere picioarele de sub acea fustă. Îi invidiez nopţile".

Acum Blair auzea că Sam şi Mike nu făcuseră dragoste. Era de parcă ar fi aflat că Romeo şi Julieta au divorţat.

– Unde s-a dus Mike în seara asta? întrebă Blair.

– Să mai afle cîte ceva despre bunica, răspunse ea, pentru că e convins că barurile nu sînt genul meu. Ştii ce a spus despre mine? A zis că am minte bătrînă în trup tînăr. Crede că sînt... genul mămos, al fetiței din corul bisericii. Pariez că Vanessa se ducea cu el prin baruri.

– Ce ştii de Vanessa?

– Ce ştii tu despre Vanessa?

Blair rîse.

– Ştiai că Vanessa se culca şi cu alți bărbați cît timp a fost cu Mike şi că lui nu îi păsa, deşi ştia?

Ameţită de noutate, Samantha clipi nedumerită de cîteva ori.

– Odată ce Mike e cel mai gelos bărbat din lume, e greu de crezut. E gelos pe Raine, pe acest oraş şi pe tot ce îmi place, cu excepția lui. Uneori cred că e gelos şi pe computere.

– Ei bine, pe Vanessa nu era. Ea era dansatoare şi era prezentă cînd Mike o voia şi îl lăsa în pace, cînd nu voia să fie deranjat. Deşi, părerea mea e că Vanessa nu ar fi făcut nimic pentru Mike, pentru că îi iubea foarte mult banii.

– Mike e bogat?

– Da. Blair se prefăcea atentă la paharul cu băutură, dar, de fapt, o urmărea curioasă pe Samantha.

– Dar Raine a spus că familia Taggert este săracă.

– Păi sînt, în comparație cu familia Montgomery. Mike a moştenit la douăzeci şi unu de ani vreo zece milioane şi acum, avînd în vedere investițiile inteligente pe care le-a făcut, n-aş fi surprinsă dacă suma s-a triplat.

Oftînd adînc, Samantha îşi termină băutura.

– Începusem să cred că asta e problema.

Blair rîse de tonul ei, pentru că vorbea de parcă ar fi aflat că Mike are o boală incurabilă.

– Ştii, banii lui Mike nu sînt o tragedie. Îi oferă multă libertate.

– Libertatea de a avea orice femeie din lume, spuse ea greoi. Blair era gata să izbucnească în rîs. Mike nu era singura victimă a monstrului cu ochi verzi. Cred că Mike este... este...

– Nu trebuie să spui ce crezi despre Mike; ţi se citeşte în ochi.

– Aş fi vrut să fie la fel şi în cazul trupului, murmură ea, apoi o privi şmechereşte pe Blair. Ştii ce mi-ar plăcea să fac?

– Ce?

– Să fac pe tîrfa.

– Ce?! Blair se înecă.

– Cred că probabil am talent de actriţă. M-am îmbrăcat cu o rochie din anii '20 a bunicii mele şi, într-un fel, m-am transformat în persoana ei. De fapt, eram o persoană total diferită. I-am cîntat lui Mike un blues vechi şi cred că a rămas puţin şocat şi ca să spun adevărul şi eu am rămas la fel. Oricum, aş vrea să mă îmbrac cu o fustiţă minusculă şi tocuri înalte, să mă duc la bar şi să-l agăţ pe Mike. Aşa cum sînt acum, n-aş putea s-o fac, dar poate că dacă aş deveni altă persoană, aş avea mai mult curaj. Nu ştiu ce-o să fac cu el după ce-o să-l agăţ, dar...

– Sînt convinsă că vărul meu cel mai sexy te va ajuta să-i faci ceva. Ştii, s-ar putea să am cîteva haine care sînt exact ceea ce cauţi. Ce zici de lycra roşu?

– Perfect.

– Şi să ştii că am văzut bandaje mai late decît fusta la care mă gîndesc.

– Pare perfect. Pot s-o văd?

– Bineînţeles. Mă duc să aduc o oglindă, după care

cotrobăi în dulap să văd ce pot să găsesc.

Rîzînd, femeile se îndreptară către dormitorul lui Blair.

– Ia uită-te la asta, zise Nelson, cu ţigara în colţul gurii.

Mike nu se întoarse să vadă cea de-a cincisprezecea fată despre care viermele ăsta declara că ar fi cea mai senzaţională creatură de pe pămînt. Luînd o sorbitură din cea de-a treia bere, Mike se aplecă înspre bărbatul slăbănog.

– Ai de gînd să-mi spui secolul ăsta ce ştii sau nu?

Începuse să se enerveze. Stătea de două ore în barul ăsta nenorocit încercînd să-l cumpere, să-l îmbuneze, să-l îndulcească pe tîmpitul ăsta. Făcuse tot ce-l dusese capul. Probabil că nu a avut noroc, probabil că acela care i-a plasat bilețelul anonim al lui Jubilee îl minţise, scriindu-i că Nelson ar şti ceva.

– Acum ea cumpără un pachet de ţigări, zise Nelson cu ochii în dreapta.

Scoţînd încă cincizeci de dolari din portofel, Mike îi aruncă pe masă.

– Ăştia sînt ultimii. Dacă nu-mi spui nimic după asta, plec.

– Ţine-te bine, mă muşchi. Nu poţi să stai şi tu cu un băiat fără noroc?

Nelson era unul din acei oameni care s-au născut spre nenorocul lor. Cine ştie de ce-o fi avut parte în copilărie, poate că maică-sa i-a vorbit prea dur sau l-a bătut, cert este că acum se folosea de nenoroc ca de o scuză şi îşi petrecea timpul prin baruri, poate-poate o face rost de ceva de băut. Era mic, slab, murdar, jalnic şi credea că lumea îi datora ceva.

– Cred că ai şi altele mai bune de făcut, decît să stai cu d- ăştia ca mine. Vocea lui suna autocompătimitoare. Poate că ai pe cineva acasă care te aşteaptă. Deci, problema era că Nelson nu avea pe nimeni şi de aceea era atît de nefericit şi trebuia să bea.

– Mda, am pe cineva, zise Mike şi se gîndi la Samantha, la curăţenia ei pură, iar în momentul acesta ar fi vrut să fie acasă cu ea. Probabil că Jeanne îi termina apartamentul, iar Mike dorea să i-l arate lui Sam, să-i vadă chipul cînd va da cu ochii de noul aranjament. Poate, cînd va vedea camerele, va fi foarte fericită şi se va întoarce la el, îl va lua în braţe, el ar săruta-o, apoi...

Nelson pocni din degete sub nasul lui Mike.

– Hei, băiete, eşti aici? Dumnezeule, cred că vine încoace. Trebuie s-o vezi. Clasă adevărată. Aşa corp n-am mai văzut.

Odată, Mike ar fi fost interesat de femei, cel puţin să se uite, dacă nu altceva, dar acum nu-i mai trebuia.

– Care din voi are un foc? se auzi o voce adîncă din dreapta lui Mike. Strîmbîndu-se, luă de pe tejghea o cutie de chibrituri, aprinse unul şi se întoarse către femeie.

Ceea ce văzu îl făcu să îngheţe. Samantha, dulcea, mica, inocenta Samantha era îmbrăcată cu un ceva atît de decoltat încît aproape că i se vedeau sînii în întregime şi o fustă roşie care nu acoperea nimic. Picioarele ei de un metru şi ceva se vedeau în întregime sub „fustă".

Cînd se aplecă, îi putu vedea decolteul sînilor rotunzi, perfecţi, mari; ceva nemaipomenit. Samantha îşi puse mîna peste a lui Mike pentru a-şi duce chibritul la ţigară. Rămase uitîndu-se la el, fluturînd din gene.

– Pot să mă aşez?

Rămase cu gura căscată, nu mai dădu atenţie chibri-

tului; îl aruncă brusc abia cînd îi arsese degetele.

– Stai lîngă mine, iubito, zise Nelson repede. Eşti nouă pe-aici, nu? Pentru cine lucrezi?

Ţinînd ţigara între degete, cu cotul sprijinit de-o coapsă, Samantha se uită la Mike.

– Ai de gînd să mă inviţi să iau loc sau nu?

– O să te omor, zise el printre dinţi, dar îi făcu loc să stea lîngă el.

Cînd se aşeză, încercă să tragă un fum din ţigară, dar, pentru că nu fumase niciodată, începu să tuşească.

Furios, Mike îi luă ţigara.

– Da' de-a ce crezi că te joci? Dădu să stingă ţigara în scrumieră, dar se răzgîndi şi trase din ea adînc, atît de adînc încît o consumă pe jumătate.

– Mike, nu ştiam că fumezi.

– Nu fumez, zise el încet, expirînd fumul încet. M-am lăsat de doi ani, dar sînt multe despre mine pe care nu le ştii. Dacă mai stau cîteva săptămîni pe lîngă tine, mă apuc şi de băut.

– Mike, spuse Nelson, se pare că voi doi vă cunoaşteţi. Mă prezinţi şi pe mine sau ai de gînd să-o ţii toată noaptea?

– Ai auzit, Samantha. Nelson crede că eşti prostituată.

Aplecîndu-se către Mike, îşi apropie buzele de ale lui.

– Şi tu ce crezi că sînt?

– Gata spectacolul, zise el, terminîndu-şi berea. Hai să plecăm de-aici.

Samantha însă nu avea de gînd să plece. Dacă se ducea acum acasă cu el, nimic nu s-ar fi schimbat. Nu se ştie din ce motiv încă mai era supărat pe ea. Făcu semn chelneriţei să se apropie şi comandă o tequila dublă.

– Cu lămîie şi cu Dos Equis, dacă aveţi. Plus salsa şi chips-uri.

Înainte ca Mike să rostească un cuvînt, veni la masă un bărbat şi o invită la dans pe Samantha.

– Cu plăcere, zise ea, dar, dînd să se ridice, Mike îi puse o mînă pe umăr, ţinînd-o pe scaun. Cred că nu, îi spuse Samantha bărbatului, scuzîndu-se.

Cînd veniră băuturile, ea se întoarse către Nelson.

– Deci, ce ştii despre bunica mea? Presupun că eşti Nelson, nu? Conştientă de felul în care Mike se uita la ea, Samantha ştiu că îşi dăduse seama că-i umblase în portofel şi citise biletul.

– Nu mai multe decît tine, iubito, răspunse Nelson într-un fel care ar fi trebuit să fie provocator.

Mike se uita în continuare la Samantha, aşteptînd să se întoarcă spre el, dar... nimic. În loc de asta, luă paharul în mînă, cît putea ea de ostentativ şi de sexy, amestecă încet conţinutul, puse puţină sare pe locul umed, o linse senzual, iar apoi bău tequila dintr-o răsuflare.

– Dumnezeu să ne ajute, şopti Nelson, dar Mike nu scoase un cuvînt, ci îi privea profilul în continuare.

Ea începu să ronţăie un chips, înmuindu-l în sos de piper.

– Ai grijă! o avertiză Nelson. E tare al dracului!

Samantha umplu chipsul de piper şi îl mîncă liniştită, în timp ce Nelson o privea, nevenindu-i să creadă.

– În Santa Fe, numai copiii mănîncă din astea, zise ea, în timp ce luă o sorbitură de bere mexicană. Dă-mi voie să-ţi dau un sfat, Nelson. Dacă cineva în Santa Fe îţi spune de o mîncare că e piperată, fii atent, dar dacă ţi-o spune un newyorkez, poţi să rîzi.

– Ajunge, zise Mike, apucînd-o de braţ şi ridicînd-o în

picioare. O conduse către ringul de dans, o luă în braţe şi dansară blues. Ce vrei să faci? Să-i tîmpeşti pe toţi? Dacă asta ai vrut, ai reuşit.

Frecîndu-şi coapsele de ale lui, cu o privire serioasă pe chipul ei cam prea fardat, Samantha zise:

– Crezi că Nelson e genul de om căruia îi pasă de ploile din pădurile sud-americane?

– Ce-i cu tine? Şi cine ţi-a dat hainele astea?

– Nu-ţi plac?

– Nu pe tine.

– Vrei să mă dezbrac?

Strîngînd-o, o privi în ochi.

– Cît ai băut?

– Nu prea mult. Îşi puse capul pe umărul lui. Mike, de ce ai fost supărat pe mine?

Cuvintele ei îl înmuiară sau poate faptul că o ţinea în braţe, cu coapsele lipite de ale lui, cu sînii frecîndu-se de pieptul lui; pur şi simplu, uitase de ce a fost supărat pe ea.

– Ah, draga mea.

I se păru că se lipeşte şi mai mult de el.

– Azi nu mi-ai spus decît Samantha. Nici Sam-Sam, nici nimic altceva.

– Mă omori, ştiai asta? Mă înnebuneşti. Cred că trebuie să ne potolim.

– Dar asta nu ar trebui să spună o femeie? Apoi tu să spui că n- ai vrea, iar eu...

– De ce nu taci? Era cuprins de mişcările unduitoare ale dansului, iar mîinile îi mîngîiau spatele. Deşi amîndoi erau conştienţi de lumea din bar, se purtau de parcă ar fi fost singuri.

– Ai idee cît de mult te doresc?

– O simt chiar în momentul ăsta.

– Nu rîde de mine, Samantha.

– Oh, Mike, îmi pare rău, doar că...

– Ce? zise el repede. Ce este? Spune-mi!

Plecă de lîngă el, se duse la masă, își bău restul de bere dintr- o înghițitură și se întoarse să iasă. Greșise îmbrăcîndu-se ca o tîrfă și încercînd să-l incite pe Mike, pentru că sub hainele sexy era aceeași Samantha Elliot învechită, nu o femeie fatală. Putea să se preschimbe în cîntăreață, îmbrăcată cu rochia lui Maxie, dar nici fusta micro-mini a lui Blair nu putea să-i alunge teama de sex, teama de a strica tot ce era între ea și Mike.

Cînd să plece de la masă, Nelson îi dădu o hîrtiuță, cu un nume și un număr de telefon.

– Sună-l pe Walden, spuse el. Îți poate spune o mulțime despre Maxie.

Luă hîrtia, o strecură în sutien și plecă.

Mike o prinse de cot.

– Nu pleci fără mine. O scoase afară.

Dar Mike avea felul lui de a comunica fără a fi nevoie de cuvinte. Stînd în curbă și așteptînd un taxi, o trase pe aleea din spatele barului, mîngîind-o nebunește și sărutînd-o pe gît. După primul moment de pasiune, Samantha încercă să se desprindă de lîngă el. Cum Mike nu părea să înțeleagă că nu voia să fie atinsă, folosi forța ca să-l îndepărteze.

Mike, furios și absolut frustrat, cît și confuz, se rezemă de perete, cu mîinile deasupra capului, cu palmele desfăcute.

– De ce? întrebă el. De ce, Sam? Ce-ai împotriva mea? A fost bărbatul ăla al tău atît de bun la pat încît nu vrei s-o faci cu altcineva? Nu te poți gîndi la alt bărbat, decît la el?

Auzind asta, Samantha izbucni în rîs, iar Mike, înfu-

riat, gîndindu-se că rîdea de el, dădu să plece de lîngă perete. Dar Samantha se lipi de el. Băuse prea mult, prima oară acasă la Blair, acum aici, iar mintea ei începeţată o lăsa să îndrăznească lucruri pe care altfel nu le-ar fi făcut.

Parcă pentru a o incita, cămaşa lui era desfăcută aproape pînă la talie, iar ea îşi strecură mîinile pe dedesubt, atingîndu-i pielea. Mike era supărat, foarte supărat, ştia asta şi nu răspundea la atingerea ei.

– Nu înţelegi, Mike, spuse ea încet.

– Atunci de ce nu-mi explici? În vocea lui nu era nici urmă de blîndeţe.

De cînd îl întîlnise prima oară, Samantha simţise o dorinţă aproape de necontrolat de a-l atinge. Acum, cu mîinile pe sub cămaşa lui, îi simţea muşchii sculpturali ai pieptului. Unele femei se uită la culturiştii de la televizor sau de pe plajă şi li se par prea musculoşi, dar nu Samantha. Cînd era în Santa Fe şi preda ore de aerobic, uneori prin cameră treceau băieţii de la culturism, iar ea era atît de distrasă de ei, încît pierdea ritmul. Într-o seară, un tip, Tim, tocmai se antrena, ridicînd greutăţi de două sute cincizeci de kilograme. După ce-şi termină antrenamentul, femeile de la ora Samanthei izbucniră în rîs, pentru că ea rămăsese pe loc, uitînd să conducă exerciţiile.

Acum, mîngîia unul din acei bărbaţi musculoşi, una din acele creaturi dumnezeieşti, care arătau de parcă ar fi putut ridica un bloc într-o mînă.

– Cît ridici, Mike? întrebă ea.

– Trei sute, răspunse el, fără să aibă habar de ce îl întreba aşa ceva acum. Prietenii lui din colegiu pretindeau că puterea lui Mike nu conta. Ei îi luau în considerare doar creietul, nu şi muşchii.

– Flotări la bară? Îi mîngîia pieptul, spatele, simțindu-i bicepşii, pectoralii, muşchii care îi arcuiau spatele.

Mike nu se mişca de la perete, nici nu făcea nici un gest de a o atinge, pentru că nu voia să o sperie. Dacă imobilitatea lui o încuraja să-l mîngîie, atunci avea de gînd să rămînă în poziția asta, chiar dacă ar fi murit aşa.

– Patru sute cincizeci, răspunse el.

Cămaşa lui era veche şi moale, îi lipseau cîțiva nasturi. Îi descheie şi pe ultimii, din talie, scoțîndu-i cămaşa din pantaloni. Mîinile Samanthei alunecară în jos, către abdomenul lui tare şi musculos.

– Ridicări simple? şopti ea, referindu-se la exercițiile de ridicare a halterei de pe podea pînă în dreptul taliei.

– Şapte sute. Puterea este în strînsă legătură cu densitatea oaselor, iar cei din familia mea sînt bine construiți. Sam, uite ce e, dacă vrei statistici...

Ea îi mîngîia pielea în continuare. Cît timp trecuse de cînd nu mai atinsese cu adevărat un bărbat? În mod sigur că nu voise niciodată să atingă un bărbat, cum i se întîmplase cu Mike, pe care ar fi vrut să-l strîngă în brațe din prima zi în care privise în ochii lui negri, de cînd îi sărutase prima dată buzele.

– Vreau să-ți explic.

– Mda, bine, te ascult. Vocea lui era aspră, de parcă ar fi fost foarte încordat, încă mai ținea mîinile lipite de perete. Dacă i-ar fi văzut cineva, ar fi zis că era un bărbat atacat cu arma de către o femeie.

– Nu eşti de vină, eu sînt. Nu înțelegi? La început mi-era frică de tine. Mîinile ei îi mîngîiau mijlocul, spatele, fiecare muşchi, ce nu avea nici măcar un gram de grăsime. Poate nu chiar frică, dar nu mai voiam să am de-a face cu alt bărbat.

– M-ai lămurit! Foarte clar! Sam, n-ai vrea să spui ce

ai de spus? Nu ştiu cît o să mai suport.

– Nu vreau să stric ceea ce e între noi. Mîinile ei îi mîngîiau acum umerii. Pielea lui era atît de fină, de caldă, de puternică, perfect întinsă. I-ar fi plăcut să-şi lipească buzele de pielea lui, să o guste. Oare era sărată de la transpiraţia din timpul dansului?

– Dar ce e între noi? Vocea lui era ciudată, aspră şi pe moment închise ochii. În viaţă îi fusese uşor cu fetele, dar la cea mai dorită, la Sam, i-a fost imposibil să ajungă. Îl făcea să se gîndească la tot felul de variante care mai de care mai prostească, cum ar fi să o ducă pe o stradă pustie şi să o forţeze, dar ştia că din clipa aceea nu s-ar mai fi putut suporta nici pe sine şi la fel ar fi reacţionat şi ea.

– Toată dulceaţa, zise ea. Între noi e bunătate, putem discuta, sîntem prieteni. Ne distrăm bine şi rîdem mult. Facem tot felul de lucruri. Noi...

Brusc, Mike luă mîinile de pe perete, le puse pe umerii ei, privind-o iscoditor în ochi, căutînd adevărul.

– Mike, dacă te-ai culca cu mine, totul s-ar sfîrşi, spuse ea dezgustată. Nu pot şi nu ştiu să fac dragoste. Sînt un dezastru în materie de sex.

Pe moment, Mike rămase nemişcat, fără să înţeleagă la început ce voia să spună, apoi se lumină.

– Mda, pariez că eşti, spuse el încet, apoi o luă de braţ. Păcat că nu am vreo dischetă care să predea pe calculator cum se învaţă sexul, ca apoi să afli mişcările corespunzătoare şi poziţiile. Se simţea bine prima oară în această săptămînă pentru că acum înţelegea, ştia care era problema ei, iar cel mai bine era că ştia cum să o rezolve. Niciodată în viaţa lui, deşi studiase mulţi ani matematica, nu încercase atîta timp să soluţioneze o problemă, ca acum.

Ieşiră în stradă şi ridică mîna să oprească un taxi.

Samantha chicoti.

– Mike, ce idee bună. Ce-ar fi să facem un program de genul ăsta?

Cînd taxiul se opri, Mike îi deschise portiera.

– S-ar putea să am nişte idei pe care să le transpui pe dischetă.

– Da, Mike? Ai citit cărţi pe tema asta?

– Eu am poziţiile mele, spuse el amical. Poziţiile mele, mişcările mele, chiar şi sentimentele mele. Nu am citit niciodată o carte despre sex.

Samantha intră în maşină.

– Eu am citit. Am citit o mulţime despre subiectul ăsta.

– Oh? Şi cine te-a pus să le citeşti?

– Richard. Spunea că s-ar putea să mă ajute. Întorcîndu-se, ea îl privi în lumina ce venea din stradă, dar el era cu faţa spre geam. Privea înainte, de parcă n-ar fi vrut să se uite la ea. Acum înţelegi?

– Da, zise el blînd. Acum înţeleg totul.

Nu mai scoase nici un cuvînt tot drumul spre casă şi, cu fiecare declic al aparatului de taxat, Samantha se întrista şi mai mult. N-ar fi trebuit să-i spună. Asta ce însemna? Că era mai bine să laşi oamenii să creadă că eşti un tîmpit, decît să deschizi gura şi să spulberi îndoielile. Ei bine, ea deschisese gura şi îi spusese lui Mike despre viaţa ei sexuală. Ştia să se îmbrace ca o femeie atrăgătoare, dar altceva...

Pînă să ajungă în dreptul casei, plănuise deja ce îi va spune lui Mike şi anume că va pleca a doua zi – asta în cazul în care el n-o să vrea să plece din seara asta – şi că îi părea rău că persoana ei l-a costat atît de mulţi bani şi timp şi deranj.

Foarte calm, Mike îi plăti şoferului, descuie uşa de la intrare, o lăsă pe ea să intre prima, apoi încuie uşa după ei.

– Mike, începu ea, pregătită să-şi recite micul discurs pe care îl pregătise, dar Mike nu îi dădu ocazia, pentru că porni către ea, uşor, nebuneşte de calm, agil, ca un animal de pradă. Mike? Ți-e bine?

– În tot acest timp am crezut că nu-ți plac bărbații. Ajunsesem să cred că eu sînt problema, pentru că mă înnebuneai; nu trezeam în tine nici o reacție. Deşi uneori mi se părea că vrei mai mult.

– Dar bineînțeles că nu e aşa. Mergînd înapoi, ea se îndrepta către salon. Mike, mă sperii cînd te uiți aşa la mine.

– Ei, pe dracu'. Nu sînt sigur că eşti chiar atît de serioasă. Nu ți-e frică de mine, cel puțin nu în sensul ăsta al cuvîntului. O privi fix. Ți-e teamă că bărbații n-or să te placă?

Samantha simți că se înroşeşte din vîrful degetelor de la picioare pînă la rădăcina părului. Poate că avînd rochia roşie, el n-o să observe.

– Eşti un prost, spuse ea, încercînd să pară non-şalantă, încercînd să pară perfect stăpînă pe sine. Doar pentru că ți-am respins avansurile, începi să te joci de-a psihiatrul şi hotărăşti că sînt convinsă că nu mă plac bărbații. Ha!

– Nu mă refuzi numai pe mine, ci refuzi toți bărbații.

– Prefer să fiu în siguranță, decît... se opri, pentru că acum ajunsese cu spatele lipit de perete.

Mike se apropie de ea, fără să-i mai dea ocazia să se strecoare pe lîngă el.

– De ce ai divorțat de soțul tău?

– Nu prea cred că e treaba ta. Cînd încercă să plece,

el puse o mînă pe perete, lîngă capul ei.

– De ce, Sam?

– Nu e...

– Poate că nu e treaba mea, dar oricum o să-mi spui.

– Incompatibilitate, spuse ea repede, fără să reuşească să-l privească în ochi.

– Nu ştii să minţi.

– Spre deosebire de tine. Nu...

– De ce, Sam?

– El...

– El ce?

– Avea altă femeie!

– Atunci era un prost, zise Mike blînd. De ce ar fi vrut altă femeie cînd te avea pe tine?

Ea se uită în altă parte, dar îi era recunoscătoare pentru ceea ce spusese.

– Ţi-am spus, aşa că ia-ţi mîinile.

– Da, o să mi le iau, răspunse el, luînd-o în braţe şi ţinînd-o strîns. Ce s-a întîmplat cu tine, Sam?

– Lasă-mă în pace, te rog, şopti ea, fără să-l privească.

– Noaptea te duceai către el, dar el nu voia să aibă de-a face cu tine? În timp ce vorbea, ea se lupta să-i scape din braţe. Bastardul! Îl terminase alta, nu?

Potolindu-se, ea îl privi dur.

– Da. Da, da, da. Asta voiai să auzi? Se culca cu ea de două ori pe zi, iar pe mine nu punea mîna. Eu eram bucătăreasă, femeia de serviciu, cea care producea bani, dar nu eram... Cînd nu putu continua, Mike o sărută.

– Nu, te rog, dă-mi drumul.

– De ce ţi-aş da drumul?

– Pentru că nu vreau...

– Nu vrei să faci dragoste cu mine? Pe dracu' nu vrei. M-ai dorit din prima zi în care ne-am întîlnit, dar te-ai purtat de parcă mă urai. Nu am...

Vorbele îi pieiră în vînt, pentru că mîinile lui îi căutau nebuneşte trupul, sînii, coapsele, gîtul, braţele, o mîngîiau. Dar Samantha stătea nemişcată, rigidă, forţîndu-se să nu îi răspundă.

– Cît timp poţi să-mi rezişti, Sam? Dacă fac asta? Aplecîndu-şi capul, îi sărută sînii, apoi îi dezveli un sîn şi, blînd, îi sărută sfîrcul. Sau asta? Coborîndu-şi gura, îi mîngîie sfîrcul în continuare cu degetul mare.

– Te rog... şopti ea, cu ochii închişi, cu capul rezemat de perete.

– Te rog ce? Spune-mi ce vrei. O să fac orice vrei, orice.

– Atunci dă-mi drumul.

– Orice în afară de asta. Buzele lui coborau spre talie, apoi înapoi spre faţă, strecurîndu-şi degetele lungi pe sub bluză şi mîngîindu-i abdomenul. Te rog, Sam. Nu da înapoi.

– Nu pot.

Sărutîndu-i o ureche, cu mîna pe un sîn, cu cealaltă coborînd pînă între coapse, alunecînd încet pe sub fustă, îi şoptea:

– Ce vrei? Spune-mi. Uşor? Dulce?

Deodată, se îndepărtă de ea şi o privi, îi văzu ochii închişi, expresia încăpăţînată de autocontrol, de parcă ar fi fost hotărîtă să se abţină.

– Nu, zise el. Vrei ce vreau şi eu; Sam, am nevoie de tine.

Spunînd asta, îi trase chiloţii în jos şi se dezbrăcă de pantaloni, aruncîndu-i pe podea.

Faptul că simţi mîinile lui Mike direct pe piele o făcu

pe Sam să izbucnească, după toți acei ani de frustrare. Cu o clipă în urmă, stătuse nemișcată, fără să-i răspundă, autocontrolîndu-se, ca apoi să năvălească pe el, acoperindu-l cu gura şi mîinile, gustîndu-i pielea şi muşcînd.

El rămase înmărmurit de ea, uimit de foamea ei nebună, apoi îi luă gura, o strînse în brațe, răspunzîndu-i cu aceeaşi nevoie care explodase în ea.

Brusc, Samantha se opri, pentru că o cuprinsese acel sentiment atît de cunoscut. Uitîndu-se la Mike, aproape că se aştepta să fie Richard, să-i vadă acea privire plictisită, pe jumătate adormită, de pe fața lui Richard cînd mergeau împreună în pat. Dar nu era fostul ei soț, bărbatul acesta era Michael, iar expresia de pe fața lui era de dorință şi nevoie şi... de grijă, grija de a primi şi de a oferi în acelaşi timp.

Înțelegîndu-i gîndurile, Mike zise:

– Sînt eu, Michael Taggert. Sînt alt bărbat.

Cînd o ridică şi o aşeză pe sexul lui, Samantha aproape că țipă, dar el îşi înconjurase talia cu picioarele ei, încrucişîndu-i gleznele şi o pătrunse, iar ea se agăță de el, cu unghiile înfipte în carne, sărutîndu-i trupul.

Cînd făcu ultimele mişcări, cu capul pe umărul ei, ea aproape că țipă de frustrare, dar se abținu şi îl strînse în brațe.

Ieşind din ea, Mike o privi întrebător, de parcă ar fi căutat un răspuns.

– Îmi pare rău, iubito, dar te-am dorit prea mult. La următorul sînt al tău.

Deşi nu avea habar despre ce vorbea, îi plăcu atunci cînd el dădu un şut pantalonilor, o ridică în brațe şi o duse în pat. Îi plăcu atunci cînd o dezbrăcă şi îi sărută sînii. Cînd îşi scoase cămaşa şi o luă în brațe, rămase

privind-o, de parcă ar fi aşteptat ceva de la ea.

În cele din urmă, enervată pentru că habar n-avea ce voia, ea zise:

– Michael, nu ştiu ce să fac. Nu ştiu cum.

– Iubito, nu există ce şi cum. Nu există rău sau bine, doar să nu-ţi răneşti partenerul.

– Nu vreau să nu te simţi bine. Vreau...

Foarte blînd, îi sărută un sîn.

– Asta îţi place?

– Da. Da, foarte mult.

– Spune-mi dacă fac ceva ce nu-ţi place.

Sărutînd-o tot timpul, îi mîngîia coapsele, aşteptîndu-i răspunsurile.

– Dar îmi place tot, spuse ea în cele din urmă.

Se opri, cu mîinile pe coapsele ei, privind-o de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

– Ţi-e frică să nu-mi faci ceva care să nu-mi placă? I se părea incredibil. O.K., încearcă-mă. Începe prin a mîngîia şi săruta. Poţi să-mi faci ce vrei. Sînt al tău.

Altcineva ar fi rîs auzindu-l, dar nu Sam. Richard îi spusese ani de zile: „Nu acolo. Bărbaţilor nu le place să fie mîngîiaţi acolo" sau „Nu aşa se mîngîie un bărbat, nu ştii chiar nimic? Toate femeile de vîsta ta ştiu cum se face. Tu de ce nu ştii?" O înnebunise. Fostul ei soţ o intimidase şi îi sădise nesiguranţa în suflet, repetîndu-i ani de zile regulile lui tîmpite.

– Cred... cred că mi-ar plăcea să te ating. Văzînd că Mike rămase nemişcat, ea spuse: Aşa e bine?

Mike o sărută blînd.

– Şi oamenii se îndoiesc de existenţa paradisului. Există, chiar în această cameră. Sînt al tău, iubito.

Ţinînd-o de mînă, el se întinse în pat, dar Samantha nu se putea uita la el. A-l privi i se părea prea... prea

intim, iar ochii lui cercetători... De parcă i-ar fi citit gîndurile, el se întoarse cu fața în jos, pentru ca ea să-l poată privi în voie.

Ea îi mîngîie umărul. În cameră era aprinsă doar o veioză, ce făcea ca pielea lui Mike să pară aurie. Ştiind că nu o vedea, putea să-l admire liniştită, să-i mîngîie trupul gol şi puternic.

Era cel mai bine făcut şi mai perfect bărbat pe care şi-l imaginase. Era ca stelele de cinema, ca bărbații din reclamele pentru lenjerie intimă, ca bărbații de la gimnastică, ca muncitorii de pe şantiere care o fluierau; era ca bărbații îmbrăcați în costum ale căror cariere erau la fel de puternice ca trupurile; era ca puştii de şaptesprezece ani, leneşi şi insolenți, ai căror mușchi dădeau pe-afară din tricouri, ca vedetele de rodeo; era ca bărbații aceia cu ochelari, sobri, care îşi mîngîiau tandru copiii. Avea cîte ceva din toți.

Plimbîndu-şi mîinile pe trupul lui, în timp ce el stătea nemişcat, atît de nemişcat încît părea că doarme, ea începu să-i sărute spatele. După ce îl sărută de la ceafă pînă la glezne, ea îi încălecă picioarele şi începu să-şi frece părul de pielea lui. Întinzîndu-se pe el în aşa fel încît să-şi simtă sînii pe pielea lui, îşi potrivi torsul în dealurile şi văile trupului său.

Undeva, pe drum, se opri şi se gîndi la el ca persoană, se gîndi chiar dacă îi va produce plăcere sau nu, apoi nu se gîndi decît la ea însăşi. Amintindu-şi de bucățica aceea moale de piele din zona în care fesele se îngemănau cu picioarele, zona aceea mică, fără păr, incitantă, pe care o zărise pe furiş în oglindă, îşi dădu seama că voia să-l sărute acolo. Aşa că acum i-o sărută, o mîngîie cu limba în timp ce trupul lui Mike rămase absolut nemişcat.

După ceva timp, Samantha era întinsă pe spatele lui, trupul îi vibra şi respira scurt şi sacadat. Îl voia, îl voia înăuntrul ei, dar îi era teamă să-i spună. Odată, la începutul căsniciei cu soţul ei, îl întrebase: „Am putea face asta încă o dată?" imediat, acesta se înfuriase, spunîndu-i că nu era bună de nimic. „Da' nu ştii nimic? Bărbaţii nu pot imediat. Fizic, este imposibil".

– Michael, zise ea încet, dar îi era dificil să-şi controleze vocea. Mă întrebam dacă am putea, adică, ar fi posibil să o mai facem o dată, dacă poţi, bineînţeles.

Cu furia unei furtuni pe mare, Mike sări în sus, apoi pe ea, cuprinzîndu-i coapsele în mîini, cu degetele înfipte în muşchii şi în pielea ei şi o pătrunse cu putere.

Mike se opri imediat, îngrijorat, privind-o de parcă s-ar fi temut că o omorîse.

– Sam, iubito, ţi-e bine? Nu cumva te-am rănit?

Samantha clipea întruna, uimită.

– Dumnezeule, Michael, e posibil!

– Este, spuse el, apoi se întinse pe spate şi o aşeză pe el.

În manuale, Samantha citise despre diferite poziţii, dar nu le experimentase. Stînd pe Mike, se uită la el, cu o expresie pe figură ce spunea: „Acum ce fac?"

Mike îşi puse mîinile sub cap, parcă spunînd: „Te descurci tu".

Şi se descurcă.

Întinsă şi nemişcată lîngă Mike, transpirată şi vlăguită, Samantha zîmbea visătoare.

– Asta ce-a fost?

Parcă era ceva răutate în vocea lui Mike cînd vorbi:

– Sam, draga mea, tocmai ai experimentat ceea ce, în general, este cunoscut ca fiind un orgasm. Ţi-a plăcut?

Ea chicoti.

– Michael, dacă aş fi ştiut că eşti capabil să produci un asemenea efect, din prima zi în care te-am întîlnit, te-aş fi luat de gît, te-aş fi tras în casă şi ți-aş fi făcut felul pe podea.

– Cred că aş fi fost perfect de acord, pentru că exact asta aveam în minte pentru tine.

– Dar dimineață m-ai fi respectat?

– Apropo de respect, acum avem două alternative. Una, ne luăm în brațe şi dormim sau doi, umplem cada cu apă fierbinte, turnăm în ea nişte chestii de-alea de-ale tale frumos mirositoare, ne spălăm unul celuilalt trupul, ieşim, ne ştergem reciproc, ne întoarcem aici şi îți pot oferi ceea ce probabil că ți-ai dat seama că va fi prima ta lecție în materie de sex oral.

Samantha întredeschise ochii, căscă şi zise:

– Sînt îngrozitor de obosită, Mike. Poate că ar trebui să dormim. El se posomorî; arăta ca un băiețel căruia i se interzisese să se ducă la circ. Căscînd din nou, ea se întinse. Deşi, pe de altă parte, mi-ar prinde bine o baie.

O duse în baie, înainte ca ea să mai apuce să mai scoată vreun cuvînt.

Capitolul 24

Stăteau relaxați în cada plină de spumant şi apă fierbinte, cînd Mike o întrebă de ce aşteptase atît de mult pînă să facă dragoste cu el. A încercat să pară că nu îl interesa prea mult răspunsul, dar tonul lui nu o putea păcăli.

– Richard mi-a spus că nu eram bună la pat şi acesta este motivul pentru care a trebuit să-şi ia o amantă.

– Şi tu l-ai crezut?

– Cum dracu' era să ştiu că nu-mi spunea adevărul? aproape că țipă ea. El s-a culcat cu o mulțime de femei, eu numai cu el. Ce era să fac, să mai cer părerea cuiva? Trebuia să mă fi dus într-un bar sau cine ştie unde, să agăț un bărbat, să mă culc cu el şi să aflu dacă eram sau nu bună la pat?

Mai tîrziu, după extraordinarul succes al lecției speciale a lui Michael, el îi mai puse cîteva întrebări despre fostul ei soț. Stăteau epuizați, ca boxerii ce se odihnesc între două runde, iar Samantha îşi freca obrazul de pieptul lui Mike.

– Vrei să-mi povesteşti despre ex-soțul tău? întrebă el.

– Nu.

– Hm.

– Asta ce înseamnă?

– Înseamnă că nu am întîlnit pînă acum vreo femeie care să reziste să nu povestească cuiva care e gata să o asculte, ce nenorocit era ex-iubitul sau ex-soțul.

Ridicîndu-şi capul, Sam se uită la el, dar el o aşează la loc. Pentru un moment, se luptară în ea mîndria şi dorința de a vorbi. Nu voia să-i vorbească despre căsnicia şi divorțul ei, pentru că ambele o făceau să se simtă o ratată, dar în acelaşi timp, ar fi vrut să spună cuiva adevărul; nu versiunea dulceagă care i-o spusese tatălui ei, ci adevărul. Adunîndu-şi tot curajul, reuşi să-şi depăşească mîndria.

– Primii doi ani de căsnicie au fost în regulă, cred. Nu a fost între noi cine ştie ce amor pasional, dar am învățat să ne obişnuim unul cu celălalt. Richard împreună cu doi parteneri deținea o firmă, CPA, iar eu lucram la Computerland. Credeam că totul mergea bine, pînă într-o zi, cînd a venit acasă şi mi-a spus că este profund nefericit. Profund. Nu foarte nefericit sau extraordinar de nefericit, ci profund nefericit. Pînă la urmă, mi-a spus că motivul pentru care era nefericit era pentru că dorise dintotdeauna să scrie cel mai mare şi mai bun roman american şi ştia că nu o va face, pentru că tot timpul trebuia să şi-l petreacă la birou pentru a-şi cîştiga existența.

Ea clătină din cap.

– Am fost şocată. Era pentru prima oară cînd auzeam că avea o asemenea dorință şi ambiție şi m-am simțit vinovată pentru că trăisem doi ani de zile cu un bărbat şi habar nu avusesem că voia să facă şi altceva, nu numai să calculeze taxele oamenilor. Am stat treji toată noaptea şi am discutat.

Făcînd o pauză, se gîndi la noaptea aceea.

– Cred că în noaptea aceea am fost mai apropiați

unul de celălalt ca niciodată. Tot atunci am făcut un tîrg – timp de un an va trebui ca eu să întreţin familia, în timp ce el îşi va dedica timpul romanului. Cealaltă parte a tîrgului era că el va trebui să aibă grijă de casă, iar eu îmi voi lua două slujbe.

Se înfurie numai cînd îşi aduse aminte şi se ridică în şezut.

– Nu ştiu ce s-a întîmplat. Totul a început foarte bine, dar, după un timp, cînd veneam de la lucru, în bucătărie era dezastru, aşa că trebuia să fac curăţenie înainte de a intra la slujba de seară, de la sala de antrenament, iar rufele murdare se adunau vraf, aşa că trebuia să spăl duminica. Cam după un an, ajunsesem să fac totul – curăţenie, mîncare, bani, totul. Dar nu mă deranja pentru că în fiecare duminică la amiază, Richard îmi citea pasaje din cartea minunată, la care lucra constant. Nu-mi spusese niciodată care era subiectul, nu făcea decît să-mi citească acele paragrafe elegante, izolate.

Făcu o mică pauză, după care continuă:

– Obişnuiam să stăm de vorbă, gîndindu-ne unde vom merge, după ce vom primi milioanele de dolari pentru carte. Faptul că ne plănuisem viitorul mă ajuta să mă simt mai puţin obosită, aşa că nu mă deranja că munceam atît de mult.

Mike îi mîngîie părul, potolindu-i încet furia amintirii timpului petrecut cu Richard.

– Dar anul trecuse, trecuseră şi optsprezece luni, apoi doi ani şi după doi ani, eram atît de obosită încît nici nu mai eram sigură că sînt în viaţă.

Mike îi simţi trupul tensionat şi încordat.

– Dar, într-o zi, cînd eram la lucru, am primit un telefon de la vecinul tatălui meu.

Mike nu spuse nimic, dar el era cel care fusese

atunci cu Dave. El îl convinsese pe Dave să-i dea voie vecinului s-o sune pe Sam.

– Vecinul mi-a spus că tatăl meu era pe moarte şi, cînd am auzit, am simţit dorinţa de a mă duce acasă, la Richard şi să mă ţină în braţe. Pufni enervată. Veştile despre moartea iminentă a tatălui meu m-au dărîmat complet. Oricum, cînd m-am dus acasă, Richard nu era acolo. Cred că mă apucaseră nebuniile, pentru că am început să-i cotrobăi prin birou, după ceva ce mi-ar fi putut spune unde plecase. Negăsind nimic, m-am dus la rafturile cu cărţi. Acum, cînd mă gîndesc mai bine, cred că el nu s-a gîndit la cărţile lui, pentru că nu s-a deranjat prea mult să le ascundă. Cărţile aveau făcute semne şi erau unele pasaje subliniate. Le-am citit unul după altul – erau pasajele pe care mi le citea în după-amiezele de duminică. Nici unul nu era scris de el, erau copiate după alţi autori.

Oftă adînc.

– Cînd mi-am dat seama că nu a scris nimic, am simţit dorinţa de a şti ce făcuse doi ani întregi, aşa că m-am uitat la computerul lui. Unul din primele lucruri care mă rugase cînd i-am cumpărat computerul a fost să-i arăt cum poate să codifice dosarele, folosind o parolă personală. Mi-au trebuit doar şapte cuvinte ca să-i aflu parola – numele unui cîine pe care l-a avut cînd era mic – şi m-am uitat să văd ce scrisese.

Îi luă ceva timp ca să poată continua, iar Mike nu scoase nici un cuvînt, aşteptînd-o răbdător.

– Pe ecran era un jurnal delicat, cu măscări sexuale pe care le făcea cu femeia care fusese secretara lui. Nici pînă în ziua de azi, Mike, nu înţeleg de ce a preferat-o pe ea. Nu vreau să par vanitoasă, dar arăt mai bine decît ea şi sînt mult mai inteligentă şi am simţul umorului, pe

cînd ea e o tîmpită. Tot nu reuşesc să înţeleg. Am încercat din răsputeri să-i fiu pe plac lui Richard. Am încercat să-i ofer tot ce a vrut. Unde am greşit?

– Cînd ţi-a dat manualele despre sex să le citeşti?

– Oh, asta! Mi-am aprins paie în cap singură. Eram căsătoriţi de cîteva luni şi ne-am dus să vedem un film, nu-mi amintesc ce film, dar în cele din urmă, gînditoare, i-am spus de ce face atîta tam-tam pe tema sexului, pentru că e ceva atît de plictisitor. Richard a spus că poate că viaţa noastră sexuală n-ar fi atît de plictisitoare, dacă aş citi cîte ceva despre sex.

– Şi cum te descurcai la slujbe? Aveai succes?

Ea zîmbi.

– Da, aveam. La Computerland eram întotdeauna promovată, iar la sala de sport eram deja profesoara instructorilor.

– Şi Richard cum era văzut la CPA?

– Înţeleg unde vrei să ajungi. Un timp s-a descurcat foarte bine, dar apoi a pierdut nişte clienţi şi cred că partenerii lui plănuiau să scape de el.

– Mie mi se pare că îl îngrozeai.

Ea oftă.

– Ştii, şi mie mi s-a părut de cîteva ori. Am învăţat să-i spun numai de penalizări şi de probleme. Mă asculta foarte atent dacă îi povesteam că ceva nu mergea bine, apoi îmi ţinea prelegeri despre cum ar fi trebuit să fac aia şi ailaltă şi în cele din urmă, zile întregi, era foarte drăguţ şi amabil. Promovările le păstram pentru mine, dar le vedea reflectate în cecurile cu care eram plătită.

– Cealaltă femeie, poate cînd se uita la el, îl considera un erou mare şi puternic.

– Femeii ăleia îi păreau inteligenţi şi şobolanii. După-amiezele de vineri mi le petreceam împreună cu Ri-

chard, încercînd să o învăţ probleme de secretariat, cum să răspundă la telefon, altfel decît: „Mda, ce vrei?" Era proastă, tîmpită, grosolană, cu talia ca un butoi, cu glezne groase şi nu se spăla niciodată pe cap. Era nepoliticoasă, nu avea gusturi bune şi nu ştia de glumă. Şi mi-a luat soţul! Cînd eram în divorţ, Richard spunea că era mult mai bună în pat decît mine. Spunea că şi dolarii de plastic sînt mai buni ca mine la pat.

– Şi o ştia din experienţă?

Ea chicoti.

– Naiba să-l ia. Oh, Mike, nu înţeleg. Oare există oameni care să prefere să fie rataţi decît să aibă succes? Ştiam că Richard se simţea frustrat la slujbă. De aceea am fost de acord să fiu eu aceea care să întreţină familia şi să-i dea o şansă ca să dea şi el lovitura, dar el nici măcar nu a încercat. Nu cred că a scris mai mult de un capitol. Doi ani n-a făcut decît să schieze, să joace tenis şi... şi...

– Să i-o tragă secretarei.

– Dacă nu-i plăcea de mine, atunci de ce nu a divorţat şi abia apoi să aibă o aventură? De ce a trebuit să-şi bată joc de mine?

– Poate că s-a gîndit că era cinstit să te facă nefericită, odată ce tu îl făceai să se simtă inferior.

– Eu? Dar am făcut totul pentru el! L-am întreţinut, i-am gătit, i-am făcut curăţenie, i-am călcat cămăşile, i-am spălat puloverele...

– Ai făcut toate astea şi încă ai reuşit să ai succes la două slujbe? Mă mir că nu te-a omorît!

– Dar tu ţii cu el! aproape că ţipă ea, îndepărtîndu-se de el.

Dar el o trase înapoi.

– Fostul tău soţ era un prost şi un laş fricos şi pe-

deapsa vieții sale va fi că te-a pierdut.

Ea îl îmbrățișă sărutîndu-l pe umăr.

– Oh, Mike! M-am străduit atît de mult să-i fiu pe plac.

Cînd Mike vorbi, se văzu că vinul începuse să-şi facă efectul.

– Cu mine nu te-ai străduit. Nu mi-ai spălat nimic şi nici măcar nu ştiam că ştii să calci.

Samantha rămase serioasă.

– Am crezut că nu vrei de la mine decît bună dispoziție şi sex.

– Bine că măcar ți-ai dat seama.

Privindu-l, i se citea în ochi ce simțea pentru el.

– Michael, n-am vrut să spun că eşti superficial. Richard era aşa. Lipsit de profunzime şi meschin. Tu... tu ştii cum să iubeşti.

Sărutînd-o pe cap, o mîngîie pe sîn.

– Mai ales acum. Vrei să ne jucăm de-a...?

– Nu din nou! spuse ea, chicotind. Nu ştiu dacă sînt pregătită aşa de curînd.

– Vrei să te ajut?

– Da, te rog, spuse ea politicoasă, de parcă ar fi cerut încă un sandviş. Dacă nu te superi.

Dar Michael avea gura ocupată şi nu-i putea răspunse.

Capitolul 25

Samantha se trezi după doar o oră de somn, dar niciodată în viața ei nu se simțise atît de bine. Trebui să se strecoare uşurel pe sub corpul lui Mike, ridicîndu-i brațele grele, adormite şi picioarele, pentru a se putea ridica din pat. Se îmbrăcă cu halatul şi dădu să iasă din cameră. Dar se întoarse şi rămase în picioare lîngă pat, privindu-l cum dormea.

Acum viața i s-a schimbat, se gîndi ea. I s-a schimbat pentru totdeauna. Irevocabil.

De noaptea trecută se simțea mai liberă ca niciodată. Zîmbindu-i, îşi dădu seama că se schimbase din primul moment în care-l întîlnise pe Mike. Şoricelul speriat care se ascundea în primul taxi în care mersese vreodată nu mai avea nimic comun cu femeia care făcuse lucruri incredibile cu Mike, noaptea trecută.

Era ciudat. Într-un fel fusese cu fostul ei soț şi într-un alt fel era cu Mike. Richard nu era de acord ca Samantha să rîdă prea tare sau să fie exuberantă, chiar dacă era fericită că fusese promovată sau că citise o carte bună. Poate că Mike avea dreptate; nu fusese nici mai mult nici mai puțin decît terorizată de Richard.

Samantha se aplecă peste pat şi mîngîie părul lui Mike. Pe el nu îl înspăimînta persoana ei, deoarece era

sigur de sine, era conştient de cine şi ce era, iar vitalitatea Samantheï îi făcea plăcere în loc să-l sperie.

O buclă din părul lui i se încurcă între degete. Dacă ar exista îngeri, se gîndi ea, ar avea părul exact ca al lui Michael.

Zîmbind de propriul ei sentimentalism, ieşi din cameră şi urcă în apartamentul ei, să-şi ia nişte haine.

Primul lucru pe care îl observă era faptul că Michael înlocuise uşa pe care o spărsese cu piciorul, dar ştia că aşa va face, aşa că nu rămase prea surprinsă. După ce deschise uşa se întoarse, crezînd că greşise camera, dar reveni. Bineînţeles că acesta era apartamentul ei, doar că acum arăta diferit.

Pereţii salonului erau tot verde-închis, dar acum draperiile erau crem, imprimate cu trandafiri roz-închis, legate cu panglici verzi, asortate perfect la nuanţa pereţilor. Vizavi era o canapea enormă, tapiţată în roz, de nuanţa trandafirilor. Pe jos era un covor *Aubbuson*, cu roz şi verde. În spatele canapelei era o masă lungă, din lemn natur deschis la culoare, pe care trona un coş de porţelan împodobit cu flori. Mai erau două suporturi negre pentru hîrtie, iar în colţul canapelei, o măsuţă de argint platinat pentru cusut.

Mergînd încet, de parcă dacă ar fi mers mai repede visul s-ar fi spulberat, se duse către dormitor; cînd intră rămase ţintuită în prag, fără respiraţie.

Dormitorul era decorat în nuanţe de albastru; păreau a fi sute de nuanţe de albastru, de la albastru foarte închis pînă la albastru foarte deschis, un bleu aproape imperceptibil. Pereţii erau tapetaţi în două nuanţe de albastru rece, iar la ferestre draperiile erau de mătase de nuanţă albastru-închis, aproape violet. În mijlocul camerei, trona patul cu baldachin, drapat cu bumbac transpa-

rent, bleu. Cînd se apropie de pat şi privi în sus, văzu că acoperişul baldachinului era pictat în nuanţele apusului de soare, o minunăţie.

– Îţi place? întrebă Mike din spatele ei.

Ea se întoarse către el, atît de copleşită de emoţie, încît nu era în stare să vorbească. Faptul că făcuse asta pentru ea, că făcuse un asemenea gest frumos, îi depăşea nivelul de înţelegere. Privindu-l, îşi aminti noaptea pe care o petrecuse în braţele lui, ştiind că acum era liberă să-l atingă de cîte ori voia.

– Mulţumesc, şopti ea. Îţi mulţumesc foarte mult.

– Vrei să încercăm patul? întrebă el sărutînd-o pe gît.

Ea rîse.

– N-aş vrea să deranjăm o aşa minunăţie.

– O să fim atenţi, spuse el, luînd-o de mînă şi conducînd-o către pat.

Cînd se urcă în pat, observă ceasul albastru splendid de pe noptieră.

– Mike! E nouă şi jumătate. La zece se livrează mobila pentru camera bunicii.

– O să se gîndească ei unde să o aşeze, spuse el trîntind-o în pat.

Dar Samantha îl împinse.

– Trebuie să fim acolo.

Gemînd, Mike se întinse pe perne; fiecare din ele era tivită cu dantelă Battemburg.

– Merg doar dacă îmi promiţi că-ţi vei petrece după-amiaza în patul meu.

– Dacă trebuie, spuse ea oftînd din greu.

Cînd Mike se întinse după ea, ţipă şi fugi în baie, unde se opri brusc. Baia avea aceeaşi faianţă şi gresie verde, dar acum toate accesoriile erau roz-pal, inclusiv aplicele. Pe raft erau pahare roz, prosoapele erau toate

roz, cu monograma ei, S.E.; tavanul era tapetat cu un design de trandafiri roz.

Se întoarse către Mike, care stătea în spatele ei.

– Cine a făcut toate astea?

– Jeanne.

– Sora ta?

Cum el dădu din cap, Samantha începu să-l bombardeze cu întrebări: cum de a făcut aşa ceva într-un timp atît de scurt, cînd le-a amenajat şi cum de a ştiut exact ceea ce îi plăcea ei? Întrebările curgeau necontenit, despre tot, despre toate, iar Mike, aflat în spatele ei, se bucura de plăcerea ei evidentă.

Noaptea trecută, îi spusese că Blair i-a zis că avea bani şi era foarte fericit, văzînd că nu părea afectată. Acum se gîndi că nu va mai trebui să aibă secrete faţă de ea. Nu mai trebuia să fie atent să nu pomenească cuvîntul „familie", acum putea să-i împărtăşească veştile bune – tocmai făcuse o afacere care îi adusese un sfert de milion de dolari şi acum îi putea cumpăra coşuleţul acela micuţ de aur pe care observase că Samantha ar fi fost în stare să-l fure din vitrina magazinului *Tiffany*.

– Dacă nu te îmbraci, zise el, n-o să mai fim acolo cînd se va livra mobila.

După ce îl sărută încă o dată, recunoscătoare, pe Mike, un sărut care era gata să-i facă să întîrzie, Samantha fugi să se îmbrace. Cînd era în baia lui Mike, unde erau toate produsele ei de machiaj, îi spuse:

– Ştii ce mă enervează cu adevărat la azilul acela?

Învîrtindu-se pe lîngă ea, să găsească o poziţie în care să se bărbierească, el zise:

– În afară de miros, de personal şi de aspectul estetic oribil?

– Da, în afară de toate astea. Nu ai nimic de făcut

acolo. Dacă l-ai fi internat pe Jubilee într-un loc ca acela şi i-ai fi luat pianul, mă îndoiesc că ar fi apucat optzeci de ani.

Mike se privea în sfertul de oglindă pe care i-l lăsase Samantha, spunînd:

– Dacă te grăbeşti cu îmbrăcatul, vom avea timp să ne oprim pe strada 15 să-i cumpărăm nişte cărţi bunicii tale.

Samantha izbucni în rîs.

– Michael Taggert, asta e o tactică de a mă scoate din baia ta?

– Şi dacă este, o să ţină?

– Da, spuse ea şi după ce îi depuse un sărut pe umăr, se duse în dormitor.

Cîteva minute mai tîrziu, intrau pe uşa rotativă a unui enorm magazin de cărţi de pe strada 15. Mike era surprins să vadă că lui Sam nu-i mai era frică de uşile rotative, ba chiar se descurca de minune cu ele.

Intrînd înăuntru, Samantha se întoarse către Mike, simţindu-se puţin intimidată. El îi spusese să cumpere reviste, dar cîte?

– Ăăă, Mike, ce buget am?

– Bani sau timp?

– Ambele.

Uitîndu-se la ceas, el spuse:

– Poţi să cumperi tot ce vrei, dar în timp de douăsprezece minute şi şase secunde.

– Şase secunde?

– Acum mai sînt patru.

Samantha citise odată că existau femei care făceau greşeala vieţii lor chiar în dimineaţa de după nuntă. Făcînd un efort ca să facă plăcere soţilor lor, le pregăteau micul dejun şi îi serveau la pat, gîndindu-se că această

dimineață era specială şi că o vor face doar în dimineţile speciale. Dar bărbatul lua gestul ca pe ceva care se va întîmpla în fiecare dimineață, de-a lungul întregii căsnicii şi se simțea dezamăgit în fiecare dimineață cînd lua micul dejun la masa din bucătărie...

Nu că ar fi fost de parcă s-ar fi căsătorit ieri, dar oricum, ei bine, aveau experiență în a locui împreună. Acum Mike n-o mai privea doritor, ci o privea de sus, de parcă ar fi fost... ei bine, de parcă ar fi fost soțul ei. O lua de sus, iar ei nu-i plăcea. Fără îndoială că se gîndise că va alege cîteva cărți şi reviste, apoi îi va zîmbi părinteşte şi va spune ceva de genul: „Acum eşti fericită?"

Samantha îi zîmbi. Îi va arăta că ea nu avea de gînd să fie mireasa care îi aduce soțului micul dejun în pat şi îi va da o lecție. Era destul de bogat să-şi permită lecția pe care o va primi în următoarele douăsprezece minute.

– O.K., domnule, i-am dat drumul, spuse ea provocatoare, cu o sprînceană ridicată, după care se întoarse către supraveghetoare. Am nevoie de două sacoşe mari, repede! Tînăra, plictisită, i le dădu.

Samantha se îndreptă mai întîi către raionul cu romane de aventuri, pentru că aici se pricepea. Scoase repede cărți de Nancy Pickard, Dorothy Connell, Anne Perry şi Elizabeth Peters de pe rafturi şi le aruncă în sacoşa desfăcută pe care o ținea la picioare.

Lîngă ea, la raionul de science-fiction, era un bărbat înalt, bine îmbrăcat, care se prefăcea că nu vedea ce făcea ea. Samantha, de cînd trăia acolo, observase că newyorkezilor le place să pretindă că sînt sofisticați, că nu văd decît ce trebuie văzut, dar adevărul era că erau extraordinar de curioşi, de fapt, supărător de curioşi, chiar băgăreți. Erau întotdeauna preocupați de ce face persoana de lîngă ei, încercau totdeauna să vadă ceva

inedit. Doar să ai ceva de făcut, că unui newyorkez i se şi pare ceva neobişnuit.

Cînd acest bărbat o văzu pe Samantha că aruncă precipitat cărţile în sacoşă, o întrebă:

– Eşti în vreo competiţie? În New York, curiozitatea depăşea întotdeauna manierele.

– Da, zise Samantha. Lucrez la un azil de bătrîni şi trebuie să cumpăr cît mai multe cărţi în douăsprezece minute.

Auzind-o, bărbatul se lumină la faţă.

– Pot să te ajute şi alţii?

– Bineînţeles, zise Samantha. Mike nu comentă nimic pe tema asta.

– Te pot ajuta să-ţi alegi romanele de science-fiction, iar soţia te ajută la bestseller-uri

În mai puţin de patru minute, toată lumea aflase despre doamna cu concursul ei, toţi voiau să dea o mînă de ajutor. Doi bărbaţi negri, înalţi, raşi în cap – unul dintre ei avea ras un Z pe tîmplă – întrebară dacă voia şi reviste.

Cînd Samantha spuse „Una din fiecare", îi făcu fericiţi pe băieţi. Sărind de pe loc, bătură din palme, apoi plecară la reviste.

Un bărbat cu doi copii selectă voluntar jocuri şi o femeie se oferi să aleagă casete audio. Un tînăr spusese că ar putea s-o ajute la casetele video.

Cînd trecură cele douăsprezece minute, Samantha se duse la casierie, cu braţele pline de romane de dragoste din colecţia *Silhuette,* privind la celelalte vrafuri de cărţi, casete, reviste şi casete video aşezate în faţa casieriţei care se holba la ea.

– Toate acestea sînt ale dumneavoastră? întrebă casieriţa. Cînd Samantha, fără să se uite la Mike, care o

privea nevenindu-i să creadă, dădu din cap, casieriţa spuse că trebuia să îl cheme pe director.

Cînd acesta sosi, toată lumea din magazin, majoritatea fiind cei care o ajutaseră la cumpărare, stăteau într-o parte şi priveau solemn.

– Sper că aveţi cu ce plăti toate astea, zise directorul sobru.

Samantha dădu din cap aprobator, iar casiera luă prima carte, pentru a-i înregistra preţul, dar apoi Sam strigă: „Aşteptaţi!" şi se auzi un oftat colectiv. Oare va da înapoi?

– Ce reducere îmi faceţi? îl întrebă ea pe director.

Auzind aceasta, newyorkezii izbucniră în aplauze aprobatoare, pentru că recunoscuseră una de-a lor. Puţin mai tîrziu, după o discuţie în care se implicară mai mulţi, se stabili o reducere de 12,5%.

După ce s-au făcut ambalările de rigoare şi Mike a plătit folosind cartea de credit, oamenii ajutară la căratul cărţilor în stradă, pentru a le urca într-un taxi. Avură neşansa să dea de un taximetrist newyorkez care le-a spus că nu puteau pune marfa în maşina lui. Pentru că nu există nimic care să îi facă plăcere mai mare unui newyorkez decît controversele, erupse o „discuţie" aprinsă. Turiştii începură să facă poze, pentru că avea loc o ceartă adevărată, în New York, pe trotuar. Auziseră şi ei că aşa se întîmpla pe acolo, dar nu credeau că era posibil; doar mamele lor i-au învăţat să se certe numai în particular.

– Am făcut-o, zise Samantha, cînd rămase singură cu Mike în taxi. Poate că *singuri* nu e cuvîntul potrivit, pentru că nici vagoanele de marfă nu erau atît de încărcate ca această maşină. Avea două sacoşe enorme în poală, patru pe la picioare şi două în spate. Din

geantă ieşea o casetă audio cu Judith McNaught, care o înțepa dureros în rinichi. Douăsprezece minute. La fix.

Mike o privea printre sacoşe.

– Douăsprezece minute ca să cumperi jumătate de magazin, unsprezece minute ca să te tocmeşti la preț mai ceva ca un negustor egiptean de cămile, şaptesprezece minute ca să împacheteze toate astea şi unsprezece minute ca să le urc în taxi, în timp ce jumătate de New York îmi dădea indicații. Da, Sam, la timp. La fix.

Aplecîndu-se peste două sacoşe, ea îi zîmbi.

– Te superi?

– Nu, spuse el sincer, întinzînd o mînă ca să o mîngîie pe obraz. Nu mai exista privirea aceea; în locul ei exista dorința.

Zîmbind în continuare, Sam se rezemă de sacoşe. Se părea că Mike nu se va mai aştepta ca ea să-i servească micul dejun în pat.

Pentru că oamenii care se ocupau cu mutatul nu se deranjaseră să ajungă la timp, Samantha şi Mike ajunseră la douăzeci de minute după ei şi o găsiră pe Maxie în vîrful patului, dînd indicații celor trei tineri robuşti care transpirau, mutînd mobila de colo-colo prin cameră. Un doctor era cu stetoscopul la inima ei.

– Doamnă, v-am mai spus, noi doar mutăm mobila, nu batem şi cuie pentru aranjatul tabourilor, spunea unul dintre bărbați.

– Ei bine, Nana, zise Samantha intrînd în cameră, se pare că ții totul sub control. Sărută obrazul lui Maxie şi începu să-i povestească ce frumos i-a decorat Mike apartamentul, apoi cum i-a cumpărat atîtea cărți şi reviste şi ce a zis şi a făcut Mike.

Mike ieşi cu doctorul din cameră.

– Cum se simte?

– Se prăbuşeşte încet, spuse doctorul, apoi zîmbi. Dar e fericită cît timp sînteţi aici. Îmi doresc ca toţi pacienţii mei să aibă un cuplu de zîne, cum sînteţi voi doi pentru ea. Dar uşurel cu băutura, în regulă?

– Azi i-a adus ciocolată.

– Bine, zise doctorul, apoi deveni serios. Sper că soţia e pregătită pentru moartea lui Abby.

– Mda, Sam e pregătită pentru moarte, zise Mike, fără să mai zîmbească. A făcut multe repetiţii.

Trei ore mai tîrziu, telefonul de lîngă patul cel mare al Samanthei sună, iar Mike răspunse bîjbîind. După ce îndepărtă glezna Samanthei de lîngă ureche şi o înlocui cu telefonul, Mike zise:

– Alo?

– Michael, tu eşti?

– Mamă! Ce bine-mi pare să-ţi aud vocea. Pari atît de aproape.

Samantha se strecură pe lîngă Mike cu viteza unei fete de popă, pe care a prins-o taică-său goală, cu dascălul în pat, se întinse cuminte şi îşi trase păturile pînă-n gît.

– Oh, Doamne, nu, spuse Mike, cu vocea tremurîndă, apoi se uită la Sam, o văzu că se albise, de parcă ar fi crezut că fusese anunţat de moartea cuiva. Mike puse mîna pe receptor. Familia mea a venit la New York să te cunoască.

Trecu ceva timp pînă ce creierul Samanthei înregistră mesajul. Aproape că ar fi vrut să fie moartă.

– Cîţi sînteţi? întrebă Mike, apoi făcu o pauză. Oh! Atîţia? Pauză. Vine şi tata? Pauză. Minunat, îmi pare bine că vă voi vedea oe toţi şi sînt sigur că copiii se vor distra excelent. Faţa lui Mike se schimbă de la indis-

poziție la oroare. Mamă, nu vine și Frank, nu? Spune-mi că nu vine și Frank. Pauză. Păi, da, cum să nu, sigur că mă bucur să-l văd și eu. Pauză. Sam? Oh, e aici, cu mine.

Samantha văzu cum fața lui Mike se roșește.

– Mamă! Mă șochezi! O.K., O.K., ajungem acolo imediat ce ne îmbră... adică imediat ce putem. Ne vedem în cîteva minute. Închizînd telefonul, Sam o auzi pe mama lui Mike rîzînd.

Pentru un moment, rămaseră întinși în pat, fără să se atingă, privind amîndoi baldachinul.

– De ce? șopti Samantha.

Mike se roti pe spate și îi mîngîie abdomenul cu un deget.

– Ți-am spus, vor să te cunoască.

– De ce vor să mă cunoască? Ce le-ai spus despre noi? Le-ai spus că... că... noi...?

Mike îi zîmbi.

– Unul din motivele principale pentru care am plecat din Colorado a fost telefonul, ceva de genul ăsta. Dar nu am rezolvat nimic venind la New York, pentru că știu totul despre mine. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, nu, nu le-am spus nimic despre noi, dar sînt sigur că Raine a făcut-o și Blair și Jeanne și Vicky. Nu știu de ce am plecat din Colorado odată ce New York-ul e plin de Taggert și Montgomery.

Ea se lipi de el.

– Oh, Mike, sînt speriată. Dacă nu mă plac?

– Cum să nu te placă? Eu te plac.

– Dar tu voiai să te culci cu mine.

– Asta ce înseamnă? Că nu știu să fac diferența? Ce, dacă o fată e drăguță și sexy și vreau să mă culc cu ea, înseamnă că îmi și place de ea?

– Cum naiba faci asemenea diferențe între o fată drăguță și sexy cu care ai vrea să te culci și a o plăcea?

Mike o îmbrățișă, privind-o într-un fel ce echivala cu „Nu știu și nici nu vreau să analizez problema".

Samantha se ridică din pat.

– Cu ce mă îmbrac? Cu costumul *Chanel* roz, cu cel roșu *Valentino* sau cu cel gri *Dior?*

– Blugi. Sînt toți în Central Park la un picnic și sînt vreo sută.

Samantha se așeză. Ar fi fost bine ca acolo să fie un scaun, dar nu era.

Aplecîndu-se peste pat pentru a o privi stînd pe podea, goală-goluță, cu picioarele încrucișate, Mike zîmbi.

– Vrei să încercăm patul din camera de oaspeți înainte să plecăm?

Samantha gemu.

– Haide, Sammy, fetițo, cît de rău poate fi? O sută de oameni ce te inspectează, îți pun întrebări personale, mama mea vrea să știe dacă ești persoana potrivită pentru prețiosul ei fiu, celelalte neveste inspectîndu-te, tatăl meu...

Ea îl lovi în față cu perna.

Capitolul 26

Mai trecu o oră pînă cînd au ajuns în Central Park, pentru că Samantha şi Mike erau cît pe ce să se certe pentru că Mike voia ca ea să se îmbrace cu blugii mulaţi şi tricou roşu, fără sutien. Poate că cearta nu ar fi mers atît de departe dacă ea nu ar fi trebuit să fie supusă scrutinului celor o sută de rude ale lui Mike.

Cînd ajunseră, în sfîrşit, în parc, Mike îi arătă într-o direcţie.

– Uite-i.

Samantha nu se dumiri decît după o clipă că grupul de oameni care ar fi putut popula lejer o ţară europeană din aceea cu nume ciudat, erau rudele lui Mike. Nu erau o sută, erau cel puţin patru sute, poate cinci sute, se gîndi ea. Fără a sta pe gînduri, Samantha făcu stînga-mprejur s-o ia la fugă, dar Mike o prinse de braţ. Zîmbise şi o tachinase tot timpul şi părea că se distrează copios pe seama ei, aşa că abia acum îşi dădu seama că ea nu glumea, că era într-adevăr îngrozită de frică.

Întorcîndu-se să se uite la familia lui, la turma de copii ce se zbenguiau, la prietenia ce părea că-i leagă, se gîndi că poate Sam avea dreptate să se simtă puţin nervoasă.

– Stai aici şi mă duc să-ţi aduc ceva care să te cal-

meze, zise el, apoi se merse către grup.

– Michael! şuieră Samantha printre dinți. Nu vreau ceva de băut. Dar Mike nu o auzi sau se făcu că nu o aude, ajungînd la prima masă aranjată sub copaci. Pe jumătate ascunsă după un tufiş, ca să se poată uita, pe jumătate expusă, Samantha îl văzu pe Mike îndreptîndu-se spre o femeie ce stătea pe scaun, sub un copac şi ținea în brațe un copil sugar. Mike vorbi cîteva minute cu femeia, ea dădu din cap, apoi îşi luă copilul de la sîn şi i-l dădu lui Mike.

Lui Samantha i se păru ciudat că nimeni nu spunea nimic, că nimeni nu sărise în sus la apariția lui Mike. Ştia că nu-i văzuse pe ai lui de cel puțin două luni şi că făcuseră atîta drum din Colorado şi Maine ca să-l vadă; atunci de ce n-au spus nimic cînd s-a dus la ei?

O clipă mai tîrziu era în fața ei şi îi oferea copilaşul de parcă i-ar fi dat un buchet de flori.

Samantha făcu un pas înapoi.

– Mike, nu ştiu nimic despre copii.

– Nu ştiai nici despre sex, dar ai învățat, spuse el zîmbind lasciv. Ia-l.

Uitîndu-se la copilul pe care îl ținea în brațe, se gîndi că nu văzuse niciodată o creatură atît de roşie. Pe bărbia copilului era lapte, iar ea luă un colț de păturică şi i-l şterse.

– Trebuie schimbat. Privind cu mare interes, îl văzu pe Mike cum desface expert păturica, scoțînd afară picioruşele şi mînuțele copilului, un scutec de plastic şi bumbac şi o cămăşuță. Puse păturica pe umărul Samanthei şi îl presă de ea, pînă cînd se văzu nevoită să-l ia în brațe.

Instinctul o făcu pe Samantha să strîngă copilul la piept.

– Ce potrivire perfectă, zise Mike, aplecîndu-se să-i sărute încet buzele. Acum roteşte-l, ridică-l drept şi bate-l uşurel pe spate.

– Aşa?

– Perfect.

Cînd copilul rîgîi, ea se uită cu ochii căscaţi la Mike, de parcă cine ştie ce ar fi realizat, făcîndu-l să rîdă, dar îşi dădu seama că era mîndru de ea.

– Tu eşti unchiul Mike, se auzi o voce din spatele lor. Priviră în jos, văzînd o fetiţă blondă, foarte drăguţă şi aranjată, îmbrăcată cu o rochiţă divină, brodată cu trandafiraşi pe platcă şi cu pantofiori şi şosete albe.

– Oh, domnişoară Lisa, zise Mike, nu eşti prea pretenţios îmbrăcată pentru un picnic? De unde ai rochiţa asta?

– Bineînţeles că de la *Bergdrof,* spuse ea, mîndră. E singurul loc unde poţi face cumpărături în New York.

– Nu eşti puţin cam snoabă?

Netulburată, fetiţa se uită la unchiul ei cu ochi de cochetă şi puse un picior înainte.

Rîzînd, Mike o ridică de la pămînt, îşi îngropă faţa în gîtul ei, scoţînd tot felul de zgomote ciudate. Zgomotele avură efect de semnal pentru toţi copiii, pentru că ţîşniră din toate colţurile parcului, de după stînci şi copaci, de peste coline şi toţi îl atacară pe Mike. Un băieţel se încolăci de piciorul lui Mike, aşezîndu-se pe pantoful lui cu fundulețul, în timp ce două fetiţe gemene, identice, îl apucară de celălalt picior. Mike o ţinea pe Lisa cu un braţ, în acelaşi timp luptîndu-se cu copiii care încercau să se cațere pe el, ţipînd „Eu l-am găsit primul!" În cîteva minute, Mike arăta ca un personaj din poveşti, copiii îi atîrnau în faţă înconjurîndu-i gîtul cu braţele şi doi băieţi se dădeau huţa pe mîna care-i mai rămăsese liberă.

Rîzînd, Samantha îl privea cum înaintează către masă, tîrînd după el copiii care țipau şi rîdeau.

Celor patru copii ce alergau în jurul lui, dezamăgiți că nu găseau de ce să se agațe, Mike le spuse:

– Aduceți-o pe Sam!

Samantha făcu cîțiva paşi înapoi, ferindu-se de copiii care alergau către ea, rîzînd cu gurile pînă la urechi. Strîngînd protector bebeluşul, arăta de parcă ar fi fost atacată de o haită de lupi.

În următorul minut era gata să cadă la pămînt, dar se trezi într-o pereche de brațe puternice. După ce țipă şocată, se uită în ochii salvatorului, ochi ce erau ca ai lui Mike, doar puțin mai bătrîni.

– Ian Taggert, zise el, de parcă s-ar fi prezentat într-o sală de bal. Tatăl lui Mike, spuse el, fără a mai fi necesar. Şi aici pe cine avem?

– Nu ştiu, răspunse ea, uitîndu-se la bebeluş.

– N-ai de gînd să-l dai înapoi?

Samantha se înroşi, dîndu-şi seama că încă mai ținea copilul în brațe, de parcă cineva ar fi vrut să-i facă vreun rău şi avea de gînd să-l protejeze cu propria-i viață. N-o ştia, dar cu gestul ăsta, cîştigă pentru totdeauna un loc aparte în inima tatălui lui Mike. Lui Ian nu-i plăcuse nici una din fostele iubite ale lui Mike, care erau mereu preocupate să nu-şi murdărească hainele, dar aceasta îi plăcea.

– Ia du-te şi ia-o pe iubita ta, zise Mike, şi o luă pe Samantha din brațele tatălui lui.

– Michael Taggert, lasă-mă jos! spuse ea printre dinți, în timp ce el o ducea la masă, iar toți cei opt sute se adunaseră să se uite la ea.

După primele douăzeci de nume, Sam nu se mai străduia să le țină minte, simțindu-se recunoscătoare cînd

văzu cîteva chipuri familiare: Raine, Blair şi Vicky, care reuşea să fie elegantă şi într-o pereche de blugi. Sam o reţinu pe mama lui Mike, o femeie foarte drăguţă şi pe sora lui, Jeanne, care-i decorase camerele şi îl văzu pe fratele mai mare al lui Mike, Frank. Frank arăta ca şi ceilalţi bărbaţi din familie, dar era un exemplu de cum se pot schimba trăsăturile unui om, datorită expresiei feţei. Ochii sinceri, senini, ca ai lui Mike, erau apropiaţi, de parcă ar fi cercetat totul în jurul lui, iar gura frumoasă şi moale, specifică familiei Taggert, era la el o linie dură şi îngustă.

Cînd Frank o salută, spre deosebire de ceilalţi fraţi ai lui Mike, nu flirtă cu ea, ci o privi cercetător şi zise:

– Sper că vei fi de acord să semnezi un contract prenupţial.

Înconjurîndu-i umerii cu o mînă, Mike îi spuse lui Frank să o lase baltă şi o conduse către copaci.

– Ai cunoscut partea rea a familiei, acum hai s-o vezi pe cea bună.

Plimbîndu-se, ea îi puse întrebări despre familia lui şi i se răspunse că Frank avea de gînd să devină miliardar, în timp ce el nu avea decît patruzeci de milioane şi se părea că va reuşi. Samantha rîdea de felul în care Mike vorbea de milioane şi miliarde, cum vorbea restul lumii de zeci şi sute.

Sub un copac, aşezată mai încolo de restul familiei, stătea o femeie tînără şi drăguţă, de vreo douăzeci de ani, care arăta de parcă ar fi ieşit din paginile coperţilor pentru copii. Era prinţesa cea frumoasă pentru care cavalerii îşi riscau viaţa ca să o salveze, prinţesa cu bobul de mazăre. Purta o fustă lungă, drapată, din metri întregi de şifon, o bluză de mătase şi o pălărie cu boruri mari ca aceea purtată de Scarlett la petrecere. În spatele ei se

vedea o sacoşă plină cu romane de dragoste, iar în poală ţinea un copil perfect, despre care Samantha află mai tîrziu că era al uneia din verişoarele lui Mike.

– Jilly, draga mea, spuse Mike blînd, vreau s-o cunoşti pe Samantha.

Jilly se uită la Samantha, Samantha se uită la Jilly. Mike, zîmbind, se scuză, pentru că ştia că Sam îşi găsise o prietenă în familia lui cea mare. Samantha se aşează lîngă Jilly, vorbind despre cărţile citite. În cîteva minute, le înconjurară patru copii, care nu făceau altceva decît să stea jos şi să asculte ce discutau Sam şi Jilly.

Apoi, una cîte una, femeile din familia lui Mike veniră lîngă ele, aşa că Samantha trebui să schimbe cîteva vorbe cu fiecare dintre ele. Era încîntată să-i spună lui Jeanne cît de mult îi plăcea apartamentul, cît de frumoase erau culorile, cît de perfect era totul. Îi mulţumi din nou lui Vicky pentru că a ajutat-o în ziua aceea la *Saks* şi îi ceru scuze pentru naivitatea ei în materie de preţuri la haine.

Se simţea puţin stresată cînd discută cu mama lui Mike, iar Pat înrăutăţi situaţia cînd zise:

– Ce crezi de Michael al meu?

Samantha nu ezită.

– În afară de faptul că minte constant, că îşi lasă hainele pe unde apucă, că face pe prostul cînd n-are chef să facă neapărat ceva şi că i-ar plăcea să fac toată treaba din casa lui, cred că Michael al meu e perfect.

Rîzînd, Pat o bătu afectuos şi uşurel pe mînă şi zise:

– Bine ai venit în familie, apoi se duse să se joace cu nepoţii ei. Samantha şi Jilly stăteau de vorbă între două discuţii cu ceilalţi sau mai bine zis, Samantha vorbea, spunîndu-i lui Jilly totul despre Mike şi Maxie şi tot ce i se întîmplase de cînd a venit la New York.

Era după-amiază tîrziu cînd Samantha se simți destul de în siguranță ca să plece de lîngă Jilly şi să se ducă la o masă. Totul s-a întîmplat în timp ce vorbea cu o tînără pe nume Douglas, care era căsătorită cu un Montgomery, un bărbat foarte simpatic pe nume Reed şi care părea a fi în a paisprezecea lună de graviditate, luînd în calcul burta pe care o avea. Atunci i se întîmplă ceva ce nu ar fi dorit nimănui.

În timp ce Samantha se întindea să ia o măslină de pe un platou, Mike o luă cu brațele pe după umeri şi o sărută pe gît.

– Îți mulțumesc mult pentru că ai venit azi, Sam-Sam, zise el.

Era ceva normal, ceva perfect acceptabil, cu excepția faptului că bărbatul care o atingea nu era Mike. Avea haine la fel ca ale lui şi era aproximativ de aceeaşi mărime, dar nu era el, nu mirosea ca Mike, nu săruta ca Mike.

– Dă-mi drumul, spuse ea, stînd țeapănă în brațele lui.

– Nu deranjăm pe nimeni. Continua să o sărute pe gît.

Samantha încercase din răsputeri să rămînă politicoasă, dar nu dorea ca acest străin să pună mîna pe ea. Deschise gura să-i spună vreo două, dar îi simți mîna coborînd către fese, din ce în ce mai jos. Intră în panică.

– Termină! țipă ea, începînd să se lupte cu el. Opreşte-te în momentul ăsta. Dă-mi drumul!

Deşi ştia că familia lui Mike o observa, cu gura căscată de uimire, nu îi păsa. N-aveau decît să creadă ce vor.

– Pleacă de lîngă mine. Să nu mă atingi.

Dîndu-i drumul, bărbatul făcu un pas înapoi, uitîn-

du-se la ea cu gura căscată. Toată lumea se uita la ea de parcă îşi pierduse minţile.

Exact cînd Samantha îşi dorea să se crape pămîntul şi să o înghită, apăru Mike, cu cîţiva veri de-ai lui, cu o minge de fotbal în mînă, iar ea alergă către el.

O luă protector în braţe, o strînse şi după felul în care rîdea, îşi dădu seama fără îndoială că omul acela plănuise să pună mîna pe ea.

– Sam, draga mea, ţi-l prezint pe fratele meu geamăn, Kane.

Mike rîdea la ea, la fel şi Kane şi păreau că aşteptau acelaşi lucru de la ea, să rîdă şi să le ierte mica glumă. Fără îndoială că făcuseră asta de multe ori cu iubitele lor.

Dar Samantha nu avea chef să-i ierte. Cînd se întoarse spre Mike, ochii îi luceau de furie.

– Fă-mi o favoare şi aruncă-te în cap de pe colina aia de acolo.

Se roti apoi pe călcîie şi plecă de lîngă el, de lîngă întregul grup, iar familia lui Mike izbucni în rîs.

Samantha aproape că ieşi din raza vizuală, cînd Mike o prinse din urmă.

– Sam, draga mea... începu el.

– Să nu vorbeşti cu mine. Cînd întinse mîna după ea, Sam zise: Să nu te gîndeşti să pui mîna pe mine.

– De ce eşti atît de supărată?

– Am încercat să las o impresie bună familiei tale şi tu... tu îţi baţi joc de mine, punîndu-l pe fratele tău să mă pipăie în faţa lor. A fost umilitor. Nu te-ai gîndit cum o să mă simt?

– Nu, spuse el zîmbind. Oamenii nu ne deosebesc. Credeam că o să mă confunzi cu Kane.

Se opri pentru a se holba la el.

– Sam, eu şi cu Kane sîntem gemeni identici. Sîntem exact la fel, avem pînă şi aceleaşi semne din naştere. Şi aceiaşi dinţi.

Samantha îl privi spunînd „Hai, mai zi-mi una!"

– Mike, persoana care v-a adus pe lume pe tine şi pe fratele tău face parte din familie acum?

– Ce are a face?

Privindu-l excesiv de răbdătoare, ea explică.

– Pentru că exact ca şi tine, e o mincinoasă. Te-a mințit pe tine şi pe toată familia ta. Fratele tău nu seamănă absolut deloc cu tine. Dacă sînteți gemeni paterni sau poate că unul a fost făcut la nouă luni, iar celălalt la opt. Sînteți doar frați și atît.

Mike căscă gura la ea, neîncrezător.

– Sam, Kane şi cu mine am cîştigat concursuri pe tema gemenilor identici.

– Atunci probabil că aceia care au pierdut erau de culori diferite. Acum dacă-mi dai voie...

Nu mai spuse nimic, pentru că Mike o luase în brațe şi începuse să o sărute, iar cînd ea încercă să-l împingă, el nu o lăsă.

– Sammy, draga mea, n-am vrut să te umilesc, zău. Eu şi Kane glumim aşa cu toți. De cînd eram copii. E un fel de inițiere pentru a intra în familie.

– Iar eu am căzut la testul ăsta, zise ea, arțăgoasă.

El rîse.

– Ai căzut? Nu, l-ai trecut cu brio. Haide să mergem înapoi la familia mea. O să vezi cît de bine l-ai trecut.

Ea îi dădu voie să o țină pe după gît, îi dădu voie să o ducă înapoi la ceilalți, dar cînd mai aveau puțin pînă să ajungă la mese, îl văzu pe Kane, stînd de vorbă cu mama lui.

– Dacă mă mai atinge fratele tău, o să-i pară rău.

Mike o sărută pe obraz.

– Nu, nu o să-i dau voie. În vocea lui se simțea o asemenea mîndrie, încît Samantha se abținu să-l mai întrebe de ce nu se deranjase pînă atunci să-i spună că avea un frate geamăn.

Mike nu mințise; familia lui era încîntată că ea ştiuse care dintre frați e Mike. Faptul că, din cîte putea spune, nici unul dintre ei nu-i deosebeau pe Mike şi pe Kane, o făcu să înțeleagă de ce familia lui nu l-a întîmpinat pe Mike cînd a sosit pentru prima oară în parc: credeau că e Kane. Îi venea să le spună să consulte un doctor oculist, dacă credeau că Mike arăta ca fratele lui. De fapt, Kane era un tip obişnuit. Era chipeş, dar nu avea gura frumoasă a lui Mike, nu avea părul atît de ondulat, nu avea mişcările lui Mike şi era chiar grăsuț, nu musculos ca Mike.

Restul serii, pînă la apusul soarelui, Samantha se lăsă testată de către fiecare membru al familiei, cu excepția părinților lui Mike şi a lui Jilly. Kane o atinse pe umăr pe Sam de două ori. Cerule, dar omul ăsta se şi simțea că nu e Mike.

Se făcuse tîrziu, copiii erau adormiți, iar bărbații se separaseră de femei, pentru a putea discuta. Abia atunci avu Sam şansa de a sta singură pe un scaun şi a privi grupul. Erau mai mulți Taggert decît Montgomery, dar erau îndeajuns din fiecare, iar ea petrecuse îndeajuns de mult timp lîngă cele două familii pentru a-i deosebi. Bărbații Montgomery se deosebeau de bărbații Taggert, atît fizic, cît şi ca personalitate. Cei din familia Montgomery erau mai înalți, dar cei din familia Taggert erau mai drăguți. Bărbații Taggert erau mai mari şi musculoşi. Împreună arătau ca un grup de culturişti sau de muncitori în construcții. Ceea ce îi diferența pe oamenii din aceste

categorii erau chipurile lor: ochi mari, buze pline şi cele mai dulci zîmbete posibile. Pentru mărimea şi muşchii lor totuşi nici unul dintre ei nu părea a fi în stare să omoare o muscă.

Erau bărbaţi de la care o femeie putea cere ajutor, putea să se încreadă în protecţia ce i-o ofereau, putea fi sigură că ar salva-o dintr-o clădire în flăcări, fără să se gîndească la propriile vieţi. Nu se îndoia că fiecare tată din familia Taggert era apropiat de copiii lui, de la naştere pînă la prima iubire şi pînă la nepoţei. Aceştia nu erau bărbaţi care să iasă cu băieţii duminică seara. De fapt, privindu-i, Samantha se întreba dacă vreun bărbat din neamul Taggert care avea copii, plecase vreodată undeva fără ei. Aceştia erau bărbaţi care ştiau să ofere şi să primească iubire, nu numai spunînd unei femei că o iubeau, ci iubind-o cu adevărat, trecînd alături de ea prin vremuri rele sau bune, prin pace şi război, prin tristeţe şi fericire. Erau bărbaţi pe care o femeie putea conta, în care putea avea încredere.

Bărbaţii Montgomery erau diferiţi de verii lor, în primul rînd pentru că erau mult mai eleganţi. Samantha se gîndi că un bărbat Montgomery ar şti dacă cineva ar greşi, confundînd o arie dintr-o operă de Puccini cu una de Verdi. Ar şti cînd cineva foloseşte cuţitul pentru peşte, pentru a întinde untul pe pîine. Ar recunoaşte o imitaţie *Chanel* de un *Chanel*. Erau, fără excepţie, bărbaţi liniştiţi, rezervaţi, înalţi, chipeşi, cu ochi în care nu citeai nimic şi maxilare puternice. Samantha nu se abţinu să nu se întrebe, dacă, îndrăgostiţi fiind, li s-ar îndulci trăsăturile. Una peste alta, erau bărbaţi mai degrabă duri, bărbaţi ce puteau să conducă războaie. Care ar muri pentru a-i proteja pe cei mai slabi sau pe soţiile şi pe copiii lor.

Se întrebă cum or fi fost vieţile lor particulare. Care

iubeau cu demnitatea ce li se citea în ochi? Nu se îndoia că, dacă se îndrăgosteau, persoana era îndelung cercetată. Oare bărbații Montgomery rîd? Plîng? Se joacă cu mingea cu fiii lor şi discută cu fetițele lor despre păpuşile *Barbie?* Se întrebă dacă va putea afla vreodată răspunsurile la aceste întrebări, pentru că despre o persoană din familia Montgomery nu aflai decît ce voia ea să ştii.

– Şi ce-ai hotărît? întrebă Pat Taggert, luînd loc pe un scaun de lîngă ea, făcînd-o pe Samantha conştientă că fusese urmărită. Poate că şi Pat comparase cele două familii cînd a trebuit să se mărite cu tatăl lui Mike.

– Că nu m-ar deranja să am o aventură cu un Montgomery, dar că mai degrabă m-aş mărita cu un Taggert, răspunse ea, apoi îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să spună asta.

Pat zîmbi, apreciind sinceritatea răspunsului.

– Cu ceva timp în urmă, am ajuns şi eu la aceeaşi concluzie.

Samantha îşi privi mîinile.

– Nu ai... adică...

– Nu, dar îmi place să-i mai pomenesc lui Ian, din cînd în cînd, de fratele mai mare al lui, Raine. Femeile rîseră împreună.

Mai tîrziu cînd începuse să se întunece, oamenii începură să-şi ia la revedere unii de la alții, iar Samantha îşi dădu seama că se simțea bine cu el. Pălăvrăgiră amical, în timp ce strîngeau masa, iar resturile de mîncare urmau să fie trimise unui cămin al celor fără adăpost.

Venind din spate, Mike îşi strecură brațele pe după talia ei.

– O.K., ascultați-mă toți: Sam spune că nu a schim-

bat niciodată un scutec, aşa că cine ne împrumută şi nouă un copil peste noapte?

– Eu, zise un văr Montgomery.

– Vă dau eu unul.

– Mike, ia-i pe băieţii mei, pe amîndoi, cît timp vrei.

– Ce zici de gemenii mei? Ar fi cazul să se înveţe cu gemenii.

– Eu folosesc scutece *Pampers,* Mike. Te ţin mai bine şi nu trebuie schimbaţi des. Sam ar trebui să se înveţe cu de-astea.

Samantha clipea buimacă la grămada de oferte, iar Mike zise:

– Cîţi copiii pot să iau? Alege-ţi.

Această întrebare îi făcu să tacă pe cei din familia Taggert, pentru că dacă luau ceva în serios, acest „ceva" erau copiii. Nu era soţie în familia Taggert care să nu aibă copii, de fapt, se glumea pe seama faptului că un Taggert ar putea lăsa gravidă orice femeie din lume, chiar şi o sterilă. Un Taggert, după cel de-al şaselea copil, şi-a făcut vasectomie. Cînd soţia lui a rămas însărcinată după doi ani, s-a îndoit de fidelitatea ei. După ce copilul s-a născut, a insistat să se facă testul de sînge, care să dovedească paternitatea asupra copilului. Apoi şi-a cerut scuze, scăpînd numai după ce a cumpărat o casă nouă şi şi-a luat soţia într-o excursie de trei săptămîni la Paris, unde i-a cumpărat un camion de toalete noi.

– Poţi să iei unul sau doi sau pe toţi, zise Michael, răspunzîndu-i la întrebare.

Samantha se uită la grupul tăcut de oameni, la toţi acei copii de la cei mai mici, pînă la adolescenţii ce păreau că abia aşteptau să scape de părinţi. Era serios tentată de un bebeluş de vreo opt luni, gras şi zîmbitor,

dar în cele din urmă arătă cu degetul.

– Aceştia doi.

Alegerea ei erau doi băieți de vreo patru ani, de departe cei mai murdari copii de la picnic, cu fețele lipicioase, iar mîinile şi hainele arătau de parcă s-ar fi tăvălit prin noroi. Dar sub murdărie, erau ochi enormi şi inocenți, gurițe dulci şi păr negru, mare şi cîrlionțat.

Cînd Samantha alese băieții, Mike scăpă un geamăt, care făcu ca toată familia să izbucnească în rîs. Se uită întrebătoare la Mike.

– Îi vrei neapărat pe ăştia doi?

– Mike!

– Broscoii ăştia sînt băieții lui Kane şi sînt răi chiar şi pentru nişte Taggert. Ce zici de fetița lui Jeanne? E adorabilă?

Samantha se uită la fetița lui Jeanne, la rochia ei frumoasă şi curată, la zîmbetul ei angelic şi apoi la gemeni, care în acel moment, încercau să se omoare unul pe celălalt.

– Vreau băieții.

Cînd Mike gemu din nou, Kane îl luă în brațe.

– Oh, somn, zise Kane. Dulce somn. Asta o să am eu la noapte şi tu nu.

Mike se întoarse la Sam.

– Samantha... începu el, dar ea îl opri.

– Îmi amintesc de tine, iar cînd vor fi curați, cred că vor arăta exact ca tine.

Afirmația aduse şi mai mult amuzament în familia lui, Pat zîmbi drăgăstos fiilor ei.

– Există dreptate pe lume, dacă voi doi, băieții mei, veți avea copii răi, aşa cum ați fost voi. Da, Samantha, draga mea, băieții lui Kane sînt exact ca el şi ca Mike cînd erau copii şi Dumnezeu să te ajute dacă vrei să

înveți ceva despre copii cu aceştia doi.

După o despărțire zgomotoasă, cu o mulțime de pupături şi îmbrățişări şi cu sute de invitații de a veni în Colorado şi în Maine, Samantha şi Mike se îndreptară către casa lui Mike, fiecare ținînd de mînă cîte unul din gemeni.

Mai tîrziu, acasă, Samantha trimise băieții să se joace în grădină şi pregăti cina. Şi avu prima experiență a ceea ce-l făcuse pe Mike să geamă cînd auzise că îi voia pe gemeni.

Nu că erau copii răi. Nu se jucau urît, nu-i deranjau pe cei mari. Păreau să se simtă fericiți unul cu celălalt şi aproape că nu erau conştienți de prezența Samanthei şi a lui Mike. Ceea ce cauza probleme era temperamentul lor extrem de activ şi faptul că dădeau impresia că erau mult mai mulți.

Samantha se uită în grădină şi văzu că unul din copii, urcîndu-se pe poartă, era gata-gata să cadă şi să se facă praf, în timp ce celălalt se urca pe scara de incendiu cît îl țineau picioruşele, în timp ce al treilea copil se urca pe casă, ajungînd deasupra ieşirii de incendiu şi apoi sărind pe magazinul de alături, gata să cadă de la o asemenea înălțime. Un al patrulea copil mînca trandafiri, cu spini şi frunze cu tot, în timp ce numărul cinci se cocoțase pe leagăn şi se balansa de era să fie aruncat în stradă.

– Mike! țipă Samantha disperată, stînd în fața uşilor de sticlă şi privind neajutorată afară. O să fie omorîți, toți opt. Sau sînt doisprezece?

Mike nu-şi ridică privirea din ziar.

– Ăştia doi fac cît o clasă.

– Cred că ar trebui ca tu să... începu ea, cu voce plină de frică, pentru că unul dintre copii se cățăra pe

perete, către etajul doi al casei.

– I-ai vrut, acum îi ai.

Văzînd că Mike nu avea de gînd s-o ajute, ieşi afară, suspinînd uşor la gîndul că vrînd-nevrînd, trebuia să găsească o metodă de a-i împiedica pe gemeni să se sinucidă.

Mike era foarte conştient de ce se întîmpla şi era foarte interesat de ce avea Samantha de gînd să facă. O spiona pe după uşile de sticlă, privind-o cum încerca mai întîi să discute cu băieţii de parcă ar fi fost adulţi, căutînd să-i facă să înţeleagă că erau gata să moară.

Încercă să-i atragă cu hîrtie, creioane colorate şi limonadă. Văzînd că nu avea nici un efect, încercă cu blîndeţe să dea copiii jos de pe perete. Blîndeţea nu avea nici un efect asupra acelor cimpanzei de patru ani.

– Fir-ar să fii de ticălos, zise ea, îngustîndu-şi ochii, în timp ce copilul îşi vedea de treabă, cocoţîndu-se pe iedera de pe perete. În următorul minut, Samantha era după el, iar copilul, rîzînd în continuare, îşi vedea de treabă, în timp ce cel rămas jos îl încuraja cu ţipete. Păreau doi crabi mişcîndu-se pe o suprafaţă verticală.

Intrînd în grădină, Mike se pregăti să-l prindă pe cel ce cădea primul. Samantha apucă băiatul de turul pantalonilor, iar puştiul se întoarse la ea parcă întrebînd-o „Şi acum ce ai să faci?" Mike văzu că Sam n-avea idee cum să dea jos copilul, dar încerca să nu-l lase pe puşti să-şi dea seama. El însă părea încîntat de consternarea ei.

– Ai de gînd să te dai bătută în faţa unui puştan de patru ani?

Fără să se uite la Mike, Samantha îi rînji parcă spunînd „o să cîştig" şi în următorul minut îl prinse în braţe, căzînd la pămînt cu cele cincizeci de kilograme peste ea. Bineînţeles că Mike era acolo şi îi prinse în braţe în

ultimul moment, cu o dexteritate demnă de invidiat.

În minutul în care picioruşele copilului atinseră pămîntul, o rupse la fugă împreună cu fratele lui, iar Samantha îşi frecă braţele. O dureau din cauza sutelor de zgîrieturi de la trandafiri.

– Acum înţeleg de ce ridici greutăţi. Te pregăteşti pentru viitorii copii. Crezi că ar fi necesar să le fac o baie?

Zîmbind, Mike o sărută blînd şi o luă în braţe.

– Mike, unde sînt copiii?

– Mmm, spuse el, mîngîindu-i spatele. Ai pronunţat un cuvînt groaznic.

– „Copiii"? Da' ce, ăsta e un cuvînt groaznic?

– Nu, ai zis „baie". Au dispărut şi va trebui să-i găseşti, dacă vrei să-i cureţi. De obicei, Kane se recunoaşte învins şi îi aruncă în jgheabul din care se adapă caii. Teoria lui e că vor face şi baie cînd vor descoperi fetele, aşa că de ce să-i deranjeze pînă atunci.

Ea se trase de lîngă el şi îl privi consternată.

– Bunica mea a avut de-a face cu gangsteri, aşa că presupun că sînt în stare să mă descurc cu ei. Ce avem nevoie aici, sînt o minte strălucită şi nişte braţe de Hercule. Stai aici, comandă ea şi cînd ajunse în partea cealaltă a grădinii, zise: Dumnezeule, ia uite cine-i aici în grădină; Donatello şi Michelangelo şi Raphael şi Leonardo! Cînd apărură cei doi băieţi murdari, Samantha îi apucă pe după talie. Aceştia începură să se zbată, dar ea îi ţinea cu o ferocitate încăpăţînată.

– Ai trişat! zbieră unul din copii, lăsînd-o pe Samantha cu gura căscată, pentru că nu ştia că băieţii puteau vorbi.

– Da, am trişat, răspunse ea calmă. Am învăţat de la unchiul Mike. El e cel mai bun trişor din lume.

Pentru un moment, copiii se potoliră pentru a se uita cu respect la unchiul Mike, dar nu văzură nimic interesant, pentru că arăta exact ca tatăl lor. Începură iar să se lupte.

– Voi doi o să faceți o baie, apoi o să vă citesc o poveste şi-o să mergeți la culcare. Băieții se luptau în continuare, aproape rupîndu-i brațele Samanthei, dar ea spuse:

– E cea mai grozavă poveste pe care ați auzit-o vreodată. Cu o mulțime de sînge şi oameni tăiați în două şi...

Băieții se potoliră ca prin farmec, ascultînd ce poveste o să le spună după baie.

În timp ce le făcea baie gemenilor, încercînd să înlăture ceea ce păreau a fi ani de murdărie adunată, iar băieții se băteau cu săpunul şi cu rufele înmuiate, Mike o privea din pragul uşii. Băieții erau atît de asemănători, chiar cum spusese Mike, inclusiv la semnele din naştere.

– Cu ce sînt eu diferit de Kane?

– Michael Taggert, dacă ți-au murit lăudătorii... Se întrerupse pentru a prinde o bucată de săpun ce zbura prin aer.

– Aşa o fi, dar tu n-ai fi curioasă, dacă de o viață toată lumea îți spune că eşti identic cu o persoană, apoi vine cineva şi-ți zice că nu? Prin ce ne deosebim?

– În primul rînd e mai mic decît tine. Eşti... mai drăguț ca el. Mai blînd.

– Poate că privirea mi se schimbă atunci cînd te privesc.

– Poate. Se întoarse către el. Dar genele tale sînt mai lungi şi mai întoarse.

Auzind-o, Mike rîse.

– Mai întoarse?

Jenată, ea îşi văzu de treabă.

– Ştiam că n-ar fi trebuit să-ţi spun nimic. Nu eşti ca fratele tău. Absolut deloc. Mike părea satisfăcut de răspuns, pentru că ieşi din baie, uşurat.

După baia băieţilor, se urcară toţi patru în pat, în patul lui Mike. Samantha era foarte obosită şi uită să nu iasă din baie îmbrăcată cu cămaşa albă de noapte. Doar o privire de-a lui Mike fu de-ajuns pentru a intra peste ea şi ceea ce urmă...

O oră mai tîrziu, întinşi unul lîngă celălalt, zăceau epuizaţi, Sam cu capul pe umărul lui Mike, iar el înconjurînd-o cu braţele.

– Totul este atît de nou pentru mine, zise Samantha. Adică, am mai făcut asta... într-un fel. Rîse. Mike, diferenţa dintre a face amor cu tine şi a face cu soţul meu este, după cum spunea Mark Twain, diferenţa dintre felinar şi licurici. Habar n-aveam că sexul poate fi ceva plăcut, amuzant şi atît de... satisfăcător.

Mike nu zise nimic.

Visătoare, ea îşi plimba degetele prin părul de pe pieptul lui.

– Cred că ai făcut asta de mii de ori, cu mii de femei. Cred că nu e nimic... neobişnuit pentru tine.

– Sam, cînd aveam paisprezece ani, tatăl meu mi-a ţinut prima dintre multele prelegeri despre felul în care să te protejezi cînd faci sex. Mi-a vorbit despre bolile ce se transmit pe cale sexuală şi despre sarcinile nedorite. De atunci, de fiecare dată cînd ajugeam în pat cu o femeie, foloseam prezervativul, o membrană subţire care mă separa de ea. Îl foloseam chiar şi cînd spunea că ia anticoncepţionale sau orice altceva. Pînă noaptea trecută, n-am făcut niciodată dragoste cu o femeie, piele lîngă piele, aş putea spune. Aş putea merge mai departe, prin

a spune că am fost virgin pînă în noaptea trecută.

Ea ezita.

– A fost bine? Adică, fără...?

– Mult mai bine. Mult, mult, mult mai bine. N-am mai avut parte de aşa ceva. N-aveam idee că sexul poate fi atît de plăcut.

Ţinîndu-l de mînă, ea îl privea, comparîndu-şi palma cu a lui, mîngîindu-i degetele.

– Deci acum cred că, ei bine, mai tîrziu, nu vei mai folosi prezervativul cu alte femei. Vei voi întotdeauna să fii... piele lîngă piele.

– E adevărat.

Degetele ei se împletiră strîns cu ale lui. Nu voia să-şi imagineze viaţa fără Mike sau pe Mike cu altă femeie.

– Dar, Sam, spuse el foarte încet, cred că totul se opreşte aici.

Ei îi era teamă să-l întrebe ce voia să spună, dar cuvintele lui îi accentuară bătăile inimii. Apoi, brusc, se întoarse către el.

– Michael! Dacă n-ai folosi prezervativul, aş putea rămîne însărcinată!

– Da? Vorbea de parcă n-ar fi fost prea îngrijorat că ea ar fi putut rămîne gravidă, apoi, încet, o strînse de mînă. Te-ar deranja?

Ea nu-i luă în seamă a doua întrebare.

– Cred că e extrem de iresponsabil din partea ta. Ar fi trebuit să foloseşti ceva.

– Eu? Dar tu de ce nu?

– Aş fi făcut-o, dar prima oară nu prea mi-ai dat timp de gîndire, şi-apoi, eram prea excitată ca să gîndesc clar.

El rînji.

– Ți-o plătesc eu, spuse ea şi sări pe el, încercînd să-l gîdile.

Dar îi întrerupseră cei doi băieți curați ce stăteau lîngă pat şi se holbau la ei. Nu era nevoie să-i întrebi pe copii ce căutau acolo, pentru că li se citea răspunsul în priviri: erau departe de casă şi de tatăl lor şi voiau să se simtă în siguranță. Nici Sam, nici Mike nu ezitară şi îi luară pe băieți în pat cu ei. Copiii se luară în brațe şi se băgară între Mike şi Sam. Adormiră pe loc.

Samanthei i se părea ceva deosebit să doarmă cu copiii, era ceva nou, ceva adînc.

– Mike, şopti ea, tu faci gemeni? Încercă să pună o întrebare spontană, dar nu reuşi. Îl voia pe Mike, voia copiii pe care el i-ar fi putut dărui.

Mike ştia de ce întreabă ea. Voia să ştie dacă ei doi puteau avea copii, iar Mike ştia că un răspuns afirmativ al lui era pentru ea legămînt pe viață. Dar legămîntul îl făcuse în prima noapte cînd făcuseră dragoste, iar el nu a folosit prezervativ, ceea ce probabil a fost o decizie inconştientă din partea lui.

– Probabil, zise el în cele din urmă. Vrei o pereche?

– Aş vrea, răspunse ea, de parcă ar fi fost cel mai important răspuns pe care îl dăduse în viața ei.

Deasupra capetelor copiilor, degetele lor se împreunară şi adormiră ținîndu-se de mînă.

Capitolul 27

Mike se trezi cînd auzi cheia rotindu-se în broasca uşii de la intrare. De cînd cu atacul asupra lui Sam, Mike dormea iepureşte; era întotdeauna în alertă. Acum ştia că persoana de la uşă ar fi trebuit să fie Kane, pentru că, deşi fratele lui era un tip nonşalant, adevărul era că Kane era înnebunit după cei doi băieţi ai lui şi nu putea să stea departe de ei.

Se ridică uşurel din pat şi ieşi în vîrful picioarelor din cameră; Mike încă îşi mai trăgea pantalonii cînd Kane intră în casă.

– Văd că peisajul e intact, zise el. Neastîmpăraţii mei i-au produs coşmaruri doamnei tale sau a făcut un lucru de bun simţ şi te-a părăsit?

Fără un cuvînt, Mike îşi puse un deget pe buze şi îi făcu semn fratelui lui să-l urmeze. Tăcut, el deschise uşa dormitorului unde dormea Sam şi îi dădu voie să privească înăuntru.

Samantha dormea pe spate şi pe fiecare braţ al ei se odihneau copiii lui Kane; unul dormea pe abdomen, cu feţişoara în braţele lui Sam, iar celălalt băiat dormea pe o parte, lipit de trupul ei.

– A trecut ceva timp de cînd nu i-am mai văzut curaţi şi nu sînt sigur că, în altă situaţie, i-aş fi recunoscut.

Cînd Mike închise încetişor uşa, Kane se uită la fratele lui cu o privire ce îi reflecta sentimentele. Dumnezeule, cît de mult te invidiez.

Mike zîmbi amar, amintindu-şi de moartea soţiei lui. Tristeţea îi dispăru cînd auzi un „Tati!" şi văzu cum copiii se aruncă în braţele lui Kane, care îi prinse cu uşurinţă pe copiii lui somnoroşi şi se îndreptă cu ei către salon.

– Sammy! strigă unul dintre băieţi, întinzînd mîna după Sam ca să vină cu ei, dar Mike puse mîna la uşă, pe post de barieră.

– Oh, nu, monstrule, ai avut-o destul. Acum e a mea. Închise uşa, o încuie şi se întoarse către Samantha, care tocmai se trezise şi se întindea languroasă. Şi acum, frumuseţea mea...

– Mike, zise Samantha, ridicîndu-se. Nu poţi... vreau să spun, sînt oameni afară.

– Asta e ocupaţia principală a familiei mele, zise el, după care se aruncă în pat şi o luă de talie, trăgînd-o către el.

– Mike, nu, nu se poate. Fratele tău...

– Ştie totul despre păsărele şi albine.

Cînd Samantha ieşi, în cele din urmă, din dormitor, îl găsi pe Kane stînd la masa din bucătărie, îngropat în spatele ziarului *The Wall Street Journal*, iar gemenii mîncau pe podea.

– Ce mănîncă? întrebă ea, deşi văzu foarte bine ce li se dăduse să mănînce, dar voia să-l facă pe Kane să recunoască. Nu prea îl plăcea pe bărbatul ăsta.

Cînd Kane vorbi, nu păru prea preocupat, pentru că nici nu-şi ridică ochii din ziar.

– Prăjituri. Cola fără zahăr.

Fără să ceară permisiunea tatălui lor, Samantha luă

farfuriile de carton cu prăjituri din fața copiilor și cănile cu cola.

Kane se uită la ea pe după ziar. Nu că tot ceea ce făcea i se părea neobișnuit, pentru că numai Dumnezeu știa cîte femei din familia lui încercaseră să-i facă pe copii să mănînce cum trebuia, însă fără succes. Ceea ce îl surprindea era că Samantha le luă băieților mîncarea din față, iar aceștia nu zbierară în semn de protest.

Kane o urmărea cum pune perne pe două scaune – băieții lui nu mîncau la masă – prosoape peste perne, ca să le protejeze, apoi îi ridică pe băieți și îi așeză pe scaune.

Prefăcîndu-se că citea ziarul, Kane îi văzu pe băieții lui cei turbați că stăteau cuminți, în timp ce Samantha sparse două ouă, prăji pîine și turnă lapte în două pahare. Acum Kane era fascinat, pentru că, din cîte știa el, fiii lui nu mîncau de ani de zile decît salam, șuncă și zahăr. Reuși de două ori să-și intersecteze privirea cu băieții lui, ridicînd întrebător o sprînceană, dar aceștia îi zîmbeau angelic, de parcă ar fi mîncat ouă cu pîine prăjită stînd la masă în fiecare zi.

După masă, Kane o urmări pe Samantha cum le spălă fața și mîinile – un alt început – apoi îngenunche, oferindu-le două prăjiturele.

– Ce primesc pentru asta? întrebă Samantha.

– Pupici, spuseră băieții în cor, de parcă ar fi fost doi copii model din filmele anilor '50.

Zîmbind, băieții o sărutară pe Samantha pe cîte un obraz, apoi și-i întinseră pe-ai lor la pupat. Apoi o zbughiră pe ușă, în grădină, iar Samantha strigă după ei că dacă se murdăreau din nou, va trebui să le facă baie și să le spele hainele.

– Și organele genitale? întrebă unul din băieți.

Samantha se întoarse către Kane, şocată, cu ochii holbaţi.

– Vrea să spună degetele de la picioare, spuse Kane zîmbind şmechereşte. A auzit cuvîntul la *Familia Simpson* şi i-am spus că înseamnă jucării.

– Da, copil scump, zise Samantha, o să-ţi spăl şi degetele şi, dacă te murdăreşti rău, o să-ţi iau eşarfa cu ţestoasele ninja şi o să o tai bucăţele.

Chicotind, băieţii fugiră în grădină.

Kane rămase cu gura căscată, uitîndu-se la Samantha cum se apucă de spălat vasele.

Întorcîndu-se către el, supărată, îi spuse:

– N-ar trebui să-i laşi să mănînce prăjituri la micul dejun, iar cola nici atît, toate sînt chimicale. Iar igiena lor lasă de dorit.

Kane îşi luă ziarul şi zise, deschizîndu-l:

– Nu poţi să-i ai, Sam. Sînt ai mei. Spune-i lui Mike să-ţi facă şi ţie unii.

Samantha nu-i răspunse. Roşise, pentru că se gîndise într-adevăr să îl roage să-i lase la ea pe băieţi pînă cînd le va găsi o mamă potrivită.

Capitolul 28

– N-ai vrea să-mi spui despre Nelson?

– Nelson? întrebă Samantha vag, pentru că mintea ei era la gemeni, la scumpii băieți pe care Kane îi luase acasă imediat după micul dejun. Parcă îi era frică să-i mai lase copiii, pentru că ar fi putut reuşi să-i îndepărteze de el.

– Tipul din bar. Ți-l aduci aminte? L-ai cunoscut cînd ai defilat prin fața a jumătate de New York, aproape goală.

Samantha rîse.

– Ah, da, Nelson. Mike, crezi că aş putea să fiu una din fetele acelea de cinci sute de dolari pe noapte?

Mike se strîmbă în loc de răspuns.

– Ai de gînd să-mi spui ce ți-a scris Nelson pe bucățica aceea de hîrtie sau nu? Bineînțeles, aş putea face ca tine, să-ți cotrobăi prin lucruri ca să-l găsesc, dar eu țin la etică.

Ea îi luă farfuria murdară din față şi îl sărută pe vîrful nasului.

– Nu l-ai găsit, nu?

Pentru moment, Mike se uită în altă parte, fără să o privească în ochi, apoi se ridică de la masă şi se duse după ea în bucătărie.

– Samantha, zise el, ce pui la cale?

– Pe hîrtie era scris un nume, Walden şi un număr de telefon.

Se uita la ea cum spăla farfuriile, evitînd să-l privească în ochi. Îşi puse mîinile pe umerii ei şi îi roti chipul către el.

– Şi ce-ai făcut cu ele?

– Am sunat acolo; se pare că domnul Walden este avocat şi am întîlnire cu el azi, la ora cincisprezece.

– Şi aveai de gînd să te duci singură? Poate că îmi turnai gogoşi şi-mi spuneai că te duci la cumpărături, apoi te duceai pe furiş la întîlnire.

– Mike, să nu crezi că m-aş fi gîndit să mă întîlnesc singură cu unul ca Doc. Omul ăsta e avocat şi e tînăr, cel puţin mai tînăr decît cei care ştiu cîte ceva despre Maxie, aşa că nu putea fi prea implicat în ce s-a întîmplat în 1928. Domnul Walden are doar cincizeci şi cinci de ani.

– Şi de unde ştii toate astea?

– Păi, am întrebat-o pe secretara lui. I-am zis că l-am întîlnit într-un bar pe tip şi i l-am descris ca avînd douăzeci şi şase de ani, blond şi înalt. Ea m-a informat că domnul Walden are cincizeci şi cinci de ani, e însurat, cu patru copii mari, are un metru cincizeci înălţime, păr alb şi burtică. Dacă e atît de tînăr, ce-ar putea şti despre bunica mea? Oare crezi că o fi lucrat pentru ea sau ştie ceva, aşa, din auzite?

– Cred că nu există decît un mod de a afla, nu? Îmbracă-te şi mergem să-l vedem.

– Mike, nu trebuie neapărat să mergi. Pot să mă întîlnesc doar eu cu el, apoi vin aici şi îţi povestesc ce mi-a spus.

Afirmaţia ei îl şi enervă, dar îi făcu şi plăcere, pentru

că realiza că încerca să-l protejeze. Ştia că asta încerca să facă. El o făcuse să înţeleagă să nu-şi mai bage nasul în misterul care-o făcuse pe Maxie să-şi părăsească familia. Acum ea continua să cerceteze pe ascuns.

El o sărută dulce.

– Îţi dai seama că e trecut de ora două? Dacă ai de gînd să te îmbraci într-unul din costumele alea ale tale şi să-ţi dai pe păr cu chestie d-aia şi să-ţi pictezi faţa şi... Samantha o luase deja la fugă.

La trei şi un sfert, Samantha şi Mike erau introduşi în biroul domnului Walden, de către secretara lui slăbănoagă. De-a lungul unui proces care o enervă la culme pe Samantha – Mike o trimisese pe Sam să stea în camera de aşteptare, în timp ce el rămăsese la biroul recepţionerei şi, privind-o printre gene, îi punea întrebări despre domnul Walden –, aflară că Walden era avocat, specializat în apărarea criminalilor şi îi salva de închisoare. Recepţionera îşi dădea ochii peste cap într-un fel foarte drăguţ, descriind nişte personaje din lumea interlopă care intrau uneori în birou. Spunea că pe domnul Walden nu îl deranja faptul că îşi ţinea pledoariile strălucite în favoarea celor mai îngrozitori oameni de pe stradă.

– Legături cu lumea interlopă, zise Mike. Nu e de mirare că-l cunoaşte Nelson. Ce-i cu tine?

Samantha mergea lîngă el atît de ţeapănă, încît abia îşi mişca picioarele.

– Nu e absolut nimic cu mine. De ce-ar fi ceva? Doar pentru că te uitai în bluza femeii, nu e un motiv...

Zîmbind, Mike o luă de braţ fără s-o lase să se mişte.

– Avea o pereche de...

– Asta dacă-ţi plac vacile! zise Samantha printre dinţi, smulgîndu-şi braţul din mîna lui şi luînd-o înainte.

Cînd intrară în biroul lui Walde, Samantha era furioasă, iar Mike afişase un chip nevinovat. Domnul Walden, care era exact cum fusese descris, se uită la cei doi şi zise:

– Nu mă ocup de cazuri de divorţ.

Rîzînd, Mike se întinse după mîna Samanthei, aşezată pe braţul fotoliului din faţa biroului, dar ea se feri.

– De fapt, am venit aici într-o altă problemă. Ni s-a dat numele tău, indirect, prin Jubilee Johnson.

Doar pentru o secundă, expresia de jovialitate de pe chipul lui Walden se schimbă. Era ciudat să te gîndeşti că acest om apăra criminali, pentru că dacă i-ai fi pus perucă albă, barbă şi un costum roşu, ai fi zis că era Moş Crăciun din poze.

– Ah, da, Jubilee. Sper că e bine şi că familia lui se descurcă bine.

În acel moment, Samantha văzu mîna stîngă a lui Walden. Cînd intrase în birou, fusese atît de supărată pe Mike, încît nu prea se uitase la domnul Walden şi nu băgase de seamă decît că era un om atît de plăcut, încît se gîndise imediat că nu putea şti nimic despre Maxie.

Acum se holba la mîna lui stîngă. Mîna era tatuată cu desenul unui negru solid, un desen ce începea de la încheietură, acoperindu-i degetul mic şi inelarul, iar unghiile celor două degete erau colorate cu negru.

– Juma' de Mînă, şopti ea, pentru că, la prima vedere, mîna lui arăta de parcă i-ar fi lipsit jumătate.

Ridicîndu-se şi înconjurînd biroul, Walden zîmbi, apoi îi întinse mîna, iar ea i-o luă, privind-o. Apoi se uită la el.

– Cine eşti şi ce ştii despre Maxie?

Domnul Walden oftă, resemnîndu-se.

– M-am născut cu numele de Joseph Elmer Gruenwald al III-lea. Dacă pe tatăl meu în chema Joe, pe mine

m-au numit Elmer. Ciudat nume. E dificil să înaintezi în această lume cu un nume ca ăsta, doar pentru că lui taică-tău îi plăceau glumele lui Elmer Fudd. Apropo de nume, cred că m-am gîndit mult la bunicul meu, gangsterul.

Era rîndul lui Mike să vorbească.

– Juma' de Mînă.

– Da, zise domnul Walden, Joe Juma' de Mînă a fost bunicul meu. Tatăl meu avea nouă ani, cînd Juma' de Mînă a fost omorît şi cred că l-a glorificat. În loc să fie conştient că tatăl lui nu a fost decît un ucigaş plătit, tatăl meu a încercat să-l transforme într-un erou, aşa că am crescut auzind numai cît de tare şi mare era Juma' de Mînă. Ezită puţin. Cînd Juma' de Mînă a murit, i-a lăsat tatălui meu nişte bani, dar bunica mea i-a tocat în mai puţin de şase luni.

Ridicîndu-şi mîna stîngă, Walden o studia atent.

– Cînd aveam şaisprezece ani, m-am îmbătat pentru prima oară în viaţă şi, cînd m-am trezit, am aflat că am fost la un tip, pe care l-am rugat să-mi tatueze mîna, în amintirea bunicului meu. După aceea, n-am mai putut îndepărta sau ascunde tatuajul, iar taică-meu a zis că era un semn de bun augur.

Văzînd că Samantha şi Mike îl priveau nedumeriţi, domnul Walden chicoti.

– Tatăl meu avea o imaginaţie foarte bogată. S-a însurat cînd era abia un puşti, iar eu eram pe drum, aşa că nu a mai avut şansa să meargă la şcoală. După ce mi-a văzut mîna, a zis că destinul meu era să mă fac avocat şi să salvez oamenii ca bunicul. Nu ştiu cum de i-a venit ideea asta, dar mie mi se părea o idee minunată. M-am dus la facultatea de drept, gîndindu-mă că îmi voi petrece viaţa salvînd bărbaţii şi femeile neînţeleşi

de societate, dar mai tîrziu mi-am dat seama că apăram, de fapt, scursorile umanității.

Cuvintele lui nu prea erau în concordanță cu expresia feței, pentru că părea foarte mulțumit de sine.

– De ce? întrebă Samantha.

– Banii, draga mea. Scursorile nu ar face numai nenorociri şi hoții, dacă astea nu le-ar aduce o căruță de bani. A-i apăra înseamnă să te îmbogățești. Părinții mei au trăit într-un apartament cu două camere, împreună cu cinci copii. Eu am o vilă pe strada 15 şi încă o proprietate în Westchester. Mi-am trimis cele patru fiice la şcolile Iny League, iar soția mea are haine făcute special pentru ea la Paris.

Zîmbi de inocența celor doi tineri frumoşi din fața lui, pentru că li se putea citi pe chip faptul că ei nu şi-ar fi vîndut sufletele pentru bani. Dar, pe de altă parte, dacă te uitai la felul în care erau îmbrăcați şi la cum arătau, nici unul dintre ei nu ştia ce înseamnă să-ți fie foame sau frig sau să ai un proprietar care să te dea afară din casă în miez de noapte, pentru că nu ai plătit chiria. Fiicele lui erau ca această micuță şi drăguță Samantha, bine îmbrăcate, bine hrănite, fără a purta pe umeri povara sărăciei. Ciudat, dar gunoiul pe care-l apăra îi adusese bani, care l-au ajutat să ofere lumii patru fete curate şi deştepte.

– Cînd aveam douăzeci şi unu de ani, mi-am schimbat numele în H.H. Walden, un nume drăguț, pe care l-am folosit şi în timpul şcolii. M-a ajutat să intru în cercul blonzilor jucători de tenis şi mai tîrziu, am putut să le spun ticăloşilor că inițialele vin de la Juma' de Mînă, aşa că mi-a fost de folos şi acolo.

– Pentru că toată lumea auzise de cele trei milioane dispărute ale lui Juma' de Mînă, zise Mike, făcîndu-l pe

Walden să zîmbească.

– Ai făcut ceva cercetări.

Mike îi povesti despre biografia pe care o scria şi despre Maxie, bunica Samanthei.

– Ce poţi să ne spui despre ea? întrebă el.

– Nimic, zise domnul Walden, fără să clipească măcar.

„Un mincinos cu experienţă", se gîndi Mike.

– Nici măcar numele azilului unde este internată? întrebă el. N-ai idee cine plăteşte internarea acolo?

Auzind-o şi pe-asta, Walden îşi dădu capul pe spate şi începu să rîdă.

– M-ai prins, nu? Da, ştiu unde e internată Maxie, dar nu eu plătesc pentru ea. Dacă vrei să ştii asta, ar trebui s-o întrebi pe ea de unde are banii.

– Ea pretinde că e altcineva, Abby şi nici nu admite că ar fi Maxie.

– Ah, păi, da, e de-nţeles. Probabil că pentru tînăra doamnă de aici, dacă nu de Doc sau de altcineva. În unele cercuri, încă mai circulă legenda banilor lui Juma' de Mînă. Şi bineînţeles că ştiţi că numele ei adevărat e Abby, nu? Nu ştiaţi? O cheamă Mary Abigail Dexter. Cînd a semnat contractul pentru a cînta în clubul lui Jubilee, şi-a scris numai iniţialele: MAD, iar în loc de D a scris X: MAX. Contabilul lui Jubilee, care avea nevoie de ochelari, a crezut că numele ei e Maxie şi aşa a rămas.

Mike se uită urît la Walden, pentru că simţea că omul acesta deţinea multe informaţii, informaţii pe care nu avea nici o intenţie să le divulge.

– Cineva a pătruns la etajul superior al casei mele şi a încercat s-o omoare pe Samantha.

Walden nu a făcut decît să clipească, dar nu-i putea reproşa nimic, pentru că el cu asta se ocupa zilnic: ame-

nințări, moarte, crime.

– Nu mai spune. Şi l-ai prins?

– Nu, zise Mike simplu. Ai idee cine ar fi putut fi? Cineva pe care-l ştii?

Walden zîmbi.

– Ar putea fi oricare dintre cei o mie de oameni pe care-i ştiu. Nu există nici o persoană dintre cele pe care le apăr, care să nu ştie să se cațere pe o fereastră şi să omoare o tînără. Mie nu trebuie decît să-mi spui timpul şi locul, iar eu îți asortez un criminal, conform datelor.

Samantha deschise gura să vorbească, dar Mike i-o luă înainte.

– Februarie 1975, Louisville, Kentucky, zise Mike, fără să se uite la Samantha, care îl privea nedumerită. Era timpul şi locul unde murise mama ei.

– Acum, Mike, aş vrea să mergem, spuse ea încet, dar Mike se uita fix la Walden, fără să se mişte de pe scaun.

După ce se uită de la unul la celălalt, Walden apăsă un buton şi îi spuse secretarei să-i aducă tot ce avea în legătură cu data şi locul pe care i le dăduse Mike.

– Are totul pe computer, aşa că n-ar trebui să dureze mai mult de un minut, spuse el, spărgînd tăcerea ce se lăsase după ce Mike pusese ultima întrebare.

Timp de cinci minute îndelungate, stătu rezemat de spătarul scaunului, uitîndu-se la cei doi din fața lui, încercînd să-şi dea seama ce se întîmpla, în afară de faptul că bărbatul scria o biografie. Se întreba dacă era conştient de ce fel de creatură diavolească era Doc sau dacă credeau că era un bătrîn dulce, ajuns la vîrsta asta înaintată doar prin pactul care-l făcuse cu diavolul.

Cînd secretara lui îi puse un dosar pe birou, Walden se aplecă înainte:

– Ah, mi-l amintesc foarte bine pe viermele ăsta. Cu vreo zece ani în urmă, a intrat în camera de gazare şi nu cred că mai există cineva care să merite în aşa măsură o asemenea pedeapsă. L-am apărat, dar m-am bucurat cînd am aflat că nu pot cîştiga cazul sub nici o formă. În noaptea dinaintea execuţiei, m-a rugat să mă duc în celula lui, să-mi povestească totul despre viaţa lui. Aş vrea să vă pot spune că îl mustra conştiinţa, dar nu a fost aşa; el voia ca eu să scriu totul, ca să se facă un film la televiziune, aşa, ca despre Al Capone.

Walden frunzărea paginile.

– Nu aveam de gînd să-i spun că mai bine mor decît să-l fac erou naţional, dar am înregistrat totul, în caz că mai tîrziu voia avea pe cineva acuzat de ceva ce făcuse el.

Coborînd degetul de-a lungul unei pagini, spuse:

– Louisville, Kentucky, februarie. Se uită înapoi prin foi. Ce mai nenorocit! Nenorocit de tot: Dumnezeule! Uitasem despre asta! Căuta banii lui Juma' de Mînă. Cred că l-a angajat cineva, dar aici nu se menţionează. Cred că voia să mă lase să bănuiesc că era îndeajuns de deştept să omoare oameni, fără ca altcineva să-i spună pe cine, de ce şi unde.

– Ce-a făcut? întrebă Mike liniştit.

– A ucis o femeie. Spunea că avea un pont, că cineva din familia femeii ştia de banii lui Juma' de Mînă, aşa că s-a dus la Louisville, a răpit femeia şi a torturat-o ca să o facă să vorbească. Ia să vedem... A ţinut-o pe un radiator fierbinte, dar, cînd şi-a dat seama că nu ştia nimic, a întins-o pe jos şi a trecut cu maşina peste ea. Parcă-l văd cum rîdea cînd îşi amintea că femeia îl implora să nu-i facă rău fetiţei ei, aşa că după ce a omorît-o, a rămas în oraş cîteva săptămîni şi a vorbit cu puştoaica şi i-a pus o mulţime de întrebări să vadă dacă

tatăl ei ştia ceva. După ce a văzut că nimeni nu ştia nimic, a plecat din oraş.

H.H. se uită la cei doi. Un moment înainte arătau sănătoşi, roz la faţă, dar acum erau palizi. Se ridică şi luă mîna femeii, care se încleştase pe braţul fotoliului şi abia atunci îşi dădu seama că femeia torturată era probabil mama acestei tinere.

– Eu... eu... începu el, iar H.H.Walden, bărbatul care nu-şi pierdea niciodată cumpătul şi vorbele, rămase fără grai, pentru că nu ştia ce să spună.

Mike se ridică.

– Domnule Walde, vă mulţumesc foarte mult pentru ajutor. Cred că acum vom pleca.

– Uite ce e, îmi pare rău că v-am spus povestea asta. N-am vrut... Nu mai avea ce să adauge, aşa că se uită după cei doi, care ieşiră din birou.

– Ţi-e bine? întrebă Mike cînd ajunseră în stradă.

Samantha dădu din cap.

– Mi-e bine. Zău, Mike, mi-e bine, dar cred că acum aş vrea să mă plimb. Singură. Aşa că ne vedem mai tîrziu.

– Eşti sigură?

– Absolut. Văzînd că continua să o privească îngrijorat, îi zîmbi încurajator şi îi puse mîna pe braţ. Mike, s-a întîmplat cu mult, mult timp în urmă. De mulţi ani m-am obişnuit cu gîndul că mama a murit şi nu prea mai contează cum a murit. Moartea e moarte, indiferent că e accident sau crimă. Doar că acum aş vrea să fiu singură. Poate că o să mă duc la biserică. Strîngîndu-l încetişor de braţ şi zîmbindu-i, se întoarse să plece.

Mike o prinse şi o trase lîngă el. Era o bună actriţă, trebuia să recunoască asta şi dacă n-ar fi ştiut ceea ce ea aflase abia acum, n-ar fi ştiut niciodată cît a suferit.

Dar începuse s-o cunoască pe Samantha, s-o cunoască foarte bine. Majoritatea vieții şi-o petrecuse ținînd pentru ea durerea şi disperarea, fără să o împărtăşească cu nimeni.

– Mergi cu mine.

– Nu, eu... Încercă să scape de el, dar Mike o ținea bine.

Îşi țuguie buzele şi, cu limba între dinți, fluieră atît de tare încît aproape imediat, lîngă ei, opri un taxi, scîrțiind din roți. Mike deschise portiera şi o împinse pe Sam înăuntru. Cînd ea încercă să-i spună ceva, el îi făcu semn să tacă. Cînd ajunseră aproape de casă, el îi luă bărbia în mînă, întorcîndu-i fața la lumină, ca să o privească. Pielea ei era palidă şi moale la atingere, respirația era neregulată.

Cînd taxiul opri, Mike plăti şi țîşni afară, luînd-o la fugă pe scări, tîrînd-o pe Sam după el. Descuie uşa, o trînti de perete şi, odată ajuns înăuntru, fugi cu ea către baie.

Nici nu intrară bine, că Sam începu să vomite în toaletă. Ținînd- o cu o mînă de frunte şi cu cealaltă de mijloc, o strînse, în timp ce ea icnea, cu stomacul în convulsii. Cînd termină, o lăsă deasupra toaletei şi se duse la chiuvetă, unde udă cu apă rece un prosop, pe care i-l puse pe frunte, în timp ce trăgea apa la toaletă.

O ajută să se ridice de pe jos şi să se aşeze pe un scaun.

– Mi-e bine, şopti ea. Zău că mi-e bine.

– Ți-e bine, pe dracu'. O lăsă doar o clipă singură, cît să-i aducă un suc de portocale; se străduí să o facă să-l bea. Şi ăsta. Îi întinse un păhărel de lichior tare de mentă şi cînd ea clătină din cap că nu voia, o apucă de bărbie, silind-o să-l bea.

Îi luă prosopul de pe frunte, îl desfăcu, îl zvîntă şi îi

şterse faţa fierbinte. Oare ce se face în situaţii de genul ăsta? Cum putea cineva să aplaneze veşti devastatoare, ca aceea pe care o primise Sam? Încercă să-şi imagineze cum s-ar fi simţit dacă tocmai i s-ar fi spus că mama lui a fost torturată şi omorîtă în plină tinereţe, de către un tîmpit de criminal, care credea că s-ar putea ca ea să ştie unde erau nişte bani.

– Cînd erai copil, întrebă Mike, ştergîndu-i tandru cu prosopul faţa fierbinte, şi îţi era rău, cine avea grijă de tine?

– Mama, şopti ea.

– Şi după vîrsta de doisprezece ani? Aşteptă în zadar răspunsul ei.

Sam îşi întoarse chipul într-o parte.

– Mike, te rog. Nu vreau să...

Se abţinu să nu se înfurie, pentru că ea credea că avea chef de amor în asemenea situaţie. Îşi aduse aminte că-i spusese că atunci cînd a aflat vestea iminentei morţi a tatălui ei, nu-şi dorise decît să se ducă acasă la soţul ei, s-o ia în braţe şi să-i mîngîie obrazul. Dar soţul ei nu fusese acolo cînd avusese nevoie de el, iar cînd, după moartea mamei ei, a avut nevoie de taică-său, nici acesta nu a putut-o ajuta. Mike se gîndi că venise timpul să nu mai fie ignorată de către bărbaţi.

– Sam-Sam, nu am de gînd să te las singură. Te-o fi lăsat taică- tău, dar mie nici nu-mi trece prin cap. O luă în braţe, ca pe un copil şi dădu să iasă din baie.

– Lasă-mă jos, zise ea, luptîndu-se cu el.

Se opri în hol şi o privi.

– Nu-ţi dau voie să rămîi singură. Poţi să mă faci porc nenorocit şi misogin. Poţi să mă faci cum îţi vine la gură, dar în noaptea asta nu vei sta singură. De data asta, nu va trebui să faci faţă morţii singură. Cînd ea se zbătu, strînse şi mai tare. Nu eşti îndeajuns de puternică

să te lupți cu mine.

Începu să meargă, dar nu către dormitor, cum crezuse ea, ci către grădina din spate şi, din mers, trase de pe fotoliu o cuvertură de lînă. Cînd ajunse în grădină, se aşeză împreună cu ea pe un scaun pliant, ținînd-o în poală ca pe un copil, culcîndu-i capul pe umăr.

– Mai povesteşte-mi despre mama ta, spuse el.

Îngropîndu-şi fața în mușchii umărului lui, Samantha negă din cap. Acum, ultima persoană la care voia să se gîndească era mama ei, mama ei care fusese torturată pe un radiator fierbinte, mama ei care implorase pentru viața copilului ei.

– Care era culoarea ei preferată? Aşteptă, dar Sam nu vorbi. Zise: Culoarea preferată a mamei mele e albastru. Spune că e culoarea păcii şi că nouă, tuturor copiilor, nu ne doreşte decît pace, mai mult decît orice pe lume.

Sam rămase tăcută cînd el o înveli cu cuvertura de lînă. Era o zi călduroasă, dar creierul şocat al Samanthei îi răcea trupul, de parcă sîngele cald s-ar fi retras undeva, adînc, în ea. Mike o strînse în brațe, luîndu-i şuvițele de păr de pe tîmple, încercînd din răsputeri să o acopere cu trupul lui. El nu ştia de unde i se fixase asemenea idee în cap, dar simțea că era vital să o facă să vorbească.

– Mama ta îți cînta? întrebă el. Sam nu răspunse. Ți-am spus vreodată că stră-stră-străbunica mea a fost o celebră cîntăreață de operă? I se spunea La Regina. Ai auzit vreodată de ea?

Ea clătină din cap că nu.

– Tata are nişte înregistrări cu ea. Excelentă voce. Deşi mă uimeşte faptul că în familia mea nimeni nu poate scoate o notă fără să fie falsă. Nu e corect, nu?

Rămase tăcută, în timp ce el o freca pe spate şi o

ținea foarte strîns, oferindu-i siguranță cu trupul lui mare. Samantha își aduse aminte de ceva ce n-ar fi dorit în ruptul capului. Nimeni nu o consolase după moartea mamei ei. Tatăl ei a petrecut trei ani într-o cameră întunecată. Zile întregi nu se deranja să se radă sau să se îmbrace cu altceva în afară de halatul de baie și mînca numai cît să nu moară. Sam încercase din răsputeri să-l înveselească, dar nu îl lăsa niciodată să fie conștient de singurătatea ei. Nu-l lăsa să-i vadă tristețea, nu-l lăsa să-și dea seama de cît de multă nevoie avea de el și cît de dor îi era de mama ei.

– Galben, șopti Sam. Mamei îi plăcea galbenul.

Mike o ținu în brațe pe Samantha ore întregi, iar ea îi vorbea, îi povestea despre mama ei și despre cît de mult însemnase ea. Amintindu-și povestea pe care i-o spusese despre tatăl ei și despre ea, cum că ar fi fost ca și ceasurile ce mergeau în ritmul lui Allison Elliot și că ceasurile s-au stricat după moartea ei. Mike începu acum să deosebească și altceva în vocea Samanthei: se autoînvinovățea de moartea mamei sale. Îi spusese odată că și-a omorît mama, pentru că s- a ținut de capul ei să o ducă la petrecerea aceea, apoi se contrazisese, spunînd că nu era adevărat. Acum el își dădea seama că era un răspuns inconștient. La un anumit nivel al gîndirii, Samantha credea cu adevărat că moartea mamei se produsese din vina ei. Ba mai mult, credea că tatăl ei era de aceeași părere, că ea ar fi fost responsabilă. Altfel care ar fi fost motivul pentru care Dave o respinsese, pentru care nu a avut grijă de unicul copil, nu i-a vorbit, nu a alintat-o? Ce ticălos egoist! se gîndi Mike. Nu s-a gîndit decît la durerea lui, nu și la durerea fiicei sale.

După ce soția lui Kane a murit, durerea îl scosese din minți pe fratele său, dar a încercat din răsputeri să-și

revină, pentru că avea doi băieți, care se trezeau noaptea şi plîngeau după mama lor.

Dar Samantha nu a plîns şi nu plîngea nici acum. Era palidă şi rece şi atît de slăbită, încît abia putea să-şi mişte mîinile, dar ochii îi erau uscați. Se pedepsea pe sine, prin reținerea lacrimilor, pentru că a cauzat moartea mamei şi durerea tatălui.

– Cînd eram copil, eram o teroare, spunea Sam. Eram egoistă şi nu făceam decît să cer şi să fac totul după capul meu. Odată, mama mi-a cumpărat o pereche de pantofi frumoşi, din catifea albastră, dar eu eram atît de supărată încît nici nu am vrut să-i încalț. Pentru că voiam pantofi de lac roşii.

– Şi mama ta ce-a făcut?

– A spus că nu are de gînd să mai facă încă o dată atîta drum pînă în oraş ca să-mi schimbe mie pantofii. A spus că nu creştea o primadonă şi că voi purta ceea ce mi se dă.

– Şi ai primit pantofii roşii? întrebă el încet, urînd deja povestea. Era deja a treia pe care i-o spunea şi în care făcea tot posibilul ca un copil normal şi egoist să fie transformat, în viziunea Samanthei, într-un copil demon.

– Oh, da. A doua zi, i-am spus mamei ce păr frumos avea şi cît de albaştri îi erau ochii. I-am spus ce bine îmi părea că nu arăta bătrînă ca mamele prietenelor mele, care erau, fără excepție, grase şi urîte. I-am spus că ar trebui să se îmbrace pe măsura frumuseții. Ea mi-a zîmbit şi m-a întrebat ce aveam în cap, aşa că i-am spus că mi-am adus aminte că, într-o vitrină a magazinului *Stewart*, am văzut o rochie pe un manechin, care ar arăta fabulos pe ea.

– Şi ea te-a dus înapoi în oraş?

– A zis că asemenea flatări şi asemenea inteligență în a obține ceea ce vrei, merită să fie răsplătite, dar m-a

avertizat că dacă rochia aceea nu era în vitrină la *Stewart*, o s-o pățesc.

– Cred că era.

– Am transpirat pînă în oraș. Mi-era teamă ca nu cumva să fie în vitrină doar haine de bărbați, dar nu a fost așa. Am căpătat pantofii roșii, iar mama o rochie nouă. Samantha tăcu o clipă. Era rochia în care a ars.

Mike continuă să o țină în brațe, continuă să o mîngîie pe păr, continuă să asculte poveste după poveste, dar cu fiecare poveste, părerea lui se contura. Blair sugerase ca Samantha să se ducă la un psihiatru. Pentru ce? Ca să-i spună un tip, iar şi iar, că nu din vina ei îi murise mama? Că depresia tatălui nu era din vina ei? Pentru ca Sam să creadă că tot ceea ce s-a întîmplat n-a fost din vina ei nu erau îndeajuns cuvintele.

În una din poveştile ei, pomeni de cum i l-a adus taică-său pe Richard Simms să-l cunoască. Mike se lămuri după cîteva întrebări de ce se măritase cu el, mai mult pentru că se pare că așa dorise taică-său. Şi de ce nu? Îi dedicase întreaga ei viață de la vîrsta de doisprezece ani pînă la douăzeci şi trei de ani, în încercarea de a îndeplini ceea ce credea că îi datorează, așa că de ce să nu se mărite tot pentru a-i face pe plac?

Avocatul tatălui ei spusese că Sam a renunțat la întreaga ei viață socială, pentru a sta cu tatăl ei şi a-l ajuta să depășească starea de depresie. Sam fusese atît de izolată în acel timp încît avocatul credea că poate a fost victima unui incest, dar nu ştia sigur, pentru că nu dorise să se amestece.

Singură la vîrsta de doisprezece ani, fără mama ei, care fusese, cel puțin așa înțelegea Mike, cea mai bună prietenă a ei, Sam nu a mai avut pe nimeni, dar a încercat să fie cea mai bună fetiță din lume, pentru a-l face pe tatăl ei să o iubească din nou. Poate că măritişul cu un

bărbat ales de tatăl ei l-ar fi făcut să o iubească din nou.

Cînd mariajul Samanthei începuse să scîrțîie, nu a putut să se ducă la tatăl ei, să-i spună că bărbatul pe care i-l alesese – iar Mike aflase că Dave Elliot era patronul lui Richard şi al biroului unde lucra acesta în Santa Fe – o folosea ca pe o sclavă. Odată ce Sam şi-a petrecut copilăria izolată şi arsă de secrete, nu învățase să-şi facă prieteni, prieteni cărora să-şi destăinuiască problemele.

Amintindu-şi de prima lună pe care a petrecut-o în casa lui, acum îi înțelegea deprimarea, înțelegea de ce voise să se retragă într-o cameră din care să nu mai iasă niciodată. Se retrăsese în camera tatălui ei, se gîndi el. Tatăl ei o respinsese cît fusese în viață, dar poate că ea spera să-l regăsească după moarte.

Întrebarea ce îi venea în minte iar şi iar era: ce putea face el? Ce putea face pentru ca Sam să-şi dea seama că moartea mamei nu era din vina ei? Că deprimarea lui Dave nu era din vina ei? Voia să o vadă trecînd peste anumite lucruri, voia să o audă înjurîndu-l pe taică-său pentru că o respinsese, voia să o audă țipînd pentru ceea ce-i făcuse soțul ei. Voia să o vadă plîngînd.

Ridicîndu-se din şezlong, o duse în casă. Samantha credea că o va duce în pat şi aşa spera, pentru că era foarte, foarte obosită. În loc de asta, el se îndreptă către uşa de la intrare.

– Unde mergem? întrebă ea obosită.

– Te duc la bunica ta. Cred că e timpul ca şarada să înceteze; cred că e timpul să se răspundă la nişte întrebări.

Capitolul 29

Era dimineață cînd Mike se întoarse în camera lui Maxie de la azil. După ce, cu o seară înainte, o dusese pe Sam la bunica ei, i-a zis lui Maxie că trebuia să-i spună adevărul lui Sam. Mike zisese că viața era prea scurtă, prea misterioasă pentru ca ele două să continue să pretindă că nu ştiau una de cealaltă. Probabil că s-a înfuriat prea tare şi a spus ceva ce n-ar fi trebuit, dar Sam avea nevoie de bunica ei, cît timp o mai putea avea, iar Maxie avea nevoie de Sam.

După asta, le-a lăsat singure, iar ele şi-au petrecut aproape întreaga noapte stînd de vorbă, în timp ce Mike a dormit foarte puțin, pe o canapea tare, căreia i se spunea eufemistic „loc de dormit pentru oaspeți". Mike nu ştia ce au vorbit atîtea ore, dar, de fiecare dată cînd a crăpat uşa, le-a văzut discutînd.

– Cum se simte? întrebă Mike cînd intră, privind-o pe Sam, care stătea ghemuită în brațele lui Maxie. Nu se bărbierise şi era îmbrăcat cu aceleaşi haine cu care fusese cu o zi în urmă la Walden, acum şifonate şi murdare. Zîmbind, se uită la Samantha, care dormea ca şi cînd trecuse printr-o mare traumă emoțională: cu gura întredeschisă, respirînd neregulat şi cu buzele umede, ca ale unui copil.

Înaintînd, Mike zise:

– Haide, lasă-mă să o iau. E grea şi probabil că ţi-au amorţit braţele.

Pentru o secundă, Maxie îl privi cu o asemenea ferocitate, încît el făcu un pas înapoi. Cînd îşi reveni, îi zîmbi.

– Cred că nu e chiar atît de grea.

Jenată, Maxie rîse pe înfundate.

– Nu, nu e prea grea. Îmi doresc să o fi putut ţine cînd era copil. Mi-ar fi plăcut să fiu lîngă ea, după...

– După ce a murit mama ei?

Maxie se uită în altă parte, pentru că ştia că Allison murise din cauza ei, pentru că dacă nu s-ar fi măritat cu Cal, familia Elliot n-ar fi avut de-a face cu Doc şi cu Juma' de Mînă.

– Doctorul i-a făcut Samanthei o injecţie ca să doarmă, zise Maxie. N-ar fi vrut, dar ceilalţi bătrîni au tăbărît pe el. Zîmbind, îl privi pe Mike cu dragoste şi recunoştinţă. De cînd aţi adus cărţile şi jocurile şi tot ce trebuie pentru locul ăsta, fără să mai spun de ce-aţi făcut pentru camera mea, cred că oamenii aceştia ar face orice pentru voi. Pentru ei, eşti o combinaţie între sfînt şi superman.

– Nu te lua după Sam. Nimic din asta nu a fost ideea mea. Mi-am petrecut zilele gîndindu-mă cum să mai adaug ceva bani muntelui pe care-l deţineam deja, iar nopţile cu o frumuseţe după alta, fără să dau doi bani pe nici una.

Maxie puse o mînă pe obrazul Samanthei. Azi părea mai bătrînă decît atunci cînd o cunoscuse, ca şi cum ceea ce îi povestise Samantha despre cum a fost omorîtă Allison, i-ar fi supt vitalitatea din trup.

– Şi acum viaţa ta e diferită?

Mike veni lîngă pat şi mîngîie fruntea Samanthei.

– Acum, viața mea e foarte diferită. Acum simt că... este o nebunie.

Ochii lui Maxie erau strălucitori, intenşi.

– Îmi plac nebuniile, mai ales cînd e vorba de nepoata mea.

– Acum simt că viața mea are un scop. Ți se pare normal să-ți spun că am impresia că am aşteptat-o pe Sam? Şi ştii ceva? Cred că tatăl ei ştia acest lucru.

– David, zise Maxie blîndă. Frumosul meu fiu. Se uită fix într-un punct, cu ochii umezi, de parcă s-ar fi gîndit la tot ce pierduse; viața nepoatei sale, moartea fiului ei. Şi dacă ar fi fost acolo, în 1975, ar fi putut fi ea cea omorîtă şi nu mama fetiței.

Mike o luă pe Maxie de mînă.

– Dave nu m-a lăsat să mă întîlnesc cu fiica lui. Atunci mi se părea ciudat că voia să plec din casă înainte de sosirea ei, mai ales de cînd mă lăsase să stau în camera ei de fetiță, în loc de camera de oaspeți. Mike făcu o pauză, pentru că acum înțelegea camera aceea, înțelegea că, pentru Dave, timpul se oprise în acea dimineață rece de februarie, cînd soția lui fusese omorîtă atît de brutal, iar timpul s-a oprit şi pentru fetița lui.

– Dave i-a ales Samanthei primul soț, zise Mike, privind-o în ochi pe Maxie.

Nu dură decît o clipă să înțeleagă ce încerca el să-i spună.

– Şi crezi că te-a ales şi pe tine pentru Sam. Era o afirmație, nu o întrebare.

– Da, aşa cred. Dave spunea că voia să repare cumva ceea ce i-a făcut. Mi-e ruşine să spun că o perioadă de timp am crezut că a molestat-o. Cînd privesc înapoi, cred că Sam ştia de cînd m-a cunoscut că eram un alt aranjament făcut de tatăl ei şi cred că de asta a

fost atît de ostilă cu mine la început. Tatăl ei a făcut o alegere proastă prima dată.

Tachinîndu-l, Maxie îi zîmbi.

– Dar nu şi a doua oară.

Mike rămase serios.

– Era cît pe ce să fie şi asta o greşeală. În prima lună în care Samantha a stat cu mine, am lăsat-o singură în camera ei. Nu ştiu ce s-ar fi întîmplat cu ea, dacă prietena mea Daphne n-ar fi pus punctul pe i, spunîndu-mi că Sam se... se... oftă. Cred că era în pragul sinuciderii.

Maxie îi strînse uşurel, încurajator, degetele puternice şi tinere.

– Ai recuperat din timpul pierdut. Vocea ei se înveseli. Cum te simţi acum, ca erou salvator? De parcă ai fi făcut ceva măreţ? Auzind-o, Mike rîse atît de tare încît Samantha se mişcă în somn.

– La început m-am simţit ca un martir. Eu care o ajutasem, salvînd-o de propria-i persoană, iar bestia nerecunoscătoare nici nu voia să se culce cu mine.

Maxie rîse.

– Ai rezolvat-o şi pe asta, nu?

– Ea a rezolvat-o. Ea rezolvă totul. M-a făcut să înţeleg cît de singur am fost de cîţiva ani încoace şi cît de mult m-am plictisit de toate. Sam priveşte viaţa de parcă totul ar fi nou şi minunat. Ar trebui s-o vezi cînd se duce la cumpărături. Pentru ea totul e de parcă ar explora o nouă planetă. Cred că nimeni, care a trecut prin ce a trecut ea, nu ar putea să se bucure aşa de unele părţi ale vieţii.

Mîngîie obrazul Samanthei.

– Ar fi trebuit s-o vezi la picnic, cu familia mea. Se potrivea cu ei de parcă s-ar fi născut în mijlocul lor şi toţi copiii o iubeau. Copiilor nu le plac adulţii răi, ei îi simt,

dar ea şi sora mea cea mică erau permanent înconjurate de copii.

Ridicîndu-se de pe pat, Mike examină o pictură victoriană în ulei, cu un peisaj aproape imposibil de idilic, dar Maxie ştia că nu o privea cu adevărat.

– Ţi-a povestit despre picnic? întrebă el.

– Puţin. Se pare că s-a distrat minunat. Chiar dacă Samantha i-ar fi povestit fiecare minut din acea zi, Maxie nu i-ar fi povestit, pentru că era evident că Mike voia să-i spună ceva, iar ea voia să asculte ce are de spus.

– Eram furios pe mama mea că a pus aşa ceva la cale, pentru că ştiam, fără să-i spun lui Sam, că va fi testată. Ţi-a spus că am un frate geamăn identic?

– Nu.

Privind-o din nou pe Maxie, Mike zîmbi.

– Nu ţi-a spus pentru că pentru ea nu era ceva important. Tăcu un moment. Toate lucrurile care îi interesează pe oameni în privinţa persoanei mele – aş putea spune lucruri care definesc ceea ce sînt – pentru Sam nu înseamnă nimic. Ei nu-i pasă de banii mei sau de faptul că mai există unul ca mine. A fi geamăn e minunat în majoritatea timpului, dar uneori te simţi de parcă n-ai fi o persoană unică, parcă ai fi jumătatea unui întreg. Unul din motivele pentru care am venit la New York a fost că îmi era silă să trăiesc într-un orăşel în care, inclusiv propriile mele rude, mă întrebau mereu cine sînt.

Făcînd o pauză, trecu cu degetul peste măsuţa din lemn de cireş.

– În familia mea e o vorbă. E o vorbă stupidă, ridicolă şi nu ştiu de unde a pornit care spune „Să te însori cu cea care poate să te deosebească de fratele tău geamăn".

Văzînd că Mike nu continua, Maxie se uită la el, încercînd să înţeleagă ce voia să spună.

– Familia ta a vrut să vadă dacă Samantha te deosebeşte de fratele tău? Acesta era testul?

– Da, într-un cuvînt. Cu vreo cinci ani în urmă, fratele meu geamăn, Kane, a sunat-o pe mama de la Paris şi i-a spus că s-a îndrăgostit nebuneşte de o tînără franţuzoaică şi că voia să se însoare cu ea. Mama l-a felicitat, apoi a închis telefonul şi mi-a spus să iau avionul şi să mă duc la Paris să o cunosc. Nici nu a pomenit motivul, dar nici nu era nevoie, pentru că amîndoi ştiam pentru ce eram trimis în Franţa.

– Pentru a vedea dacă noua ta cumnată te deosebeşte de fratele tău.

– Da.

– Şi a putut? întrebă Maxie.

– Nu. Kane nu ştia că vin, aşa că m-am dus la adresa pe care o lăsase şi care s-a dovedit a fi casa părinţilor ei. Am ciocănit la uşă, dar nu a răspuns nimeni, aşa că m-am dus în grădina din spate; ea era acolo, la fel de frumoasă precum o descrisese Kane. Din momentul în care m-a văzut, a sărit de pe scaun, a fugit către mine, m-a luat în braţe şi m-a sărutat într-un mod incredibil. Cînd a venit Kane, aproape că mă dezbrăcase de cămaşă.

– Fratele tău nu s-a supărat că te-a găsit în ipostaza asta, cu logodnica lui?

– Nu, noi nu sîntem aşa. Ştia ce se întîmplase, dar, fără să se gîndească la altceva, pentru că, de asemenea, ştia că ea nu fusese în stare să ne deosebească. De cîte ori eram lîngă ea, mă întreba dacă eram Kane sau Michael.

– Ce s-a întîmplat cu ea? Văd că vorbeşti de ea la trecut.

– A murit într-un accident, iar Kane a fost distrus. Era

nebun după ea, dar...

– Dar ce? întrebă Maxie.

– Familia mea nu a cunoscut-o niciodată, dar cred că a murit simțind că nu e dorită de ai mei, mă refer, pentru Kane.

– Ce s-a întîmplat la picnic?

Mike zîmbi mîndru.

– Sam a ştiut că fratele meu nu sînt eu. A ştiut imediat, dar cred că lui Kane nu îi venea să creadă. A testat-o toată ziua. Mergea în spatele ei şi îi punea mîna pe umăr, dar Sam nici măcar nu se uita la mîna lui, părea că simțea cine era şi îi spunea ceva de genul „Ce vrei, Kane?" O spunea pe un ton urîcios.

Dacă mai era posibil, Mike zîmbi şi mai mult.

– Nu cred că-i place prea mult pe fratele meu.

– El ce crede despre ea?

Mike rămase puține pe gînduri şi îşi aminti cum se uita la Samantha jucîndu-se cu copiii lui, îşi aminti cum o privea la picnic.

– Dacă mîine mă despart de ea, cred că imediat fratele meu o cere de nevastă. Nu, cred că o imploră să se mărite cu el.

Mike îşi băgă mîinile în buzunare.

- Kane m-a făcut să-mi dau seama cît de norocos sînt şi cît îi datorez lui Sam. Dacă nu ar fi apărut în viața mea, probabil că m-aş fi însurat cu o persoană cum era ultima mea iubită, apoi aş fi trecut prin viață, nici fericit, nici nefericit, ci neîmplinit.

Întinzîndu-se, Maxie îi luă o mînă în ale ei.

– Cred că ai fost răspunsul la rugăciunile mele. O iubesc mai mult decît pot să înțeleg. Dacă mi s-ar putea îndeplini doar o dorință, aceasta ar fi să plec din această lume ştiind că are cine să aibă grijă de nepoata mea,

cineva care să o iubească.

– Nu trebuie să-ți faci griji din cauza asta. O iubesc mai mult decît pot să înțeleg. Nu-mi aduc aminte ce era viața mea înainte de a o cunoaşte. M-am tot gîndit şi nu-mi pot aminti prea clar ce făceam cu timpul meu. Zîmbi. Poate că, după cum spuneam, o aşteptam să vină la mine, aşteptam ca soarta şi David Elliot să mi-o dăruiască.

Privind prin camera acum plină de antichități, de picturi şi covoare, el arătă către ele.

– Toate astea le-a făcut ea. Ştii ce face? Îmi spune „Mulțumesc", din zece în zece minute şi de fiecare dată cînd mi-o spune, mă simt vinovat. Nu fac decît să-i pun la dispoziție nişte bani, pe care mi-i pot permite, dar ea se dăruieşte pe sine. Îmi dă mie, ție, fratelui meu singuratic şi barbarilor lui de copii. Chiar cînd credea că mă urăşte, se îngrijora de rana pe care-o aveam la cap.

– Deci ce-ai de gînd să faci acum cu ea?

– Primul punct pe listă este să o las însărcinată.

Maxie rîse atît de tare, încît acele maşinăriilor se dădură peste cap, înainte şi înapoi, de parcă ar fi rîs şi ele.

– Eşti un tînăr tare glumeț.

– Semăn cumva cu bunicul lui Sam? Vocea îi coborî cu un ton. Cu Michael Ransone?

– De cînd ştiai?

– De cînd am dezbrăcat-o, ceea ce, dacă mi se permite să adaug, nu s-a întîmplat demult. Are pe umăr acelaşi semn din naştere, ca unchiul Mike. O privi pe Maxie. I-ai spus deja?

– Da, i-am spus. I-am spus tot ce trebuia să ştie. Aş vrea s-o iei de-aici. Du-o în oraşul ăla al tău din Colorado şi ține-o în siguranță.

– Ne-am băgat prea adînc acum. Prea mulți oameni cred că mai avem puțin şi dăm de banii lui Juma' de Mînă. Mama lui Sam nu a fost în siguranță în Kentucky, iar Sam nu va fi în Colorado.

– Ce-ai de gînd să faci? În vocea lui Maxie se simțea frica.

– Vreau să rezolv misterul. Vreau să aflu ce s-a întîmplat în noaptea aceea. Vreau să aflu adevărul, în totalitate.

Capitolul 30

Timp de trei zile, Mike se purtă cu Samantha de parcă ar fi fost din sticlă. Ea vorbea numai cît să-i răspundă la întrebări, nu mînca aproape nimic şi nu manifesta interes faţă de nimic; nici faţă de cărţi, nici faţă de computere şi, spre disperarea lui Mike, nici faţă de sex.

În cea de-a patra zi, nu mai putut suporta şi chemă artileria grea: fiii lui Kane. La şase dimineaţa, uşa dormitorului se deschise şi atît Mike, cît şi Samantha se treziră în ţipetele şi pupăturile a două trupuri mici ce aterizară peste ei.

– Sammy! Sammy!

Kane stătea în pragul uşii, privind-o pe Sam care îmbrăţişa băieţii, abia punînd să-i ţină în braţe şi primea pupice umede, în timp ce Mike încerca să-şi ferească faţa de bocancii lor.

– Cînd încep repetiţiile? întrebă Kane.

Auzindu-i întrebarea, Mike sări din pat şi îl dădu repede afară. Abia după ce Samantha le făcu baie gemenilor zise:

– Ce repetiţie?

Era prima oară după cîteva zile, cînd o interesa ceva. Mike ar fi vrut să-i spună ce avea în minte, dar îi era teamă. Ştia însă că nu mai avea cale de întoarcere.

– Am încercat să mă gîndesc la ce pot face ca să aflu ce s-a întîmplat în noaptea anului 1928, zise Mike. Cred că toată lumea vrea să te protejeze, aşa că toţi fac tot posibilul să nu divulge informaţiile pe care le cunosc. Dar mi-am dat seama că nu poţi fi protejată decît dacă se va sfîrşi totul şi nu se poate sfîrşi pînă cînd tot ce s-a întîmplat în noaptea aceea nu iese la iveală.

Samantha luă loc la masă, vizavi de Mike şi de fratele lui şi se uită de la unul la celălalt.

– Vreau să aud totul, fiecare cuvînt, fără să mi se ascundă nimic.

Mike şi Kane începură să vorbească, întepîndu-se unul pe celălalt.

– Frank a cumpărat clubul lui Jubilee, Jeanne a făcut rost de tot ce-i trebuie pentru a-l redecora, tata va fi şeful gangsterilor, Vicky şi-a luat concediu ca să-i îmbrace şi să-i aranjeze pe toţi şi mama se ocupă de mîncare. Tu vei cînta cu Ornette şi H.H. va juca rolul bunicului său şi...

Cînd auzi că va cînta cu Ornette, ea îi opri şi îi rugă să fie mai expliciţi. Interesant, dar Kane fu acela care dădu explicaţiile. În ochii lui Mike citea că era îngrijorat de felul în care va reacţiona la ideea lui.

Lui Kane, cel puţin aşa părea, i se spusese totul despre ce s-a întîmplat cu Doc şi Maxie. Kane susţinea că personajele principale minţeau:

– Jubilee nu va spune ce ştie; H.H. nu va spune ce ştie; lui Maxie îi e prea frică pentru tine ca să vorbească; Doc spune, dar nu-l crede nimeni.

Mike inventase ceva care să rezolve această învălmăşeală; el şi familia lui şi Sam vor crea din nou noaptea de 12 mai 1928. Vor reconstrui şi redecora clubul lui Jubilee, aşa cum fusese în noaptea masacrului, apoi vor

juca scena întregii seri, cu mitraliere cu tot.

După ce explică scurt, Kane tăcu, se rezemă de spătarul scaunului şi ascultă detaliile pe care Mike i le dădea Samanthei. Fraţii stătuseră de vorbă o mulţime noaptea trecută, iar Mike îi povestise viaţa Samanthei, aşa cum fusese de la moartea mamei sale.

Acum, Mike îi spunea Samanthei că voia să recreeze ce se întîmplase în noaptea aceea, pentru a-şi putea termina cartea, dar adevărul era că Mike spera să-i producă un şoc Samanthei, punînd-o faţă în faţă cu ceea ce i se făcuse. Voia ca şocul să o facă să-şi exprime părerea de rău, durerea şi, mai ales, mînia.

După ce lui Kane i se povesti ce se întîmplase cu mama Samanthei, Mike spuse că, după fiecare din aceste revelaţii oribile, Samantha se retrăgea în sine, apoi, după cîteva zile, se purta de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Ani întregi, evenimentele din viaţa Samanthei se constituiseră într-o întreagă listă de dezastre, o listă cumplit de lungă şi căreia nu mulţi i-ar fi supravieţuit. Totuşi Samantha nu numai că supravieţuise, dar trecea prin viaţă de parcă nimic nu i s-ar fi întîmplat.

Mike se temea că într-o zi, poate peste douăzeci de ani, va fi ca femeile acelea din ziare, care, la cincizeci de ani, după o viaţă aparent normală, se sinucid brusc.

Lui Mike îi era teamă pentru Samantha, teamă că aşa se va întîmpla şi cu ea, dacă nu-şi va elibera furia şi tot ce acumulase în suflet. Se temea că, precum un vulcan, Sam nu va exploda acum, ci mai tîrziu. Nu se putea salva, decît dacă se va elibera de tot ce adunase în aceşti ani. Aşa că Mike pusese la cale acest joc, spunîndu-i Samanthei că motivul era că dorea să ştie clar ce se întîmplase în noaptea aceea, dar Kane ştia că, dacă era după Mike, acesta ar fi lăsat totul baltă, fără să

mai vrea să audă vreodată numele lui Doc şi chiar al lui Maxie. Pierduse demult interesul şi dorinţa de a şti ce se întîmplase atît de demult; acum unica lui grijă era Samantha şi liniştea ei interioară viitoare.

Sentimentul lui Mike era că, dacă exista pe lume un mod de a o ajuta pe Samantha şi de a-i da ceea ce avea nevoie, îl va face, indiferent de preţ, de timpul pierdut şi de oamenii pe care trebuia să-i recruteze ca să-l ajute.

Pentru Mike nu a fost uşor să se hotărască să o forţeze să treacă prin această producţie teatrală. Erau două posibilităţi; ori va fi ceva neobişnuit pentru ea ori va fi zguduită, iar Mike ştia, din instinct, că aceasta era unicul mod ca Sam să obţină pacea sufletească de care avea o disperată nevoie.

Fiind singura cale, avea să-i spună orice, numai ca s-o facă pe Sam să participe. Nu-i putea spune în nici un caz că vederea sîngelui şi a adevărului gol-goluţ asupra a ce făcuse un psihopat de gangster familiei ei, îi va face bine, aşa că, pe scurt, Mike îi spunea că noaptea va fi prezentată ca un divertisment amuzant, care va da de lucru rudelor sale şi toată lumea se va distra teribil.

Mike mintea, dar pentru o cauză bună, pentru că ştia că Samantha nu ar fi participat niciodată la această dramă, dacă şi-ar da seama că e pusă în scenă numai pentru ea. Ar fi făcut-o pentru Mike, dar pentru ea însăşi, niciodată. Tăcut, Kane îl asculta pe fratele lui, care bătea cîmpii, cum că Jubilee avea secrete şi H.H. ştia mai mult decît spunea şi cum că, dacă Mike ar putea afla răspunsurile la întrebări, ar scrie cartea vieţii sale, la care muncea de atît de mult timp. Dar Kane ştia exact ce avea frate-său în cap şi nu fusese în viaţa lui atît de mîndru de el, ca în acel moment. Cu ochii care-i exprimau din plin sentimentele, se uită la Mike; Mike îl văzu şi, ca întot-

deauna, înțelese exact ce gîndea fratele lui geamăn. Înroşindu-se puțin, Mike se uită în altă parte, încîntat de mulțumirea neexprimată a fratelui său.

După ce Samantha îl aşteptă pe Mike să termine, căută repede un scaun să se aşeze.

– Şi pe cine vom folosi ca audiență? întrebă ea, cu ochii măriți de mirare. De unde luăm atîția participanți? Şi chiar dacă-i găsim, vor dura luni întregi ca să repetăm cu ei.

– Vom folosi rude, spuseră Mike şi Kane la unison – se învățaseră deja cu asta – şi vorbeau de parcă ar fi spus „Vom folosi manechine".

– Mike, strigă Samantha, încercînd să pară rezonabilă. Vom avea nevoie de peste o sută de oameni, iar ei vor avea nevoie de bani din 1928. Va costa...

– Pe dracu', o să plătească Montgomery, sau Frank poate plăti. Poate cumpăra nişte costume de la un studio din Los Angeles, cu care apoi poate face avere, închiriindu-le, după cum face întotdeauna. Nu-ți pune problema de bani.

Privindu-şi mîinile, apoi uitîndu-se din nou la ei, se strîmbă. Se simțea stresată pentru că pomeniseră de Ornette.

– Şi orchestra?

– Îl rugăm pe Jubilee.

Ea îi privi de parcă nu-i venea să creadă.

– Jubilee are o sută unu ani.

– Şi e scos din minți de plictiseală, răspunse Mike. Dacă reuşim să-l scoatem de sub tutela îngrozitoarei lui fiice, pariez că i-ar plăcea la nebunie să ne ajute.

Samantha voia să spună că numai ideea în sine reuşea să o îngrozească. Nu o deranja gîndul că va cînta în

fața a o mulțime de oameni. Ceea ce o îngrijora era violența acelei nopți. Atunci fuseseră omorîți oameni; apoi fusese omorîtă mama ei, iar bunica se ascunsese o viață întreagă. Nu era sigură că voia să privească răul în față.

Mike îi observase ezitarea. Se întinse peste masă şi o luă de mînă.

– Cred că ideea unui show îi va face plăcere lui Jubilee, iar H.H. cu tatuajul lui va face impresie şi poate că, dacă Maxie va vedea ce fac ceilalți, ne va spune totul, deschis.

Ea se uită la el.

– Şi Doc?

Lui Mike îi luă ceva timp ca să răspundă:

– Doc va fi de față la toate acestea.

Auzindu-l, Samantha izbucni în rîs.

– Parcă văd de pe acum invitația: Domnişoara Samantha Elliot şi trupa vă roagă să veniți la clubul lui Jubilee, pentru a crea din nou cea mai îngrozitoare noapte din viața dumneavoastră.

Nici Mike, nici Kane nu se uitară unul la celălalt, dar Sam simțea comunicarea dintre ei.

– Mike, întrebă ea blînd, cum îl ducem acolo?

– Dă-mi voie să mă ocup personal de asta, spuse el.

– O să-l răpim, zise Kane.

Ea clătină din cap, pentru că la asta se gîndise din momentul în care Mike îi zisese că Doc va fi de față.

– Ce s-a făcut pînă acum? întrebă ea, pentru că observase că, de cîteva zile, în timp ce ea încă mai suferea după mama ei, Mike fusese foarte, foarte ocupat.

De data asta, Mike şi Kane se uitară unul la celălalt, iar Mike îl privi mîndru pe Kane, de parcă i-ar fi spus

fratelui său că Sam era cea mai curajoasă persoană din lume.

Imediat ce începură să discute, Samantha observă detaliile ce încă mai trebuiau puse la punct, ca de exemplu, cine îl va juca pe Doc şi cum arăta Doc cînd era tînăr şi unde se vor ţine întîlnirile pregătitoare şi unde vor locui părinţii lui, în nici un caz la hotel.

Kane stătea rezemat şi sorbea din ceaşca de cafea, privindu-i pe Sam şi pe Mike cum se certau, dacă rudele să se mute sau nu în casa lui pe durata repetiţiilor.

– Sînt perfect fericiţi în variatele lor hoteluri. Au room-service, cameriste şi eu am pace şi linişte şi intimitate.

– Tot New York-ul e un room-service! izbucni. Şi fratele tău unde va sta? Fratele tău geamăn şi copilaşii lui?

– Bestiile alea sînt orice numai copilaşi nu! aproape că ţipă Mike la ea. Deja mi-au mîncat jumătate din trandafiri azi-dimineaţă şi unul dintre ei mi-a săpat o groapă în grădină, în care încape o maşină. Dacă-i las în casa mea, o vor distruge.

– Oh, asta e? întrebă ea, strîngînd din buze. E casa ta, sînt rudele tale. Al meu nu e nimic, cred că nici apartamentul de sus. Ar fi trebuit să înţeleg asta de la început, pentru că, de fapt, sînt doar chiriaşa ta şi nimic mai mult. Eu nu am drepturi.

Auzind-o, Mike o luă în braţe.

– Ah, iubito, n-am vrut să spun asta. Bineînţeles că ai drepturi. Dacă-i vrei pe toţi, veri, verişoare, ce-o fi, aici, atunci poţi să-i ai.

Privind peste umărul lui Mike, Samantha îi făcu lui Kane cu ochiul. O fi jucat ea murdar în această ceartă, dar a cîştigat, ce mai conta deci?

Kane înălţă ceaşca în semn de salut.

Capitolul 31

După ce Samantha reuşi să treacă peste neliniştile ce i le provocase ideea de a crea un moment din trecut, se apucă de treabă. Primul lucru pe care îl făcu, fie că-i invită pe toţi cei ce urmau să deţină rolurile cheie, acasă, pentru a cina şi a pune detaliile la punct.

– Iar eu voi găti, spuse ea, la care Mike pufni, spunînd că la ea a găti însemna a apăsa tastele telefonului pînă îi amorţeau degetele. Fără să-l ia în seamă, Sam le dădu lui Mike şi lui Kane o listă foarte lungă cu articole de băcănie, ce conţinea inclusiv chestii ca: cilantro proaspăt, chili verzi, „nu din alea îngrozitoare, conservate", piper şi alune.

Seara, cînd sosiră rudele lui Mike în casă erau numai arome de chili, porumb şi friptură. Mike, Kane şi gemenii îşi petrecuseră ziua ascultînd ordinele lui Sam, de parcă ar fi fost la armată, iar ea le dădu să taie ceapa, să cojească şi să frigă chili şi pe băieţi îi puse să taie pîine pentru budincă.

Toată lumea care sosi era înfometată.

Abia cînd toată lumea mînca din farfuriile pline cu *enchiladas, rellenos, posole* şi fasole *pinto*, exclamînd cu ocazia fiecărei înghiţituri cît de condimentată era mîncarea şi spunînd că n-ar mai putea mînca încă o porţie

chiar dacă ar mai vrea, Samantha începu să creadă că va merge într-adevăr, pentru că oamenii deja începuseră să pună detaliile la punct. Jubilee spunea că acela care va dirija şi-i va instrui pe „oamenii" lui Scalpini, va trebui mai întîi să discute cu el. Şi H.H. spunea că simţise nevoia de a sta de vorbă cu Samantha/Maxie.

Pe la jumătatea cinei, cînd era aşa un zgomot de nu se puteau înţelege între ei, se deschise uşa de la intrare şi sosi Blair, cu Maxie pe un pat cu rotile, conectată prin tuburi la maşinăriile de care nu se despărţea.

– Am încercat să o conving să stea cuminte, spunea Blair, arborînd mina de doctor. Dar m-a implorat. Oricum, a mai rămas ceva mîncare?

Toată lumea îi lăsă singuri un moment pe Jubilee şi pe Maxie, cît să-şi strîngă mîinile şi să se privească în ochi, împărtăşindu-şi secrete pe care ceilalţi nu puteau să le ghicească. Spre surprinderea lui Mike şi lui Sam, H.H. părea să o cunoască foarte bine pe Maxie. Ba mai mult, respectul cu care se purta faţă de ea părea să fie ceva deosebit.

– Cine-l va juca pe Doc? întrebă Sam tare, cu mîna pe umărul bunicii ei, încercînd să risipească atmosfera sumbră ce se aşternuse peste toţi, pentru că Maxie părea mai slăbită cu fiecare zi ce trecea. Bineînţeles că ne-ar fi de folos să ştim cum arăta Doc în zilele acelea.

Cu aceste cuvinte, Maxie deveni implicată. Pe drum, în ambulanţă, îngrijindu-se de maşinăriile ei, Blair îi povestise ce se punea la cale, aşa că Maxie era la curent.

Blair îi spuse lui Mike că grupa de sînge de pe rochia lui Maxie era A pozitiv, cea mai comună grupă. Ar fi putut fi sîngele oricui, dar nu al lui Mike Ransone, care avea 0 pozitiv.

După venirea lui Maxie, intră şi Daphne, împreună cu şase prietene. Cînd o văzură pe Daphne amuţiră toţi,

pentru că era îmbrăcată la fel de ţipător ca un turist texan în vacanţă la Santa Fe.

După ce Samantha o prezentă familiei lui Mike, aceasta le spuse că Daphne şi prietenele ei vor fi grupul vocal ce o vor acompania pe Samantha. Unul dintre verii adolescenţi ai lui Mike rămase cu gura căscată la Daphne. Cînd îşi reveni şi reuşi să vorbească, o rugă pe Vicky să-i dea voie să ia el măsurile pentru costumele lui Daphne şi ale prietenelor ei. Vicky îşi dădu ochii peste cap, dar una din fetele lui Daphne, uitîndu-se la tinerii curăţei şi drăguţi, spuse că pe ele nu le deranjează dacă băieţii le vor lua măsurile, ba dimpotrivă, se vor simţi ca nişte profesoare de şcoală.

Cînd Samantha le arătă tuturor hainele lui Maxie, Raine zise: „Drăguţi pantofi" şi toată lumea izbucni în rîs. Întrebînd care era poanta, lui Sam i se spuse că mama lui Raine era atît de îndrăgostită de pantofi încît avea o cameră plină. Dregîndu-şi glasul, Samantha întrebă „Ce mărime?", ceea ce îi făcu pe ceilalţi să rîdă şi mai tare.

Mîncară budincă de pîine şi castroane întregi de tarte cu fructe, în timp ce împărţeau roluri şi se gîndeau la modul în care vor avea loc repetiţiile. Unii trebuiau să-l ajute pe „regizor", ca de exemplu, Vicky, care trebuia să aranjeze hainele şi, mai tîrziu, să facă parte din audienţă. Rolul lui Jilly era de consilier istoric, pentru a răspunde tuturor şi la toate întrebările despre cum să se îmbrace, cum să se poarte şi ce fel de limbaj să folosească. Studierea vocabularului colocvial deveni necesară, după ce unul din verii lui Mike afirmă că era sigur cu cuvîntul „mişto" exista şi în anii '20.

Samanthei nu-i trecu decît o dată prin cap să lase totul baltă şi asta cînd tatăl lui Mike, Ian, aduse vorba despre antrenamentele pentru împuşcături. Acesta observă că Samantha se schimbase la faţă şi îi spuse că

armele nu vor fi adevărate, ci vor face ca acelea din filme, dar ea îşi aminti de recenta moarte a unui actor, care se jucase cu un pistol, crezînd că făcea parte din recuzită.

Mai tîrziu, cînd să plece toţi, Ian spuse din prag:

– N-am mai fost de mulţi ani în Santa Fe, dar îmi amintesc că era un orăşel mai degrabă sofisticat.

– N-aş spune că e chiar nesofisticat, răspunse Samantha, zîmbind din colţul gurii, dar miresele încă mai închiriază pentru nuntă porţelanurile şi argintăria.

Ian rîse pînă cînd ajunse în capătul scărilor, în timp ce Pat şi Samantha aranjau ca ea şi Ian să se mute în următoarea zi în casa lui Mike. Cînd plecă, Pat o sărută pe Sam pe obraz.

Cînd plecară toţi, Maxie şi Blair se întoarseră la căminul de bătrîni, iar Kane şi băieţii la hotel, de unde urmau să vină cu bagajele a doua zi pentru a se muta la ei. Samantha se uită la Mike, iar Mike la Samantha.

În următoarea secundă, erau unul peste celălalt, făcînd dragoste pe podeaua din hol, apoi mutîndu-se în salon, apoi în bibliotecă, amîndoi simţindu-se de parcă nu s-ar mai fi văzut de cîteva luni. Adormiră pe podeaua din bucătărie. Se treziră după două ore, admirînd vînătăile şi zgîrieturile pe care şi le făcuseră reciproc. Mike, căscînd, spuse că ar vrea să facă o baie fierbinte, spumantă. Rîzînd, Mike o luă în braţe şi o duse în baie.

„Mai bine mă lua dracu' decît să repet cu Ornett Johnson", se gîndi Samantha. Nu cunoscuse în viaţa ei un asemenea bigot şi cînd îi spusese asta, după ce el îi repetase pentru a patra oară că era prea albă ca să cînte blues, în cameră se aşternu liniştea. După Ornette, doar albii puteau fi bigoţi, iar idioţenia asta o făcu pe Samantha să-şi iasă din minţi.

Cînd Mike intră în camera de „distracții" a căminului de bătrîni, o găsi pe Samantha stînd pe scaun şi țipînd la Ornette, iar pe acesta urlînd la rîndul lui la ea. Maxie şi Jubilee stăteau deoparte, uitîndu-se la ei cu adorație.

– Deci cine cîştigă? întrebă Mike, luînd loc pe scaunul de lîngă Maxie.

– Nu pot să spun, tu ce crezi, Jubilee?

– Eu zic că Ornette şi-a găsit naşul.

Aplecîndu-se în față, Mike le şopti că aranjase ca în noaptea cînd va cînta Ornette să fie în sală şi un producător de discuri.

– Cel puțin va fi auzit!

Zîmbind şi dînd din cap, Jubilee îi făcu semn lui Mike, arătînd către Samantha, care tocmai îl făcuse rasist pe Ornette şi recomandîndu-i din priviri să urmărească show-ul, aşa cum făceau şi ceilalți din cămin.

Într-o dimineață, cu două zile înainte de „spectacol", Samanthei îi veni rău.

– De la nervi, spuse ea, luînd prosopul ce i-l dăduse Mike. Ca şi înainte, Mike o ținu strîns de frunte cît timp ea vomită, apoi, zîmbind machiavelic, îi sugeră Samanthei să ia micul dejun, ceea ce o trimise înapoi, urgent, în baie.

Cîteva ore mai tîrziu, ea se simți mai bine şi mîncă pîine prăjită şi suc de portocale, luînd vitaminele pe care i le dăduse Mike.

– Cum merge dansul? Îl bătuse la cap patru zile ca să-i spună şi ei cum se pregătea pentru rolul lui Michael Ransone. Cînd îi zise, în cele din urmă, avea o asemenea expresie de martir pe față, încît ea nu se putu abține să nu rîdă.

La ora unsprezece, Mike se duse cu Sam la Maxie, apoi aşteptă afară vreo trei ore, timp în care Maxie îi

spuse Samanthei tot ce ştia despre noaptea anului 1928. Cînd Samantha ieşi, era albă la faţă şi avea o privire ciudată.

– Ai aflat? întrebă Mike, luînd-o de mînă.

– Da, răspunse ea. Am aflat, dar nu totul. Uitîndu-se la Mike, avea buzele atît de strînse încît păreau o aţă subţire. Bătrînul ăla corupt, spuse ea, iar Mike ştia că se referea la Doc.

Totul mergea atît de perfect încît trebuia să se întîmple ceva şi se întîmplă. În dimineaţa premergătoare show-ului, după ce Samantha vărsă pentru a treia oară, sună Kane, spunînd că unuia dintre băieţii lui îi era rău. Spunea că nu era grav, dar Samantha îi simţi îngrijorarea din voce.

– Blair e cu el şi zice că nu e cazul să mă îngrijorez, dar nu pot să plec. Nu s-ar putea ca Mike să-l ia pe tata sau pe Frank să se ducă la...

– Să-l aducă pe Doc? termină Samantha propoziţia.

– Da, spuse Kane oftînd, dorindu-şi ca Sam să nu fi aflat chiar totul. Tata o să ştie ce să facă.

După ce Samantha închise telefonul, îl chemă pe Mike în bibliotecă şi îi spuse ce-i zisese Kane.

– Bineînţeles, îl iau pe tata, zise Mike şi cînd să ajungă la uşă, Samantha se aşeză în faţa lui.

– Merg cu tine.

– Ha, ha, ha, rîse Mike, cu mîna pe clanţă.

Samantha îl luă de mînă.

– Mike, ascultă-mă. Ştiu ce trebuie să faci împreună cu Frank şi nici să nu te gîndeşti să mă minţi. Fratele tău crede că banii pot cumpăra totul.

– Pentru Frank aşa se întîmplă de obicei.

– Ştiu că de data asta banii i-au cumpărat pe bodyguarzii lui Doc.

– N-a fost prea greu, odată ce n-au fost plătiţi de

cîteva săptămîni. Doc îi amețește cu promisiuni, cum că o să-i sosească sume mari de bani din Europa, dar eu cred că e falit. Frank nu a aflat nimic despre banii ăștia.

– Unde a întrebat? La prietenii lui din Wall Street?

– Banii sînt bani oriunde. Frank a întrebat în locuri de existența cărora n-ai vrea să afli.

– Micuța Sam, prea tîmpită să înțeleagă...

– Drăguța și micuța Sam, a cărei viață e în primejdie, îi replică Mike dur.

Calmă, Samantha se uită la el.

– Pe cîți dintre gardienii lui Doc ai reușit să-i mituiești?

– Pe majoritatea dintre ei. N-a mers cu trei dintre ei, plus că mai sînt și împrejurimile casei. Va fi periculoasă pătrunderea acolo. Se aplecă înspre ea. Samantha, gardienii aceia au arme.

Ea trase adînc aer în piept.

– Mike, sînt mică. Pot să mă strecor în locuri în care tu și mușchii fraților tăi nu pot. Pot să mă cațăr pe garduri, în copaci. Ce faceți dacă tu și tatăl tău trebuie să săriți un gard? Cine pe cine ridică? Pe mine poți să mă arunci direct.

– Și să cazi în capul tău cel drăguț?

– Nu mă mai lua de sus! Își puse mîna pe pieptul lui, iar figura lui se îmblînzi. Mike, trebuie să mă iei. Dacă sînt probleme, Doc nu mă va omorî și pot să te protejez.

– Și ce te face să crezi că n-o să te omoare? Știe doar că nu ești nepoata lui.

– Pentru că acum știu ce s-a întîmplat cu banii lui Joe Juma' de Mînă, spuse ea încetișor. Iar dacă Doc ne face vreun rău unuia dintre noi, n-o să vadă nici un penny din banii aceia.

Capitolul 32

Trebuiau să treacă peste zid.

Cînd şi-au ascuns maşina între copaci, sub acoperirea întunericului, s-au îndreptat către poartă şi cînd au văzut că era ferecată, prima reacţie a Samanthei a fost de a face stînga-mprejur şi de a se întoarce înapoi în oraş.

– Nu avem timp acum să fii laşă, zise Mike. Adevărat, îi era teamă pentru ea, dar trăise o viaţă întreagă alături de fratele său mai mare; dacă Frank a spus că poarta va fi deschisă, atunci aşa era. Probabil că greşiseră poarta.

Ceva mai încolo, lîngă zid, era un copac cu o ramură groasă ce atîrna peste zidul înalt. Cățărîndu-se primul în copac, Mike o ajută apoi şi pe Samantha. După ce aruncară în depărtare cîteva pachete de carne pentru cîini, el o coborî pe Samantha pe pămînt, apoi sări lîngă ea.

– Fugi, îi ordonă el.

După cum rămăsese stabilit, uşa de pe partea laterală a casei era descuiată şi erau aprinse cîteva lumini discrete.

Cînd se strecurară pe lîngă bucătărie, auziră voci, deşi era trecut de miezul nopţii şi toţi ar fi trebuit să doarmă. Ținîndu-şi respirația, merseră în vîrful picioare-

lor pe lîngă oricare ar fi fost persoanele din bucătărie şi urcară pe scări.

Cînd Samantha puse piciorul pe o treaptă, aceasta scîrţîi. În cîteva secunde, apăru un gardian, se uită înspre scările cufundate în întuneric, dar Mike sări rapid ultimele două trepte şi se ascunse după un dulap, lîngă ea.

– Cred că ai început să ai cam devreme probleme cu nervii, auziră o voce de bărbat din bucătărie.

– Simt că în noaptea asta se întîmplă ceva, vorbi altă voce. Crezi că bătrînul e în regulă?

– Cred că o să ne îngroape pe toţi, se auzi răspunsul, iar în voce nu se simţi dragoste pentru cel pe care-l păzeau.

Cînd bărbatul plecă, Samantha reuşi să-şi regăsească respiraţia şi se luă după Mike, cînd acesta îi făcu semn să-l urmeze. Parcă ar fi memorat planul casei, pentru că ştia încotro să meargă şi ce uşă să deschidă.

Doc stătea ridicat în pat, aşteptîndu-l. Nu dormea, nu citea, îl aştepta. Era îmbrăcat, aşezat deasupra cuverturilor şi nici măcar nu schiţă nici un gest de surprindere cînd îi văzu.

– Te-am auzit pe scări, îi spuse lui Mike. Nu eşti bun nici măcar să furi pisici.

– Las furtişagurile pe seama ta, apoi îi întinse mîna. Tu mergi cu noi.

– Aşa şi intenţionam. Vreau să văd petrecerea pe care mi-aţi pus- o la cale. A trecut o mulţime de ani de cînd cineva nu s-a mai deranjat aşa pentru mine şi nu aş rata ocazia pentru nimic în lume.

– Ce ştii despre noi? întrebă încet Samantha.

Cînd se întoarse cu faţa către ea, Samanthei îi îngheţă sîngele în vene, pentru că, în lumina obscură, nu

arăta ca un bărbat patetic, ci ca un gangster tînăr şi fără inimă, un bărbat căruia nu-i păsa de nimeni şi de nimic.

– N-am trăit de cînd mă ştiu fără să mă intereseze şi fără să cunosc ce se întîmplă în jurul meu. Ştiu că mi-aţi mituit aproape toţi gardienii, ca să vă lase uşile deschise, ştiu că au legat aproape toţi cîinii şi ştiu că acelora care au mai rămas le-aţi dat carne ca să treceţi nestingheriţi. Eu am fost cel care a încuiat din nou poarta de la intrare. Nu voiam să vă fie prea uşor şi în şapte minute vor fi dezlegaţi şi ceilalţi cîini.

Auzindu-i cuvintele, Samantha se gîndi că ea şi Mike ar trebui să plece înapoi şi încă rapid, pentru că nu avea chef să alerge nebuneşte, ameninţată de cîini turbaţi. Se părea că asta era şi ideea lui Mike, dar, înainte de a ieşi din cameră, luă în braţe trupul fragil al lui Doc, apoi o tăie la fugă pe scări, sărind cîte două trepte, cu Samantha imediat în spatele lui. Cam cînd ieşiră doi bărbaţi din bucătărie să se uite în sus, pe scări, ei erau deja afară din casă.

Mike fugea atît de repede, încît Samantha abia se ţinea după el, dar numai gîndul că după ei venea o haită de cîini, plus cîţiva oameni înarmaţi îi dădea aripi la picioare. Habar n-avea încotro mergea Mike, dar se ţinea după el, de parcă de asta ar fi depins viaţa ei, ceea ce probabil era adevărat.

Cînd Mike se opri brusc, ea se izbi de spatele lui, fără ca el măcar să se clatine. În faţa lui era o poartă. Cînd Samantha, parcă cuprinsă de isterie, trase de ea, văzu că e încuiată cu un lacăt cu cifru.

– Care e combinaţia? îl întrebă Mike pe bătrîn.

Doc nu făcu decît să rînjească.

– Dacă ne ajung cîinii din urmă, pe tine o să te sfîşie primul.

– Tinere, spuse Doc, vorbind de parcă ar fi stat pe un tron, nu din postura de răpit, eşti genul de om care ar apăra viaţa oricui, cu preţul propriei sale vieţi.

Samantha se gîndi că Doc era un excelent judecător al caracterelor umane, pentru că ştia fără să stea la îndoială că Mike era incapabil să facă o faţă atît de crudă, cum ar fi fost să arunce o fosilă de bătrîn la cîini.

– Ce facem? şopti Samantha, speriată de moarte de cîinii ce se apropiau.

Un moment, Mike se uită la Doc, care se holbă la el, de parcă ar fi fost teribil de amuzat de toate astea, apoi se întoarse la Sam.

– Încearcă 5-12-28, spuse el. Samantha pricepu imediat că Mike îi dăduse data masacrului, data la care fugise Maxie.

Sam umblă la cifru. Văzînd că nu mergea combinaţia, se uită la Mike cu o teroare neputincioasă în privire.

– Încearcă din nou, spuse el calm, de parcă ar fi avut tot timpul din lume la dispoziţie.

A doua oară, lacătul se desfăcu, iar ei o luară la fugă, întîrziind doar cîteva secunde, pînă cînd Sam a încuiat poarta în urma lor, sperînd să-i reţină pe oamenii şi pe cîinii care îi fugăreau.

Alergară către micuţa camionetă care îi aştepta sub copaci. Cu o săptămînă în urmă, Raine îl sunase pe fratele lui mai mare, Kit, şi îi ceruse sfatul pentru o maşină foarte rapidă, menţionînd că în maşină trebuie să fie loc pentru patru oameni, dintre care unul bolnav. După cum se spunea în familiile Montgomery şi Taggert, Kit era al doilea, după mama lor, care ştia mai multe decît oricine pe lume despre maşini.

Spre uimirea tuturor, Kit venise din Maine cu o ma-

şină micuță, neagră, o camionetă GMC, marca *Ciclon*. După cum spunea Kit, nu se produseseră decît cîteva camionete în 1990, înainte ca guvernul să le scoată de pe piață, pentru că erau mult prea rapide; ajungeau de la 0 la 100 km/h în numai 1,4 secunde.

Singurele maşini legale, mai rapide decît *Ciclon* erau *Porsche* 959 şi un *Ferrari* de patru sute de mii de dolari, care de altfel erau în proprietatea lui Kit, dar erau maşini sport de două locuri.

Kit fusese intrigat de ce se va întîmpla şi rămăsese să dea o mînă de ajutor. După ce îşi acoperi camioneta cu o prelată, o ajută pe Blair să o echipeze cu toate accesoriile unei ambulanțe, inclusiv oxigenul necesar.

Acum, Blair îi aştepta în camionetă, gata să-l preia pe Doc şi să-l țină în viață de-a lungul a ceea ce părea un drum foarte greu. Pînă cînd Mike îl aşeză pe Doc pe patul din spate, Samantha se şi strecurase pe locul şoferului. Cînd Mike alergă în fața vehiculului, îi spuse Samanthei să treacă pe locul pasagerului.

– Conduc eu, zise ea.

– Conduci pe dracu', răspunse Mike şi începu să o împingă pe locul celălalt, dar Samantha se încleştase de volan şi nu era atît de uşor de clintit.

– Mike, ştiu să conduc! Am condus patru ani în Santa Fe şi nu am avut ocazia pînă acum să şofez o asemenea maşină. Îi oferi explicația pe un ton normal, deşi cuvintele ei erau fără sens.

În acel moment se auzi prima împuşcătură, iar Mike ştiu că nu avea timp să se certe cu Samantha.

Se apucă strîns de laterala maşinii şi îi spuse să pornească.

Şi ea conduse. În spatele lor veneau trei maşini, glonț către ei, maşini mari, grele, americane, iar Sa-

mantha făcea manevre în jurul lor, trecînd pe lîngă ele la milimetru, fără ca măcar să zgîrie vopseaua de pe camioneta prețioasă și rară a lui Kit.

Cînd trecu de cele trei mașini, apăsă pe frîne și îi ordonă lui Mike să treacă la locul lui. Fără un cuvînt de protest, el execută comanda.

– Să nu crezi că a fost mare lucru, ia să încerci o intersecție cu zeci de benzi din Santa Fe. Nu se respectă nici o regulă de circulație; cine e mai șmecher, pleacă primul, iar eu am învățat să nu dau niciodată înapoi.

Pentru Mike a fost drumul către iad. Cu trei mașini în urma lor pe șoseaua liberă ce ducea către oraș, Samantha zbura în și din afara traficului. Micuța camionetă, nu numai că avea o viteză de-ți venea rău, dar era și ușor de manevrat, mai ales că fiecare roată putea fi condusă și ghidată independent, ceea ce însemna că mașina se putea urca probabil și pe linii de telefon unsuroase.

Cînd ajunseră la azilul lui Maxie, nu mai era nici unul din oamenii lui Doc în urma lor, dar erau trei mașini de poliție.

Coborînd din camionetă, Mike descoperi că tremura. Nimic din ce făcuse în viață: nici răpirea unui om, nici faptul că era cît pe ce să fie atacat de cîinii ucigași sau de oamenii înarmați nu-l speriase atît de mult ca șofatul Samanthei. Ea, în schimb, părea perfect calmă cînd urcă scările căminului de bătrîni, lăsîndu-i pe Mike și pe Blair să se descurce cu poliția, explicîndu-le de zor și gesticulînd către figura lui Doc, pe care, cică, îl aduseseră de urgență.

Fugind către bunica ei, Samantha știa că Maxie era trează și o aștepta, pentru că știa ce plănuiseră Mike și

Sam pentru seara aceea.

– S-a făcut, spuse Samantha, cățărîndu-se în pat, lîngă bunica ei.

Maxie o luă în brațe.

– Deci e aici, spuse ea încet.

– Da, şopti Samantha şi, în următorul minut, adormi.

„Aici", se gîndi Maxie. Doc era aici, sub acelaşi acoperiş cu ea, după atîția ani.

Capitolul 33

După ce îşi petrecu dimineaţa în baie, uşurîndu-se de cina de cu o seară în urmă, restul zilei Samantha rămase cu încă o femeie într-un salon de coafură, pentru a-şi aranja părul în stil Marcel şi luînd lecţii de machiaj 1928. Vicky aranjase totul. Femeile care interpretau rolurile de prietene ale gangsterilor, plus „chelneriţele" erau fericite şi chicoteau emoţionate. Doar Sam era posacă, băgată toată în casca ce-i usca părul şi frunzărind ultimul număr al revistei *New York Woman.*

Ajunsă înapoi acasă la Mike, nu-şi putu găsi liniştea, nu se putu aşeza în nici un colţişor, pentru că peste tot era plin de lume ce mişuna de colo-colo. Era normal ca Pat Taggert să devină şefa echipajului, după cum chiar ea se autodefinea. „Să creşti o duzină de copii şi-ai să vezi că nimic în viaţă nu ţi se mai pare dificil", îi spusese ea lui Sam.

Un dormitor era cabină de probe, altul, salon de cosmetică, unde Vicky adunase cîţiva experţi ce le ajutau pe femei să-şi aplice cosmeticele. Celelalte două camere erau săli de repetiţie, unde tatăl lui Mike le explica „actorilor" ce aveau de făcut. Cînd Ian o văzu pe Samantha în pragul camerei, îi trînti uşa fără menajamente.

După-amiază tîrziu, Samantha evadă într-un colţ de

grădină, încercînd să se reculeagă. Nu-şi putea explica cum se simţea: calmă, dar agitată; emoţionată, dar liniştită. Îşi dorea să fie cu Mike, dar el nu era acasă, fiind plecat cu treburi despre care nu dorise să-i povestească.

Cînd deodată, în faţa ei apărură băieţii lui Kane, cu cărţi de poveşti în mîini, ea privi în sus şi îi zîmbi recunoscătoare tatălui lor. Luă băieţii în braţe şi începu să le citească din povestea *George cel curios*.

Era seară cînd Vicky îi spuse că era timpul să meargă la clubul lui Jubilee şi să se pregătească pentru spectacol. Sărutînd băieţii de noapte bună, dorindu-şi să nu fi fost nevoie să plece de lîngă ei, Samantha urcă în maşina ce o aştepta afară, mergînd spre nord, către Harlem.

De cîteva săptămîni, cînd toată lumea lucra de zor, iar Sam repeta cu Ornette, nimeni nu-i dăduse voie să vadă cum s-a renovat clubul. Acum, coborînd din maşină şi intrînd în club pe uşa din spate, plecă de lîngă Vicky şi merse către partea din faţă, ascunzîndu-se în umbră, într-un loc de unde putea vedea tot ce se întîmpla.

Jeanne făcuse o treabă ce-ţi lua respiraţia. Arăta parcă desprins din perioada Art Deco, care era ultima modă în materie de decoraţiuni, în 1928. Totul era turcoaz şi argintiu, iar ringul de dans din faţa orchestrei era îmbrăcat în poleială argintie. În spatele ringului, erau mese micuţe, peste o sută, fiecare fiind acoperită cu faţă de masă turcoaz şi în mijloc, cîte o lampă.

Pe un postament era orchestra, cu un Ornette ce arăta strigător la cer de frumos, îmbrăcat în smoking, vorbind cu muzicienii, cu mult-iubita lui trompetă în mînă. Sam zîmbi cînd îl văzu. Sub faţada furioasă, Ornette era un om dulce, un perfecţionist care-şi iubea muzica mai mult decît viaţa, dar un bărbat căruia îi era teamă să-şi

arate părțile mai bune ale sufletului. Acum îşi încălzea orchestra cu un mic număr de jazz, iar Sam ştia că, în curînd, vor începe să cînte blues. În 1928, în timpurile fericite de dinaintea dezastrului pieței de mărfuri, țara era înnebunită după blues, dar în anii grei ce au urmat, oamenii voiau doar cîntece vesele, cum ar fi *Happy days are here again*. Drept consecință, cîntăreți precum Bessie Smith, au căzut în dizgrație.

Samantha privea ascunsă din locul ei cum oamenii începuseră să sosească la club. Erau veseli, iar femeile erau superbe, îmbrăcate sofisticat, cu rochii lungi. Moda anilor '20 pare, în ziua de azi, fără formă, dar pentru vremurile de atunci era deosebit de îndrăzneață. Totuşi părea foarte sexy, arătînd tot ce are mai de preț o femeie. Cînd păşea femeia, materialul de unduia şi se mula într-un mod foarte provocator.

Intrară două tinere de braț cu bărbații lor, gangsteri, iar bărbații arătau fercheşi, duri şi chiar încrezuți.

Văzîndu-i, Samantha se ascunse şi mai bine ca să nu fie văzută, pentru că se simțea nelalocul ei în cămaşă şi în blugi. Treptat, clubul începuse să se umple şi cu cît intrau mai mulți, cu atît Samantha simțea că timpul se dă înapoi, pentru că oamenii şi mediul în care se învîrteau aparțineau anului 1928.

Cînd intră Mike, Sam se lipi cu spatele de perete, privindu-l cum se mişca prin club, fiind, evident, foarte familiarizat cu împrejurimile. Poate că ar fi trebuit să fie geloasă, pentru că Mike flirta cu fiecare femeie în parte, dar nu era, pentru că acest bărbat nu semăna cu Mike al ei; acest bărbat era Michael Ransone. Acest Mike mergea altfel în smokingul perfect croit şi îşi folosea din plin privirea seducătoare.

Samantha îl urmări pe Mike cum se îndreaptă către o

pipiță cu prea mult machiaj, gesturi prea prosteşti, un rîs care se auzea din Pretoria şi, sincer, după gustul Samanthei, prea pieptoasă şi o invită la dans. Cu un țipăt de încîntare, femeia se ridică, reuşind să-şi facă să tremure toate părțile excesive ale corpului. Înainte ca Mike să-i ia mîna, ea i-o oferi. Apoi se uită la bărbatul ce stătea lîngă ea la masă, pentru a-i cere permisiunea. Acesta avea o burtă enormă, strînsă într-o vestă de un prost gust spectaculos, negru cu portocaliu. Privind deasupra burții, el dădu aprobator şi superior din cap către Mike, de parcă ar fi fost un rege. Pe Samantha o uimise întotdeauna faptul că o persoană se poate simți superioară pentru că era criminal sau criminală, de parcă ar fi realizat ceva însemnat în viață.

Escortînd femeia către ringul de dans argintiu, scăldați de luminile blînde, ce ar fi făcut-o şi pe vrăjitoarea cea rea să arate bine, Mike luă femeia în brațe şi începură să danseze tango. Uimită, Samantha rămase un moment fără aer, pentru că tocmai descoperise încă o minciună de-a lui Mike. Spusese că nu era bun de nimic pe ringul de dans, că nu era în stare decît să ia o fată în brațe şi să se legene cu ea, dar Sam văzu că întruchipa visul oricărui dansator. Cu muşchii pe care-i avea, putea conduce orice fel de femeie, dansatoare sau nu; o putea roti cînd trebuia, fără probleme. Mike era în stare să o facă pe tipa din brațele lui să pară că ştie să danseze.

Cînd tangoul se termină, Mike o duse înapoi la gangsterul ei. După ce îl privi să vadă dacă i se permitea, Mike sărută mîna femeii.

– Hei, puştiule! zise gangsterul, chemîndu-l pe Mike la el.

Fără să dea vreun semn că ar fi fost jignit de o chemare atît de autoritară, Mike se duse către bărbat, care îi

strecură în buzunarul sacoului o bancnotă de zece dolari.

Samantha trebui să-şi revină, pentru că era cît pe ce să alunece, ieşind din umbră. Cum îndrăznea umflatul şi nenorocitul şi porcul ăla, care era implicat în afaceri ilegale, să se poarte aşa cu Mike?

– Eşti gata?

Surprinsă, Samantha se întoarse şi o văzu pe Vicky, îmbrăcată cu o rochie încîntătoare, mătăsoasă, din satin albastru, cu fruntea înconjurată de o bandă cu diamante, despre care Sam nu avea nici o îndoială că erau veritabile, de care atîrnau şiruri de perle.

– Da, sînt gata, răspunse Samantha.

Mergînd după Vicky către cabina de probe, Samantha ştia că, cu fiecare minut care trecea, începea să piardă contactul cu realitatea. Vicky şi celelalte femei erau în diferite stadii de îmbrăcare; peste tot stăteau împrăştiate toalete lungi, brodate, sclipitoare, iar în partea cealaltă a camerei era o oglindă luminată, pe al cărei suport stăteau aliniate tot felul de borcănaşe şi sticluţe de fard.

– Lila? şopti Samantha.

– Da, iubito, spuse Daphne/Lila, apoi se întoarse şi se uită la Samantha din cap pînă-n picioare. Ar fi bine să fii gata. Nu mai ai timp. Aplecîndu-se în faţă, Lila şopti: Doar n-ai vrea să-l dezamăgeşti pe Mike în ultima noapte.

De parcă i s-ar fi tras un pumn în stomac, Samantha trase adînc aer în piept. Lila nu ar fi trebuit să ştie că aceasta era ultima noapte în care Maxie cînta la clubul lui Jubilee.

Uitîndu-se peste umăr la celelalte fete, Lila şopti:

– Nu-ţi face griji, nici una dintre ele nu va vorbi.

Samantha dădu din cap.

– Rochia ta, zise Vicky şi cînd Sam se întoarse, în braţele lui Vicky era rochia lui Maxie. Nu era o copie, după cum crezuse, era rochia originală. Mike explicase că ar fi costat prea mult să reproducă rochia, aşa că Jilly luase legătura cu Societatea costumaţiilor din America şi, prin ei, găsise un specialist care curăţase rochia.

Mîinile Samanthei tremurau cînd o luă de la Vicky.

– Bijuteriile sînt pe masă, iar lenjeria e în spatele tău.

– Baftă, strigă Lila în urma ei, în timp ce fetele celelalte ieşiră din cameră, urmate de Vicky.

Rămasă în mijlocul cabinei, cu toaleta lui Maxie pe braţe, singură în camera mare, Samantha se simţi străbătută de un fior. Întorcîndu-se, văzu canapeaua, acoperită de lucruri femeieşti: pantalonaşi, bluze, pantofi cu tocuri. În colţ mai era un vraf de haine, iar Samantha ştiu fără îndoială că dedesubt era ascunsă mica poşetă de călătorie a lui Maxie ce conţinea economiile ei de-o viaţă şi banii lui Mike, vreo cinci mii de dolari în bancnote de o sută.

Tremurînd în continuare, Samantha aranjă rochia pe spătarul scaunului şi începu să se dezbrace, apoi se îmbrăcă cu lenjeria lui Maxie. Imediat ce simţi hainele lui Maxie pe piele, începu să se simtă o altă persoană. Era de parcă hainele ar fi avut proprietăţi magice care-l transformau pe purtător în altcineva. Şi nu era de mirare, se gîndi Samantha, trăgîndu-şi peste cap rochia de mătase, avînd în vedere că văzuse rochia în noaptea aceea.

Cu cîteva zile în urmă, bunica ei îi povestise ce se întîmplase de fapt în noaptea aceea, care schimbase vieţile atîtor oameni. Maxie îi povestise totul lui Sam, pînă în momentul cînd ieşise pe la intrarea artiştilor că-

rînd geanta ei şi pe cea a lui Juma' de Mînă.

Samantha îşi ascultase bunica, chiar simţise ceea ce-i spunea, dar uneori i se părea că era aproape indiferentă, amorţită. Doar cu cîteva zile în urmă ascultase povestea lui Maxie, apoi i se spusese că mama ei fusese torturată înainte de a fi omorîtă cu sînge rece. Oare era o limită pentru cîte poate îndura cineva? Care e oare capacitatea de înţelegere şi reacţie a omului?

Cu rochia pe ea, se aşează în faţa măsuţei de toaletă, pentru a-şi verifica machiajul.

– Mai ai zece minute, Maxie, se auzi vocea unui bărbat de după uşă.

În zece minute va trebui să se ducă în faţa acelor oameni şi să le cînte; va trebui să facă exact ce făcuse Maxie în noaptea aceea.

Brusc, se uită la uşa închisă a cabinei. Era murdară şi pătată.

Sam se uită în oglindă. Trebuia să se gîndească la asta ca la o piesă de teatru în care juca, încercînd să-l ajute pe Mike. El spusese că urma să facă poze pentru viitoarea carte şi...

Se luă cu mîinile de cap. Acum Ornette începuse să cînte, iar ea avea dificultăţi în a-şi aminti că nu era decît un joc. Nu putea să nu se gîndească la mama ei şi la cît de singur se simţise bunicul Cal, după ce soţia îl părăsise.

Totul începuse cu această noapte, tot ce s-a întîmplat începuse din această noapte lungă şi sinistră; vieţi ruinate, vieţi distruse, vieţi...

– Nu pot să fac asta, şopti Samantha şi dădu să se ridice, dar văzu cutia de pudră de pe măsuţa de toaletă. Era o cutie obişnuită, albastru cu alb, cu un praf roz.

Luă puful şi se uită la el. Poate că totul începuse cu

pudra pe care Maxie i-o aruncase în cap lui Michael Ransone. Pentru cîteva clipe, Samantha îşi lăsă capul pe braţe, eliberîndu-şi mintea de tot ce i se spusese, fără efort şi dîndu-şi voie să-şi amintească totul, în amănunt.

– E rîndul tău, zise Vicky, deschizînd uşa.

Cînd domnişoara Samantha Elliot se ridică în picioare, netezindu-şi buclele perfecte ale părului blond, era Maxie şi era pregătită.

Capitolul 34

America Centrală
1921

Mary Abigail Dexter îşi împuşcase ce-l de-al patrulea tată cînd avea paisprezece ani, dar, pe vremea aceea, o viola de la vîrsta de doisprezece. Singurul ei regret a fost că nu l-a omorît. Ar fi vrut, dar plîngea şi era rănită, iar sufletul îi era distrus. Trăsese ca o proastă, ţintindu-i capul mic, în loc de piept, aşa că glonţul se oprise în umărul lui păros, în loc să-i intre în gura care rînjea la ea ca de obicei.

Dar împuşcătura şi priveliştea propriului sînge l-au şocat îndeajuns de mult, încît Abby să apuce să iasă din casă şi să fugă, ceva ce a tot încercat în trecut, dar fără succes.

Mergea de două zile fără să fi mîncat nimic, dar asta nu era ceva neobişnuit pentru Abby, pentru că, de obicei, mama ei era prea beată sau prea ocupată cu bărbaţii ei, pentru a-şi hrăni propriul copil. După ce se îndepărtase îndeajuns de oraşul ei „natal", vîndu pistolul, cumpărîndu-şi un bilet către New York, un loc unde spera să-şi găsească anonimatul.

Cînd ajunse la New York, cheltui cît mai puțin posibil pe mîncare, o rochie ieftină, o pereche de pantofi cu tocuri înalte şi un ruj, încercînd să pară ceva mai în vîrstă. Luă ziarul din ziua anterioară, pe care-l găsise pe o bancă în parc, încercînd să-şi caute o slujbă.

Singurul principiu pe care-l avea Abby era de a nu trăi niciodată ca mama ei, al cărei mod de viață depindea de dorințele sexuale ale bărbaților. Crescînd, Abby învățase că dacă o femeie nu are grijă de ea însăşi, nimeni nu o va face. Se jurase că la vîrsta de patruzeci şi şapte de ani nu va trăi, ca mama ei, într-o baracă amărîtă.

Nu erau multe slujbe bine plătite pentru femei în ziar, mai ales pentru cele minore şi necalificate. În cea de-a patra zi de cînd era în New York, adunîndu-şi curajul, Abby se duse la un bar din Greenwich Vilagge şi rugă să fie dusă la proprietar, pentru a o cunoaşte, pentru că venise pentru postul de chelneriță. Bărbatul îi aruncă o privire şi spuse că nu, dar Abby, care era disperată, pentru că nu mîncase de două zile, dormise pe bănci în parcuri şi o dureau picioarele sîngerînde de atîta mers în pantofii ieftini cu toc înalt, începu să se roage. A implora pe cineva era ceva ce nu făcuse niciodată, nici măcar față de prietenii şi aşa-zişii soți ai maică-si – se recăsătorise de multe ori, însă fără să se deranjeze să şi divorțeze – care îi făceau tot felul de porcării, dar acum Abby se ruga, implora.

– Cîți ani ai, puştoaico? întrebă omul, ştiind că avea copii mai în vîrstă decît această fată.

– Douăzeci şi unu, răspunse Abby repede.

– Mda, şi eu sînt Rudolf Valentino. Willie ştia că va avea probleme dacă o angaja pe puştoaica asta, care, dacă ghicea el bine, avea vreo cincisprezece ani, dar

vedea sub părul ei nespălat de mult şi sub rujul întins că avea clasă şi era deşteaptă. Nu avea ochii aceia rotunzi de şoarece al majorităţii fetelor de şaisprezece ani, care erau chelneriţe şi care rămîneau aşa, în caz că nu mureau de vreo boală venerică.

– O.K., puştoaico, ai slujba, zise el. Dar dacă se plînge careva de tine, o tai de-aici.

Recunoştinţa din ochii ei îl făcuse pe Willie să se foiască nervos pe scaun. Scoase portofelul din buzunar şi îi dădu o bancnotă de douăzeci de dolari.

– Uite un avans. Ia-ţi nişte haine decente şi mănîncă măcar ceva.

Ceea ce simţea Abby nu se putea exprima în cuvinte, aşa că nu făcu decît să se uite cînd la bărbat, cînd la bancnotă.

– Haide, ieşi afară de aici. Să te întorci mîine seară la şapte.

Cînd Abby se întoarse a doua zi, Willie ştiu imediat că făcuse una dintre cele mai bune afaceri, pentru că fata avea bun gust. Era îmbrăcată ca în revistele de modă pentru doamne, simplu şi elegant şi, din momentul în care Willie a văzut-o, a ştiut că viaţa ei se va schimba.

În nici doi ani, afacerea lui se schimbase, de la un bar-bordel de doi bani, la un local unde nu veneau decît doamne şi domni respectabili. Abby fusese cea care se ocupase de tot. Redecorase barul, făcuse uniforme pentru angajaţi şi preluase contabilitatea. După ce trecuseră trei ani, Willie era îmbrăcat cu costum croit la comandă şi purta un ac de cravată cu diamant de trei carate.

Era în anul 1924, iar Abby avea şaptesprezece ani, cînd îl întîlni pe tînărul gangster, cunoscut ca Doc. Imediat, Abby recunoscu pe cineva la fel de ambiţios ca ea.

Doc era micuţ şi nedezvoltat, într-un fel ce putea fi

cauzat de malnutriția la care fusese supus în copilărie. Pe gît avea o cicatrice enormă, iar ochii i se mişcau permanent în toate direcțiile. De fapt, totul în el era în mişcare.

În umbra micului om era un bărbaț înalt, cu o față bovină. Mai avea doar jumătate din mîna stîngă şi i se spunea Joe Juma' de Mînă. Joe se ducea peste tot unde mergea Doc, inclusiv la toaletă; pînă şi mîncarea i-o gusta înainte ca Doc să ia masa.

După prima noapte în care a venit la club, Abby s-a ocupat personal de Doc, ceea ce nu prea făcea de obicei, mai ales de cînd devenise administrator, dar era ceva care o atrăgea la Doc. Amîndoi trecuseră prin multe de-a lungul scurtelor vieți şi undeva, pe drum, pierduseră capacitatea de a simți precum ceilalți oameni.

Timp de şase luni, Doc veni la club, iar în acest timp, nu schimbă nici o vorbă cu Abby, dar, după ce trecuseră cele şase luni, Juma' de Mînă veni la ea şi îi spuse că Doc o aştepta în maşină, pentru că voia să stea de vorbă cu ea.

Lui Abby îi luă ceva timp să se hotărască dacă să se ducă sau nu, pentru că presimțea ce voia să-i spună Doc: voia să fie amanta lui. Pe de altă parte, lui Abby îi plăcea ideea de a fi protejată de un gangster. Aceştia făceau, de obicei, cadouri scumpe femeilor şi poate că Abby le va putea vinde şi poate că, într-o zi, îşi va putea cumpăra propriul ei local. De asemenea, gangsterii nu prea aveau parte de viață lungă, ceea ce ei îi convenea, cînd era vorba de bărbați. Ceea ce nu-i plăcea era gîndul că trebuia să se culce cu el. Nu mai dorea să aibă de-a face cu nici un bărbat. Viața maică-si şi soții maică-si o făcuseră să nu îşi mai dorească vreodată sex.

După un timp, se hotărî să vadă ce voia să-i spună

Doc, aşa că se duse la maşina lui, o limuzină lungă şi neagră şi se aşeză lîngă el, fără să fie încurcată de omniprezentul Joe. Abby rămase surprinsă de cererea lui Doc: o voia ca amantă, dar numai de faţadă. Regulile erau: fără sex între ei doi, iar ea, fără alţi bărbaţi. În schimb, dacă îl accepta, va avea grijă de ea financiar, chiar dacă nu va mai voi să lucreze la Willie şi nu va face altceva toată ziua decît să-şi vopsească părul şi unghiile. Dar Abby se simţea foarte îndatorată faţă de Willie şi, deşi o plătea prost şi nu îi mulţumise niciodată pentru ceea ce făcuse pentru el, voia să rămînă cu el; avea nevoie de ea. Lui Doc nu-i păsa, aşa că Abby respiră uşurată că nu trebuia să-l părăsească pe Willie, iar Doc îi oferi primul dintre multele cadouri: un colier de diamante. De-a lungul anului următor, Abby primi un apartament mobilat, pe numele ei, blănuri, bijuterii şi haine frumoase. În schimb, cînd nu lucra, se ducea cu Doc unde voia el şi arăta întotdeauna fantastic pentru că asta conta cel mai mult pentru Doc: să arate lumii că putea avea cea mai rasată şi stilată femeie la braţ.

Era în anul 1926. Abby avea nouăsprezece ani şi pleca de la localul lui Willie. Pe atunci, Abby angajase o orchestră pentru a îmbunătăţi atmosfera din bar. Într-o noapte, solista răguşi şi era în imposibilitate de a cînta, aşa că Abby rămase fără solistă care să-i distreze pe consumatori. După ce căută ore întregi un înlocuitor, se hotărî să cînte chiar ea.

Din momentul în care păşi pe scenă, ştiu că era acasă. Toată lumea, inclusiv Doc şi Willie, credeau că Abby era la fel de rece în interior cum părea şi în exterior. Nimeni nu bănuia pasiunea adînc ascunsă în sufletul ei, pentru că acea pasiune izbucnea doar în momentul în care cînta. Abby nu putea spune oame-

nilor ce simțea, dar putea cînta ce simțea. Fiecare vers al blues-urilor pe care le cînta era rostit din suflet, dezvăluind publicului sentimente ascunse.

După spectacol, audiența aplaudă furtunos, ridicată în picioare, şi auzindu-i Abby ştiu imediat ce voia să facă cu viața ei.

Singura persoană care nu o voia cîntăreață era Willie, pentru că acesta privea în viitor şi ştia că Abby îl va părăsi şi că nu-şi va putea conduce clubul fără ea. Gîndindu-se numai la propriile-i nevoi, Willie spuse că aplauzele erau pentru felul în care arăta, nu pentru vocea ei. Cu aceste cuvinte, pierdu loialitatea lui Abby. Ea îl iertase pentru că nu o plătea cum se cuvine şi pentru celelalte nimicuri, dar nu-l putea ierta pentru minciună.

Se duse la Doc şi îi spuse că voia să cînte într-un loc drăguț şi că voia să plece de la Willie, aşa că Doc o instală la clubul lui Jubilee din Harlem, un loc unde femeile străluceau, acoperite de diamante, iar bărbații erau înconjurați de aura puterii. Atunci, cînd semnă cu Jubilee un contract pe doi ani, îşi schimbă numele în Maxie.

Maxie avu neplăceri cu adaptarea la noul local, pentru că femeile nu o plăceau. La Willie, femeile erau speriate şi de propria umbră şi se temeau de Maxie. La Jubilee, fetele din spectacol erau, de asemenea, amante de gangsteri, iar unii dintre ei lucrau pentru Scalpini, care era cu mult mai puternic decît slăbănogul de Doc.

De parcă Maxie nu ar fi avut destule necazuri, cu ore în şir de repetiții zilnice, cu colegi ce erau cît se poate de reci cu ea şi cu preocuparea permanentă de a arăta absolut perfect pentru Doc, mai era şi Michael Ransone. Acesta fusese angajat de Jubilee pentru a dansa cu iubitele gangsterilor care erau prea graşi sau prea leneşi sau n-aveau chef să danseze cu ele.

Într-adevăr, Michael Ransone era o problemă pentru Maxie, pentru că toate fetele erau îndrăgostite de el. Nu numai că era frumos şi că avea ochi ce se deschideau doar pe jumătate, ochi ce chemau femeile în dormitor. Nu numai că avea obrazul fin şi ochii de culoarea mării pe timp de furtună, undeva între albastru şi gri sau părul des, blond- închis şi ondulat sau buzele pline şi senzuale. Nu, ceea ce le făcea pe femei să-l iubească pe Michael Ransone era felul lui dulce ce a fi. Miere fierbinte. Miere fierbinte, lichidă, dulce. Michael nu trebuia decît să se uite la o femeie, pentru a simți ce avea nevoie şi a-i oferi pe loc. Putea fi blînd şi seducător sau dur şi pretențios. Era orice şi-ar fi visat o femeie la un bărbat şi era ştiut faptul că seducea numai deschizînd gura. Tot ce trebuia să facă era să se uite la o femeie peste paharul aburind de şampanie rece, cu acei ochi leneşi, înceți, iar ea se încălzea atît de tare încît simțea nevoia să se dezbrace. Uneori femeile şuşoteau între ele că dacă o femeie ar rezista ochilor lui Mike, ar capitula cu siguranță auzindu-i vocea. Era profundă, moale şi languroasă.

Pînă atunci, Michael nu dăduse greş cu nici o femeie. Luase ce-şi dorise de la fiecare, iar la urmă spusese: „Mulțumesc".

Dar atunci, Michael Ransone o cunoscu pe Maxie.

Prima oară cînd Mike intră în cabina de schimb a fetelor – ce mai conta dacă le vedea fără haine, odată ce se culcase cu fiecare dintre ele? – după ce Maxie începuse să cînte la club, se gîndi să o întîmpine cum se cuvine. În fond, de ce să-şi mai risipească energia, cînd nu se putea ca o femeie care cîntă cu senzualitatea lui Maxie, să nu fie o bucățică fierbinte?

În loc de capitularea rapidă la care se aşteptase,

spre consternarea lui, fără să adreseze nici un cuvînt, Maxie îi aruncă în cap o cutie plină de pudră. La început, nici lui Mike, nici fetelor nu le veni să creadă ce s-a întîmplat. Nimeni nu-l refuzase pe Mike. A te culca cu el era un fel de inițiere pentru club.

Cînd, în cele din urmă, îşi dădură seama ce făcuse Maxie, era greu să-ți dai seama cine era mai furios, fetele sau Maxie. Luni întregi, după incidentul cu pudra, Maxie trebui să îndure micile răutăți pe care şi le fac femeile între ele: îi lipsea fardul, nu-şi găsea un pantof, descoperea cîte o pată pe rochie. Maxie le îndură pe toate, nu se plînse niciodată, nu spuse nimic nici unei femei, era întotdeauna amabilă şi politicoasă.

Mai greu de îndurat față de răutățile femeilor era felul în care o trata Michael Ransone. Era furios cu adevărat că-l refuzase şi nu ascundea asta. După ce mai încercă încă de două ori să o seducă, răspîndi în tot clubul zvonul că era frigidă, poreclind-o Prințesa de Gheață şi spunînd tuturor că se credea prea doamnă pentru un club de noapte. O şicana neîncetat.

Cea care i-a spus lui Mike s-o lase baltă cu bîrfele răutăcioase a fost Lila, prim-dansatoarea, care începuse să admire tăria de caracter a lui Maxie şi respectul față de sine pe care şi-l purta. Şi tot Lila a fost cea care a invitat-o prima oară pe Maxie la cumpărături, împreună cu ea şi cu fetele, rugînd-o să le ajute să-şi aleagă nişte rochii decente. Maxie era puțin bănuitoare, fiindu-i teamă să nu fie vreo cursă de-a lor, dar se duse şi se distră minunat. Cînd femeile îşi dădură seama că nu era atît de cu nasul pe sus cum credeau, ci era timidă, Lila ghici că biata fată nici nu avusese şansa de a învăța cum să-şi facă prieteni.

După aceea, femeile începură să o accepte pe Maxie

în grupul lor, invitînd-o cu ele şi acceptînd invitaţiile ei.

Dar Mike nu se potolea, încercînd la fel de furios să obţină o reacţie de la ea, dar nu reuşi. Cînd Lila îi spuse să o lase în pace şi îi trînti uşa în nas, Mike era îndeajuns de supărat cît să omoare un om.

Apoi, într-o noapte, viaţa lui Mike se schimbă pentru totdeauna. O oră mai tîrziu după ce plecă de la club îşi dădu seama că şi-a uitat portofelul în buzunarul smokingului, la club. Plin de ciudă pe sine, se înapoie la club, unde găsi totul încuiat şi cufundat în întuneric. Ştiind că încuietoarea unui geam de la toaletă era stricată, aşeză tomberoanele de gunoi unul peste celălalt şi se căţără pe fereastră.

După ce-şi luă portofelul, cînd să plece din club, i se păru că a auzit ceva. Merse de-a lungul coridorului şi văzu lumină pe sub uşa de la cabina fetelor. O deschise încetişor, privi înăuntru şi o văzu pe Maxie stînd la masă şi plîngînd, dar nu oricum, ci în felul în care el şi ceilalţi copii din orfelinat obişnuiau să plîngă: încet, de parcă ar fi fost pedepsiţi dacă i-ar fi descoperit cineva.

Fără să stea pe gînduri, făcu ceea ce îşi dorise şi el odată, la rîndul lui: se duse la ea, îngenunche şi o luă în braţe. După un moment în care Maxie se luptă cu el, se calmă şi se agăţă de el şi Mike de ea. Dacă i-ar fi spus cineva că motivul pentru care se culca cu toate femeile era că le voia aproape de el, voia ca ele să-l iubească, ar fi rîs, pentru că îi plăcea să creadă despre sine că era independent, că nu avea nevoie de nimeni. Îi plăcea să creadă că era genul de tip „iubeşte-le şi lasă-le" şi ştia că asta credeau femeile despre el. Nici una dintre ele nu-l luase în serios pe frumosul dansator de bar.

Văzînd că Maxie nu se putea opri din plîns, Mike o duse pe canapeaua lipită de perete, aruncă rochiile şi

accesoriile aşezate claie peste grămadă şi se aşează cu ea în braţe.

Cînd se sărutară, a fost cel mai firesc gest din lume. Limita de furie simţită reciproc se transformă repede în pasiune; începură să se dezbrace unul pe celălalt, rupîndu-şi hainele. Făcură dragoste pe canapea, o dată, de două ori, de trei ori, fără să-şi vorbească, de teamă ca vraja să nu dispară odată cu primul cuvînt rostit. Lui Mike îi era teamă ca Maxie să nu fie ca şi celelalte femei, să nu-i spună: „A fost grozav, Mike, dar acum trebuie să mă întorc la al meu".

Aproape că se luminase de ziuă, cînd Maxie vorbi prima. Obosită, satisfăcută, zăcea în braţele lui Mike, ştiind că nu voia să se desprindă de acolo, că nu voia să plece din locul în care se simţise în siguranţă pentru prima dată.

– Dacă află Doc, ne omoară pe amîndoi.

Lui Mike îi trebuiră cîteva secunde să-şi calmeze inima înfuriată; cuvintele ei arătau că va continua să se întîlnească cu el.

– O să păstrăm secretul, spuse el, iar Maxie dădu din cap, pentru că simţise că şi el ştia ce însemnau secretele.

De-a lungul lunii următoare, ea şi Mike se întîlniră clandestin, într-un apartament unde nu curgea apa caldă şi unde şoarecii şi şobolanii erau ca la ei acasă. Făceau dragoste, dar, de asemenea, discutau, povestindu-şi unul celuilalt viaţile, pentru că era prima oară cînd fiecare dintre ei avea un prieten căruia să i se destăinuiască.

La club, încercară din răsputeri să ţină secretă iubirea lor. Vorbeau la fel. Mike spunea în continuare despre Maxie că era o cătea rece, iar ea îşi ţinea nasul pe

sus cînd el era în preajmă.

Dar nu le păcăleau pe femei. În primul rînd, modul lui Mike de a se comporta se schimbase, inclusiv pe ringul de dans. În al doilea rînd, era privirea din ochii lui Mike. Înainte, o privea pe Maxie cu ochi strălucind de furie, iar acum, aceiaşi ochi străluceau plini de iubire. Nu dorinţă, ci iubire.

Observaseră ce se întîmpla; într-o noapte, Maxie încercă să le facă să creadă că ea şi Mike se urau în continuare, aruncîndu-i în faţă un pahar de şampanie.

Mike strică totul, pentru că o apucă pe Maxie de umeri şi o sărută apăsat pe gură. Cînd Mike ieşi din cabină, se lăsase tăcere, pînă cînd se auzi vocea Lilei:

– Draga mea, ar trebui să ai grijă cu unu' ca Doc.

Maxie nu putu decît să dea din cap.

Capitolul 35

Maxie era sigură că nu fusese niciodată în viața ei atît de fericită ca în seara aceea. Totul i se părea frumos la clubul lui Jubilee, de la mingea cu pătrățele de oglindă ce reflecta lumini pretutindeni pînă la oameni. În seara asta, clubul părea plin de oamenii lui Doc, dar nici măcar manierele lor necioplite nu puteau afecta fericirea lui Maxie.

Era dificil să cînte blues, era greu să cînte despre un bărbat care te părăseşte şi nu te mai iubeşte, cînd ştia că în seara asta va părăsi oraşul împreună cu Michael. Genţile ei erau împachetate şi pregătite, aşteptînd să se termine ultimul spectacol, apoi ea şi Mike se vor strecura, se vor duce undeva în Vest sau în California, oriunde, cît mai departe de Doc şi de cei de teapa lui.

Cîntînd, îl văzu pe Mike valsînd cu o femeie cu părul de culoarea şi aspectul unei căpiţe de fîn, ce îi înconjura umerii cu un braţ, mestecînd gumă în urechea lui. Cînd trecu pe lîngă Maxie, el îi făcu cu ochiul, apoi îşi dădu ochii peste cap. Cîntecul dureros pe care-l cînta Maxie deveni un cîntec de dragoste.

Cînd, în sfîrşit, veni rîndul lui Maxie să ia pauză, iar Lila şi fetele intrară în scenă pentru numărul următor, Maxie abia mai putea să-şi stăpînească emoţiile.

Grăbindu-se către cabină, Jubilee îi tăie calea în holul întunecat.

– N-ar trebui să te dăruieşti aşa, puştoaico, spuse el cu blîndeţe, iar ea ştiu că se referea la modul de a cînta şi la felul în care îi zîmbise toată seara lui Mike.

Maxie era bucuroasă că întunericul îi ascundea roşeaţa din obraji. Se simţea prost pentru că nu-i spusese lui Jubilee că pleca în seara aceea, dar ea şi Mike fuseseră de acord să păstreze secretă plecarea, iar asta însemna să nu spună nimănui, să nu-şi ia la revedere de la nimeni.

Prefăcîndu-se că habar n-avea la ce se referea Jubilee, Maxie trecu pe lîngă el şi se îndreptă către cabina de schimb, dar Mike o prinse din umbră, trăgînd-o într-un colţ întunecos şi sărutînd-o de parcă de asta i-ar fi depins viaţa.

– Mike, zise ea, încercînd să-l oprească, dar mîinile lui o mîngîiau peste tot deodată. Mike, putem fi văzuţi.

El îi luă cu tandreţe obrajii în mîini şi o sărută dulce.

– Ce mai face copilul meu?

– E sănătos, răspunse ea. În siguranţă şi fericit, exact ca mama lui.

O sărută din nou.

– Exact ca tatăl lui.

Rîseră amîndoi încet.

Folosindu-şi toată puterea, Maxie îl împinse.

– Încă trei ore, zise ea. În trei ore vom fi plecaţi. Deodată i se făcu teamă, pentru că i se părea că va fi abandonată de toţi cei dragi.

– Mike, n-o să...? Adică...

Mike îi apăsă buzele cu un deget.

– N-o să mă joc cu sentimentele tale. Te-am lăsat însărcinată şi crezi că te voi abandona, lăsîndu-te să-mi

creşti singură copilul? Răspunsul este da, nu vreau să-mi petrec restul vieții valsînd pe ring cu femei fără creier şi să-mi petrec serile cu gangsterii. Ce mai discutii: „Hei, Năsosule, se strîmbă el, cîți ai omorît azi? Doar trei? Mi-ai promis patru. Îmi datorezi zece dolari".

Maxie chicoti.

– Mike, eşti îngrozitor. Acum, fugi de-aici, pînă nu dă careva de noi.

După încă un sărut prelung, plecă de lîngă ea, pentru a se întoarce în ringul de dans în timp ce Maxie intră în cabină, pentru a-şi verifica machiajul şi coafura, înainte de a intra din nou în scenă.

Cu rujul în mînă, se uită în oglindă şi la început nu-i veni să-şi creadă ochilor. Un băiețel de vreo nouă ani deschise uşa fără zgomot şi rămase în prag, cu lacrimi curgîndu-i pe obraz.

Maxie se întoarse la el.

– Ce s-a întîmplat? În vocea ei se simțea îngrijorarea, era adevărat, dar şi frica; acest sentiment era inevitabil pentru un loc populat cu oameni de genul lui Doc.

– Cineva l-a împuşcat pe tăticul meu.

Fără să scoată un cuvînt, cu ochii mari, Maxie se ridică de pe scaun, se duse către copil, luîndu-l de mînă. Băiatul o conduse către biroul lui Jubilee.

La început, Maxie nu văzu bărbatul întins pe podea, pentru că era parțial ascuns după biroul mare. Era Joe Juma' de Mînă, omul care îl urma pe Doc peste tot. La prima vedere, lui Maxie, îngrozită, i se păru mort, pentru că avea o gaură de glonț într-o parte a capului, o gaură aproape fără sînge, înconjurată de multiple cicatrici mari şi vechi. Dar Joe deschise ochii.

Îngenunchind, Maxie se duse la el şi îi luă blînd capul în poală.

– Joe, şopti ea, îndepărtîndu-i şuviţele de păr de pe frunte. Deja începuse să simtă sîngele curgîndu-i din rană pe rochie.

Deschizînd ochii, Joe se uită la ea, dar apoi privirea se îndreptă către fiul lui ce stătea la picioarele lui şi plîngea în tăcere. Maxie nu ştiuse că Joe avea un copil; de fapt, nici n-o prea interesa persoana lui, era doar umbra lui Doc şi nimic mai mult, o umbră care nu articula nici un cuvînt, mulţumindu-se doar să fie aproape de stăpînul lui.

– Ai... grijă de el... pentru mine, şopti Joe, uitîndu-se la fiul lui.

– Taci, zise Maxie. Mă duc după un doctor.

– Nu! spuse Joe, apoi închise ochii şi se gîndi pe moment că a murit, dar el îi deschise din nou. Ascultă... zise el. Trebuie să-ţi spun.

– Da, şopti Maxie, aplecîndu-se în faţă. Chiar şi ea ştia că o asemenea rană nu avea nevoie de doctor.

– Doc m-a omorît.

Afirmaţia era peste puterea de înţelegere a lui Maxie, pentru că dacă lui Doc îi păsa de cineva, acesta era Joe.

– Nu, nu se poate.

Slăbit, Joe ridică mîna mutilată.

– Nu-i mai sînt de folos. Am tras prost.

Ţinîndu-i capul şi simţind căldura sîngelui ce i se scurgea pe rochie, Maxie tot nu putea să creadă. Joe arătă către trenci, iar Maxie îşi dădu seama că voia ceva din buzunar. Căută înăuntru şi scoase o geantă, prea micuţă pentru a păstra o sumă mare de bani.

– Ştiam... zise Joe. Ştiam că aşa va fi. Am luat... banii. Să nu-i cheltui.

Ţinînd geanta, Maxie dădu din cap.

– Nu, bineînţeles că n-o să-i cheltui.

– Ajută-mi băiatul. Pentru un moment, Joe încercă să se ridice, iar ochii îi străluceau de efort. Jură.

– Da, spuse Maxie, simțind cum îi curg lacrimile. Îți jur că voi avea grijă de el.

Joe se relaxă, rămas aproape fără putere.

– Doc nu ştie... de băiat. Este secret. Şi banii la fel!

– Îți voi păstra secretele, spuse Maxie. Pe toate. În clipa următoare ştiu că Joe îşi dăduse sufletul.

Cu tandrețe, îl întinse la loc pe podea, se întoarse către băiat, îl luă în brațe şi îl strînse pentru o clipă, în timp ce el plîngea.

– Îl vreau pe tăticu'.

Din instinct, Maxie ştiu că nu avea timp să aline copilul. Doc spusese că nu putea veni în seara aceea la club, că avea altă afacere de rezolvat şi nu putea ajunge în ambele locuri. Tocmai absența lui a fost motivul pentru care ea şi Mike îşi aleseseră acea seară ca să dispară. Dar acum, Maxie simțea că se va întîmpla ceva oribil. Doc avea un motiv pentru care o minţise şi făcuse să fie omorît un om care fusese prietenul şi bodyguardul lui. Brusc, se ridică de lîngă copil. Nu mai avea timp, o ştia. Trebuia să aibă grijă de acest copil, apoi să-l ia pe Mike şi, împreună, să plece din acest club. Dacă ea şi Mike voiau să plece, trebuiau s-o facă acum, nu după terminarea spectacolului.

Trăgînd copilul după ea, cu geanta de pînză a lui Joe în mînă, Maxie se duse în cabină. Acolo, ascunsă sub o grămadă de haine, era gentuța ei de voiaj, burduşită cu lucruri necesare pentru călătorie şi unde ascunsese un pachet cu bani, în bancnote de o sută, bani ce îi economisise în ani de muncă şi cîntat. Nu ezită şi scoase banii din geantă şi îi puse în buzunarul unei bluze de-a Lilei din relon albastru, ce atîrna pe spătarul scaunului.

– Cine e mama ta? îl întrebă pe copil, încercînd să nu-i transmită sentimentul de panică ce creştea în ea, dar fără să reuşească.

Copilul nu-şi dădea seama ce voia de la el. Mama lui era mama lui şi nimeni altcineva.

Maxie luă copilul de bărbie, poate puțin mai dur decît ar fi vrut.

– Spune-mi adevărul! Mama ta e o mamă bună? Maxie avea mult prea multă experiență în materie de mame rele pentru a mai avea încredere într-o femeie doar pentru că purta titlul sfînt de „mamă".

Copilul tot nu înțelegea.

Exasperată, Maxie zise:

– Te bate? Acasă e curat? Doarme cu mai mulți bărbați în pat?

Copilul începu din nou să plîngă.

– Nu mă bate şi la noi e mereu curat şi nu doarme decît cu tata în pat.

Maxie se simțea vinovată şi ar fi vrut să-l aline pe băiat, dar nu putea. I se puse un nod în gît pentru că ştia că timpul trecea, iar ea trebuia să-l caute pe Mike, pentru ca amîndoi să plece odată din clubul acela nenorocit.

Puse grămada de bani în mîinile băiatului. Era tot ce aveau ea şi Mike şi habar n-avea cu ce bani vor călători, cu ce îşi vor cumpăra o casă, dar acum nu se putea gîndi la asta. Acum, cel mai important lucru din lume era ca ea şi Mike să scape cu viață.

– Dă-i ăştia mamei tale, îi ordonă copilului, şi spune-i să plece din New York. Acum fugi cît poți de tare. Spune-i să plece în noaptea asta.

După ce clipi de cîteva ori nedumerit, băiatul ieşi din cabină şi o luă la fugă. Un moment, Maxie rămase pe loc şi îl urmări plecînd, înainte să se întoarcă în cabină.

Acolo era Doc, cu un pistol cu amortizor în mînă. Fără să scoată un cuvînt, îi făcu semn să intre înăuntru.

Ar fi dificil de descris ce simțise atunci Maxie. Nu era speriată, simțea doar o greutate enormă, pentru că știa că viața ei luase sfîrșit. Un bărbat ca Doc nu-l lăsa nepedepsit pe care care îl înșelase și ea nu mai avea nici o îndoială că știa de ea și de Michael.

Poate că asta merita, se gîndi ea, pentru că odată fusese de acord cu regulile lui, pe care mai apoi le încălcase.

Încet, încuie ușa în urma lui cu o cheie mare, de existența căreia ea habar n-avea. Dorind să fie curajoasă, dorind să înfrunte moartea cu capul sus, Maxie se întoarse cu fața la el, cu spatele la masa de toaletă luminată și plină de cosmetice și îl înfruntă; el se așeză pe un scaun de vizavi.

– Cum ai aflat?

Rînjetul lui o cutremură; era evident că nu avea de gînd să-i spună.

„Se distrează", se gîndi ea, privindu-l. „Dumnezeule, ce se mai distrează! Nimic altceva nu-i făcea plăcere, nici sexul, nici mîncarea, nici oamenii care țineau la el, nimic nu-i făcea plăcere în afară de gîndul că va ucide pe cineva, că avea control absolut asupra vieții și morții unei ființe umane".

Știind că acum nu mai avea nimic de pierdut, ea spuse:

– De ce l-ai omorît pe Joe?

Doc rînji din nou.

– Era prea tîmpit și nu-mi mai era de folos.

– Cum nu-ți mai sînt nici eu.

– Exact.

Inspirînd adînc, cu mîinile la spate, își lipi spatele de

marginea toaletei, simțind cum i se usucă sîngele pe rochie.

– Ar trebui s-o faci mai repede. Numărul fetelor e pe terminate şi vor veni în curînd.

Zîmbetul lui Doc se lărgi.

– Nu vor veni.

Parcă îi îngheța sîngele în vene şi primul ei gînd se îndreptă către Michael. Nu ştia ce plănuise Doc, dar ştia că îl avea şi pe el în vedere.

Fără să se gîndească ce face, sări la Doc. Era el micuț şi slab, dar era puternic şi dintr-o palmă, o culcă la pămînt.

Ridicîndu-se încet, plină de durere, cu sînge prelingîndu-i-se în colțul gurii, ea se uită la el.

– Omoară-mă, şopti ea. Fă-o acum.

Zîmbind în continuare, Doc zise încet:

– Nu încă. În noaptea asta nu vei muri numai o dată.

La început, Maxie se gîndi că o va tortura, dar apoi auzi primele împuşcături şi țipete. Terorizată, fără să mai judece, Maxie sări la uşă, voind să ajungă la Michael, dar uşa era încuiată. După ce trase de clanță, se întoarse cu fața la Doc.

– Dă-mi cheia, țipă ea, pentru a se face auzită peste zgomotul mitralierelor şi peste țipetele bărbaților şi femeilor. Dacă ai puțină milă în tine, dă-mi cheia.

Dar Doc stătea nemişcat, cu un surîs enigmatic pe buze, privind-o de parcă ar fi fost fascinat de comportamentul ei, de parcă ar fi fost un om de ştiință ce studiază o foarte interesantă specie de animal.

Mitralierele păreau să nu se mai oprească, în timp ce Maxie zgîrie uşa pînă îşi rupse toate unghiile, apoi, plîngînd în hohote, se trînti cu spatele de uşă şi se prelinse de-a lungul ei, neputincioasă.

În timp ce plîngea, crezînd că va fi sfîşiată de durere, văzu ceea ce la început i se păru o minune. În dreapta ei era geanta enormă a Lilei, geanta pe care o căra mereu după ea, plină de haine şi pantofi şi Dumnezeu mai ştie ce. Într-un colţ al genţii, strălucea metalul unui revolver micuţ. Odată, Lila spusese că îşi cară singură bodyguardul după ea şi cînd fetele izbucniseră în rîs, Lila le arătase micul revolver, al cărui încărcător nu avea decît două gloanţe.

Maxie nu stătu pe gînduri. Mişcîndu-se ca un şarpe, luă pistolul şi trase. Cu ani în urmă, făcuse greşeala de a ţinti la cap; de data asta trase în burtă, exact în mijlocul burţii.

Ea nu era doctor şi nu putea fi sigură, dar după felul în care Doc şi-a strîns picioarele sub el, se gîndi că i-a atins coloana. Ţipînd ascuţit, Doc căzu de pe scaun, iar revolverul de calibru 38 îi alunecă din mînă, pe podea.

Maxie nu se gîndi la pistolul lui Doc, pentru că nu ştia decît că trebuia să ajungă la Mike.

Împuşcăturile se opriseră, dar ea încă mai auzea ţipete şi gemete de durere şi teroare.

În timp ce Doc se uita la ea de pe podea, cu ochi ce străluceau de durere şi ură, ea îl căută prin buzunare pînă găsi cheia, apoi, cu mîini tremurătoare, descuie uşa.

Vocea lui Doc o făcu să se oprească în prag. Rămase însă cu spatele la el.

– Te rog, şopti el. Te rog, ajută-mă.

Un moment, ea ezită, dar în cele din urmă o luă la fugă către sala clubului.

Nu era pregătită pentru ceea ce văzu: sînge, sînge şi iar sînge. Oameni mutilaţi. Lila zăcea întinsă în propriul ei sînge şi îi lipsea jumătate din chipul ei frumos şi per-

fect. Maxie mai văzu trei fete, toate moarte.

Locul deja începuse să se umple de oameni în halate albe şi Maxie ştia că fuseseră anunţaţi să vină aici înainte de masacru. Aceasta însemna „a face bine", în optica lui Doc, se gîndi ea amar.

Păşind printre oameni, încercînd să nu ia în seamă felul în care i se lipeau pantofii de podea. Îl căuta pe Mike şi cînd îl zări, văzu că doi bărbaţi cu halate albe aşterneau un cearceaf peste chipul iubit al lui Michael.

Alergînd către el, omul de ordine o prinse de umeri.

– E mort şi nu cred că ar trebui să te uiţi la el. Nu mai are nimic de la mijloc în jos.

Zbătîndu-se isteric, Maxie încercă să scape din mîinile bărbatului şi să se ducă la Mike.

– Ori te calmezi, ori îţi trag una de te potoleşti imediat, spuse bărbatul. Avem destul balamuc aici.

Pe moment, Maxie nu putu decît să se holbeze la el.

– E mai bine, spuse bărbatul, după ce Maxie se potoli. De ce nu te duci acasă?

„Să plec", se gîndi ea. Asta trebuia să facă, pentru că dacă rămînea aici, nu ar mai fi trăit mai mult de patruzeci şi opt de ore. Nu că i-ar fi păsat de viaţa ei, dar trebuia să aibă grijă de copilul pe care-l purta în pîntec, de copilul lui Mike.

Mecanic, se înapoie în cabină. Fără să arunce decît o privire la trupul lui Doc, întins pe podea, deşi se simţea privită, îşi luă poşeta şi luă şi geanta pe care i-o dăduse Juma' de Mînă. Simţea, undeva în adîncul sufletului, că ar fi trebuit să ia pistolul lui Doc şi să-l omoare, dar nu voia. Nu voia ca durerea lui să înceteze, voia să trăiască şi să sufere, aşa cum va suferi şi ea.

Privind înainte, ieşi pe uşa din spate a clubului.

Capitolul 36

1991

Samantha se trezi parcă dintr-o transă hipnotică şi deodată nu mai era Maxie, ci era ea însăşi şi nu mai era 1928, ci 1991. Se gîndise că Mike va pune pe cineva să joace rolul lui Doc, dar n-o făcuse, pentru că în faţa ei stătea chiar el şi pe figură avea zîmbetul acela sinistru. Totul fusese jucat exact cum se întîmplase, nimic nu se schimbase, deşi trecuse atîta timp.

În noaptea aceea din 1928, Maxie îl împuşcase pe Doc, atingîndu-i coloana, dar el reuşi să păstreze secretul, înainte de a spune public că a fost accidentat de o maşină. Maxie îi răpise posibilitatea de mişcare şi plecase cu toţi banii lui Juma' de Mînă, bani pe care Joe, sub ordinul lui Doc, îi furase de la Scalpini. Doc, deja mîncat de ură împotriva lui Maxie pentru că îl trădase, a declarat că scopul major al vieţii lui era uciderea ei şi a tuturor celor care ştiau ceva despre ea. În 1964, cînd a văzut poza lui Maxie împreună cu nepoata ei, în ziar, aparent fericite, era gata să-l apuce nebunia. Greşeala lui a fost că a sunat-o să o ameninţe. Cînd a trimis un ucigaş să o omoare, ea deja plecase din Louisville.

Prin 1975, cînd puterea i-a scăzut, a trimis un bărbat

în Louisville, să afle dacă familia lui Maxie ştia ceva despre banii lui Juma' de Mînă; banii lui.

Acum, ştiind toate astea, Samantha se trezi în faţă cu un bătrîn tremurător, aşezat într-un scaun cu rotile şi cu un pistol în mînă. De la distanţa asta, chiar dacă pistolul avea gloanţe oarbe sau reale, dacă ar fi tras, l-ar fi omorît. Pînă acum îl văzuse ca pe un bătrîn neputincios, dar acum vedea un om care omorîse în mod inuman toţi consumatorii unui club de noapte, pentru a ajunge la bărbatul care trăia cu „prietena" lui. Îl vedea pe cel care, pentru a cîştiga controlul asupra vînzărilor de băutură, îşi ucisese propriii oameni, aruncînd vina pe un alt boss.

– L-ai omorît pe cel ce ţinea la tine mai mult decît la propria-i viaţă, şopti Samantha, referindu-se la Juma' de Mînă. I-ai omorît pe toţi cei care măcar au încercat să ţină la tine. A meritat? Acum stai aici, un bătrîn care nu e iubit de nimeni, singur-singurel şi nu există nici o persoană pe lumea asta care să dea doi bani pe tine. Ai fost terminat de propria ta lăcomie. Oare banii au meritat durerea?

Doc îi rîse în faţă.

– Copil prost ce eşti. Crezi că toată lumea e ca tine. Da, a meritat. Nu m-am plictisit nici o clipă, măcar. Am luat tot ce am vrut şi am cîştigat toate jocurile pe care le-am jucat. Nu e nimic altceva mai bun în viaţă. Am cîştigat.

– Mama mea... şopti ea.

– Era un nimic. Juma' de Mînă era nimic. Maxie era nimic, în afară de faptul că a fost mai tare ca mine. Mi s-a spus că avea un amant, dar n-am ştiut că era însărcinată, pînă cînd nu mi-a spus prietenul ăla musculos al tău. Ştiam că nu eşti rudă cu mine şi nu aş fi acceptat să te întîlnesc, dacă nu era vorba de bani.

Samanthei îi era greu să înțeleagă asemenea motive. Poate că avea dreptate, pentru că într-adevăr credea că toată lumea era ca ea, că toți voiau să fie iubiți și să aibă prieteni. Dar dacă asta ar dori toată lumea, nu ar mai exista oameni ca Doc.

– Te urăsc, șopti ea.

El îi zîmbi cinic, de parcă ar fi știut ce avea în cap și, în acel moment, Samantha știu că dorea să-l omoare. Încercînd să-l privească fără ca ura să-i întunece rațiunea, văzu un bătrîn fragil și, mai rău, un om amărît și sărac. Mike îi spusese că, din cîte putuse afla, Doc nu mai avea bani. Cine va mai avea grijă de el, dacă nu mai avea bani? se întrebă ea. Oare își va petrece restul zilelor într-un azil, sîcîit de o infirmieră care-i va spune Tony?

Privindu-l din nou, știa că dacă îl împușca, va muri mai fericit că a cîștigat și ultima rundă, pentru că, din cauza lui, ea s-ar duce la închisoare pentru crimă.

Își mișcă mîna încet către dreapta și trase cele șase gloanțe în peretele din spatele lui.

Samantha se trezi ținută în brațe de către Mike, care o forța să bea coniac.

– Bea-l, îi ordonă el și ea o făcu, dar numai cu ajutorul lui Mike, care o ținea de mîinile tremurătoare.

– Cum... Trebuia să repete, pentru că și vocea îi tremura prea tare. Cum a supraviețuit Michael Ransone?

12 mai 1928

Cînd infirmierul văzu trupul lui Michael Ransone, știu fără îndoială că omul era mort; nimeni nu putea pierde

atît de mult sînge şi să mai trăiască în continuare. Fusese împuşcat cu cel puţin douăzeci de gloanţe în partea de jos a trupului, iar picioarele îi erau carne vie.

Dar cînd infirmierul se aplecă peste el, bărbatul deschise ochii şi imediat, infirmierul începu să strige:

– Hei, ăsta încă mai...

Cu ultimele puteri, Michael îl apucă pe infirmier de braţ şi zise:

– Dacă mai ai bunătate în suflet, nu le spune că sînt în viaţă.

Infirmierul era sigur că omul era în stare de şoc şi că nu ştia ce spunea.

– Sîngerezi de moarte.

– Şi voi sîngera în continuare.

În acel moment, lîngă ei veni un bărbat enorm, cu o armă ascunsă sub impermeabil şi se uită la corpul mutilat al lui Mike.

– Ăsta cum e?

Infirmierul ştia că era un criminal de rînd, care omorîse şi o mulţime de femei. De fapt, toate femeile din bar fuseseră omorîte. Un om de ordine, care văzuse totul, spusese că s-a tras în femei, de parcă asasinilor înarmaţi li s-ar fi spus să tragă în primul rînd în femei. Bărbatul spusese, de asemenea, că trei dintre ei se ocupaseră în special de acest bărbat acoperit cu cearceaful, care ar fi trebuit să fie mort şi că, dintr-un motiv ciudat, îl împuşcaseră de la mijloc în jos.

Infirmierul acoperi faţa lui Michael cu cearceaful.

– E mort. Auzindu-l, bărbatul dădu din cap şi plecă, arătînd satisfăcut.

După plecarea lui, infirmierul se aplecă peste Mike şi şopti:

– Încerc să le spun tuturor că eşti mort. Mai tîrziu, se

simți groaznic cînd trebui să-i spună femeii că era mort, dar dacă i-ar fi spus adevărul, ea s-ar fi dat imediat pe față. Imediat ce infirmierul avu ocazia, se duse în spatele scenei, încercînd să o găsească, dar ea nu era nicăieri. Văzu sînge peste tot, în cabina femeilor, dar nu găsi nici un cadavru.

Trebui să aştepte pînă cînd oamenii care erau „oficial" în viață au fost transportați, după care duse bărbatul de sub cearceaf la spital. Acolo, doctorul începu să țipe la el pentru că a adus la urmă un om sîngerînd şi îi spuse că nu avea sens să-l opereze, pentru că nu mai era nici o speranță şi că erau alți pacienți care aveau mai multă nevoie de el. Dar infirmierul îl imploră şi deci, oftînd, doctorul îl trimise pe Mike în sala de operații.

Două zile mai tîrziu, infirmierul veni în camera lui Mike şi îi spuse că trebuia să-l scoată de acolo.

– Verifică spitalul şi cred că pe tine te caută.

Amețit de tranchilizante, Mike îl rugă pe infirmier să-l ducă la un telefon, spunînd că trebuia să sune pe cineva.

Mike îl sună pe camadarul lui de război, Franklin Taggert, un bărbat căruia îi salvase viața. Frank îi spusese lui Mike că, dacă avea nevoie de ceva, nu trebuia decît să ceară.

Acum, Mike îi cerea ajutorul prietenului lui.

În mai puțin de două ore, apăru un baraj de mașini de poliție care îl transportară pe Mike la un avion care îl aştepta şi care zbură către Chandler, Colorado, acasă la prietenul lui, unde i se acordară cele mai competente îngrijiri medicale. Cînd se însănătoşi, familia prietenului deveni şi familia lui.

De-a lungul acestor ani, Mike se gîndise la ce s-o fi întîmplat cu Maxie, dar nu îndrăznise să facă deloc cer-

cetări, de frică să nu dea Doc de ei. Lui Mike îi plăcea să creadă că Maxie şi copilul erau undeva, în siguranţă, dar, abia în 1964, cînd văzu poza din ziar, ştiu cu siguranţă că femeia pe care o iubise nu numai că supravieţuise, dar era fericită, după cum se vedea în poză, cu nepoţica ei cea drăguţă. „Nepoţica noastră", se gîndi Mike, bucuros că lăsase ceva în urmă. Abia după ce văzu pozele, începu să lucreze la o carte, ce urma să fie intitulată *Chirurgul*.

1991

– Cred că acum poţi intra, îi zise Blair încetişor lui Mike, spunîndu-i din ochi ce n-ar fi vrut să audă.

– Sammy, rosti el blînd.

Samantha îl privi, ştiind ce gîndea.

– Mike, nu sînt fragilă, spuse ea, mîngîind rochia cea roşie a lui Maxie. Era pătată de sînge, nu de sînge adevărat, ci de sînge de glicerină, cum se foloseşte în filme. H.H. Walden jucase rolul lui Juma' de Mînă, pentru că Maxie fusese cea care plătise pentru educaţia lui, cît şi pentru bunăstarea întregii familii.

– Bunica mea e pe moarte, nu? zise Samantha, uitîndu-se cînd la Blair, cînd la Mike.

Nici Mike, nici Blair nu aveau de gînd să o mintă.

– Da, zise Blair.

– Ea ştie?

– Da. A spus că vrea să vă vadă pe tine şi pe Mike. Vrea să vorbească cu voi.

– Da, zise Samantha, vreau să aflu despre bunicul Cal. Brusc, i se păru extrem de important să afle dacă omul la care ţinuse atît de mult a fost iubit de soţia lui, să

audă că Maxie nu l-a iubit numai pe Michael Ransone.

Ca întotdeauna, Samantha se cățără în patul bunicii ei, dar acum Maxie era mult prea slăbită ca să-i răspundă la îmbrățișare.

– Spune-mi ce s-a întîmplat, zise Samantha, mîngîind-o pe Maxie pe frunte, simțind că trupul deja începea să i se răcească. Şi ea şi Mike se aplecară pentru a o putea auzi.

– Am plecat, şopti Maxie gîjîit. Nu aveam bagaje, ci doar geanta aceea pe care mi-o dăduse Joe. M-am dus în gară şi am cumpărat un bilet, cu toți banii pe care-i mai aveam. Nu puteam merge decît pînă în Louisville, Kentucky. Cînd am ajuns în gară la Louisville, m-am aşezat pe o bancă. Îmi era foame, nu mîncasem de două zile; omul pe care-l iubeam murise, rănisem, probabil mortal, pe cel care voia răzbunare, eram însărcinată în trei luni şi nu aveam casă, nu aveam nimic. Tot ce credeam că am erau zece mii de dolari, bani marcați, din care dacă cheltuiam un penny, m-ar fi costat viața, plus nişte bijuterii pe care aş fi putut să le amanetez.

Respiră adînc, iar Sam şi Mike o aşteptară în continuare, ştiind că simțea nevoia să spună ce ştia.

– În Louisville, cînd m-am dus în sala de aşteptare, pentru a încerca să spăl sîngele de pe rochie, m-am uitat în geantă şi, în fundul ei, am văzut o legătură, ca un săculeț. Era plină cu diamante, în valoare de trei milioane de dolari, mai precis toată prada lui Doc. Probabil că Juma' de Mînă cumpărase de toți banii diamante, pentru a putea fi mai uşor de transportat. După ce am văzut pietrele, am simțit cu siguranță că, dacă mă găseau Doc sau oamenii lui, viața mea avea să ia sfîrşit. M-am întors pe peron, gîndindu-mă dacă să mă sinucid sau nu.

Un zîmbet lumină fața lui Maxie.

– Lîngă mine s-a aşezat un tînăr şi mi-a spus: „Ți se citesc sentimentele pe față. Vrei să mergem să mîncăm ceva şi să stăm de vorbă?" Am privit adînc în ochii lui negri şi am spus: „Da". Aşa l-am întîlnit pe Calvin Elliot. M-a dus la o cafenea, am băut cafea şi i-am spus totul, în timp ce el asculta, fără să mă judece. Cînd am terminat, mi-a povestit despre el. Tocmai fusese eliberat din armată, cu doi ani în urmă, îi muriseră părinții de inimă şi, cu patru luni în urmă, fata pe care o iubea din şcoala elementară fugise cu un bărbat pe care-l cunoştea de şase zile. Iar trei zile mai tîrziu, medicii îi comunicaseră că rămăsese steril din cauza unui oreion stupid.

Pentru moment, Maxie trebui să facă eforturi să respire, în timp ce Samantha rezistă tentației de a-i spune să se odihnească, să tacă. Amîndouă ştiau că nu le mai rămăsese timp la dispoziție şi că odihna nu o mai putea salva pe Maxie.

Cînd continuă, vocea lui Maxie abia se mai auzea.

– Cal şi cu mine rămăsesem privindu-ne, nici unul neştiind ce să mai zică, cînd el spuse că ar trebui să ne căsătorim. Spunea că era cel mai bine aşa, pentru că el nu va putea să aibă copii şi pentru mine ar fi o ruşine să cresc un copil fără tată. A spus că, deşi nu ne iubeam atunci şi s-ar putea nici să nu ne iubim vreodată, vom iubi copilul şi va fi de-ajuns.

– Şi tu ai spus da, zise Samantha, ținînd în brațe trupul lui Maxie, a cărui slăbiciune avansa rapid.

– Nu chiar atunci. I-am spus ce periculos ar fi dacă m-ar găsi oamenii lui Doc. Dar Cal a spus să mă ascund sub altă identitate şi nu mă vor găsi niciodată. Am încercat să-l conving. I-am spus că nu trebuia să se amestece, că nu avea de ce, iar Cal a rîs şi mi-a zis că, în

ultimul timp, nu prea mă mai uitasem în oglindă.

– Deci te-ai măritat cu el.

– Trei zile mai tîrziu, zise Maxie, închizînd ochii un moment. Şi Doc nu m-a găsit pînă nu a văzut poza din ziar, aşa că am plecat, dar nici asta nu a fost de-ajuns pentru a o salva pe mama ta.

– Şi ai sfîrşit prin a-l iubi. Cuvintele Samanthei răsunară prea tare, de parcă ochii închişi ai bunicii ar fi speriat-o. Ar fi vrut să-l implore pe Dumnezeu să nu o ia, dar Sam nu era egoistă. Deşi Maxie nu scosese nici o vorbă, Sam ştia că suferea. De cînd Samantha pătrunsese în viaţa ei, Maxie nu a mai vrut să ia pastile contra durerii, pentru că nu voia să fie ameţită şi să piardă nici un moment din cele petrecute cu nepoata ei cea dragă.

– Da, continuă Maxie, deschizînd ochii. A fost foarte uşor să-l iubesc pe Cal. Nu era extraordinar ca Michael, dar era întotdeauna acolo, cînd aveam nevoie de el.

Îşi privi bunica cu dragoste în ochi.

– Cal m-a iubit întotdeauna, aşa cum l-am iubit şi eu.

Şi aşa a murit Maxie, cu o privire plină de iubire pe chip.

Capitolul 37

– Sînt foarte îngrijorată pentru ea, îi spuse Blair lui Kane. Erau în casa lui Mike, stînd unul lîngă celălalt în bucătărie, trăgînd cu urechea la zgomotele din apartamentul Samanthei. O auzeau pe Samantha plîngînd – plîngînd cum Blair nu mai auzise niciodată pe cineva – şi, mai mult, asta dura de cîteva ore. Maxie murise la două dimineaţa. Apoi, Mike a luat-o pe Samantha din cameră şi a adus-o acasă, cu Blair şi Kane în urma lor. Părinţii lui Mike îi luaseră cu ei pe băieţii lui Kane şi îşi petreceau noaptea în apartamentul lui Blair.

Cum intrară cei patru în casă, Mike o dusese pe Samantha pe sus. Prin uşă, Blair şi Kane îl auzeau pe Mike ţipînd:

– Plîngi! Dracu' să te ia, plîngi! Cred că bunica ta merită să verşi măcar cîteva din lacrimile tale preţioase!

– Din toate... începu Blair şi dădu să urce scările, îngrozită de ce îl auzea pe Mike spunînd. Cum îndrăznea să se poarte aşa cu Samantha, după ce trecuse prin asemenea situaţii?

Oprind-o, Kane o privi dur în ochi. De copii, Mike şi Kane fuseseră mai mult decît apropiaţi şi se îndoia ca vreunul din ei să se fi gîndit măcar să păstreze ceva secret faţă de celălalt. Îşi dădu seama după privirea lui

Kane, că existau lucruri pe care ea nu le ştia, dar pe care Kane le cunoştea şi că o implora să aibă încredere în Mike.

Se auzeau o mulțime de zbierete de-ale lui Mike. Apoi deodată, brusc, o auziră pe Samantha plîngînd, hohote groaznice, ce exprimau durerea îndelung ascunsă.

Blair şi Kane ascultau din capul scărilor, fără să vorbească. Ce- ar fi putut spune, cînd auzeau deznădejdea şi disperarea Samanthei?

După două ore, Blair declară că nu mai poate suporta, apoi îşi deschise trusa medicală şi scoase un calmant hipodermic.

– Vreau să-i dau ceva să doarmă.

Cu jumătate de inimă, Blair umplu un pahar cu apă, după ce puse calmantul la loc.

– Se va deshidrata, zise ea, urcînd scările. Cînd se întoarse, Kane o privi întrebător. Mike nu s-ar opri niciodată, îi spuse lui Kane. Turnîndu-şi o altă ceaşcă de cafea, Blair se aşeză lîngă Kane, continuîndu-şi supravegherea tăcută.

Imediat ce auziră tonul ridicat de furie al vocii Samanthei, Blair şi Kane săriră ca arşi şi se uitară de la unul la celălalt. Vocea Samanthei se amplifica, apoi o auziră înjurînd, înjurînd atît de creativ încît Kane ridică admirativ o sprînceană.

Cînd se auzi prima farfurie spartă, Blair se ridică să se ducă sus şi să oprească această nebunie inutilă, dar Kane o apucă de mînă.

Țipetele, înjurăturile, vasele sparte şi ceea ce se auzea a fi mobilă mutată din loc durară peste o oră. În acest timp, se auziră cuvintele „tată", „Richard", „sex", „Doc" şi „Juma' de Mînă".

Exact cînd Blair începuse să creadă că Samantha nu se va mai opri niciodată, se lăsă brusc tăcerea, iar ea şi Kane priviră în sus, întrebîndu-se ce se întîmpla acum

După un timp, Mike coborî scările, iar Blair nu îl văzuse niciodată arătînd atît de îngrozitor, dar în spatele cearcănelor era fericire.

– Acum va fi bine, zise el, luînd loc pe scaunul liber de lîngă fratele lui, care îşi ţinea mîna pe umărul lui Mike. Doarme.

Văzînd scepticismul de pe chipul lui Blair, Mike o luă de mînă.

– E bine, zău. Toarnă-mi un coniac şi un pahar mare de lapte pentru Sam, te rog. Vreau să o trezesc să-i zic ceva.

Spunînd asta, schimbă o privire cu fratele lui geamăn; nici unul nu avea nevoie de cuvinte pentru a şti ce îi va spune Mike lui Sam.

Cu coniacul şi cu laptele pe o tavă, Mike urcă sus la Samantha care zăcea epuizată pe patul ei. În salon erau o mulţime de lucruri care fuseseră sparte. Numai pe ele putuse să-şi verse furia că fusese respinsă după moartea mamei şi că tatăl ei o forţase să se mărite cu unul ca Richard.

Aşezînd tava pe noptieră, Mike o trezi, o luă în braţe şi îi spuse ceva de genul că atunci cînd mor oameni, alţii se nasc şi că ăsta era ciclul vieţii.

– Mike, zise Samantha obosită, despre ce vorbeşti?

– Despre copii, spuse el. Noua viaţă ce o înlocuieşte pe cea veche. Văzînd-o că îl priveşte nedumerită în continuare, o mîngîie pe abdomen. Porţi o nouă viaţă, o viaţă care va lua locul lui Maxie şi mamei tale şi tatălui tău şi bunicului Cal.

Samantha era prea obosită ca să-l înţeleagă, dar

cînd îşi dădu seama, îşi duse mîinile la abdomen.

– Crezi? zise ea, încercînd să pară calmă.

– Sînt sigur. Nu-l păcălea cu calmul ei aparent, pentru că îi simţea inima bătînd nebuneşte. În familia mea, am avut destulă experienţă cu greţurile de dimineaţă, aşa că ştiu cînd o femeie aşteaptă un copil. Am ţinut capul surorilor mele, verişoarelor, mătuşilor şi maică-mi, cînd a făcut-o pe Jilly. Samantha, iubita mea, n-o să mai ai greţuri decît o săptămînă şi apoi, gata.

– Crezi că s-ar putea să am gemeni?

Mike îi sărută urechea.

– Kane i-a făcut soţiei lui gemeni de la prima încercare şi n-aş vrea să mi-o ia înainte, aşa că presupun că sînt deja doi. Bea-ţi laptele şi să-mi faci copii sănătoşi, spuse el, dîndu-i paharul.

– Michael, te iu...

El îi puse un deget pe buze.

– Ştiu. Nu voia să audă cuvintele, cuvinte ce erau în fiecare carte, la televizor, oriunde te uitai, pînă cînd deveniseră comune şi fără însemnătate.

– Apropo, zise el senin, ai de gînd să-mi faci copiii bastarzi?

Zîmbind, ea închise ochii pentru o clipă.

– Mike, pot să am o nuntă mare, o nuntă mare de tot, uriaşă?

Mike era bucuros că avea ochii închişi, ca să nu-l vadă strîmbîndu-se.

– O nuntă de-aia unde se vorbeşte mult şi se spune despre „iubirea acestor tineri...".

Samantha deschise ochii, iar expresia feţei i se potrivea cu cea de pe chipul lui.

– Doamne, nu! Vreau o orchestră *cacajun*, sufleu de peşte, *enchiladas* şi să curgă tequila şi să se danseze

trei zile la rînd. Să se rîdă mult şi... peste nouă luni să se nască o mulţime de copiii.

Mike se uita la ea cu ochi strălucitori.

– Am ştiut că te iubesc din primul moment în care te-am văzut, numai că habar n-am avut cît de mult.

– Mike, spuse ea, lingîndu-şi buzele de lapte, cît mai putem să... ştii tu, pînă cînd nu facem rău copiilor?

– Putem şi în sala de naşteri, răspunse el serios, mîngîindu-i piciorul.

– E adevărat? răspunse Samantha, făcînd pe ingenua.

El se întinse lîngă ea.

– Ai încredere în mine, mă pricep la de-astea.

– Dar nu... o să-l stingherim pe doctor?

El se urcase pe ea, mîngîindu-i coapsele.

– Nooo, doctorul va fi ruda noastră şi ştie cum se face la mine în familie.

– La noi în familie. Vreau să-i adopt.

– Bineînţeles, iubire, cum vrei tu. Trebălui pe la fusta ei. Unde dracu' e nenorocitu' ăla de nasture de la chestia asta? Ah, zise el, sfîşiindu-i fusta. Am găsit nasturele.

Epilog

Samantha ieşi din lift, ţinîndu-se după Mike, cu abdomenul înainte, mişcîndu-se ca un petrolier în derivă. Chiar în dimineaţa aceea, testele lui Blair arătaseră că Samantha era însărcinată cu gemeni şi, în timp ce Sam stătea în scaunul ei, uimită, cu lacrimi de fericire curgîndu-i pe faţă, Mike asculta sfaturile prenatale pe care Blair i le prescria.

Apoi s-au dus la *FAO Swarz* şi au cumpărat jucării, apoi îmbrăcăminte prenatală pentru Samantha. Încă nu era destul de mare pentru a purta şi altceva în afară de lenjerie intimă puţin mai largă, dar insistase să poarte un tricou semicloş cînd ieşi din magazin.

– Nu-ţi mai da aere! zise Mike, zîmbind mîndru de ea, întrebîndu- se dacă, în două săptămîni, cînd se vor căsători în Colorado, cu o petrecere de aproape cinci sute de invitaţi, va purta rochia albă de gravidă. Sam era atît de mîndră că era însărcinată, încît nu se îndoia că aşa va face.

Singurul moment sumbru al zilei a fost cînd, de dimineaţă, sosise de la Frank o scrisoare expres, în plicul căreia era o cheie. Mike încă nu-i spusese Samanthei nici de scrisoare, nici de cheie, pentru că scrisoarea conţinea testamentul lui Maxie, pe care i-l dăduse lui Frank,

numindu-l executor. Sam nu avusese timp îndeajuns pentru a-şi reveni după moartea lui Maxie, iar Mike ştia că moartea lui Doc, ce părea a fi sinucidere, o afectase, de asemenea.

Maxie lăsase o scrisoare, spunînd că luase diamantele lui Joe Juma' de Mînă cu ea, cînd plecase din Louisville în 1964 şi le vînduse. De asemenea, a mai cheltuit ceva din banii cash pe care i-i lăsase Juma' de Mînă, dar îi fusese frică să cheltuiască prea mult, pentru a nu fi prinsă şi, prin ea, să se ajungă la Cal şi la familie.

Frank, care printre multe altele, era licenţiat în drept, concepuse testamentul pentru ea şi cu fineţea caracteristică, o întrebase ce a făcut cu milioanele pe care le-a luat pe diamante. Frank îi scrisese lui Mike că Maxie a început să rîdă şi i-a spus că a cheltuit pînă la ultimul penny. Mike aproape că simţise disprețul lui Frank faţă de această remarcă, pentru că Frank nu credea în a cumpăra un obiect care, în timp, îşi va tripla valoarea.

Ce cumpărase Maxie era un apartament în New York, unde locuise mulţi ani, după ce îşi părăsise soţul şi fiul, hotărîndu-se să trăiască într-un oraş de unde putea supraveghea mişcările lui Doc. Maxie îi spusese lui Frank că regretul vieţii ei fusese poza apărută în ziar, după naşterea Samanthei, pentru că a trebuit să plece din cauza ei şi a provocat moartea lui Allison Elliot. Doc obosise să o mai caute, după ce dispăruse pentru a doua oară din Louisville. Aşa că, ani mai tîrziu, a trimis un bărbat să afle dacă familia ei ştia cumva unde s-a dus. Din nefericire, Allison a fost cea prinsă.

Maxie îşi lăsase apartamentul şi lucrurile Samanthei şi acum, acolo o ducea el pe Sam, aşteptînd-o să se binedispună, pentru ca să nu dărîme nimic.

Strălucind de fericire după diagnosticul lui Blair, Sa-

mantha intră în apartament şi apăru imediat cu o poză de-a ei, copil fiind, înrămată în argint, pe care o găsise pe masa din hol.

– Acesta este apartamentul bunicii mele, îi zise Samantha încet lui Mike, iar acesta dădu din cap.

Cu mîinile pe abdomenul pe care şi-l dorea din tot sufletul cît mai mare, se plimbă prin apartament. Era spaţios, cu şase camere şi trei terase. Samantha era de părere că apartamentul era decorat splendid, însă fără a fi aglomerat. Apartamentul lui Maxie era casa unei femei frumoase al cărei bun gust era la fel de natural ca respiraţia.

Cînd Samantha se întoarse în salon, după ce exploră şi celelalte camere, îl găsi pe Mike rezemat de cămin, cu o expresie ciudată pe chip.

– Ce s-a întîmplat?

– Cred că ştiu ce a cumpărat Maxie cu milioanele lui Juma' de Mînă. Văzînd că Samantha era nedumerită, el spuse: Te-ai uitat la tablourile de pe-aici?

Pereţii erau acoperiţi cu picturi, aşezate una lîngă alta, cum se decorează casele englezeşti de la ţară.

– Sînt încîntătoare, zise Sam. Nu-ţi plac?

Mike se uită la o pictură de deasupra căminului.

– Cînd eram la colegiu, a trebuit să fac un curs selectiv de artă, aşa că am ales ceva ce se numea „Artă Pierdută". Era un studiu asupra operelor de artă ce dispăruseră de-a lungul secolelor. Arhitectură, sculpturi aurite, bijuterii incomplete, ceva de genul ăsta şi multe picturi ce au dispărut de-a lungul ultimelor sute de ani. Ştii tu, Revoluţia rusă, al doilea război mondial etc. Dacă nu mă înşeală memoria, cred că recunosc trei dintre picturile acelea pe peretele din spatele tău.

Făcînd o pauză, Mike aşteptă ca Samantha să se

întoarcă, să se uite la uleiuri – impresioniști francezi.

– Nu țin minte tablouri, dar la cifre nu mă înșel, continuă Mike. Sam, dacă aceste tablouri sînt așa ceva și dacă poți dovedi că ești proprietar, cred că s-ar putea să fii o doamnă foarte bogată.

– Foarte bogată? întrebă ea.

– Foarte, foarte, foarte bogată. El ridică o sprînceană și spuse: Ce-ai de gînd să faci cu noua ta avere?

Zîmbind, Samantha răspunse imediat:

– Voi deschide case pentru bătrîni, zise ea, de parcă s-ar fi gîndit mai de mult ce-ar face dacă s-ar pomeni într-o zi cu o grămadă de bani. Case de bătrîni frumoase. Locuri unde oamenii vor fi tratați cu respect și unde becurile cu neon nu bîzîie. Și o să le spun la toate „Maxie". Apoi, zîmbind satisfăcută, zise: Și pe prima am de gînd s-o deschid în statul lui Doc, în Connecticut.

Cu o privire uimită, Samantha își puse mîna pe abdomen.

– Mike, crezi că e prea devreme pentru gemeni să se miște?

– Da, zise el blînd. Cred că asta a fost Maxie, care și-a dat avizul pentru ceea ce vrei să faci. Haide, spuse el, întinzîndu-i brațul, să hrănim copilașii. Făcu o pauză și privi asfințitul de soare ce se reflecta în părul ei, dîndu-i o nuanță aurie. Pe toți trei.

SFÎRȘIT